

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

RABİA GÜMÜŞ

Sevda Karası

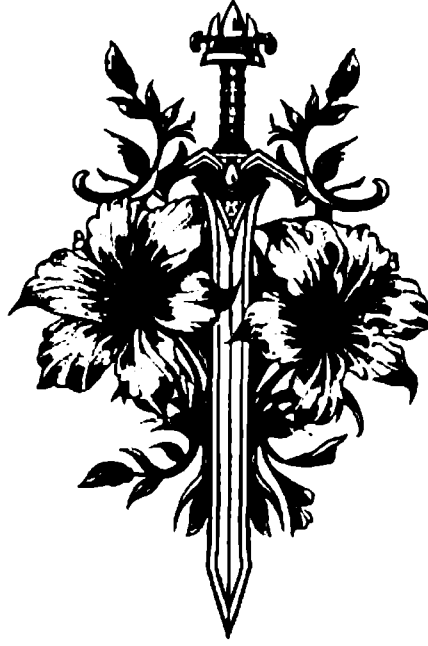
yangın

Sevda Karası 2

Yangın

Rabia GÜMÜŞ

Bölüm 1

Aramıza düşen şaşkınlık dolu sessizlik, Timur'un gözlerini benden çekmesiyle bozuldu. Kara, elini belime koyup beni kendine doğru çektiğinde, Yıldırım ve Kesik'in olduğu masaya doğru ilerledik. Aklım karışırken bunun bir tesadüf olamayacağı konusunda eminim. Bizim nikâh tarihimizi daha birkaç gün önce Kara, Timur'a benim yanımda söylemişti. Eylem'in bunu öğrenmesinin imkânı yoktu eğer Timur ona söylemediyse.

"Tarihi öne çekebiliriz ya da bir hafta erteleyebiliriz istersen." Başımı hafifçe kaldırıp ona baktığımda önerisinde oldukça ciddiydi.

"Kimse için nikâh tarihimi değiştirecek değilim. Aynı gün evlenmemiz bir şey ifade etmiyor benim için. Aldığımız tarihte resmî olarak da karın olacağım." Net bir şekilde konuştuğumda geri adım atmayacağımı anlamıştı.

Konu kapanırken diğerlerinin yanma gelmiş selam vermiştik. Masadaki kızlarla tanışmıştım, çok tatlı insanlardı. Fırat ve nişanlısı masamıza uğramış, kısa bir sohbetin ardından yüzüklerin takılması için tekrar sahne olan kısma geçmişlerdi. Yüzükleri Kara takacağı için yanımdan ayrılmadan yanağıma dudaklarını bastırıp

küçük bir öpücük bıraktı. Yüzüme gülümseme yerleşirken onu izledim.

“Birbirinizi hep çok sevin ama her şeyden önce saygı duyun. Aranızda sorun olduğunda birbirinizi dinleyip anlayın ve kırmadan dökmeden toplayın. Eksik yanlarınızı birbirinizde tamamlayın.” Kırmızı kurdeleyi konuşmasının ardından kestiğinde ben de diğerlerine katılıp alkışladım.

Dans müziği çalarken çiftler dans etmeye başlamıştı. Bana doğru gelen sevdiğim adama yüzümde huzurlu bir gülümsemeyle baktım. Kesik ve Yıldırım dans için eşlerini alırken biz baş başa kaldık. Elini belime attığında başımı göğsüne doğru yasladım. Dans etmek istemiyordum, olduğum yerde sadece durmak bile huzur veriyordu bana. Usulca bel boşluğumda hareket eden parmakları tenimden büyük bir elektrik akımının geçmesine neden oluyordu. İçimi çektim.

“Çok kalacak mıyız?” Geleli bir saat olacaktı neredeyse.

“Hediyelerini verip çıkalım.” Kara’nın bana doğru dönen bal rengi gözleri de daha fazla kalmak istemediğini belli ediyordu.

Dans müziğinin ardından eğlence devam ederken Yıldırım’a ayrılacağımızı söylemiştik, Kesik hâlâ eşiyle birlikte pistteydi. Fırat’ı bulduğumuzda tebrik ettik. Kara, nişan hediyesi olarak Fırat’a özel bir tabanca almıştı. Üstünde Fırat’ın adının ve soyadının baş harfleri vardı. Ruhsata işletmişti ve oldukça güzel bir tabancaydı. Bense nişanlısı için altın bir künye almıştım, üstünde zarif bir kar tanesi vardı. Çok beğenmişti.

“Arabayı getireyim sen bekle burada.” Ankara’nın akşam ayazı hissedilirken omuzlarıma ceketini bıraktı.

Arabayı getirmek için gittiğinde giriş kapısının önünde beklemeye başladım. Başımı yan tarafa çevirdiğimde Timur’la göz göze geldik. Parmak uçlarının arasında duran sigaraya şaşkınlıkla baktım. Timur, sigara içmezdi. Ben onu bir kere bile sigara içerken görmemiştim şu ana kadar.

“Bakma öyle,” dedi başını öne eğip sigarasından derin bir nefes alarak.

“Sen sigara içmezdin.” Ses tonuma da yansıyan şaşkınlık onu rahatsız etmiş gibiydi.

“Her şey değişebilir demek ki Sevda. Bu hayat bana da sigara yaktıracakmış.” Sigarasının külünü önündeki çöp kutusuna fırlattı. Başını yavaşça kaldırıp gözlerime baktı.

“Timur...” diye mırıldandım ne diyeceğimi bilemeyerek. Ne ona doğru bir adım atabiliyordum ne de bu hâlini görmezden gelebiliyordum.

“Seninki geldi,” dedi başıyla yolu işaret ederek. “Git hadi,” diye ekledi gözleri parmak uçlarında duran sigarasına tekrar kayarken.

“İyi geceler.” Konuşmaya son vermek amaçlı söylediğim cümleyi kısa bir baş sallamasıyla cevapladı.

Topuklu ayakkabılarımın üstünde ilerlerken geri dönüp ona bakma isteğimi bastırdım. Siyah arabanın ön yolcu kapısını açıp bindiğimde kapıyı kapatıp emniyet kemerimi taktım. Saniyeler içinde araç yolda hızla hareket ederken Kara’nın Timur’la konuştuğumu gördüğünü anladım. İçeride gergin bir hava oluşurken vitesin üstünde duran elinin üstüne elimi koydum. Bana kısa bir bakış atıp parmaklarını parmaklarımın arasından geçirip elimin üstünden öptü.

“Düşünme onu Sevda. Kendi kararlarını verecek yaşta sonuçta, bunun bedeline de katlanmalı.” Kara, sert ses tonuyla keskin bir şekilde ifade ettiğinde derin bir nefes verdim.

“Bunu neden yaptığını anlamıyorum. Birisini seviyor ve ona imkânsız bir aşkla bağlı ama o kadınla da olamaz. O, benim arkadaşım ve böyle gördüğüm için üzülüyorum.” Yumuşak bir ses tonu kullansam da Kara’nın sert ifadesi kırılmamıştı.

“Sana bunu o mu söyledi? Birini sevdiğini...” Aracın hızı biraz daha artarken bahsettiğimiz sevilen kişinin Eylem olmadığını ikimiz de biliyorduk.

“Evet, o gün yani beraber dışarı çıktığımızda söyledi. Ben biraz sıkıştırdım aslında. Onların ilişkisi aşk ya da sevgi üzerine değildi, bunu onlara bakan herkes görür. Bir de Eylem’in söyledikleri de

ortada.” Sıkıntılı bir nefes verirken o kadından gerçekten nefret ettiğimi hissettim.

“Karışmayacaksın Sevdâ. Kimsenin sorunu bizi ilgilendirmez. Koskoca adam kendi hayatını yönetebilir. Söz verdin bana, uzak duracaksın.” Yoldan çektiği gözleri bana dönerken kırmızı ışıktâ durmuştuk.

“Karışmayacağım,” dedim onaylayarak. Zaten karışmaya hakkım da yoktu.

Eve geldiğimizde ayağımdaki yüksek topuklu ayakkabıları çıkarıp vestiyere bıraktım. Yatak odasına doğru ilerlerken Kara, mutfâğı girmişti. Üstümdeki elbiseyi çıkardığımda kendime ince askılı bir üst ve şort alıp banyoya geçtim. Suyu ayarladıktan sonra makyajımı çıkarıp duşa girdim. On dakikalık kısa bir duşun ardından kurulanıp üstümü giyindim. Saçlarımı havluyla nemini alacak kadar kurutup taradım. Yukarıdan toplayıp bağladım. Banyodan çıktığımda mutfaktan gelen seslerle adımlarımı o yöne çevirdim.

Kendine bir sigara yakmış, yeni demlediği çayın alt demliğine su dolduruyordu. Dudaklarının arasında bir sigara vardı. Üstü çıplak, altında da belinin biraz altında kalan siyah bir eşofman vardı. Sırt kasları kollarını yukarı kaldırmasıyla gerilirken kürek kemikleri belirginleşti. Sırtı pürüzsüz gibi dursa da iki yerinde olan dikiş izleri silik bir şekilde belli oluyordu. Göğsünde ise mermi izi ve yine göbeğinin biraz altında bıçak yarası nedeniyle atılan dikiş izi vardı. Kusurları bile onu kusursuz gösteriyordu. Demliği ocağı tekrar yerleştirirken ona doğru adımlayıp ellerimi karnının üstünden birleştirdim. Sırtına bıraktığım öpücükle birlikte kolunu kaldırıp omzuma attı ve şakağıma sıcak dudaklarını bastırdı.

“Çok güzel kokuyorsun,” dedi başını boynuma gömerken boğuk bir sesle.

“Senin için aynı şeyi söyleyemeyeceğim,” dedim aldığım sigara kokusuyla.

“Çay olana kadar duşumu alıp geliyorum.” Beni serbest bıraktığında bardakları hazırlamak için dolaba yöneldim.

Kara, duşa girerken ben de bardakları hazırlayıp bizim için

atıştırmalık bir şeyler çıkardım. Salona geçtiğimde elimdeki tabakları bırakıp mutfığa geri döndüm. Duştan çıkıp yanıma geldiğinde ferah kokusunu içime çekip gülümsedim. Televizyonu internete bağlayıp güzel bir film açtıktan sonra üçlü koltuğa oturduk. Ben göğsüne doğru yaslanırken bir kolunu omzuma sarıp beni daha çok çekmişti göğsüne. Birlikte film izleyip sohbet ettik. İkimiz de ne çıkacağımız görevden ne de bugün yaşanan gerginlikten söz ettik. Normal bir evli çift gibi vakit geçirirken onun yanında, kollarının arasında ne kadar huzurlu olduğumu bir kez daha anladım... Ve o gece Kara başka sigara içmedi.

Sabah yatak odasında uyandığımda en son salonda Kara'nın dizine uzandığımı hatırlıyordum. Yanımda aldığı derin nefeslerle hâlâ uyuyordu. Güzel yüzünü bana dönmüş, yüzü huzurla uyuduğunu belli eder gibi rahat bir ifade almıştı. Elimi uzatıp saçlarının arasına daldırdığımda kirpiklerini hafifçe aralayıp bana baktı. Saçlarındaki elimi tutup beni kendine doğru çektiğinde birkaç saniye içinde kollarının arasında yerimi almıştım. Dudaklarını omzuma bastırıp dişlerini geçirdiğinde ufak bir çığlık attım.

"Sabah kahvaltısı olarak tadın mükemmel," dedi ısırıldığı yere bu sefer birkaç öpücük bırakırken.

"Bakalım senin tadın nasılmış..." Karnıma sardığı kolunu başımı geriye yaslayıp pazı kısmından ısırdım. Gözlerim ona kaydığında gülerek bakıyordu bana.

"Nasılmış?" Tek kaşını kaldırıp biraz daha yaklaştı bana.

"Kart," dedim gülerek.

Üstüme atıldığında birden yataktan fırladım. Kolları boşluğu sararken güldüm. Beni yakalamak öyle kolay değildi. Söylenerek yataktan kalkarken ben çoktan mutfığa doğru koşmaya başlamıştım. Yakaladığı an o yatağa geri döneceğimizi biliyordum. Biraz daha yavaş koşmaya karar verdiğimde beni omzuna atmıştı bile.

Arabama bindiğimde eve gitmek üzere yola çıktım. Bu akşam Meryem teyzelerde hep beraber yemek yiyecektik. Nikâh tarihini duyurmuştuk zaten, bu da ailelerin kaynaşması için verilen bir yemektir. Pazartesi bizim için ayrılık demektir. Kara, sınıra giderken ben de Ankara ve İstanbul yolu üzerinde olacaktım. Ondan ayrı kalmak çok zor olacaktı. Önceden kendimi *zaten hiç benim olmamıştı*, diye teselli ederken şimdi onunlayken onsuz kalma düşüncesi daha ağır geliyordu.

Eve geldiğimde annem öğle yemeğini hazırlıyordu. Birlikte bir şeyler yedikten sonra kahve içtik. Üst komşumuz annemi oturmaya çağırdığında benim çeyizim için ördüğü bebek hırkasını alıp çıkmıştı. Hem kıza hem de erkeğe gitsin diye sarı seçmişti rengini. Öyle güzel bir dokusu vardı ki ipliğin, yumuşacıktı. Kara'nın dediklerini düşünürken evlendikten sonra bir bebek sahibi olmak için beklemek istemediğime karar vermiştim.

Odama geçip kendime çanta hazırlamaya başladım. Görev sürecinde evde olmayacaktım, gelsem bile fazla kalamazdım. Çantamı hazırladıktan sonra birkaç parça eşyayı da Kara'nın evine bırakmak için hazırladım. Kısa bir sürede tamamen yerleşecektim ama ihtiyacım olduğunda orada kalırken elimin altında fazladan birkaç kıyafet olması iyi olacaktı. Odamı en son topladıktan sonra uzun zamandır okumadığım birkaç kitabı da çantama attım. Kara, görevdeyken konuşamayacaktık çok fazla çünkü telefon kullanmıyordu sinyal tespiti yapıldığı için. Ancak merkez karakoluna geçerse haber alabilirdim ondan. Tek isteğim bu görev sürecinin en kısa sürede bitmesiydi.

Annem geldiğinde akşam Meryem teyzelere gitmek için hazırlandık. Siyah kumaş pantolon, üstüne de siyah saten bir gömlek giymiştim. Gömleğimin üstten iki düğmesi açıktı ama dekoltesi yoktu. Bileklerinde ise dantel detayları vardı. Oldukça şık ama sade duruyordu. Saçlarımı düzleştirip serbest bırakmıştim. Ablamlar geldiğinde hep birlikte çıktık, tek araba gidecektik.

“Çok güzel olmuşsun,” dedi ablam beni gördüğünde yanağımdan öperek.

“Sen de öylesin Güneş’im.” Ona ne zaman böyle desem çok güzel gülerdi, babam da Güneş’im diye severmiş ablamı.

Meryem teyzelerin evine geldiğimizde kapıyı Sırma açtı. Yolda durup bir buket çiçek ve tatlı almıştık. İçeri girdiğimizde Sırma ile sarılıp Meryem teyzenin elini öptüm. Kara’ya baktığımda göremedim ama çalan kapıyla birlikte onun geldiğini anladım. Biraz sonra içeriye girdiğinde siyah kumaş bir pantolon ve üstünde kar beyazı bir gömlek vardı. Saçlarını geriye doğru tarasa da uzayan saçından bir tutam alnına dökülmüştü. Eniştemle el sıkıştıktan sonra anneme ve ablama *hoş geldiniz* demişti. En sona ben kaldığımda karşı karşıya geldik. Elini belime koyduğunda uzanıp yanağıma dudaklarını yaslayıp bir buse bıraktı.

Biz birbirimizden ayrılırken hazır olan sofraya geçtik. Yemekler yenirken Tamer’in bu gece nöbetçi olduğu için bize katılamayacağını öğrenmiştik. Yemekte nikâhla ilgili konuşurken gelinliğimi aldığım için hazırlıklar konusunda pek bir şey kalmadığı konuşuldu. Nikâh şekeri ve hatıra olarak hediyelikleri Sırma ve ablam konuşurken bana da önerileri gösteriyorlardı. Eniştemle Kara da sohbeti ilerletmişlerdi. Annem ve Meryem teyze de yaptıkları örgütlerin modellerini konuşuyorlardı.

Yemek bitiminde Sırma ve ben mutfağa geçip çay servisi yapmıştık. Evin gelini olduğum için sanırım kimse bunu yadırgamadı. Meryem teyze hâlimi hatırlımı sorarken çok içtendi, yüzünden bir an gülümsemesi düşmedi oğluyla bana bakarken. Annemin boş çay bardağını alıp mutfağa girdiğimde arkamdan kapı kapandı. Başımı arkaya çevirip baktığımda Kara’yı gördüm.

“Ne yapıyorsun?” dedim bir an kapı açılacak gibi hissederken.

“Karıma bakıyorum.” Elleri belime kaydığında ses tonu tenimi okşadı.

“Sus duyacaklar.” Yavaşça kolları arasında ona döndüğümde karşı karşıya geldik.

“Allah aşkına Sevda, neyi gizliyoruz sanki? Bir aydan kısa süre sonra zaten resmî nikâhımız da olacak. Şimdi söylesek ne diyecekler?”

Kaşları hafifçe çatılırken bu durumu gizlemekten hoşlanmadığını belli etti.

“Benim gizlediğim kısım onlardan habersiz yapmamız. Annem ya da annen demeyecek mi, ‘Biz de olsaydık keşke,’ diye. Nikâhı tazeleriz onlar yanımızdayken, şimdi öğrenmesinler,” dedim kısıp bir ses tonuyla.

“Tamam ama bu karım olduğun gerçeğini değiştirmiyor.” Elini yanağıma yaslayıp gözlerimin içine bakarak dudaklarıma küçük bir öpücük bıraktı.

“Hadi içeriye geçelim.” Biraz daha burada kalırsak basılmamız çok olası görünüyordu.

“Sabah bekle, seni ben bırakacağım,” dediğinde başımı sallayıp onayladım.

Çayı doldurup elime aldığımda ben salona geçerken Kara, lava-boya yönelmişti. Annemin çayını bırakıp yanına oturduğumda sohbet katıldım. Biraz sonra da Kara içeriye girmiş eniştemin yanına oturmuştu. Çaylar içildikten sonra müsaade isteyip kalkmıştık. Vedalaştıktan sonra eniştemin arabasına yöneldim. Sabah görüşeceğimiz için Kara’ya sarılmayı sonraya bırakmıştım.

Eve geldiğimizde *iyi geceler* mesajı yazıp üstümü değiştirdim. Yatağı girdiğimde ondan gelen mesajı okuyup yüzümde gülümsemeyle uyuyakaldım.

Sabah annemle kahvaltı yaptıktan sonra çantalarımı alıp çıktım. Diğer hazırladığım çantayı Kara’ya verecektim eve bırakması için. Arabasını gördüğümde yüzümde oluşan tebessüm büyüdü. Arka tarafa çantaları bırakıp ön yolcu koltuğına oturduğumda sıkıca sarıldım ona. Bir gece ayrı kalsak özleminden nefesim kesiliyordu, günlerce nasıl dayanacaktım bilmiyordum.

“Seni bırakınca eve uğrayıp karargâha geçeceğim. Birkaç saate uçak kalkacak.” Saçlarımin arasına giren eli usulca okşadı saçlarımin.

“Çok özleyeceğim seni. Telefonum sürekli yanımda olacak, aramutlaka müsaıt olduğunda.” Sesimin titrememesi için çabalasam da dolu dolu olan gözlerim ele veriyordu beni.

“Yapma böyle güzel karım, kıyamıyorum şu güzel gözlerine. Bulduğum her boşlukta sesini duymak için arayacağım seni.” Sevgiyle içinden gelerek konuştuğunda başımı salladım usulca. O bana böyle konuşurken nasıl itiraz edebilirdim ki?..

Vaktimiz olmadığı için arabayı çalıştırdığında elimi tutmaya devam etti. Beni karakola bırakacaktı, oradan başka bir ekiple birlikte çıkacaktım göreve. Kara ise kendi ekibiyle birlikte geçecekti sınırda-ki operasyona. Bir yanımda, herkese alıştığım için ekibin olduğu ortamı da özleyeceğimi hissediyordu. Onlarla olmak kolaydı, işinde profesyonel olmuş askerlerdi hepsi. Çalışma ortamına kolaylıkla uyum sağlıyorlardı. Tabii en çok yanımda oturan adamın yokluğu özlemle dolduracaktı kalbimi...

“Kendine dikkat et. Aradığın zaman ulaşamayacaksın bana, bu yüzden acil bir durum olduğunda Binbaşı'yı ara. Karargâhta kalacak, bana ulaşmanın bir yolunu bulur o. Unutma Sevda, her şeyden önce sen önemlisin.” Gözleri bana kaydığında oldukça ciddi bir şekilde konuşmuştu.

“Aynı şeyler senin için de geçerli. İlk önce kendi canın Kara. Söz verdin bana, gittiğinden daha eksik dönmeyeceksin.” Parmaklarını sıkıttığımda avcumun içindeki elimi kaldırıp beni kendine çekti. Kırmızı ışıktaki durduğumuzda yanağımdan öptü.

“Söz güzel karım, sözüm söz,” dedi.

Karakola geldiğimizde son kez sarılıp sıcaklığına sığındım. Çantayı eve bırakmasını istediğimde eve geçeceği için sorun olmadığını söyledi. Arabaya binip gidişini izlerken şimdiden gitmemesini istemeye başlamıştım. Bana son kez baktığında sağ elimi kaldırıp salladım. Kornaya bir kez basıp geri çıktı. Birkaç dakika içinde arabası tamamen gözden kaybolmuştu. Arkamı dönüp şubeye giriş yaptım.

On Beş Gün Sonra

Elimdeki telefonu cebime koyarken derin bir nefes aldım. Arama ya da çağrı yoktu. En son dört gün önce sadece iki dakika kırk

saniye konuşmuştuk. On beş gün içinde iki kez aramıştı beni. Haber alamamak bir yana, canının sağlığı yerinde olsun başka bir şey istemiyordum. Başımı gökyüzüne kaldırıp siyaha bulan an geceye baktım. En azından aynı gökyüzünü paylaşıyor olmak nefes almamı sağlıyordu.

“Kahve aldım.” Timur, elindeki karton bardağı uzattığında aldım.

“Teşekkür ederim.”

Saat gece yarısına gelirken yaslandığım arabadan ayrılıp kahveden bir yudum aldım. Damağıma yayılan kahve tadıyla dilimdeki burukluk biraz olsun dağıldı. Sütli ve iki şekerli olan kahve tam benim sevdiğim gibiydi. Timur, kahveyi sütsüz ve tek şekerli severdi. Birbirimizi bazı yönlerden fazlasıyla tanıyorduk. Yıllardır aynı ortamda çalışıyorduk ve bunun getirisi olarak bazı şeyler aklımıza kazınıyordu.

“Haber var mı?” Son iki gündür asık bir suratla dolaştığım için durumu tahmin ediyordu.

“Yok. Dört gün oldu...” İçimi çekerken sesimin titremesini bastırıp bardaktaki sıcak kahveden yudumladım.

“Çok yoruldu. Sen arabada biraz uyu, ben bakarım buraya. Kaç gündür doğru düzgün uyumuyorsun.” Yüzümde dolaşan gözleri, göz altlarımdaki kızarıklıklara takıldı.

“İyiyim,” diye mırıldandım ama bana inanmadığı mavi gözlerini kısmasından belli oluyordu.

Bitirdiğim kahvenin karton bardağını çöp kutusuna attıktan sonra yoldan geçen arabaları izlemeye devam ettim. Timur yanımda sessizce dururken geçirdiğimiz on beş gün içinde sürekli yollar da olduğumuz için fazla konuşmamıştık. En son nişanda Eylem’le karşıma çıktığından beri zaten konuşacak pek bir şeyimiz de yoktu. Kara’ya verdiğim sözü tutmuş, Timur’la aramızdaki mesafeyi açmıştım ve o da bunun farkında olduğu için sessiz bir kabulleniş içinde benimle iletişime geçmeye çalışmamıştı. Yine de eğer sorabilecek olsaydım ilk sorum, neden gidip aynı güne tarih aldığı olurdu. En çok bunu merak ediyordum. Eylem’in nedeni belliydi ama Timur tamamen karanlıkta bırakıyordu beni.

Benzinliğin kenarında bir ekip arabasıyla bekliyorduk. Aldığımız ihbarla birkaç saat içinde hareketlilik olacağı tahmin ediliyordu. Bizden önceki yolda çevirme yapılıyordu. Oradan kaçan birisi olması ihtimaline karşı biz biraz daha ileride beklemeyi seçmiştik. Yanımızdan geçen bir grup genç şakalaşırken arkası dönük olan Timur'a çarptı. Elindeki kola bardağını Timur'un üstüne döktüğünde bir adım geriye gittim.

"Abi, çok özür dilerim." Yirmili yaşlarının başındaki genç, mahcup ifadeyle özür diledi.

"Sorun yok kardeşim." Timur hafifçe tebessüm edip gence tebessüm etti. Genç tekrar özür dileyip arkadaşlarının yanına gitti.

"Çok döküldü, değiştir istersen," dedim. Pantolonu ve üstündeki tişörtü kola kutusu dolu olduğu için fazla ıslanmıştı.

"Sevda, telefonumu ve cüzdanımı alsana, üstümü değiştirip geleceğim." Silahı dışında cüzdan ve telefonu aldım elinden.

Timur arabanın arkasından küçük spor çantasını çıkarıp benzinliğe ilerlediğinde cüzdanını cebime koydum. İkimizin telefonu da sürekli yanımızda olmak zorundaydı, her an haber gelebilirdi. Elimin altındaki telefon titrerken çevirmedeki ekipten mi diye ekrana baktım ama sadece numara vardı. Sorun şuydu ki ben bu numarayı biliyordum.

Gözlerim ekranda direkt açılan mesaja kaydığında okumadan kapattım ama görmüştüm. Kendi telefonumu çıkarıp numarayı kontrol ettiğimde dudağımı ısırdım. Tahmin ettiğim gibiydi.

"Sırma, senin ne işin var Timur'la?" Sinirle söylendiğimde mesajdaki, "*Buluşalım*," yazan yer geldi gözlerimin önüne.

Biraz sonra gelen Timur'a bir şey demeden telefonunu ve cüzdanını uzattım. Elimden aldığı anda telefon tekrar titremiş, bir mesaj daha gelmişti. Mesajları okurken kaşları çatıldı. Ekranı kapatıp cevap vermeden cebine koydu. Yönümü yola çevirdiğimde Sırma'nın böyle bir hataya düştüğünü görmek istemiyordum. Bu konuyu Timur yerine Sırma ile konuşacaktım. Bu yaptığı doğru değildi.

“Kod 134. Acil kod 134.” Telsizden gelen sesle hızla arabaya yöneldik.

Timur arabayı çalıştırırken önümüzden arka arkaya geçen üç araba hız limitini zorluyordu. Peşlerine düştüğümüzde arkamızda iki ekip aracı daha vardı. Timur gaza yüklenirken megafonu açıp araçlara uyarı yaptım durmaları için ama hiçbiri hızını azaltmadı.

“Plakalar sahte. Bu, aradığımız adam olabilir.” Timur’un konuşmasıyla cebimden çıkardığım telefonla plakaları kontrol ettim. Sahteydi.

“Bu adamı yakalamazsak operasyon boşa gidecek.” Sinirle nefesimi verdim. Yurt dışına uyuşturucu sevkiyatını sağlayan işlerin başındaki adamı yakalamamız gerektiğini ikimiz de biliyorduk. Bu, bizim son şansımızdı. Bu yol özel bir havaalanına gidiyordu ve buradan kaçacaktı.

Timur, aracın hız limitini zorlarken ön konsola elimi koydum. İleride bir çevirme daha vardı, tek isteğim oradaki barikata takılmalarıydı. Yollar bulanık olarak görülmeye başladığında hız göstergesi sondaydı. En arkadaki siyah araca yaklaştığımızda emniyet kemerimi çözdüm. Belimdeki silahımı çıkardığımda camı sonuna kadar açtım.

“Elimi tut çok hızlıyız.” Timur’un bana uzanan elini tuttuğumda camdan dışarıya doğru çıktım.

Tekerleklerine doğru hedef alsam da araç sürekli sağa sola kaçtığı için isabet şansım azalıyordu. Timur, beni güçlü bir şekilde tuttuğu için camdan biraz daha kaydım. Tek gözümü kapatıp arabayı sarsmadan götürmeye çalıştığım için daha iyi hedef aldım. Silahımdan çıkan mermi yerini bulurken araç yavaşlamıştı. Diğer tekerini de indirdiğimde içeri girdim. Timur, elimi bıraktığında duran arabayı hızla sollayıp geçtik. Emniyet kemerimi hızla geri taktım. Arkadaki ekipler onlarla ilgilenirdi. Biz, önümüzde son hızla yoluna devam eden iki araca doğru yöneldik.

Hemen önümüzdeki araba ani olarak yavaşladığında Timur sertçe fren yaptı ama vurmaktan kaçamadık. Araca arkadan çarparken öndeki araç yoluna devam etmişti. Yanımızdan iki ekip aracı

giderken birisi kalmıştı. Öndeki adamları arabadan indirip ters kelepçe takarken ben nefes nefese kalmıştım.

“Hay sikeyim!” Timur’un sesiyle ona doğru döndüm hızla. Elimi tutmak için emniyet kemerini çözmüştü ve geri takmamıştı. Yüzüne dikkatle baktığımda sol kaşının yarılmış olduğunu gördüm. Çarpmanın etkisiyle başını vurmıştı.

“Dikiş atılması gerek.” Boynumdaki fuları çözüp kaşına bastırdım eğilerek. Yüzü acıyla buruşurken göz göze geldik.

“Hallederiz birazdan.” Fuları tuttuğunda elimi geri çektim.

Arabadan indiğimizde bir sonraki ekipten anons geldi, son aracı da almışlardı. Ekipler araçları çekiciyle götürürken herkes yakalanmıştı. Timur araba kullanamayacağı için başka bir ekip arabasıyla hastaneye gelmiştik. Kaşına üç dikiş atılmıştı, yüzündeki kanı da ıslak mendille temizlemişti.

“Hadi seni eve bırakayım,” dedim çünkü çok kötü görünüyordu.

“Taksiyle geçerim, sen git.” İtiraz ettiğinde ısrar edecektim ama sınırları hatırlayınca vazgeçtim.

“Peki iyi geceler.” Timur kendine taksi çağırırken ben de ekip aracını aldım.

On beş gündür sürekli görevde olsam da sık sık eve uğruyordum ama bugün eve gitmek istemedim. Yönümü Kara’nın evine çevirdim. Çok özlemiştim.

Vakit gece yarısını geçerken arabayı sokağa park edip indim. Çantamı alıp binaya girdiğimde asansörün önünde duran Sırma’yı fark ettim.

“Sırma,” dediğimde bana dönüp gülümsedi.

“Sevda.” Bana sarıldığında ben de ona sarıldım.

“Nöbetten mi?” Sorumla birlikte başını sallayıp onayladı.

“Mesaiye kaldım. Acil çok fenaydı bugün. Tamer hâlâ çıkamadı hastaneden.” Yorgun olduğu belli oluyordu.

“Müsaitsen konuşalım mı?” Tamer yokken hazır bu konuyu konuşmak istiyordum.

“Tabii canım,” dedi ama üstünde oluşan gerginliği de seziyordum.

Asansör geldiğinde birlikte ikinci kattaki Sırma’nın evine çıktık. İçeriye girdiğimizde hiçbir şey içmek istemediğimi söyledim hem saat geçti hem de çok yorgundum. Karşılıklı oturduğumuzda söze nasıl başlayacağımı bilmiyordum ama doğrudan konuya girmenin en iyisi olacağını düşünüyordum artık.

“Sırma, sen Timur konusunu kapattığına emin misin?” diye sordum en sonunda dayanamayarak.

“O nasıl soru Sevda? Bunu bana nasıl sorabilirsin?” Hem şaşkın hem de sinirli bir tonda çıkıştığında oldukça gerilmişti.

“Biz sizinle yıllardır arkadaşız Sırma, bari bana yapma. Timur’a görüşmek için mesaj attığını biliyorum.” Sakin bir şekilde konuşsam da ses tonumdaki onaylamayan ifade oldukça açıktı.

Sırma donup kalırken bunu bildiğimi tahmin etmediği oldukça açıktı. Ellerimin arasındaki ellerini hızla çekerken aramıza mesafe koydu. Ayağa kalktığında odanın içinde birkaç adım atıp sanki bir sınır çizer gibi karşıma geçti. O, benim arkadaşımdı ve iyi anlarında olduğu gibi kötü anlarında da yanında olmam gerekiyordu ama bu demek değildi ki yaptığı hatalara göz yumacak, bilmezden gelecektim. Onu uyarmak da benim arkadaşlık görevimdi.

“Timur mu söyledi?” dedi en sonunda aramıza koyduğu mesafeyi sesine de ekleyerek.

“Timur’un telefonu bendeydi. Ekranda direkt senin mesajın çıktı. Tamamını okumadım. ‘Buluşalım,’ kısmını ve ismini gördüm sadece. Sırma, sen onun abisiyle evlisin arkadaşım. Abisiyle evli olmasan bile bu yaptığın yine de uygun değil.” Başımı iki yana sallayıp gözlerine bakarak konuştum. Tamer’e bunu yapmasını ve kendini bu duruma düşürmesini bir türlü aklım almıyordu.

“Sevda, sen benim arkadaşımsın sadece, annem değil. Bilmediğin bir konu yüzünden beni yargılıyorsun hemen. Sana bir sırrımı anlattım, yardım istedim diye her şeye karışma hakkı vermedim.” Kaşları çatılırken oldukça sert bir tonda sanki yıllardır arkadaş değilmişiz gibi söyledi bunları yüzüme.

“Sadece senin iyiliğini düşünerek söylemiştim ama şu an ne benim demek istediğimi anlayacak ne de kendini düşürdüğün durumu fark edecek düşüncen var Sırma. Timur’la görüştün diyelim, Tamer öğrenince ne diyeceksin? Siz sevgili ya da öylesine flört eden bir çift değilsiniz, evlisiniz. Ne olur bir şeyler düşünmeden ve yapmadan önce bunu düşün çünkü evlilik ağır bir sorumluluk.” Oturduğum yerden gitmek için kalktığımda Sırma’ya diyecek başka bir sözüm de kalmamıştı.

“Ben evliyim ama sen daha evlenmeden benden çok şey bilir olmuşsun. Abimle yattığın için sanırım kendini evli sanıyorsun.” Alayla kurduğu cümleyle buz kestim.

Ona doğru döndüğümde, kalbimin onu arkadaşım olarak kabul eden kısmı büyük bir darbe aldı. Bu yaptığı gerçekten yenilir yutulur bir şey değildi. Sırma, söz konusu Timur olduğunda bu kadar acımasız olabiliyordu da ben yeni mi görüyordum bu yüzünü? Şüphelerimde haklı olmaktan korktum ilk defa.

“Bu sözlerini dua et abin duymasın Sırma çünkü ben birazcık kocam olan adamı tanırıyorsa, kız kardeşi de olsa karısına bu lafları eden birini kırmadan bırakmaz.” Sırma’nın gözleri sözlerimle irice açılırken arkamı ona dönüp salondan çıkıp evden ayrıldım.

Asansörü bile beklemeden üst kata merdivenlerden çıktığımda, cebimden anahtarımı çıkarıp kapıyı açtım. Sinirden ellerim titrerken anahtarı çantama atıp içeriye girdim. Mutfığa hızlı adımlarla ilerleyip kendime bir bardak su doldurup içtim. Kaç yıllık arkadaşımın bana kurduğu cümleler öyle kolayca sindireceğim türden değildi. Üstüne gitmeden sakince konuşmak istemiştim ama anlamıştım ki bu işten tamamen uzak durmam gerekiyordu. Ben sadece arkadaş olarak uyarmak istemiştim, bundan sonrasında kendi başının çaresine bakmak ona kalmıştı.

Yatak odasına geçtiğimde üstümdeki kıyafetlerden kurtulup banyoya yöneldim. Ilık suyun altına girip duşumu aldıktan sonra bornozumu giyip yatak odasına geçtim tekrar. Kurulandıktan sonra dolabın Kara’ya ait kısmını açıp siyah tişörtlerinden birisini çıkardım ve üstüme geçirdim. Havluyu ve bornozu banyoya bırakıp

ışıkları kapattım. Saçlarımı taradıktan sonra kurutmadan yatağa yöneldim. Şifonyerin üstündeki gece lambasını kapatıp yatağın içine gömüldüm. Tam olarak kokusunu duyumsamasam da onunla uyuduğum geceleri ve uyandığım sabahları düşünerek gözlerimi kapattım.

“Bebeğim... Güzel karım...” Tenimde hissettiğim dokunuşlarla o güzel sesi kulaklarıma dolduğunda gözlerimi araladım.

“Rüya mı?” Bal rengi hareleri görüş açıma girerken yukarıya doğru sıyrılan tişörtten açıkta kalan karnıma yasladığı başını hafifçe eğip dudaklarını yasladı.

“Geldim. Söz verdim sana, gittiğim gibi geldim.” Başını kaldırıp bana baktığında rüya olamayacak kadar güzel olduğunu fark ettim.

Ellerimi uzayan saçlarının arasına daldırıp kendime doğru çektiğimde hasretle dudaklarıyla buluşmuştum. İçimi çekerken gözüm-den süzülen damla yavaşça çeneme doğru aktı. Böyle onu bir anda karşımda görmeyi beklemiyordum. Kalbim hızla çarparken öpüşüme karşılık verip sıkıca sardı beni. Göğsünün içine saklamak ister gibi kendine çektiğinde dizlerinin üstüne oturdum.

“Çok özledim, çok özledim, çok özledim...” diye sayıkladım dudaklarımız ayrılıp birkaç santim mesafe koyduğumuzda aramıza.

“Ben de çok özledim seni güzel karım. Evimize geldiğimde seni bizim yatağımızda görmek, ismimi dudaklarından uyurken duymak nefis bir hismiş onu anladım.” Avcumu dudaklarına yaslayıp biraz önce sildiğim gözyaşımı hapsettiğim iç kısmı öptü.

“Neden haber vermedin? Çok kötüsün.” Dört gündür geceyi sabah, sabahı gece etmişim beklerken.

“Operasyondaydık, sabaha karşı bitti. Bir saat oluyor eve de geli. Uyandırmaya kıyamadım ama dayanamadım da güzelliğine.” Yüzüme dökülen saçlarımı geriye doğru atıp dudaklarını boynuma bastırdı.

“Hım...” dedim kelimelerim tükenirken.

Dokunuşlarına kendimi bıraktığımda özlemimizi birbirimizde dindirdik. Dudakları dokunduğu her zerremi büyük bir sevdıyla ta-

darken bal rengi harelerinde gördüğüm o duygu beni darmadağın etti. Her şeyden çok seviyordum onu. Her şeyimdi o benim.

Uzun zamandır eve gelmediğimiz için alışveriş yapmamıştık. Kara, börek almak için dışarı çıkarken ben de çayı demlemiştim. Mutfağın balkonunda otururken şehrin gürültüsünü dinliyordum. Kaç gündür içimde büyüyen en büyük gürültü susmuş, şimdi yerini huzurlu bir sakinliğe bırakmıştı. Kalbim onun varlığıyla huzura bulanmış, sevdası vuslatın bitmesiyle tenime bulaşmıştı.

Kapının sesiyle hızla kalkıp açmak için içeriye geçtim. Yüzümdeki gülümseme büyürken açtığım kapıda Sırma'yı görmeyi beklemiyordum. Üstümde Kara'nın dizlerimin biraz üstündeki tişörtüyle karşı karşıya duruyorduk. Dün gece bana söyledikleri bir bir hatırıma düştüğünde yüzümdeki gülümseme düştü.

"Abimin arabasını gördüm kapıda," dedi olduğu yerde durarak.

"Dışarıya çıktı biraz önce kahvaltılık bir şeyler almak için." Ses tonum sakın çıksa da kendimi sıkıyordum.

"Sevda, dün konuştuğumuz konuyla ilgili abime bir şey söyleme. Timur'la beni bilmesine gerek yok." Asıl derdi şimdi anlaşılmıştı.

"Ne demek Timur'la sen?" Kara'nın sert ses tonu aramıza girerken merdivenin başında durduğunu fark ettim.

"Abi..." dedi Sırma titreyen ses tonuyla.

Kara, adımlarını hızlandırıp kalan birkaç basamağı çıktığında elindeki poşetleri kapının önüne bırakıp yanımda durdu. Sırma'nın karşısına geçtiğinde abi olarak kızgın yönünü de göreceğimi anladım.

"Açıkla Sırma. Timur ve sen ne?" Baskın ses tonuyla birlikte Yüzbaşı Kara'yı da hissettim.

"Abi, sen yanlış anladın. Öyle bir şey yok." Sırma inkâr ettiğinde Kara'nın buna inanacağını sanıyorsa ya abisini tanıımıyordu ya da başka çaresi yoktu.

"Gir içeri Sırma, konuşacağız." Kara, kapıya bıraktığı poşetleri alıp içeri girdiğinde ben de peşinden ilerledim kapıyı açık bırakıp.

Yatak odasına ilerleyip üstümdeki tişörte dokunmadan siyah

tayt giydim sadece. İçeriye geçtiğimde salonda koltuğun ucuna emanet gibi oturmuş Sırma'yı gördüm. Kara, tekli koltuğa geçmiş geriye yaslanmıştı. Kolları koltuğun kenarında dururken bir elini çenesine dayamış, gözleri Sırma'nın üstündeydi. Tedirgin olan kardeşinin elbette ondan bir şey sakladığını anlamıştı. Kardeşini tanımasa bile askerdi o, yalanın kokusunu alırdı.

“Anlat Sırma, bir daha söylemeyeceğim.” Gözlerinin içine sert bir ifadeyle baktığında Sırma içini çekti.

“Timur'u ben çok önceden tanıyordum abi. Tamer'in abisi olduğunu bilmiyordum. Ben hastanede yeni çalışmaya başladığımda tanıştık. Sonra da görüşmeye başladık. Hastaneye Tamer geldiğinde abisinin olduğunu söyledi ama konu hiç açılmadı, özellikle bahsetmek istemiyordu. Ben de özel bir konu diye sormadım bir daha.” Sırma olayları yüzeysel anlatırken aslında en önemli detayı atlamıştı. Timur'a âşık olduğu kısmı...

“Ne varmış bunda? Tanıyor olabilirsin.” Kara tabii ki buna kanmamıştı, altından çıkacak olanı istiyordu.

“Ben Tamer'e hiç söylemedim Timur'u tanıdığımı. Sen hastanede görev için kaldığında Sevda'ya söyledim Timur'la konuşmasını. Yanlış anlaşılacak istemiyordum. Sevda'ya anlattım, o da o gece Timur'un evine gitti.” Sırma gözlerini bana çevirdiğinde anlamıştım ne yapmaya çalıştığını.

“Hâlâ konunun Timur'la olan kısmını söylemedin Sırma.” Kara, hiç takılmadan biraz önceki sözleri ezip geçtiğinde ses tonu daha sertti.

“Ben söyleyeyim çünkü kız kardeşin kocasının abisine âşık olmuştu görüştükleri sürede. Timur'a buluşmak için mesaj atıyor gece yarıları ve onu dün bu yüzden uyardım. Sabah sabah kapıya dayanmasının nedeni beni susturmak.” Sinirle konuştuğumda ellerimi yumruk yaptım. Kara'nın gözlerine bakarken söyledığım hiçbir şeyden pişman değildim.

“Sırma!” diyerek ayağa kalktı Kara hızla.

“Abi yalan söylüyor!” Sırma da ayağa kalktığında elleri titriyordu, ağlamaya yüz tutmuştu.

“Sevda yalan söylemez, kes sesini!” Öyle bir bağırdı ki Kara, ayaklığının altındaki yer sallanıyormuş gibi hissettim.

“Abi inanma ona lütfen, aramızı açmaya çalışıyor!” Sırma ağlar-ken çaresiz bir şekilde yalvardı.

“Ben yalan söylüyorum öyle mi? Peki bekle o zaman.” Hırsla yatak odasına gidip geldiğimde bıraktığım gibi duruyorlardı. Telefonumu çıkarıp kayıtlı olan numarayı aradım.

“Sevda,” dedi telefonu açtığında.

“Timur, kusura bakma rahatsız ettim. Dün gece telefonunu bana vermiştin ya, o ara bir mesaj geldi. Numara çok tanıdıktı. Şimdi aklıma geldi, Sırma mıydı?” Sakin bir şekilde konuşmaya çalıştığım da gözlerim telefondaydı.

“Sevda, ben de sana bu konuyu söylemek istiyordum ama müsait olamadık bir türlü. Sırma birkaç kez mesaj attı, görüşmek istiyor. Kötü bir cevap da vermek istemiyorum, Tamer var arada. Benimle geldin konuştun, sana da söyledim endişe etmesin kimseye bir şey söylemeyeceğim diye ama ne yapmaya çalıştığını anlamıyorum. Kendisiyle görüştüğünde söyle, buna devam ederse daha fazla susmayacağım.” Timur da bunalmış ve arada kalmış olmalı ki bir nefeste cümlelerini sıralamıştı.

“Merak etme Timur, bence Sırma artık mesajı net bir şekilde aldı. İyi günler.” Telefonu kapattığımda başımı kaldırıp Sırma’nın yüzüne baktım.

“Özür dile! Hemen Sevda’dan özür dile!” Kara, bir adım daha atıp yaklaştığında Sırma’ya sinirle bakıyordu.

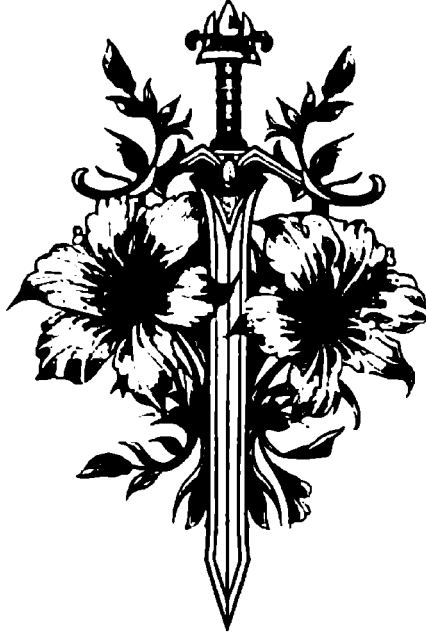
“Öz... Özür dilerim...” dedi başını yere eğip sesi titrerken.

“Ben mutfaktayım.” Arkamı dönüp salondan çıktım.

Mutfığa girdiğimde içeriden sesleri gelirken onları dinlemedim. Poşetleri açıp içinden kahvaltılıkları çıkardım. Börek sıcak olduğu için tabağa koydum direkt. Masayı hazırlarken servis açtım iki kişilik. Rahatlamış hissediyordum Kara öğrendiği için. Bunu tek başıma taşımak istemiyordum. Bardakları yerleştirdiğimde çayları doldurmak için Kara’nın gelmesini bekledim.

“Sen kendine ne yapıyorsun? Sırma, bu karşımdaki benim kardeşim değil!” Kara’nın sert ses tonuna eklenen kızgınlık mutfağa kadar gelmişti. Kapıya doğru ilerlediğimde daha büyük bir kavganın çıkmasından korkmuştum.

“Kullanmış beni resmen ona yaklaşmak için! Sen de biliyorsun onu sevdiğini! Çok seviyor abi... Bana vermesini istediğim bütün sevgiyi onun ayaklarının altına serecek kadar çok seviyor!” Sırma, hıçkırıkları ve ağlamaları arasında bağıra bağıra haykırırken olduğum yerde kaldım.

Bölüm 2

Mutfaktan çıkarken salona varan adımlarımla beni ilk fark eden Sırma oldu. Gözlerinden akan yaşla bakarken nefret doluydu sanki. Ben ona ne yapmıştım? On yıllık arkadaşımı tanıyamıyordum. Yıllardır bir başkası arkadaşımdaydı sanki benim, bu karşımdaki kadın ise çok yabancıydı. Başımı çevirdiğimde Kara'yla göz göze geldik, siniri üstündeydi hâlâ.

“Sen Timur’un sevdiği kadının kim olduğunu biliyor muydun?” Soruyu sorarken cevabını biliyordum ama yine de sordum.

Başını bir kez öne eğip kaldırdığında şaşırمام gerekiyordu sanırım ama bugün olanlardan sonra kendimde şaşıracak gücü bile bulamıyordum. Sırma'ya doğru döndüğümde elinin tersiyle gözyaşlarını silmiş derin bir nefes almıştı. Abisine doğru bakarken ondan bir tepki bekliyor gibiydi.

“Evine git Sırma, sonra konuşacağız bu konuyu.” Kara, arkasını dönerken konunun burada kapanmayacağı belliydi.

Sırma bir şey demeden salondan çıktı. Kapının sesi geldiğinde ikimiz baş başa kalmıştık. Ona doğru ilerleyip belinden sarıldım. Sırtına doğru yaslandığımda gergin bedenini hissettim. Bir süre öyle

kaldık. Sonunda bana döndüğünde yüz yüze geldik. Saçlarımı geriye doğru atıp gözlerimin içine baktı.

Elinden tuttuğumda onu peşimden sürüklememe izin verdi. Yatak odasına girdiğimizde yatağa oturmasını sağladım. Giysi dolabını açıp iç bölmedeki çekmeceyi açtım. Elim kutuların üstünde ilerlerken istediğimi bulduğumda durdum. Kutuyu elime aldığımda ona doğru döndüm.

“Bu saati bir yerden hatırlıyorum sanırım ama aklıma gelmedi bir türlü. Daha önce hiç taktın mı?” Sorumu beklemiyor olmalıydı ki önce bana sonra da elimdeki saate kaydı gözleri.

“Sırma’nın hediyesiydi. Kordonu eski olduğu için dikkatini çekti belki de. Yıllar önce almıştı bana.” Garip olsa da beni cevapsız bırakmamıştı.

Başımı usulca sallayıp arkamı dönüp kutuyu yerine koydum. *Abine âşık olduğumu bile bile beni umut etmeye yöneltirken aklından ne geçiyordu Sırma?* Sırtımda hissettiğim hançerin açtığı derin yara beni oluk oluk kanatıyordu. Sırma, abisine âşık olduğumu biliyordu...

Mezuniyette beni zorla abisiyle tanıştırmak istemesi, onun aldığı demetten bana bilerek beyaz bir gül vermesi, aldığı saat ve hatta o gün beni hastaneye çağırması... Kara’nın yanına geleceğini bile bile beni hastaneye çağırmıştı. Ben o gün yara almamıştım, sadece pansuman yaptırmam için ısrar eden Sırma’nın benim için üzüldüğünü düşünerek kısa süreliğine hastaneye uğraşmıştım. En yakın arkadaşım beni âşık olduğum abisinin yoluna atıp durmuştu.

Cebimdeki telefonu çıkarıp rehberine girdim. Alt sıralara indiğimde bulduğum numarayı ararken gözlerim yerdeydi. Telefon uzun çalışmaların ardından açılırken gözlerim Kara’ya doğru döndü.

“Burada bekle,” dedim sadece odadan çıkarken. Yatak odasından ayrılıp mutfığa, oradan da balkona çıktım ve arkamdan kapıyı kapattım.

“Sevda, kızım...” dediğinde balkon demirlerine yaslandım.

“Cennet teyze nasılsın?” Sesimi sabit tutmaya çalışırken sakın kalmaya çalıştım.

“İyiymi kızım, sen nasılsın? Annene uğradım geçen, nikâhın varmış yakında çok sevindim.” Sevecen ses tonunu duyduğumda mutlu geliyordu sesi.

“Evet, doğru Cennet teyze. Ben başka bir şey sormak için aradım seni aslında. Sırma, Kara’nın kız kardeşi hani, bana bir şeyler söyledi. Doğru mu diye seni aramak istedim. Biliyorsun biz çok iyi dostuz, onunla aramızda sır olmaz.” Zorlukla yutkunurken *dostum* derken ne dilim vardı ne de yüreğim.

“Öğrendin demek kızım. Zaten Sırma saklayamazdı, ben başından biliyordum. Abisiyle seni çok yakıştırmış, illa, ‘Yaparsan sen yaparsın Cennet teyze,’ dedi. Meryem de benim eski komşum, çok iyilerdir. Sırma çekinmiş sen yakın arkadaşı olunca. Eğer olmazsa aranızın bozulmasından korkmuş. Benden de rica edince kıramadım, Kara oğlumu da seni de çok severim bilirsin.” Cennet teyze konuştuğu ben ayakta durmakta zorlanıyordum.

“Bilirim, çok seversin. Sağ ol Cennet teyze, ben yine ararım seni görüşürüz.” Zorlukla son cümlelerimi kurarken karşıdan gelen cevapla telefonu kapattım.

Sırma... Dostum sandığım, koynumda beslediğim Sırma... Yıllarca arkadaş niyetiyle yaklaşıp arkamdan iş çeviren Sırma!.. Yavaşça aşağıya doğru çöküp sırtımı duvara yasladım. Ne bana ettiği sözleri ne de bu yaptıklarını sindirirdim. Öyle çok canımı yakmıştı ki anlatamıyordum, dile dökemiyordum yapılanları.

Balkon kapısı yavaşça açılırken beni merak eden adama doğru baktım. Endişeli görünüyordu, dağılmış görüldüğüme emindim. İki büyük adımda yanıma gelip sırtını duvara yaslayıp yanıma oturdu. Kız kardeşiyle ne kadar yakın olduğumuzu biliyordu, yıllarca süren arkadaşlığımızın üstüne böyle olmasını o da istemezdi.

“Bu evde oturmak istemiyorum,” dedim kesin bir şekilde.

“Nikâha on gün var ama buluruz bir yer. Olmadı eşyalı bir yere geçeriz taşınana kadar.” İtiraz etmeden kabullendiğinde başımı kaldırıp ona baktım.

“Nikâhtan sonra tayin isteyeceğim, eş durumundan benimle birlikte gelebilirsin. Bu şehir bana iyi gelmiyor artık, gidelim Kara,” dedim kararımı kesin olarak vererek. Burada kalmak istemiyordum artık.

“Gidelim. Sen nereye istersen ben oraya gelirim,” dedi bir kez daha beni yanıltmayarak.

Sehpanın üstündeki sigara paketinden kendine bir dal çıkarıp zipposuyla yaktı. Dumanı içine çekerken başım göğsüne düştü. O, sessizce sigarasını içti ben artık bana bu şehrin dar geldiğini düşündüm. Başka bir şehirde sıfırdan bir hayat kurmak istiyordum onunla, her şeyi sil baştan yaşamak... Yeni bir ev istiyordum mesela, içini birlikte döşeyeceğimiz. Yeni bir nefes istiyordum, sadece birbirimiz için alacağımız. Biz olalım, herkes dışarıda kalsın istiyordum.

Mutfığa girdiğimizde bardakta soğumuş çaylarımızı döküp yenisini doldurdum. İkimizin de iştahı kalmamıştı ama yine de bir şeyler yedik. Bu sabahı hiç böyle hayal etmiyordum. O gelecekti, biz yeniden buluşacaktık ve nikâhımıza on gün kala her şey bambaşka olacaktı. Belki ahşap eve gidip biraz dinlenecek, eşyalarını seçecek ya da ailelerimizi birlikte orada ağırlayacaktık. Oysa şimdi Sırma ile tamamen ipleri koparmıştık. Meryem teyze, kızından yana olursa -ki kızıydı sonuçta- aramıza mesafe koyacaktık. Bunu sadece ben değil, Kara da biliyordu. O yüzden tereddüt etmeden teklifimi kabul etmişti.

“Eve gidecek misin bugün?” diye sorduğunda başımı önümdeki tabaktan kaldırdım.

“Gitsem iyi olacak. Bir gerginliği daha kaldırabilir miyim bilmiyorum.” Usulca konuştuğumda aynı apartmanda, üstelik abisinin evindeyken karşılaşmamız kaçınılmaz olacaktı.

“Gitmeni istemiyorum Sevda. Tekrar Sırma’yla konuşacağım. Eğer karşılaşırız diye düşünüyorsan ben varım yanında.” Ciddi bir şekilde konuştuğunda masanın üstünden uzanıp elini tuttum.

“İki gün izinliyim zâten, gitmem gerek. Eşyalarımı toparlamam lazım, nikâha az kaldı. O arada tayin isteyeceğimiz şehirlerle bak. Ben zorunlu Doğu görevini yapmadım, yüksek ihtimalle

Doğu çıkar.” Elimi sıkıca tutup öptüğünde tenime yayılan sıcaklıkla gerginliğim biraz daha azalmıştı.

“Yarın gece burada kalacaksın, sana yemek yapacağım. Bu gecelik yalnız uyumaya katlanabilirim ancak.” Hafifçe tebessüm ettiğinde ben de gülümseyip başımı salladım.

“Tamam o zaman, ellerinden yemek yemek de ayrı bir zevk olacak benim için.” Uzanıp yanağına dudaklarımı bastırdım.

Hazırlanıp eve gitmek için çıktığımda beklemeden asansöre binmiş ve hızlı adımlarla ayrılmıştım binadan. Ekip aracını karakola bırakıp kendi arabamı aldım. Yolda annemi arayıp geldiğimi haber verdim. Ablamların bizde olduğunu öğrenince onları da göreceğim için sevindim. Bugün yeterince her şey üst üste gelmişti ve benim derin bir nefes alıp önüme bakmam gerekiyordu.

Eve geldiğimde herkesi öpüp selamlaştım. Kendime bir kahve alıp yanlarına oturduğumda nikâh hakkında konuştuk. Ablamın kendisi için aldığı elbiseyi gördüğümde çok beğendim. Annem için de mor renk bir takım beğenmiştik. Ben görevdeyken onlar da eksikleri tamamlamışlardı. Nikâh şekerleri ve hatıra olarak yaptırdığımız hediyelikler kargoyla bu sabah gelmişti. Her şey hazırды.

“Sevda, çok solgun görünüyorsun.” Ablam dikkatlice bana baktıkça fark etmişti ruh hâlimi, her ne kadar onlara belli etmemeye çalışsam da...

“Nikâhtan sonra tayin isteyeceğiz. Muhtemelen yaz sonu gitmiş oluruz.” Bunu yumuşatmanın daha kolay bir yolu yoktu direkt söylemek dışında.

“Kızım, hani iki sene daha buradaydın.” Annem üzüntüyle konuştuğunda onu ne kadar burada tek bırakmak istemesem de ablamın yanında olması içimi rahatlatıyordu.

“Anne, zorunlu Doğu görevim vardı zaten. Kara’nın da buradaki görevi bitti, gidecekti. En azından Doğu’ya gidersem onu da yanıma alırdabilirim eş durumundan.” Bugün çıkan tartışmayı anlatamazdım. Ne diyecektim ki Sırma’nın konuşmaları hakkında? Bu, iki aileyi de daha fazla huzursuz ederdi sadece.

“Siz nasıl mutlu olacaksınız öyle olsun ablacığım. Bence de birlikte yeni bir başlangıç yapmak size iyi gelecek. Hem nerede görmüş yeni evlilerin ayrı şehirde kaldığı.” Ablam elimi tutarken samimiyetle konuşmuştu. Daha önceden bilmese bile şu an Kara’ya olan bağlılığını görüyordu.

“Bu kadar kısa sürede evi ne yapacaksınız? Buradaki eşyaları mı götüreceksiniz?” Annem, Kara’nın bir evi olduğunu biliyordu. Meryem teyzelerden ayrı kaldığını onlara yemeğe gittiğimizde öğrenmişti.

“Yok anne, burası böyle kalacak kurulu düzen olarak. Zaten oradan oraya gidip duracağız, bir yatak odasıyla oturma grubu yeter bize. Çeyiz diye diye dünyayı aldın zaten yeter bunlar,” dedim gülümsemeye çalışarak.

Annem içine sinmese de kabullenirken ablam bu konuda bana destek olmuştu. Kahvelerimiz bitince ablam yeğenimi okuldan almak için çıktı. Yatak odasına girdiğimde bavullarımı çıkardım. Kullanmadığım kışlık kıyafetlerden başlayıp toparlanmaya başladım. Önümüzdeki hafta göreve geri dönecektim ve bunları yapmak için fazla zamanım yoktu. Yavaş yavaş her şeyi düzenlemeye başlamıştım. Ayakkabı kutularımı da büyük bir koliye yerleştirip üstünü kapatıp bantladım. Bir hafta yetecek kadar kendime kıyafet bırakıp geri kalan eşyalarımı topladım.

Akşam annemle yemek yedikten sonra dışarı çıkıp alışveriş yapıp eksiklerimi tamamladım. Kendime bir kahve alıp parklardan birine oturduğumda derin bir nefes verdim. Yıllardır beklediğim ana sonunda kavuşuyordum. Sevdiğim adamla evleniyordum. Geçmiş bir girdap gibi önüme serilirken onu gördüğüm anılardan birisinin içinde kayboldum yeniden...

Geçmişten

Elimdeki yemleri kuşlara atarken her birinin giderek yaklaşıp yerdeki yemleri toplamasını izliyordum. Ne güzeldi kanatlarının olması, özgürce istediğin yere uçabilmek... Kimsenin ellerine

muhtaç olmadan kendi kanatlarıyla özgürlüğe uçabilmek... Kanatlarım olsun isterdim sanırını bana bir seçenek sunulsa ama yakalanıp bir kafese kapatılmak da ihtimaller arasındaydı.

“Neyi düşünüyorsun böyle dalgınca?” Yanıma oturan bedenle birlikte başımı hafifçe ona doğru çevirdim. Timur’un mavi gözleriyle karşılanmıştım.

“Kuş olup uçmayı,” dedim omuz silkerek.

“Sevda kuşu... İsmi de uygun.” Gülümsediğinde elimdeki kese kâğıdından bir avuç yem alıp kuşlara doğru atmıştı.

“Bir şey mi var orada?” Parkın köşesinden dönen bir grubun bağırırları ve sloganları yükselirken kaşlarım çatıldı.

“Hadi Sevda gidelim, burası karışacak belli ki.” Timur ayağa kalktığı anda ben de kalktım.

Kalabalık grup giderek artarken üniversiteye yakın bir çay bahçesi olduğu için etraf öğrencilerle doluydu. Son senemizde olduğumuz için ders aralığımız biraz daha fazlaydı, bu yüzden genelde bu parkta oturur ders saatini beklerdik. Timur’u burada görünce şaşırmamıştım, arkadaşlarıyla genelde burada takılırdı o da. Beni o gün yağmurdan kurtarıp derse girmemi sağladıktan sonra aramızda bir arkadaşlık oluşmuştu. Birbirimizi görünce selam veriyor, kısa süreli ders aralarında sohbet ediyorduk. Sakin, efendi ve kendi hâlinde biriydi Timur.

“Parkın girişini kapatmışlar Timur, nereden çıkacağız?” Ben de heyecan yapmaya başlamıştım çünkü polis anons ederek gruba durmasını söylemişti. İşler daha fazla karışacaktı.

“Hadi gel.” Timur, elimden tutarken beni arkaya doğru hızlı adımlarla götürmeye başlamıştı.

Parkın arkasındaki yürüyüş yoluna girdiğimizde başımı çevirip geriye baktığımda göstericilerin ve polisin karşı karşıya geldiğini gördüm. Taş ve sopalarla polise karşı koymaya çalışıyorlardı. Polisler izinsiz gösteri olduğu için dağılmaları gerektiğini söylerken birinin attığı taş polise denk gelmiş ve kaşı yarılmıştı. Arka tarafa doğru giderken hemen müdahale edilmeye başlanmıştı.

İçim acırken yüziim istemsizce buruştu yüzü kızıla boyanan polisin acısıyla.

“Buradan geç.” Timur, arkadaki küçük bahçe çitini gösterdiğinde üstünden atlamam gerektiğini anladım.

“Atlarım ben buradan da ya birisi görürse?” Yan taraf özel mülktü.

“Sorun yok, sahibini tanıyorum. Oğlu arkadaşım, aynı bölümdeyiz.” Timur’un sözleriyle başımı sallayıp onayladım.

Ben ufak çitin üstünden atladığımda ayaklarım yere sağlam bir şekilde basmıştı. Biraz sonra Timur da benimle birlikte yanımda yer almıştı. Arkamızı dönüp ilerlerken birinin seslenmesiyle olduğumuz yerde durduk.

“Nereye gidiyorsunuz?” Sesi duyduğum an tanımıştım. Yıllar geçse de unutmazdım bu ses tonunu.

“Parkın içinde göstericiler ve polisler çatışıyor. Ön kapıdan çıkamadığımız için buradan geçiyoruz.” Timur, beklemeden cevap verirken benim sırtım hâlâ ona dönüktü.

“Direkt merdivenlerden aşağıya inin, üniversitenin önünde de kavga var. Buradan bir an önce uzaklaşın.” Sözlerini söyledikten sonra gözümün ucuyla ona baktım. Biraz önce bizim atladığımız çitin üstünden atlamış, polislerin olduğu yöne ilerlemişti. Müdahale etmek için gelmişti büyük ihtimalle.

“Arabam iki alt sokakta. Park yeri yok burada diye oraya bırakmıştım. Seni evine bırakayım, kampüse gidemeyiz artık.” Timur’un konuşmasıyla birlikte gözlerimi gidişini izlediğim adamdan çekip ona doğru döndüm.

“Olur, gidelim.”

Şu An

Parktan çıktığımda arabama doğru ilerledim. Saat ilerlemişti ve Kara beni bekliyordu. Arabaya alışveriş çantalarını yerleştirip sürücü koltuğuna geçtim. Ona giderken yüzümde derin bir tebes-

süm oluştu. Bir gün olsa bile görüşmeyeli nasıl özlemiştim kelime-
lere dkemiyordum. Bana nefes aldıran adamdı o, varlığı bütünüyle
kalbimde yer edinmişti.

Arabayı sokağa park ettiğimde aldığım çantalarla binaya gir-
dim. Asansöre bindiğimde son katın düğmesine bastım. Asans-
rn kapıları açıldığında karşımda Tamer'i gördüğüme oldukça ça-
şırmıştım. Bu saatte nöbete gidiyor olabilirdi ancak. Beni görünce
gülümseyip içeriye doğru adımladı.

"Nasılsın Sevda?" diye sordu.

"Sen nasılsın Tamer? Çok yoğunmuşsun bu ara." Zorlukla te-
bessm ettiğimde normal bir şekilde konuşmaya çalıştım.

"Evet, hastane yoğun bu dönem. Sırma da ben de çok alışıyo-
ruz, birbirimizi görmeye zaman bile bulamıyoruz." Tamer biraz si-
temle konuştuğunda yüzüne bakamayarak zemini izledim.

"Anlıyorum... Neyse kolay gelsin sana, iyi akşamlar." Asansörün
durmasını fırsat bölerek arka arkaya sıraladım cümlelerimi.

"İyi akşamlar Sevda, görüşürüz." Ben inerken Tamer'in konuş-
masıyla usulca başımı salladım.

Asansörün kapıları kapanırken anahtarımı çıkarıp kapıyı açtım.
Çantaları girişteki vestiyerin yanına bırakıp kapıyı arkamdan kapat-
tım. İçeriye doğru baktığımda ışıkların kapalı olması dikkatimi çekti
ilk olarak. Salona doğru ilerlerken loş ışık içeriye aydınlatmıştı. Sa-
londaki büyük masanın üstüne konmuş iki büyük şamdanda kırmızı
uzun mumlar yanıyordu. stnde çeşit çeşit yemekler ve mezeleri
grdğimde yüzümde geniş bir gülümseme oluştu.

"Hoş geldin bebeğim." Bir elini karnımın üstüne sararken du-
dakları boynuma küçük bir öpücük bırakmıştı.

"Hoş buldum. Çok hoş buldum," dedim başımı kaldırıp hafifçe
ona dönerken.

Elindeki tabağı masaya bırakıp sandalyemi oturmamı için ek-
tiğinde yerime yerleştim. Elini enemin altına dayayıp onu izlerken
usta bir şekilde servis yapmaya başladı. Tabağıma koyduğu meze ve
yemeklerle birlikte tatmin olmuş olmalı ki karşıma geçip oturdu.

Bal rengi hareleri kızıl alevlerin aydınlattığı loş ışıktaki büyümüştü.

“Çok güzel her şey,” dedim üstümdeki tutukluğu yavaşça atarak.

“Bu sefer ben yaptım. Bak bakalım tadına, beğenecek misin?” Meraklı çıkan ses tonuyla gerçekten düşüncemi önemsediği belli ediyordu.

Gülümseyerek tabağımdaki bütün yemek ve mezelerden tattım. Damağımda kalan lezzet muhteşemdi. Soslar öyle güzel uyumluydu ki birbirini bastırmıyor, aksine daha çok yeme ihtiyacı hissettiriyordu. Benim tepkimi kaçırmamak ister gibi tabağına dokunmadan beni izlemişti.

“Benden şefe tam puan. Enfes olmuş!” Büyük bir coşkuyla konuştuğumda tebessüm etti.

“Beğenmene gerçekten sevindim. Şef istediğiniz zaman emrinizde.” Elini öne doğru uzatıp başını eğdi hafifçe gülümseyerek.

Yemeğimizi yerken birbirimize günümüzün nasıl geçtiğini anlattık. Taşınma ve tayin kararımızı bizimkilere anlattığımı söylemiştim. Kara, henüz annesiyle konuşmamıştı. Bugün karargâha gitmiş, ardından da bana yemek yapmak için markete uğrayıp eve gelmişti. Ben ilk kez ayrılacaktım bizimkilerden ama Meryem teyze alışıkta oğlunun uzun süreli görevlerine, eve yılda birkaç kez uğramasına. O da anneydi, tabii ki oğlunu yanında görmek isterdi ama ortak operasyonlarımız bittiği için o da burada kalamayacaktı zaten ben olmasam da.

Yemeğin ardından birlikte mutfağı toplamış salonda demini almış çaylarımızla birlikte üçlü koltuğa oturmuştuk. Başım göğsüne yaslıyken eli saçlarımın arasında geziyordu. Saçlarımı çok seviyordu; dokunmaktan, parmaklarını arasından geçirmekten ve okşamaktan hiç çekinmiyordu.

“Saçlarım ilgin için teşekkür ediyor,” dedim huzurlu bir şekilde. Saçlarımla oynadığında mayışıyordum, üstüme bir rahatlık geliyordu.

“Seviyorum saçlarını. Aralarında kızılıklar var, güneşte belli oluyor ama çok dikkat etmeyince fark etmiyorsun.” Bunu bilmesine

şaşırmıştım. Öyleydi ve çok dikkatli bakmayınca belli olmuyordu.

“Ben de senin uzun boyunu ve geniş omuzlarını seviyorum. Ah bir de kollarını. Sanki göğsün beni sarsın diye var ve böyle rahat, huzur dolu hissettiriyor.” İçimi çektiğimde kokusu ciğerlerime doldu, sıcaklığı sıkıca sardı kalbimi.

“Senin için varım güzel karım. Sen benim diğer yarımısın.” Saçlarımın arasına kondurduğu öpücüklerle gülümsedim.

“Uyuyalım mı?” diye sordum gözlerim kapanırken.

“Sen yatağa geç, ben bir sigara içip sonrasında duş alıp geliyorum. Yemek kokusu sindi üstüme, hem seni sigara kokusu da rahatsız etmesin.” Elimini tutup beni kaldırdığında düşüncesi karşısında başımı sallayıp onayladım.

Yatak odasına girdiğimde Kara'nın benim için aldığı siyah gecelik takımını giydim. Saçlarımı toplayıp makyajımı çıkardım. Balkonun kapı sesi geldiğinde sigarasını içip içeri girdiğini anladım. Ben yatağa geçerken o banyoya giriyordu. Pikeyi kaldırıp yatağın sağ tarafına yattığımda telefonumu yatağın yanındaki prize şarja taktım. Saat gece yarısını geçiyordu. Gözlerimi kapattığımda yatağın içinde kendime yer edinene kadar kıpırdanıp durdum. Tam uykuya dalmak üzereyken belimde hissettiğim elle beni sırtına yaslamış ve sıkıca sarılmıştı.

“İyi geceler güzel karım.” Nefesi boynuma değerken dudaklarını da yasladı.

“İyi geceler sevgilim,” diye mırıldandım.

Sabah uyandığımda yanımda gördüğüm adamla gülümsedim. Gözleri açık, yatakta yan dönmüş bal rengi hareleri üstümdeydi. Uzanıp dudaklarıma küçük bir öpücük bırakıp geri çekildiğinde gülümsedim. Saçlarımın omuzlarımdan düşen bir bölümünü parmağına dolayıp kokladı. Elimini yüzüne koyduğumda başını yasladı. *Her sabah böyle uyanacaksam diğer uyandığım sabahları boşa yaşamışım ben...*

“Günaydın güzelim,” dedi beni kendine doğru çekip.

“Günaydın sevgilim,” dedim gözlerine bakarak. Yüzündeki gülümseme genişledi.

“Güzel bir kahvaltı yapalım birlikte, sonra sen ne istersen onu yaparız. İzinliyim bugün.” Dün sormamıştım ama bugün izinli olduğunu öğrenince sevindim. Telefonumdan saate baktığımda ona geldiğini gördüm.

“Olur, yapalım. Sonra da dışarı çıkalım, eşya bakmamız gerekiyor.” Yataktan kalktığımda benimle birlikte kalkmıştı.

“Tayin için yarın yazı yazmamız lazım şubeye. Nikâh izin kâğıdını çıkarttırınca sorun olmaz.” Bir de tayin için uğraşmamız gerekiyordu.

“Bana kızmıyorsun değil mi?” Karşısına geçtiğimde ellerimi kollarına koyup başımı kaldırdım ve gözlerine baktım.

“Neden kızacağım sana? Senin isteklerin benim için her şeyden önemli. Benim sana vereceğim tavizlerin sınırı yok Sevda, sen ne dersen ne istersen o,” dedi kesin bir şekilde kararının arkasında durarak.

“Daha buraya geleli birkaç ay oldu ama yine aileden koparıyorum seni. Üstelik ekipten de ayrılacaksın, yıllardır onlarla birlikte çalışıyorsun.” Bunu önden istemek bencillik miydi bilmiyorum ama pişman olsun istemiyordum.

“Benim ailem sensin. Annem ve kız kardeşim zaten beni yılda birkaç kez görüyor, burada olsam bile yokum. Ekip desen, bir gün dağılacaktık zaten. Fırat nişanlandı, evlenince tayin isteyecekti; Kesik ve Yıldırım’ın da bir senesi kaldı, sonrasında sınır dışı görevleri bitiyor, yoruldu onlar da. Evliler ve ailelerinin yanında daha sık durmak istiyorlar haklı olarak. Bu açıklamayı sırf sen kafana takma, daha fazla üzülme diye yapıyorum yoksa benim yolum da yönüm de belli. Sen nereye ben oraya.” Ellerini belime koyduğunda açıklaması karşısında gülümsedim, içimi rahat ettirmeye çalışıyordu.

“Tamam o zaman, güzel bir kahvaltı yapalım.” Yanağına öpücük bırakıp geri çekildim.

Elimi yüzümü yıkayıp mutfağa geçtiğimde çay suyu koydum. Birlikte güzel bir kahvaltı sofrası hazırladık. Kahvaltıya oturduğumuzda Kara'nın telefonu çaldı. Fırat'la konuştuklarını duyunca çayımı içmeye devam ettim. Kara, telefonunu kapattığında bana doğru döndü.

“Fırat’a hediye ettiğim silahın belgelerini vereceğim. Bugün ekip izinli, silahı ruhsatına işletecekmış. Bir saat çıkıp gelsem sorun olur mu?” Gözlerime sorarak baktığında başımı iki yana salladım.

“Olmaz. Sen çık ben de burayı toplar hazırlanırım. Dün alışveriş yaptım hem onları da yerleştirmem lazım.” Anlayışla gülümsediğimde gözlerinde yine aynı hayran ifadeyle baktı bana.

Kara, evden çıktığında mutfağı yavaşça topladım. Yeni ev için eşya almamız gerekiyordu, nikâha bir hafta vardı. Sırma konusunu tamamen kapatmıştım. Ne Kara’ya kız kardeşinin böyle bir şey yaptığını söyleyebilirdim ne de açıklayabilirdim. Kesin olan şuydu ki Sırma’yı tamamen silmiştim. Eşimin kız kardeşi sıfatı dışında artık tamamen etkisizdi benim için.

Mutfağı toplayıp bitirdiğimde kapının çalmasıyla koridora yöneldim. Kapıyı açtığımda kimse yoktu. Tam yanlışıyla birinin zile bastığını düşünürken yerde duran kâğıdı görünce aşağı doğru eğilip aldım.

“Yatak odasının yanındaki küçük kilerde en üstte duran siyah kutuya bak. Nikâh hediyen...”

Etrafa baktığımda kimseyi göremedim. Kapıyı kapatıp içeriye girdim. Bu el yazısı Kara’ya ait değildi çünkü yazısını bilecek kadar onu iyi tanıyordum. Kara’nın evini bilen biriydi; yatak odası ve kiler yan yanaydı. Orada elektrik süpürgesi, paspas gibi eşyalar duruyordu. Birkaç kez bakmıştım içine ama raflara hiç dikkat etmemiştim. Kâğıdı salondaki masanın üstüne bırakıp kilere ilerledim. Kapıyı açıp en üstte duran siyah kutuyu çıkardım.

Kalbimi avuçlarının içine almış bütün hıncını çıkarırcasına sıkan bir canavar var. Öyle bir canavar ki bu, yerinden dişleriyle söküp atıyor derimi ve ben oluk oluk kanıyorum... Öyle bir acı ki bu; açılan yara hiç kapanmıyor, kan hiç durmuyor. Kalbim diyorum, kalbim atmıyor... Durdu. Öyle çok örselendi, öyle çok yoruldu ve öyle çok darbe aldı ki artık durdu. Yine de canavar durmadı. Daha çok sıktı, daha çok öfkelendi ve darbelerine ara vermeden devam etti. Benim canım çok yandı...

Ellerimin arasında tuttuğum mektupları tek tek okudum. Atılan her tarihe bakıp her bir satıra bir damla gözyaşı bıraktım. Parmaklarımın arasında duran satır satır yazanlar düştü tek tek dilimden de ben kendime yediremedim bu kesif acının bıraktığı zehri. Damarlarıma yayılan acı zehir, gözlerimden damladı. Yakıcıydı. En çok da yaralayıcıydı. Okuduğum her satırla kalbimi parçalayan canavar, bu sefer boğazıma iki dişini geçirip nefessiz bıraktı beni.

Bunu nasıl atlatacaktım? Nasıl bundan sonra nefes alacaktım? Ben bununla nasıl yaşayacaktım?

Satırlara düşüyor gözlerim. Tek tek, cümle cümle okuyor. Dilim düğüm olmuş, kalbim mühür... Aklımsa çoktan terk etmiş beni.

Ellerim titriyor, gözlerimden akan yaşlar tükenmiyor. İliklerime kadar hissettim o berbat duyguyu. Hissediyorum, pare pare olmak demek böyle bir şeymiş. Daha önce tattım dediğim bütün duygular bir kenara çekilse bile paramparçayım artık.

"Sevdiğim..." yazıyor satırlarında. *Sevdiğim!* Benim duymak için her şeyi yapacağım o hitabı bir başka kadın için yazıyor.

"Mektubunu aldım ama bir cevap yazamadım. Her mektubuna bir cevap yazacağıma söz vermiştim ilk mektubunda sen bilmesen de. Dağlarda tuttuğum yolu senin satır satır yazdığın mektupları düşünerek devam ettiriyorum. Sana 'sevdiğim' diyorum diye kızma. Sen bende sevgilisin, sevdiğimsin. Her ne kadar mektuplarına karşılık göndereceğim bir adres olmasa da sana yazmak istedim bu satırları. Hiç görmediğim gözlerini sevdim, hiç dokunmadığımı saçlarını... Ve ben hiç kimsenin kalbini sevgimle bu kadar doldurmak istemedim. Öyle güzel ki satırların kayboluyorum, kaybedi-

yorsun beni kendinde. İnsan hiç görmediği birini sever mi? Seviyormuş işte. Birkaç damla gözyaşın düşmüş mürekkebin üstüne, akıtmışsın sevdanı. Oysa sevdanı sadece dizelerinde ve gözlerinde görmek isterdim, gözyaşların sadece mutluluktan akmalı.”

Devam edemedim. Gözyaşlarımın daha sık akmasıyla dudaklarımdan bir hıçkırık koptu.

Kutuyu boşaltıp odanın içine yaydım bütün mektupları. Dizlerimin üstüne çöktüm. Senelerin hatırı vardı her bir satırda, her bir cümlede ve her bir gözyaşında. Görüşüm okumaya devam edemeyecek kadar bulanıktı, bir türlü durduramıyordum. Kara'nın bana aldığı siyah gecelik takımına damlayan gözyaşlarım izler bırakıyordu. Başım o kadar çok dönüyordu ki dizlerimin üstüne çökmüş olmasam şimdiye yere düşmüş olurdum. Gözlerimi kapatıp açtığımda görüntü değişmedi.

Bir sevda vardı bu satırlarda, bir yangın vardı.

Başka bir mektubu alıp okumaya başladım güzel el yazısıyla atılan tarihe bakıp.

“Çık artık karşıma, gizli saklı dolanma sokaklarımda. Bugün yine gördüm seni ama sen yine bakmadın yüzüme. Ne zaman göstereceksin bana yüzünü? Daha ne kadar bekleyeceğim bana gelmeni? Bir kez baksan gözlerime, sadece bir kez seslensen bana inan koşa koşa gelirdim sana. Sırma ile kapıdan çıktığım an hissettim varlığını. Sen belki bilmiyordun ama ben yürüdüğüm o yol boyu biliyordum gözlerinin üstümde olduğunu. Bir söz verdim kendime, sen bana gelene kadar bekleyeceğim çünkü nedense bana atmadığın o adımı, içimde her gün büyüyen sevdanı ve bir türlü sana karşı tanımadığım sınırlarımı senin dizelerin sınırlıyor. ‘Çıkamam karşıma, yanından geçerim belki ama dokunamam sana,’ diyorsun satırlarında ama ben çıkmamı istiyorum artık sokaklarıma. Bana geldiğin gün vereceğim sana bu mektupları. Belki dizlerime uzanacaksın, birlikte okuyacağız. Çok seveceğim seni, öyle çok seveceğim ki benden başka gidecek hiçbir yer, hiçbir köşe bırakmayacağım. Kalbim, ruhum ve sana adanmışlığımla bekliyorum seni. Şöyle de bir gerçek var ki artık benim senden başka yolum yok.”

Kapının kilit sesiyle gözlerimi yavaşça araladım. Kapının açılıp kapanma sesi geldiğinde olduğum yerde duruyordum hiç kıpırdamadan. Adımlarını direkt buraya atmıştı, beni nerede bulacağını biliyordu. Kapıdan girdiğinde başımı kaldırıp ona baktım. Gözlerimin acısı, kalbimin acısının yanında bir hiçti. Elimin tersiyle gözyaşlarımı silip bal rengi harelerine bakmaya devam ettim.

“Sevda...” dedi kısık bir ses tonuyla, diyecek başka bir şey bulamamış gibi. Gözleri yerlere döktüğüm kâğıtlarda gezdi.

“Nasıl, güzel mi nikâh hediyem? Beğendin mi?” Konuştuğumda çıkan ses bana bile yabancı geldi. Öyle soğuk, öyle donuktu ki.

Bana doğru yaklaştığında kâğıtların üstüne bassa bile önemsemedi. Gözleri benim üstümdeydi. Elini bana doğru uzattığında gözlerimde gördüğü bakışla birlikte geri çekti. Titreyen ellerim yanımda duran ilk kâğıdı aldı ve göreceği şekilde havaya kaldırdı.

“Sana ilk defa kim *Kara* dedi?” Dizlerimin üstünden kalkarken kâğıdı yüzüne doğru fırlattım. Bir cevap bekliyordum. Bu, ilk soruşum değildi ona ama ilk doğru yanıtı alışım olacaktı belki de.

“Eylem,” dedi gözlerini benden kaçırırken.

“Bütün bu mektupları sana o yazıp gönderdiği için sakladın! Sen hepsini ondan hatıra diye özenle o kutuya koydun!” Neredeyse çığlık atarak nefretle yüzüne haykırdım. Elimle masanın üstündeki siyah dikdörtgen kutuyu işaret ettim.

“Atacaktım.” Tek bir kelime... Tek bir kelimeden oluşan cümleydi cevabı.

“Atacaktın öyle mi?” Gözlerim tekrar dolarken ceketinin iki yakaasına yapıştım ama sarsmamla bile milim kıpırdamadı.

“Ne zaman atacaktın? Evlendiğimiz sabah mı? Bir çocuğumuz olduğunda mı? Yoksa kucağında torunlarını severken mi? Ne zaman atacaktın!” Bağırmamla birlikte gözlerini kapattı. Ne bir adım geri gidip kendini ellerimden kurtardı ne de ona öfkeyle bakan gözlerime karşılık verdi.

Geriye çekilip hırsıyla yanından geçtim. Yan taraftaki mutfığa girdiğimde hızla dolapları açıp sertçe kapatmaya başladım. O kadar

öfkeliydim ki sanki bütün bedenimi tek bir duygu yönetiyordu. Kırılan bir şeylerin sesini duysam bile önemsemedim. Ellerimin üstüne kapanan eli ve sıkıca belimden tutmasıyla duraksadım. Elini büyük bir öfkeyle itip aradığımı şeyi bulunca kiskacından kurtulup geriye ittim onu. Artık bana dokunması bile kalbimin acısını dindirmeye yetmiyordu.

Odaya geri döndüğümde bütün kâğıtların hepsini topladım. Ağlaya ağlaya hepsini üst üste koydum. Çöp kovasının içine doldurdum. Elime aldığım kibriti yakıp Kara'nın gözlerinin içine bakarak attım kâğıtların üstüne. Kâğıtlar alev alev aramızda yanarken kalbim de yanan alevler gibi harlandı, yandı, kor oldu...

"Bu son demiştin sana bir keresinde ama kaç son geçti sözlerimin ardından... Bu sefer bu son demeyeceğim çünkü bende artık son kalmadı. Perde kapandı, ışıklar söndü. Sen yaptın, sen bizi bu hâle getirdin." Bağıramayacak kadar yorgun, ona sırtımı yaslayamayacak kadar yaralıydım.

"Yapma Sevda. Bu kadar severken beni gidebilecek misin? Kalbinde benden başka kimseye yer açamazsın yine gelir bulursun beni, vazgeçemezsin." Başını iki yana sallarken benden çok kendini inandırmak istiyordu bu sözlere çünkü biliyordu ben gidersem geri dönüşü olmazdı.

"Seni uyardım hem de kaç defa uyardım. 'Yapma,' dedim. 'Aramıza o kadını sokma,' dedim. Ben gecelerce seninle seviştin, sen bir hayaleti yatağımıza misafir etmişsin!" Bir adım gerileyip nefretle baktım ona. Bunu da yapmıştı bana, bu duyguyu da tatırmıştı.

"Eylem benim sikimde değil! Her şeyi söyle ama bana sana dokunurken onu düşündüğümü söyleme!" Öyle bir gürledi ki sesi yedi kat arşta duyulmuştur.

"Bu mektuplarla mı âşık oldun ona?" Gözlerim yerde yanan kâğıtların siyah küllenmiş parçalarında takılı kaldı.

"İlk mektubu aldığında biri şaka yapıyor sanmıştım hatta gü-lüp geçtim ama sonra..." diye duraklayıp derin bir nefes aldığında başımı kaldırıp ona baktım. "Mektuplar gelmeye devam etti.

Üstünde ne bir tarih vardı ne bir isim ne de bir adres ama bana olduğunu biliyordum.”

“Sonra âşık oldun,” diye devam ettim.

“Öyle büyük bir aşktı ki her bir satırı kalbime düştü, yalan söylersem kanım kurusun. Canımı yaktı, içime işledi, engel olamadım ben de sevdim zamanla.” Durgun ses tonu dalgalandığında gözleri yerde yatan hazin sonlu mektuplardaydı.

“Ben sevdim seni, ben adadım kendimi sana ve en çok benim canım yandı bu aşta. Neden biliyor musun?” Gözlerimiz buluştuğunda canım yana yana tebessüm ettim ona.

Sırtımı dayadığım duvar bile daha sıcaktı ona olan bakışlarımdan. Bal rengi benim hayran olduğum gözleri titredi, biliyordu o da bu gerçeği. Sırtımı duvardan ayırıp ona doğru adımladım. Özellikle tek bir mektubu masanın üstüne bırakmış ona dokunmamıştım.

“Yapma...” dedi titrek bir nefes alarak.

“Çünkü sana gelemeyecek kadar korkak bir kadın değildim ben. Keşke korkak bir kadın olsaymışım. Keşke sana bu satırları yazan ellerim kırılaysaymış da gönlüne bir sevda diye yanılıp bir yılan almasaymışsın!” Son kalan mektubu masanın üstünden alıp ona doğru uzattığımda kâğıdı aldı. Onun da elleri titriyordu.

“Sus, ne olur sus Sevda.” Gözlerini sıkıca kapattı sanki beni engelleyecek gibi.

“Bu mektupların hepsini ben yazdım sana. Her geldiğinde evinin önündeki posta kutusuna bıraktım. Üstüne birkaç damla yase-min kokusu damlatırdım zarfların, Sırma'dan öğrenmiştim yasemin kokusunu sevdiğini.” Gözlerimden artık akmaz dediğim gözyaşı bir kez daha düştü usulca yanağıma.

“Yapma Sevda, daha fazla yüzüme vurma. Açma,deşme...” Sus-turmaya çalışıyordu beni ama nedenini artık ben de biliyordum.

“Sen en başında beni seviyordun, benim satırlarıma âşık oldun! O kadın... O kadın benim sevdamın üstüne kondu! Kendininmiş gibi sahiplenip seni benden çaldı! Sen biliyordun benim seni sevdiğimi,

en başından bilerek geldin bana. Benim seni sevdiğimi, yıllardır âşık olduğumu öğrenince aldın beni hayatına.”

Hâlâ inanamıyordum bütün bu olanlara, hâlâ kaldıramıyordum. Ben onun için ömrümü yoluna serip beni görsün diye delirmiştim.

Mektupları atamamasının nedeni Eylem değildi, bendim. O, bir zamanlar Eylem’e kanmış olabilirdi ama gerçeği öğrenmişti sonunda. Beni bu kadar kolay kabullenmesi, verdiği tavizler, her şeyde güvenmesi ve hiç tereddüt etmeden bir an önce evlenmek istemesinin nedeni en başından ona âşık olduğumu bilmesiydi.

O, benim sevdamın üstüne kendini yaslamıştı yıkılmayacağını bilerek.

“Biliyordun seni sevdiğimi, yıllarca beklediğimi biliyordun! Buna rağmen beni kandırmaya devam ettin, yalanlarınla koynunda uyuttun, gözlerime sana âşık olduğumu bile bile baktın!” Kesik kesik nefes alırken ellerimi saçlarımin arasına daldırıp çekiştirdim.

“Sevda... Sevdim, yemin ederim seni çok sevdim. Çok seviyorum, hâlâ seni çok seviyorum Sevda!” dedi bir kez daha adım ağzından dua gibi dökülürken.

Anladığımı görmüştü gözlerimde çünkü o benim içimi görürdü. İlk önce Eylem’den kaldığını söylemişti ama daha sonrasında sırf bunu öğrenmemi engellemek için ona sorduğumda bana mektupların Eylem’den olduğunu söylemişti. Çünkü ben mektupların ondan olduğunu sanmasını bile kabullenirdim ama bunu kabullenemedim. O da biliyordu bu darbenin beni yıkacağını ve bir daha yıkıldığım yerden dönüşü olmayacağını. Bize bunu o yapmıştı.

O heybetli güçlü Kara, önümde duruyordu. Hayran olduğum adam, iki gözümün kiblesi... Nereye dönersem döneyim hep ona çıktı benim yollarım. Kalbim nereden taşarsa onunla doldurdu kendini. Şimdi hepsinin bir hiç uğruna heba edildiğini öğrenmek aklımı başımdan aldı, canımı daha çok acıttı.

“Kavuşursun aşk olur demişler,

Kavuşamazsan kara sevdâ.

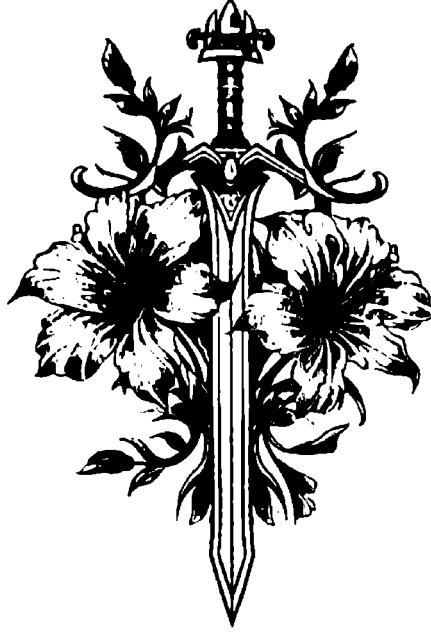
Bizimkisi aşktı, Sevda Karası oldu.

Sevda'sı onda, Kara'sı bende kaldı."

Ona ilk Kara diyen kişi bendim. Sevda karamdı o benim, yürek yangınımdı...

Bu mektupların sahibi bendim, tek tek kendi ellerimle yazmıştım her bir satırı. Onu ilk gördüğüm an düşmüştüm ben bu kara sevdaya. Tek taraflı aşkım içimde gitgide büyümüş ve en sonunda satırlarımın arasından taşmıştı ona ulaşmak için. Ben, çok sevmiştim. Kalbim bir hiçliğin kıyısında tutunmayı seçmişti ona ama o, bir başkasına doğru dönmüştü yüzünü bana çevirdiği sırtıyla. Artık bizim için bir aşkın ihtimali yoktu, başka yollarda aşka yürümeye çalışırken. O yüzden Sevda Karası oldu bu aşkın adı. Sevda'nın diğer anlamı olan kara, içimde ona verdiğim anlamdı. Bu aşkın sevdası bende, karası onda kalmıştı. Benim anlamım, onun adıydı.

"Ben seni çok sevdim. Öyle çok sevdim ki bütün hataların gözümün önünde olmasına rağmen göz yumdum. Kara dedim sana, ismini verdim... Ama sen adının benden geldiğini bile bilmedin. Sevda'nın diğer anlamıydı Kara. Sen benim diğer yarımydın, yaramydın. Şu yerde yanan kâğıt parçaları, üstünde mürekkep olan mektuplar değil, benim sana olan sevdamdı."

Bölüm 3

Gözlerine baktım, bal rengi her baktığımda beni benden eden gözlerine. Dayanamıyordum benim yıllarca çektiğim acının, sevdanın adını hiç etmişlerdi. Karşımda duran senelerimi verdiğim adam, benim sevdamı bir başka kadının gölgesine sığdırmıştı.

“Hiç mi anlamadın? Benim aklım almıyor, hiç mi fark etmedin? Konuşsana!” Yakasına yapışıp onu sarsarken kendimde değildim artık.

Ellerimin üstüne ellerini koyup sardığında hızla geri çekildim. Bana dokunmasını istemiyordum. Yapmamalıydı, dokunmamalıydı. Canım bu kadar yanarken bizi böyle bir noktaya getirdikten sonra bunu yapmaya kendinde hak görmemesi gerekiyordu artık. Elimle gözümünden akan yaşı sildim hızlıca. Avuçlarımdan öpen o değilmiş gibi yine avuçlarımdan içine akıttım ben gözyaşlarımı.

“Uzaktan görüyordum seni, hiç yüzünü görmemiştim. Saçların... Bir tek saçların vardı aklımda.” Sırtını duvara yaslayıp durdu öylece. Sanki biraz daha ayakta kalsa o da çökecek gibiydi. “Üç yıl önce çıktı karşıma. Yan yana geçtiğimizde tuttu kolumdan, ‘Beni tanıyor musun?’ dedi. Şaşırdım, ‘Hayır,’ dedim. Mektupların sahibi olduğunu

söyledi, konuşmak istedi. Şaşırdım, anlam veremedim başta ama sonra kabul ettim oturduk bir kafeye. Başta konduramadım, onca sene karşıma çıkmayan kızın kararını ne değiştirdi diye sorguladım. Yine de mektuplardan bahsedince aklım karıştı. Her şeyi biliyordu, yazılan bütün satırları biliyordu. Benim dışımda kimsenin görmediği mektuplarda yazanları bildiğinde şüphelerim azaldı. Sonra saçları senin saçlarına benziyordu. Saçlarının boya olduğunu bile çok sonradan anladım. Sadece sen değil Sevda, ben de kandım, kandırıldım. Yalan bir aşka inandırıldım.” Başını iki yana sallayıp sert bir soluk çekti içine.

“Yıllarca beraber oldun onunla! Sen aptal bir adam değilsin!” Ellerimi şiddetle sallarken yerimde duramıyordum.

“Bir buçuk sene nişanlı kaldık ama ben hem var hem yoktum. Bir sene süresiz görevim vardı. Tanıştığın arkadaşım Mihrem’le birlikte ortak bir operasyondaydım Hakkâri’de. Altı ay görüştük, o da parça parça. Senin gibi davranıyordu. Neyi sevip sevmediğini, ne yapacağını biliyordu sanki. Senin bir yansıman gibiydi. Seninle birlikte olduktan sonra fark ettim ki Eylem aslında bana çoğu yerde açık vermiş ama ben körü körüne inandığım için anlamamışım. Dedim ya Sevda, ben satırlardaki kadına tutulmuştum. Onu buldum diye, bana geldi diye içim içime sığmıyordu.” Gözlerini sıkıca kapatıp geri açtığı anda elleri yumruk olmuştu.

Ben şimdi ne yapacaktım? Yıllarca kandırılmış bir adamdı o da ama ben bunu bilerek yapamazdım. Sadece gizlememişti benden ki karşıma çıkıp en başta anlatsaydı yemin ederim dinlerdim onu anlamaya çalışırdım. Şimdi ise beni böyle yalanlarla kandırmışken, elimi kolumu bağlamışken almıyordu aklım.

“Ne zamandır?” Sorumla birlikte gözlerime baktı. “Ne zamandır biliyorsun? Dürüst ol, bir kez dürüst ol da cevap ver!” Kâğıtlar küllenmiş, içeriği is kokusunun esefli dumanı sarmıştı.

“Kafeye gittiğimiz gün... Sen, ben, Sırma ve Tamer vardı yanımızda. O günün sabahında öğrendim.” Boğazıma koca bir düğüm oluşurken bir kez daha yıkıldım.

“İlk defa birlikte olduğumuz gün. Beni yatağına aldığın gün. Bir anda değişip aramızdaki mesafeyi bozup her şeyi yerle bir edip ta-

mamen kendini bana açtığın gün. Evlenme teklifi ettiğin gün. Yaptın mı bunu bana? Cidden yaptın mı bunu bana?”

Gözlerimde hayal kırıklığı, kalbimde derin bir sızı... Neden yaptı ki bunu bana?

Yüzüme bakamadı çünkü onun beni tanıdığı kadar ben de onu tanıyordum. Eğer o gün öğrenmese benimle birlikte olmazdı, bana o sabah evlenme teklifi etmezdi. Elim ayağım titrerken bir kez daha yığılır gibi dizlerimin üstüne çöktüm. Öğrendiği an bana gelip anlatmak yerine gitmeyeyim diye beni kendine mahkûm etmeye kalkmıştı.

“Sığındım bir söğüt dallarının arasına, gözledim yollarını aylarca, yıllarca. Bunun için miydi? Yıllarımı verdiğim adamın bir başkasını benim yerime koyup üstüne titrediğini görmek için miydi? Onu öptün, onu sevdin, onun gözlerine baktın. Ben hep oradaydım. Sizi izledim, onu sevmeni izledim. Yine de umut ettim ya, her şeyin üstüne şu kalbime karşı gelemeyip yine de sevdim ya seni Allah da beni kahretsin!”

Dayanamıyordum bu acıya; bu sevdaya, bu tükenmişliğe artık dayanamıyordum..

“Sadece suçlu olan ben miyim? Senin kadar ben de yara aldım. Beni sevdiğini sandığım, kendimi parça parça ettiğim kadın aslında bir yansımadan ibaretti. Sen diye bir yalana kandım ben. Çıksaydın karşıma deseydin, ‘Ben buradayım,’ diye şimdi bu durumda mı olurduk? Yemin ederim Sevda bir dakika durmaz tutardım o zamanda elini. Söyle, şimdi de tutmadım mı elini? O kadına hesap bile sora madım ben Sevda, neden bile diyemedim!” Bana doğru bir adım attığında gözü kararmıştı. Sıkı yumrukları arasında hiddetle inip kalkıyordu göğsü.

“Bana, ‘Kara’ya güvenme,’ dedi karşımıza çıktığında ama sen sustun, cevap vermedin ona ve ben şimdi anlıyorum nedenini. Eğer her şeyi boş verip Eylem’in üstüne bu konuda gitseydin bana gerçeği söyler diye korktun. Yine de sırların ortaya çıkmak gibi bir huyu var, ne kadar saklamaya çalışsan da!” Geriye doğru bir adım attığımda başımı iki yana sallayıp hıçkırıklarımı bastırmaya çalıştım, daha fazla ağlamak istemiyordum.

“Düzeltebiliriz bunu. Ne olur Sevda, dinle beni. Hata yaptım, kabul ediyorum ama çok seviyorum seni. Ne olur Sevda, yalvarırım! Gerekirse dizlerine kapanırım ama böyle gidemezsin. Bizi böyle bir kalemde silemezsin Sevda!” Gözleri dolu dolu bakarken içimi yakıyordu bu hâli.

Usulca sol gözünden süzülen damlayla gözlerimi sıkıca kapattım. Bana daha önce bir kez bile, “*Seni seviyorum,*” demeyen adam şu an karşımda, “*Seni seviyorum!*” diyerek ağlıyordu. Ağlamasın istedim lanet ede ede şu kalbime, ağlamasın istedim. Beni yangınların içine attığında bile ona yağmur olup yağmak istedim.

“Evliyiz biz Sevda! Sen benim karımsın! Kaç gece uyuttum seni kollarımın arasında? Kaç sabah sevdim senin saçlarının her bir telini gözüme bir gram uyku girmeden? Gözünün içine baktım, ne dersen kabul ettim. Yıllarımızı telafi etmek için elimden geleni yapmaya çalıştım. Sevda, hiç mi görmedin çabamı? Hiç mi hissettiremedim ben sana seni sevdiğimi?” Ellerini saçlarının arasından geçirirken isyan etti bana her bir cümlesinde.

“Ben çok yoruldum. Yıllardır sevdiğim adamın beni sevdiğini bilmeden beklemekten, sevdama kimseye anlatamamaktan, herkesin mutlu bir şekilde sevdiğiyle gezerken gözyaşlarımı yastığıma sessizce akıtmaktan, sevdiğim adamın başka bir kadını yıllarca sevmesini izlemekten yoruldum. Ben kaldırıyorum sanmıştım, sevgime öyle çok güveniyordum ki seni tamamen sevgimle yıkarım sanmıştım. Onu sevmeni bile kaldırdım ben ama bunu kaldıramıyorum. Yapamıyorum...” Çöken omuzlarımla birlikte yenilgiyi kabul ettim.

Ben ona değil, kendi sevdama yenilmiştim.

“Bitti,” dedim bomboş bir ses tonuyla. Sırtım duvara değdiğinde dizlerim büyük bir yenilgiyle bana ihanet edip titrerken yıkıldığımı hissettim.

“Ne bitti Sevda?” Titreyen ses tonunu duyduğumda bir damla daha süzüldü gözlerimden.

“Biz bittik. Ben sana güvenemem artık, ben bütün bunları sindiremem. Sırf terk etmeyeyim, ayrılmayayım diye beni kendine

bağlamak için benimle sevişen bir adama vermemiştim ben kalbimi. Benim sevdiğim adam böyle birisi değildi. Bana bunu yapmazdı.” Kollarımda hissettiğim ellerle birlikte başımı kaldırdım. Sıkıca tutmuştu beni.

“Bitemez! İzin vermem, gidemezsin benden! Çok seviyorum Sevda, yemin ederim çok âşığım sana. Bunu yapacak mısın bize?” Bal rengi hareleri dolu doluydu, kaşları çatılmış kabullenemiyordu.

“Bunu bize sen yaptın.” Ayağa kalkarken kollarından sıyrıldım.

Arkamı dönüp yatak odasına ilerledim. Yatağın kenarına bıraktığım tişörtü ve kot pantolonu hızla giydim. Çantamı ve telefonumu aldığımda arkamı döndüm. Yatak odasının kapısının önünde durmuş geçit vermez bir şekilde dikiliyordu. Karşı karşıya durduğumuzda başını iki yana salladı.

“Gitme... Ne olur Sevda, gitme...” Dağ gibi dikildi önüme, sardı her yanı. Sesi titrerken bile dik durdu oysa ben ona yıllarca yenilmiştim.

“Gideceğim, yıllarımı boşuna heba ettiğime yanacağım. Belki çok yanacağım ama elbet durulurum. En azından sen sanıp gidip de başka bir adama âşık olmam ben.” Yüzüne bir tokat atsam belki bu kadar etki etmezdi ama öyle bir sarsıldı ki gördüm gözlerinde.

“Yapamazsın...” diye fısıldadı. “Sen benden başkasıyla olamazsın Sevda, delirtme beni!” Sesini ikinci defa yine ondan gitme ihtimalimle yükseltti.

“Delir! Delir! Ben delirdim sen de delir! Yaşanmıyor çünkü böyle yaşanmıyor!” Yumruk yaptığım elimi göğsüne geçirdiğimde dayanamamıştım.

“Hatalıyım doğru, yanlış yaptım ama seviyordum Sevda! Çok korktum gidersen diye... Sen mutluydun yanımda. Öğrenirsin diye sustum ben. Yapamadım Sevda... Çok güzel gülüyordun, kıyamadım.” Elini bana doğru uzatıp o çok sevdiğini söylediği saçlarına dokundu.

“Sen bana çok güzel kıydın. Sen bize öyle güzel kıydın ki artık kimse acıtamaz benim canımı. Kimse böyle parçalayamaz beni.”

Bana uzattığı elinin yanından açılan boşluktan geçip koridorda yürümeye başladım.

Belimden tutup kendine çektiğinde sıkıca sarıldı. Saçlarımın arasında gezinen sıcak nefesi tenimde son buldu. Derin derin nefesler alırken soluduğu havayı hissettim. Omzuma bir damla sıcak gözyaşı düştü. Kendini öyle sıkıyordu ki benim dağılmış bedenime nazaran kaskatı kesilmişti. Ağlıyordu. Peki ben neden böyle bomboş hissediyordum artık? Değil ağlaması, üzüldüğünde bile yerle bir olan ben neden artık sessizdim?

“Gitme... Çok seviyorum, gitme...” diye yalvardı boğuk bir sesle.

“Boş ol. Boş ol. Boş ol,” dedim hiç düşünmeden.

Önce elleri ayrıldı tenimden, sonra tamamen serbest bıraktı beni. Yüzünü bana dönmese bile şaşırdığını biliyordum. Dinî nikâhımız kıyılırken talak hakkı istemiştim. Bugünler için değildi isteğim, sadece ikimiz de bu evlilikte eşit olalım diye düşünmüştüm ve o bana hiç düşünmeden bu hakkı vermişti. Onu boşayacağıma ihtimal dahi vermiyordu. Aramızdaki son köprüyü de yıkmıştım.

Kararlılıkla attığım adımlarla kapıyı açıp arkamdan kapattım. Sırtımı kapıya yaslarken derin bir nefes aldım, içimi çektim. Canım çok yanıyordu. Titrek bir nefes alıp merdivenlere yöneldim. Gitmek istiyordum bir an önce buradan.

Basamakları inerken açılan kapıyla birlikte duraksadım. Sırma ve Tamer evlerinden çıkarken karşı karşıya gelmiştik bir anda. Sırma yüzüme bakarken kaşları çatıldı. Tamer endişeli görünüyordu.

“Sevda, bir şey mi oldu? İyi misin?” Öne doğru adımladığında Sırma kolundan tuttu.

“İyiyim Tamer, yok bir şeyim.” Kesik bir nefes alıp merdivenlere doğru yöneldim.

“Bırak hayatım, belli ki abim koymuş kapının önüne.” Olduğum yerde donmamı sağlayan sözcükler buydu.

Sakin bir şekilde arkamı dönüp tekrar yüz yüze geldim. Hâlâ pişkin bir şekilde konuşuyor ve yüzüme bakabiliyordu. Ben yandım-

sam herkesi yakmaz mıydım bu saatten sonra... Hiç mi tanımadın beni Sırma?

“Timur’un seni kapıya koyduğu gibi mi? Hani kocanın abisi olan ama senin hâlâ âşık olduğun Timur’dan bahsediyorum. Sene-lerce peşinden koştuğun, şimdi bile gece yarıları buluşmak istediğin adam. Neden öyle bakıyorsun Sırma, yalan mı söylüyorum?” Sırma şok olmuş bir şekilde kalırken Timur’a döndüm.

“Sen ne diyorsun Sevda?”

Yazık sana Tamer... Bana ne kadar yazıkça sana da o kadar yazık.

“Timur’u ara Tamer, sana anlatacaktır. Boşanma avukatına ihtiyacın olursa da haberim olsun, bütün masraflarını ben karşılarım.” Son kez onlara bakıp merdivenleri inmeye devam ettim.

Kimse umurumda değildi, bu saatten sonra bana dokunanın eceli olacaktım. Herkes bana yaptığının hesabını en ağır şekilde ödeyecekti. Kimsenin yanma bırakmayacaktım, benim sevdamin üstüne basıp geçeni kendime basamak yapacaktım. Bitmişti. Sevda Karası devri tamamen kapanmıştı.

Arabama bindiğimde ellerim titriyordu. Hâlâ nefes alamıyordum, soluğum kesilmişti. Anahtarı kontağa yerleştirip arabayı çalıştırdım. Sokağın köşesinden dönerken binadan çıkan Kara’yı gördüm. Bana doğru hızla adımladığında gaza bastım ve yetişmesine imkân vermeden hızımı arttırdım. Sesini duymak, onu görmek, yalanlarını dinlemek istemiyordum. Daha ne kadar yaralayabilirdi ki beni?

Sokağın başına geldiğimde caddeye dönmek üzereyken gördüğüm manzarayla kalbime korkunç bir ağrı girdi. Hızım giderek düşerken gözlerim boşlukta gibi izliyordu. Yıllarca sırtımı dayadığım, yaprakları arasına sığındığım, beni saklayan söğüt ağacı artık yerinde yoktu. Uzun dalları kesilmiş yerlere dağılmışken kökü yerinden sökülmişti. Bulunduğu arsaya bina yapacakları için acımadan kıymışlardı ona da. Sokağı dönene kadar gözlerimi ayıramadım. İçimin acısına dostumu kaybetmiş gibi bir acı daha eklendi.

Düşündükçe çıldıracak gibi olduğum süre içinde eve gelmiştim.

Arabayı sokağın kenarına park edip hızla indim. Eve girdiğimde kimse yoktu, annem ablama gitmiş olmalıydı. Odama girip dün gece hazırladığım bavulları aldım. Evle araba arasında üç kere gittikten sonra bütün eşyalarımı bagaja ve arka koltuğa yerleştirmiştim. En son evin kapısını kilitleyip çıktım. Telefonumu çıkarıp ablamı aradım arabaya tekrar bindiğimde.

“Sevda biz de tam senden bahsediyorduk annemle. İşin yoksa bize gel,” dedi ablam telefonu açtığında.

“Nişanı attım abla. Birazdan bu hattı da kırıp atacağım. Anneme söyle merak etmesin, yeni bir hat alınca arayacağım onu. Evden eşyalarımı aldım, bir süre uzaklaşacağım.” Daha fazla kimseye bir şey açıklayacak durumum yoktu. Kısık çıkan sesim bağırımlarım sonucunda boğazımı acıtıyordu.

“Ne demek bu Sevda? Nereye gidiyorsun?” Ablam telaşla konuşunca gözlerimi kapatıp geriye yaslandım.

“Abla ne olur şimdi sorma. Çok canım yanıyor. İyi değilim ama olacağım. Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var. Söz veriyorum kendimi toparladığımda ilk sizi arayacağım. Sadece anneme olayları anlat diye haber veriyorum. Kapatmam lazım şimdi.” Kısa bir nefes verip gözlerimi açtım. Arabayı çalıştırıp bekledim.

“Tamam ama mutlaka haber ver, anneme anlatırım ben. İyi ol kardeşim, ben her zaman yanındayım.” Kırık çıkan sesiyle onun da üzüldüğünü anladım ama bir şey demeden telefonu kapattım.

Hızla hattı çıkarıp kırdım ve camdan aşağıya attım. Telefonu yan koltuğa bırakıp sokaktan çıktım. Zamanlamam iyiydi çünkü ben köşeyi dönerken onun arabası da sokağa girmek üzereydi. Beni fark etmeden hızlı bir şekilde alt sokağa inip caddeye çıktım. Nereye gideceğimi bilmiyordum, gidecek bir yerim var mıydı ondan da emin değildim ama bir an önce uzaklaşmam gerekiyordu.

Sokaklarda dolanırken girdiğim sokakla birlikte duraksadım, tanıdık geliyordu. Yavaşlayıp tanıdığım binanın önünde durduğumda arabayı park ettim. Sadece çantamı alıp içine kapalı olan telefonumu attım. Arabadan indiğimde kilitleyip anahtarı da çantaya attım. Giriş kapısı açık olduğu için beklemeden direkt girdim. Asan-

sörün çağırma düğmesine bastım. İçeri girdiğimde katın düğmesine basıp aynadaki yansımama baktım.

Gözlerimin altı şişmişti. Göz bebeklerim kanlanmış ve küçülmüştü. Saçlarım darmadağın, üstümdeki kıyafetler acele giyildiği belli olacak şekilde tutarsızdı. Baştan aşağıya sanki ne kadar yaralandığımı belli eder gibiydim aslında. Kötü değil, berbat hissediyordum. Sanki hislerimin bir düğmesi varmış da basmış gibi ruhsuzdum. Canım yanıyordu, canım çıkıyordu ama şurada durup bileklerimi kessem hiçbir şey hissetmezmişim gibi geliyordu.

Asansörün kapısı açıldığında iki adım atıp çıktım ve zile bastım. İçeriden gelen ayak sesleriyle olduğum yerde durdum. Kapı yavaşça açılırken başımı yerden kaldırdım.

“Sevda...” dedi Timur beni gördüğünde. Yüzünde şaşkın bir ifade vardı.

“Ben... Nereye gideceğimi bilemedim. Sokak tanıdık gelince sen geldin aklıma. Gelebilir miyim?” diye sordum mavi gözlerine bakarken.

“Gel tabii, geç içeri.” Kenara çekildiğinde ayağımdaki ayakkabıları çıkarıp yanından geçtim.

Mutfağa ilerlediğimde benimle birlikte geldi. Masanın üstünde duran sürahiye yöneldiğimde ağrıyan boğazım için birkaç damla su istiyordum sadece. Ellerim titrerken elimin üstüne elini koyup durdurdu beni. Sandalyeye oturduğumda suyla doldurduğu bardağı bana uzattı. Bardağı elinden alıp birkaç yudum içtim. Masanın üstüne geri bıraktığımda yanımdaki sandalyeyi çekip oturdu o da.

“Bir şey mi oldu?” Yumuşak bir ses tonuyla konuştuğunda ellerimdeydi gözlerim.

“Ayrıldım ondan, terk ettim. Ben nereye gideceğimi bilemedim.” Sesimin titremesini önemsemedim, içimi çektim dolan gözlerimle.

“Uyumak ister misin?” Sorusuyla birlikte başımı kaldırıp yüzüne baktım.

Usulca başımı salladım sadece, başka bir şey demedim. Ayağa

kalktığında birlikte daha önce buradayken kaldığım odaya ilerledik. Timur kapıyı açıp kenara çekildiğinde içeriye girdim. Oda düzenli bir şekilde duruyordu; çift kişilik yatak, iki tane karşılıklı duran berjer ve dört kapaklı giysi dolabı.

“Bunları giyebilirsin,” dedi dolaptan çıkardığı tişört ve eşofman altını yatağın üstüne bırakıp. Kapıya doğru ilerleyip kapatmak üzereyken tekrar baktım ona.

“Burada olduğumu kimseye söyleme olur mu?” Kimsenin nerede olduğumu bilmesini istemiyordum.

“Nasıl istersen,” dedi onaylayarak.

“Timur...” dediğimde de durdu. “Teşekkür ederim.” Tebessüm etmeye çalışsam da yapamadım, öylece yüzüne baktım.

“Bir şey istersen ben buradayım, yanıdayım.” Arkasından kapıyı usulca kapatıp çıktı.

Yatağın üstüne oturduğumda ellerimi saçlarımın arasından geçirdim. Derin bir nefes alıp üstümdeki tişörtü ve pantolonu çıkardım. Bana aldığı siyah geceliklerin üstüne giydiğim için bir kez daha ağlamaya başladım. Geceliğin ip askılı üstünü ve şort olan altını çıkardım. Timur’un getirdiği tişörtle eşofmanı giyip gecelik takımım pantolonla tişörtün altına koyup kenara bıraktım. Yatağın içine girdiğimde ağrıyan gözlerimi kapattım. Ağlaya ağlaya sonunda uyuyakaldım.

Gözlerimi açtığımda içerisinin karanlığıyla kısa bir an nerede olduğumu düşündüm. Başım fena hâlde ağrıyordu. Yatakta doğrulup oturdum. Saçlarımı toplamak için masanın üstünde duran kurşun kalemlerden birini aldım gözlerim karanlığa biraz daha alıştığında. Oturduğum yerden kalkıp kapıya doğru ilerledim. Mutfağın ışığının açık olduğunu fark edince adımlarımı o yöne çevirdim. Mutfaktan içeriye girdiğimde kısık sesli çalan şarkıyla duraksadım.

Timur’un eklenen sesiyle mutfağı birkaç adımda geçip omzumu

balkon kapısının pervazına yasladım. Gözleri kapalıydı. Elinde yarısı içilmiş bir sigara vardı. Oturduğu koltukta geriye doğru yaslanmış, bacakları aralıktı. Kollarını koltuğun kenarlıklarına dayamış, eski bir radyodan çalan şarkıya eşlik ediyordu. Pencerenin kenarında duran radyo küçük bir teyp boyutundaydı. Sesini dinlerken onu daha önce hiç şarkı söylerken duymadığımı fark ettim. Güzeldi sesi.

“Uyanmışsın,” dedi benim gözlerim radyonun üstündeyken kapıda durduğumu fark ettiğinde.

Birkaç adım atıp karşısındaki koltuğa oturdum daha fazla ayakta durmayıp. Parmakları arasındaki sigarayı küllüğe söndürüp kendini topladı.

“Uyandım,” dedim geç de olsa bir cevap vererek.

“Daha iyi görünüyorsun.” Yüzüme baktığında ilk geldiğimdeki hâlimi hatırlamış olmalıydı ki kaşları çatıldı.

“Ama daha iyi hissetmiyorum. Ruhum çekilmiş gibi sanki. Nefes alıyorum ama aldığımın bile farkında değilim. Gececek değil mi? Geçmesi gerekiyor. Böyle yaşanmaz, böyle yaşayamam.” Zorlukla yutkundum. Kesilen nefesimle zordu konuşmak.

“Anlatırsan dinlerim. Anlatmak iyi gelir belki.” Öne doğru edildiğinde gözlerimin içine bakıyordu.

“Biliyormuş. Sen uyardın beni ama aptallık bende yine. Kaç kere dedin, ‘Sevda, o güvenilmez bir adam,’ diye. Haklıydın Timur, benim gözlerim kör olmuştu. Benim göremediğimi sen gördün en başında.” Ellerimi yüzüme kapatıp gözlerimi sildikten sonra başımı kaldırıp kararan gökyüzüne baktım.

“Söylemek istedim sana ama inanmazsın diye geri çekildim hep. Sırma da biliyordu, ben ondan öğrendim Kara’nın da bildiğini.” Sesinde mahcup bir tonlama vardı. Sanki o ihanet etmişti bana da karşımda böyle eziliyordu.

“O adı bir daha söyleme. Sildim ben onu, bir daha yazmam satırlarıma. Haklısın, inanmazdım Timur, her söylediğinde zaten inanmamıştım. Eğer sana gelip sorgulasaydım ya da bir şeylerin üstünü örtmek, görmezden gelmek yerine öğrenmek için çaba gösterseydim

bugün bu durumda olmazdım. Kendimi kullanılmış gibi hissetmedim.” Başımı iki yana sallayıp dudaklarımın arasından kaçan hıçkırıyla avuç içimi dudaklarıma bastırdım.

Timur, yerinden kalkıp önümde diz çöktüğünde neredeyse aynı hizaya gelmiştik. Ellerimi yüzümden çekti usulca. Topladığım saçlarımdan kaçan tutamı şefkatle geriye doğru çekti. Üzgün görünüyordu benim gibi o da.

“Yapma bunu kendine. Yıllardır harap ettin yetmedi mi? Senin canın yok mu Sevdâ? Kızım ben dayanamıyorum şu hâlini görünce gidip kemiklerini kırmak istiyorum o herifin. Biliyorum yapsam da içim soğumaz, yine senin canını yakarım sonunda. Ağlama Sevdâ, ne olur ağlama.” Ellerimi sıkıca tuttuğunda buğulu bakan gözlerimle mavi irislerinin üzüntüyle kısıldığını gördüm.

“Yetti, yıllardır çektiğim bu eziyet yetti! Bırakacağım her şeyi arkamda, kapattım bu defteri. Artık kendi yoluma bakacağım.” Masanın üstünde duran peçeteyi alıp bana uzattığında gözyaşlarımı sildim.

“Şimdi böyle konuşması kolay. Sen yine affedersin onu, yine gidersin ona.” Diz çöktüğü yerden kalkıp arkasını döndü bana. Paketinden bir sigara çıkarıp yaktı.

“Biz dinî nikâh kıymıştık, resmî nikâh için tarih aldığımızda. Ben boşadım onu Timur, nikâh akdini bozdum. Şimdi tekrar söyle, sence geri döner miyim ona?” Sorumla birlikte Timur aniden bana doğru döndü sözlerime inanamıyormuş gibi.

“Sen ciddisin,” dedi üstünde şaşkınlık dolu bir tavırla.

“Hiç olmadığım kadar ciddiym. Eşyalarımı topladım, bavullarım arabada duruyor. Eve dönmeyeceğim kararımı verdim, ayrı ev tutacağım kendime. Kimsenin yanma sığamam bu saatten sonra. Kendime bir yol çizmem gerekiyor artık.” Net çıkan ses tonumla verdiğim kararı ilk defa onunla paylaştım.

Eve dönmek istemiyordum, bu şehirden de gidemezdim. Kaçmak her şeyi daha kötü bir hâle getirmekten başka bir işe yaramazdı. Yeni bir başlangıç yapacaktım. Her şeyden, herkesten bir süre uzaklaşmaya ihtiyacım vardı. Kendimi dinlemem gerekiyordu.

“Ev için emlakçı bir arkadaşım var, yardımcı olurum ama burada da istediğin kadar kalabilirsin.” Samimi bir şekilde konuştuğunda ilk defa tebessüm ettim içtenlikle.

“Hemen arasan olur mu? Burayı biliyor. Belki aklına düşer buraya da gelir.” Ev işini bir an önce ayarlamak istiyordum.

“Olur. Eşyalı istersin sanırım evi,” dediğinde başımı sallayıp onayladım.

Timur, sigarasını bitirince arkadaşını aramıştı. Elinde olan istediğim gibi evlerin fotoğraflarını gönderdi. Birini beğenmiştim. Hem istediğim semtte hem de fiyat olarak uygundu. Yarın bakmak için sözleştik. Sabah Timur’la şubeye gidip izne ayrılacaktım. On beş gün olan yıllık iznimi almayı planlıyordum. Bu süre içinde yeni bir hayata başlamak istiyordum. Kapının çalmasıyla Timur’la birbirimize baktık.

“Yatak odasına geç,” dediğinde balkondan çıkıp biraz önce çıktığım odaya geri döndüm.

Kapının yanında dururken bir anda bağırma sesleri gelince dinlemeye başladım. Tanıdığım sesle birlikte kapıyı açıp çıktığımda Tamer’in Timur’un yakasından tutmuş olduğunu fark ettim.

“Tamer dur, ne yapıyorsun!” Hızla onlara koştuğumda Timur’la aralarına girdim.

“Sevda, çekil sen aradan!” Timur kolumdan tutup beni arkasına aldığı anda Tamer ona yumruk atmıştı.

“Tamer çok pişman olacaksın, kes şunu!” Bağırmamla birlikte Tamer’in gözleri bana kaydı. Çok kötü görünüyordu.

“Sen dedin bana karın bu adama âşık diye!” Bağırduğunda boynundaki damarlar bile gerilmişti.

“Doğru, ben söyledim ama karın Timur’a âşıkysa Timur’un ne suçu var? Sırma’nın gerçek yüzünü göremeyecek kadar seviyorsun onu anlıyorum ama bu işte suçsuz biri varsa o da Timur. Ne olur sakın ol, ben anlatacağım sana her şeyi.” Tamer derin bir nefes alırken kolundan tutup içeriye çektim.

Timur ve ben yan yana otururken benim karşımda Tamer vardı.

En başından başlayarak Sırma'nın hastanedeyken bana söylediklerini anlattım. Sonra Timur'un evine geldiğimdeki konuşmamızı, geçmişte nasıl tanıştıklarını, Sırma'nın o gece attığı mesajı görmemi ve uyarmak için konuşmamı da anlattım. En son çıkan kavgada Timur hakkında söylediklerini anlattığımda omuzları çöktü. Timur'un gözleri yerdeydi, Tamer'e bakamıyordu bile bu utançta payı olmasına rağmen.

"Sırma senin tanıdığın gibi birisi değil Tamer. Ben on yıllık arkadaşımı dost bilip güvendim ama bir yılandan farksız. Hepimizi kendi amaçları için kullanmış." Son sözlerimi söyleyip geriye doğru yaslandım. Aralarında kan bağı olmasa bile yıllardır kardeş bildiler birbirlerini, o yüzden konuşmaları gerekiyordu.

"Yemin ederim düğüne gelene kadar haberim yoktu kiminle evlendiğinden. Eylem, 'Düğüne gidiyoruz,' dedi tuttu getirdi ama senin düğünün olduğunu bile bilmiyordum. Ben Sırma'ya karşı arkadaşlık dışında hiçbir duygu beslemedim. İnanmıyorsan al oku mesajları." Timur cebinden çıkardığı telefonu Tamer'e uzattı.

Tamer elleri titrese de aldı telefonu ve mesaj kısmında karısının yazdığı mesajları okudu tek tek. Elleri yumruk olurken karşımda gördüğüm hâli benim saatler önceki hâlim gibiydi. İhanet edilen, güveni kırılan biriydi karşımda duran adam.

"Şimdi ne yapacaksın?" diye sordum telefonu geri Timur'a verdiğinde.

"Boşanacağım," dedi hiç düşünmeden Tamer. Aklın yolu birdi.

Tamer yine de kırgındı Timur'a, ona bu olanları söylemediği için. İkisini yalnız bırakmak için mutfağa geçip oturdum, konuşmaları gerekiyordu. Tezgâhın üstünde duran kahve kavanozu ve su ısıtıcısını görünce kahve yapmaya başladım. Hiçbir şey yememiştim ama şu durumda yiyecek hâlim de yoktu. Kahveyi yaptığımda dış kapının sesi geldi ve ardından Timur mutfağa girdi.

"Kahve yaptım," dedim beyaz kupayı ona uzatırken.

Timur durup bana baktı kupayı alırken. Üstümde onun kıyafetleri varken onun mutfağında kahve yapmışım. Durum garip gelmiş

olmalıydı. Gözlerini benden çekip kupadan yudumladı. Sevdiği gibi; sütsüz, tek şekerli.

“Kesin kararlı boşanacak ve ben üzölmüyorum. O kadın, melek gibi görünen bir şeytan.” Sandalyeye oturduğunda sakın bir şekilde konuşmuştu.

“Geç de olsa fark etti en azından,” dedim kendi hâlime yanarak.

Timur, sözlerimle başını kaldırıp baktığında bir kez daha ne kadar yıkıldığımı gördü gözlerimde. Gözlerini benden kaçırırken kahve kupamdan birkaç yudum daha aldım. Baş ağrım biraz hafiflerken kapı çaldığında Timur dışarıdan yemek istediğini söyledi. Birkaç dakika sonra elinde paketlerle geldi. Mutfak masasına açtığı paketleri koyarken aklıktan birbirine yapışan midem buruldu.

“Yemek yemen lazım. Yarın ev bakmaya başlayacaksın, işin çok ve eğer hayatına yeni bir sayfa açmakta kararlıysan kendine de iyi bakmalısın.” Elindeki pide sarılı köfteyi uzattığında aldım. Açtığı ayranı önüme bıraktı.

“İyi ki varsın,” dedim ıslak kirpiklerimin arasından ona bakarken. Bir an durup kalsa da başını usulca salladı.

Karşıma geçip oturduğunda sessizce yemeğimizi yedik. Ortalığı toplayıp çöpleri attığımızda balkonda oturduk. Zaman hızlı geçti mi bilmiyorum ama aldığım her nefeste biraz daha attım üstümdeki ölü toprağını. Yıllarca beklediğim adamın mı beni yaralaması yoksa çok büyük olduğunu iddia ettiğim aşkımın mı harcanması böyle hissettiriyordu bilmiyorum ama artık olduğum yerde durmak değil, ilerlemek istiyordum. Yıllardır beklemekten yorulmuştum. Yeterince gözyaşı dökmüş, kendimi hırpalamıştım. Bu seveda uğruna kendimi hiçe saymıştım.

Saatler sonra gözlerim kapanırken Timur yatağa gitmem için kaldırmıştı beni. Salonda yatacağımı söylediğimde itiraz etmiş, uykusunun daha olmadığını geç uyandığını söylemişti. Ben yatağa giderken o kendine yeni bir sigara daha yakmıştı.

Odaya girdiğimde açık duran yatağa geri girdim. Gözlerimi kapattığımda sıcak damlalar her ne kadar durun artık desem de akmaya devam etti. İçimi çekerken gözlerimi sildim hızlıca. Kapı

tıkladıldığında usulca açıldı. Timur elinde bir bardak sütle içeriye girdiğinde yatakta oturdum. İçeriye girip bardağı uzattığında elinden aldım.

“Boğazımı rahatlatır ballı ılık süt,” dedi yumuşak bir ses tonuyla. Sütü birkaç yudumda içtiğimde bardağı geri aldı.

“Çok kötü görünüyorum değil mi?” Saçımdaki kalemi çıkarmış masanın üstüne bırakmıştım. Başımı hafifçe kaldırıp koridordan sızan ışıkla loş olan odada ona baktım.

“Toparlarsın. Sen güçlü bir kadınsın, bunu da atlatacaksın. Ben hep senin yanıdayım. Neye ne zaman ihtiyaç duyarsan çağırdığında hep geleceğim.” Samimiyetle kurduğu cümlelerle zaten bana bugün yanımda olduğunu hissettirmişti.

“Teşekkür ederim Timur. Nereye gideceğimi bilmediğim bir zamanda beni evine aldın, bu hâlime katlandın. Bu sokağa girdiğimde seni buraya getirdiğim gece aklıma geldi.” Sarhoştı, çok içmişti ve sürekli sayıklıyordu.

“Teşekkür etme artık, kendini iyi hisset sadece. Demek ki senin yolların da benim sokaklarıma çıkabiliyormuş,” dedi durgun bir ses tonuyla.

Sessiz kaldığımda iyi geceler dileyip odadan çıktı. Tekrar yatağa uzandığımda bir süre boş gözlerle tavanı izledim. Gözlerim kapanırken uykuya dalmam biraz zor oldu, sürekli uyanıp uyuduğum kâbuslarla boğuştuğum zor bir geceydi.

Sabah uyandığımda üstümü değiştirip çıktım odadan. Çantamdan anahtarımı alıp arabaya indim. Kendime kıyafet aldıktan sonra eve dönüp kapının arkasından aldığım anahtarla içeriye girdim. Yatak odasına dönüp temiz kıyafetler giydikten sonra odayı topladım. Saçlarımı toplayıp banyoya yöneldim. Elimi, yüzümü yıkayıp çıktığımda salonda uyuyan Timur’un yanına ilerledim. Üstünde ince bir battaniyeyle koltuğa uzanmıştı.

“Timur,” dedim koluna dokunarak.

“Sevda...” dedi içini çekip gözlerini açarken. Kirpiklerini birkaç kez kırıştırtıp açtığında mavi irisleri dalgalandı.

“Gece çok mu geç uyudun? Mesai saati başlamak üzere,” dedim tebessüm ederek. Bugün kendimi biraz daha hafiflemiş hissediyordum.

“Olmuş mu o kadar?” Tek gözünü kapatıp tebessüm ederken koltukta oturdu.

“Hıhı, olmuş,” dedim.

Timur banyoya doğru giderken battaniyeyi katlayıp kenara koydum. Yeni görevden döndüğümüz için evde bir şey olmadığını söylediğinde, dün gece yediğimiz için kendimi hâlâ tok hissediyordum. Evden çıktığımızda önce telefoncuya uğrayıp hat aldık. Hattı Timur’un üstüne almak istediğimde kabul etti. Kendi üstüme olan bir hattı istemiyordum şu an. Karakola geçtiğimizde hazırda bekleyen izin raporumu Şube Müdürü’ne imzalatmıştım. Nişanı bozduğumuzu söylediğimde benim hâlime şöyle bir bakması imzalaması için yeterliydi. Kendimi toplayıp geri gelmemi istedi.

Timur’la tost ve meyve suyu alıp bir şeyler yedikten sonra karakoldan ayrıldım. Emlakçı arkadaşının numarasını alıp verdiği adrese doğru yola çıktım. Geldiğim ev, sakin bir mahalledeydi. Üç katlı bir apartmanın son katıydı. Yeni evli bir polis çifti oturmuştu ama tayinleri çıkınca evi eşyalarla kiraya verip başka bir şehre taşınmışlardı. Benim de polis olduğumu öğrenince tereddüt etmeden evi vermişlerdi ve sözleşmeyi imzalamıştık.

Üç oda bir salon ev bana fazla bile gelirdi. Sadece yatak odasındaki yatağın bazasını değiştirecektim. İnternette yeni bir çift kişilik baza ve yatak örtüsü takımı sipariş ettim. Gelene kadar salonda yatabilirdim. Arabadan bavullarımı çıkarıp boş giysi dolabına yerleştirmeye başladım. Telefonumu elime aldığında annemi ve ablamı aradım. Eve onları görmeye gidemeyecektim, nerede olduğumu onlara da söylemeyip *iyiyim* dedim sadece. Annemin üzgün gelen sesiyle bir ara ağlamamak için kendimi zor tutmuştum. “*Hayatın içinde her şey var kızım. Sen iyi ol yeter,*” demişti.

Akşam olduğunda yorgunluktan salondaki koltuğa uzandığımda zil çaldı. Kapıyı açtığımda elinde bir sürü alışveriş poşetiyle karşımda duran Timur’u gördüm. Beni es geçip içeri girdi ve mutfağı bulduğunda oraya geçti direkt.

“Timur, bunlar ne?” Elimle poşetleri işaret ettiğimde kenara bırakmıştı hepsini.

“Sen şimdi alışveriş yapmaz aç bırakırsın kendini. Zaten yardım edemedim yerleşmene, bir menemen yapayım da yeni evini kutlayalım,” diyerek ellerini yıkayıp bana döndü.

Başımı usulca sallayıp ona yardım ettim. Buzdolabının fişini takıp aldıklarını yerleştirdim. Timur, menemene başlarken ben de masayı kurdum. Hazır olduğunda karşılıklı oturup yemeğimizi yedik.

“Seni arıyor. Bugün sen gittikten sonra şubeye geldi,” dedi yemeğimizi yediğimizde. Nedense bunu söylemeyi en sona bıraktığını düşündüm iştahım kaçacağı için.

“Umurumda değil,” dedim oturduğum yerden kalkıp kahvaltılıkları dolaba yerleştirirken.

Timur, sessiz kalırken çalan telefonuyla balkona çıkmıştı. Ben de ortalığı topladığımda ikimize kahve yaptım. Bir süre sonra içeriye girdiğinde gitmesi gerektiğini söyledi kahveden bir yudum alıp. Kapıya kadar geçirdiğimde bana son kez bakıp gitti.

Geçen bir hafta içinde Timur neredeyse her akşam yanıma uğradı. Bu süre içinde birkaç kez daha annem ve ablamla konuştum. Ev tuttuğumu söylediğimde annem içerlese bile bir şey demedi. Onun evinde kalan eşyalarımı almasını söyledim ablama. Eniştemle birlikte gidip o evdeyken eşyalarımı istediğimi söylemişler. Hiçbir eşyayı vermemiş, “*Gelsin kendi toplansın,*” demiş. Alışverişe çıkıp kendime neredeyse yeni bir dolap dizdim. Onda kalan kıyafetlerimi çöpe atabilirdi. Ablam, “*Çok kötü görünüyordu,*” dediğinde içim gitse de sustum. Bizi bu hâle getirdikten sonra hâlâ beni görmek isteyecek yüzü vardı ama benim onu göreceğ yüzüm yoktu.

Şimdiyse elimdeki davetiyeye baktığımda yazan isimlerle anlık olarak duraksasam da zarfına geri yerleştirip masanın üstüne bıraktım. Giysi dolabıma yönelip açtım. Büyük bir renk cümbüşü karşılarken beni, eski dolabımdan bir hayli uzaktı. Elime aldığım kırmızı elbise iki parçaydı. Üst tarafı ince askılı göbeğimi açıkta bırakırken, alt taraftaki etek kısmı yere kadar geliyor ancak bacak dekoltesi

olan yırtmacı bir hayli cüretkârdı. Çapraz bağlarla bırakılan dekolte oldukça hoş duruyordu. Askıyı yatağın üstüne bırakıp üstümdeki kıyafetlerimi çıkardım. Elbiseyi giydikten sonra aynada kendime baktım. Yüzüme belirgin bir makyaj yaptıktan sonra dudaklarıma kan kırmızısı bir ruj sürdüm. Saçlarım dalga dalga omuzlarımdan döküldü.

Çantamı aldıktan sonra odadan çıktım. Arabamın anahtarını çantamdan çıkarıp asansöre bindim. Apartmandan çıktığımda arabama doğru ilerleyip sürücü koltuğuna oturdum. Çantamı yan koltuğa bırakıp arabayı çalıştırdım. Telefonuma girdiğim adresle birlikte navigasyon hızla en kısa yolu gösterdi bana. Uzanıp radyoyu açtığımda çıkan şarkıyla elim direksiyonda kaldım.

*“O sevgi en başta benim hakkımdı
Biricik sevdiğin ben olmalıydım
Gönlüne başkası girmemeliydi
Tanrı’dan dileğin ben olmalıydım...”*

Derin bir nefes çektim içime, gaza yüklenip sokağı çıkarken şarkı hâlâ çalıyordu. Ne değiştirecek cesaretim vardı ne de dinleyecek takatim. Nelere katlandım ki ben, bir şarkı mı yıkacaktı beni? Caddeye çıktığımda şarkı sonuna gelmiş, son cümleleri ise beni benden alarak uzaklara savurdu.

*“Ellerin elimde buluşmalıydı
Gözlerin gözümle konuşmalıydı
Kalbin tek kalbimle anlaşmalıydı
Boynuna sarılan ben olmalıydım...”*

Ellerim titrerken daha sıkı tuttum direksiyonu. Yanımdan hızla geçen arabayla birlikte hızımı azaltırken çaldığı kornayla kendime geldim. Titreyen ellerim kapatma düğmesini buldu ve gözlerimi yoldan ayırmadan bulunduğum şeritte kaldım. Sağ doğru döndüğümde ışıklarda bekleyip tekrar hareket ettim. Navigasyon sağda kalan büyük davet salonunu işaret edip varış noktasına geldiğimi söylediğinde dışarıda araçlar için bırakılan otopark kısmına girdim.

1. Gülden Karaböcek - Ben Olmalıydım. (e.n.)

Elimdeki davetiyeyi sıkıca tutarak arabadan indim. Arka koltukta duran küçük kutuyu alıp kapıları kilitledim. Kapının önünde duran görevlilere davetiyemi uzattım.

“İyi eğlenceler efendim.” Davetiyeyi geri uzattığında alıp içeri girdim ve gördüğüm ilk çöp kutusuna attım. Onunla işim buraya gelene kadardı.

Davet salonuna girmek yerine merdivenlere yöneldim. Üst kata çıkarken birkaç tanıdık yüz görmüştüm ama hızlı adımlarla yanlarından geçip gitmişim. Bu katta daha fazla görevli vardı. Odaların üstünde yazan yazılara bakarak ilerledim. Koridorun sonunda aradığım odayı bulduğumda üç kez elimin tersiyle hafifçe vurdum. İçeriden gelen sesle birlikte kapı kulpunu aşağıya doğru çekip açtım. Aralık kapıdan içeriye girdiğimde sırtı bana dönüktü. Kapıyı arkamdan kapatırken bana doğru döndü ve yüz yüze geldik.

“Sevda...” dedi şaşkınlığa bulanmış ses tonu ve gözleriyle.

“Tebrik ederim.” Yüzüme kondurduğum tebessümle birlikte ona doğru adımladım. Elimdeki kutuyu uzattığımda önce kutuya sonra bana kaydı bakışları. Uzanıp aldı sonunda.

Üstündeki siyah takım elbise çok yakışmıştı. Saçlarını geriye doğru taramış, gözlerinin renginde bir gömlek giymişti içine. Uzun boyuna yakışan siyah kumaş pantolon bacaklarını sarmıştı. Dik duran omuzlarına yaslanan ceketinin tek düğmesi kapalıydı. Kutuyu açarken yüzündeki ifadeyi izledim, düğün hediye mi.

“Sen geldiğime şaşırdığına göre Eylem gönderdi davetiyeyi bana. Düğüne kalamayacağım, üzgünüm. Sadece hediyeni vermek için uğradım.” Elimde duran küçük çantayı sıkıca tutup gözlerimi odanın içinde gezdirdim.

“Geleceğinden haberim yoktu, hediye için teşekkür ederim.” Kutunun kapağı açıktı, içinde koyu mavi kordona sahip bir saat vardı. Sevdiğini bildiğim saatlerdendi hediyem. Gözlerimi ona çevirip gözlerinin içine baktım.

“Mutlu ol, ben olamadım ama sen ol. Senden bunu beklemek zor ama kendini düşün artık biraz olsun. Sen mutlu olmayı hak ediyorsun.” Sözlerimde ciddiydim. O, mutlu olmayı hak ediyordu.

“Mutlu olayım, öyle mi?” Gözlerinden geçen ifade olamayacağı-
nı belirtir gibi dalgalandı.

“Öyle,” dedim başımı hafifçe sallayıp.

Kapı tıklatıldığında her şeyin hazır olduğunu ve onu bekleyen bir gelin olduğunu söyledi kapının arkasındaki ses. Son bir bakışma geçti aramızdan. Bu, benim de gitme zamanımın geldiğini ifade ediyordu. Geriye doğru iki adım attığımda hâlâ yüz yüzeydik. Arkamı dönüp kapıyı açtım çıkmak için.

“Ya ben mutlu olmak için başkalarını mutsuz etmek zorunda kalırsam?” Konuşmasıyla birlikte elim kapı kolunda duraksadım.

“Hayat bu Timur. Üzülmek de var mutlu olmak da...” Dışarıya doğru adım attığımda hızlı adımlarla koridordan uzaklaştım.

Merdivenlerden inmek için hareket ettiğimde Eylem’i gördüm. Beyaz gelinliği içinde güzel görünüyordu. Benim giymediğim, ömrüm boyunca bir daha da giymenin nasip olmayacağı gelinlik onun üstündeydi. Beni gördüğünde gözlerimin içine baktı derince. *Ben demiştim*, bakışlarıydı bunlar, biliyordum. “*Yanacaksın Sevda*,” demişti bana ve ben yanmışım her zerremle alev alev kül olarak.

“Timur ona göndermişti bizim nişan davetiyemizi, ben de sana göndermek istedim. O da gelmişti senin gibi.” Alayla kurduğu cümleyle birlikte yüzümde soğuk bir tebessüm oluştu. Yanındaki iki kız ne olduğunu anlamazken sadece bize bakıyorlardı.

Gözlerimi ondan çekip basamakları inmeye başladım. Dışarıya çıktığımda derin bir nefes aldım. Arabama bindiğimde eve doğru sürdüm bu sefer. Gelmişim, görmüşüm ve gidiyordum. Arabanın hızını arttırıp ana yola girdiğimde saçlarımın arasına elimi sokup geriye doğru attım. Evimin sokağına doğru girdiğimde arabamı yerine park edip çantamı alıp indim. Apartmana doğru girecekken sokağa ani giriş yapan arabayla birlikte geçmesi için bekledim ama önümde durdu. Arabanın sürücü kapısı açılırken gördüğüm yüzle duraksadım. Bana doğru adımlayıp tam önümde durdu.

“Mutlu ol,’ dedin bana, ben de mutlu olacağım tek yere geldim. Sana geldim Sevda, yıllardır sevdiğim kadına geldim.” Timur karşımda durduğunda sözleriyle birlikte gözleri üstümdeydi.

Bunu sesli olarak ondan duymanın etkisinden çıkamadan Timur'un biraz arkasında duran onu gördüm. Gözlerimiz buluştuğunda yüzündeki ifadeden ve bal rengi harelerindeki sert bakıştan her şeyi duyduğunu anladım.

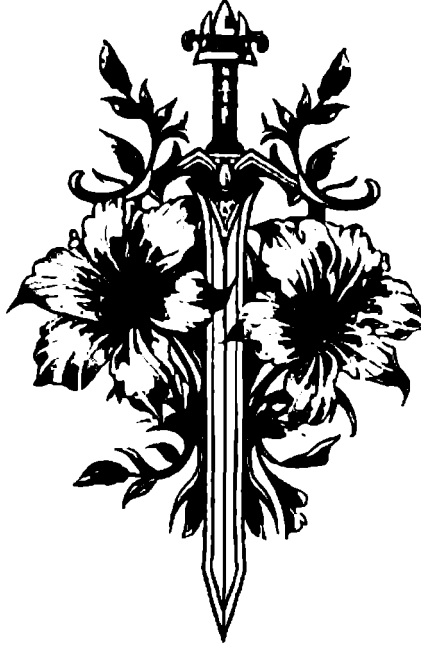
İki adam vardı karşımda. Birisi beni yıllardır seviyordu, diğerini ben yıllardır seviyordum.

İki adam vardı karşımda. Birisi çok canımı yakmıştı ve beni geri almak istiyordu, diğeri sevgisiyle şifa olmak istiyordu.

Sevmek mi, sevilme mi?

İşte tam bu noktadaydım.

Bölüm 4

Bir yangının ortasında kaldım; kavruluyor, cayır cayır yanıyor tenim. Bir yangının ortasındayım; geçmiyor hiç, bitmiyor hiç, kül-lenmiyor hiç. Bir sevda ne kadar hiç edilirse o kadar hiç ediliyorum. Sevdiğim adam ona olan sevgimden vuruyor kalbimin tam ortasından. Geçer miydi bu acı? Biter miydi şu lanet olası öldüren sancı? Yedi diyar gezdim, yedi tepe aştım; kendi canımdan şaştım, onun yolundan bir türlü kaçamadım.

Bal rengi gözleri vardı uğruna ömür denilen nefeslerimi adadığım. Siyah saçları vardı parmaklarımın arasında yumuşakça süzülen. Bana bir gülüşü vardı ki kalbimi yerinden söken... Sevmenin ne demek olduğunu öğreten adamdı bana. Bir insanı bir insan ne kadar çok sevebilirse o kadar çok sevdim. Canım yanmış, çokça yalanlara kanmış ve en sonunda ondan caymıştım. Adı, adım olan adam; beni öyle bir savurmuştu ki bu yangından sağ çıkamamıştım.

Yandığım yerden yakmaya ant içmiştim.

Bir yanımdan diyor, *"Gel, dönelim bu yoldan. Herkes kendi bulsun ettiğini."* Diğer yanımdan diyor ki, *"Sana edilenler için daha ne*

kadar susacaksın?” Ben çokça susmuş, sabretmiş, her şeye göğüs germiştim. Şimdi durup düşününce anlıyorum ki tek başına sevmek de yetmiyormuş.

“Sevdamla yıkarım,” dediğim adam, beni sevdamla yakmıştı.

Gözleri üzerimdeyken bakışları karanlıktı. Biraz önce Timur’un sözlerini sadece ben değil, o da duymuştu. Elleri yumruk olurken üstündeki durağanlığı yok edip hızlı adımlarla yürümeye başladı. Timur daha ne olduğunu anlamadan omzuna elini koymuş, onu kendine çevirdiği gibi yüzüne yumruğunu geçirmişti. Bir yumruk daha atmak için elini kaldırdığında aralarına girdim. Timur’un önünde durduğumda sıkılı yumruğu havada kaldı.

“Git,” dedim ifadesiz bir ses tonuyla.

“Biliyordun.” Yumruğu yavaşça aşağıya inerken arkamda duran Timur’un kesik kesik aldığı nefesini duyuyordum.

“Benim hayatım artık seni ilgilendirmez.” Gözlerine bakarken yüzümde hiçbir ifade yoktu.

O, bir asker olabilirdi ama benim de bir polis olduğumu unutuyordu. Ona bu rahatlığı ben vermiştim. İstersem ben de çok güzel rol yapabilirdim, sahte yüzlerin arkasına sığınıp yalan söyleyebilirdim ama yapmamıştım. En samimi hâlimle bütün kalbimi açmıştım ona ve şimdi burada bu hâldeydik.

“Seni ona bırakmam! Sen benim karımsın!” Hiddetle çıkan bas-kın ses tonuyla işaret parmağını yukarı kaldırdı sinirle.

“Ben seni boşadım, hiçbir şeyin değilim! Şimdi git yoksa hakkında uzaklaştırma kararı çıkarttırırım!” Sert bir tavırla aynı onun gibi karşılık verdiğimde bunu beklemiyordu çünkü o, beni hiçbir zaman böyle görmemişti.

“İstersen bin kere boşa beni, ben senden geçmem Sevda! O adamla ikinizi yalnız bırakır mıyım sanıyorsun? Sana aşkını ilan etti gözümün önünde, hem de iki kez!” Sakinleşmek yerine giderek artan öfkesine teslim oluyordu.

Arkamı dönüp Timur’a baktığımda eliyle burnuna tampon yapıyordu. Kırılmamıştı ama damarı çatlamış gibiydi. Çantamın için-

den çıkardığım peçeteyi ona uzattım. Alıp burnuna bastırıldığında gözleri bendeydi.

“Köşede eczane var, git pansuman yaptır,” dedim başımla sokağın ucundaki görünen eczaneyi işaret ederken.

“Sevda konuşmamız...” Elimi kaldırıp sözünü kestim. “Konuşacağız, şimdi git,” dedim itiraz kabul etmeyerek.

Timur gözlerini benden çekmeden başını bir kez sallayıp arkasını dönüp eczaneye doğru adımladı. Onun gidişiyle birlikte ben de binaya doğru ilerledim. Arkamda kalan adamın ne yapacağı ne diyeceği umurumda değildi. İster kalsın ister gitsin, yeter ki benden uzak olsun. Kapıyı açıp içeriye girerken kapının ağırlığı bir anda yok oldu. Başımı kaldırıp omzumun üstünden baktığımda kapıyı tuttuğunu gördüm.

“Uzaklaştırma kararı konusunda ciddiym,” dedim soğuk bir ses tonuyla.

“Ben de seni o itle yalnız bırakmamak konusunda ciddiym. Bak, tamam, konuşma benimle ama dinle Sevda. O gün çok kötüydük ikimiz de.” Gözleri boşluğa dalarken yutkundu.

“İkimiz değil, ben mahvolmuştum. Üstelik senin tarafından oldukça kolay bir şekilde yaralandım. Ne o, sağ olduğumu gördün de öldürmeye mi geldin?” Kapının önünde dururken başımı hafifçe eğip yüzüne baktım. Dudaklarım alaycı bir ifadeyle kıvrılırken tek kaşımı kaldırdım.

“Tamam, güvenini siktim attım Sevda. Tamam, lanet adamın biriyim ona da tamam. Bırak bari hasretini çektiğim şu yüzüne biraz olsun bakayım. Kaç gündür ne zaman gözümü kapatsam senin o son hâlin geliyor gözümün önüne. Bir kez olsun bak yüzüme.” Ses tonu kısık ve boğuk çıkarken yüzümde gezindi gözleri. Ona bakıyordum aslında ama o, eskisi gibi bakmamı istiyordu.

“Ne ben eski Sevda’yım ne de sen benim tanıdığımı sandığım adamsın. Kendine oynayacak başka birini bul.” Cevap vermesine izin vermeden kapıyı yüzüne kapatıp derin bir nefes aldım.

Kalbim çırpınmaya başladığında binanın içindeki basamakları

hızla çıkmaya başladım. Üçüncü kata geldiğimde çantamdan anah-tarı çıkardım. Titreyen ellerimle üçüncü denemede kapıyı açtım. Ayakkabılarımı girişte çıkarırken çantamı da vestiyere attım. De-rin nefesler alırken banyoya yöneldim. Soğuk suyla elimi yüzümü yıkayıp akan makyajımı da temizledim. Yatak odasına girdiğimde üstümdeki iki parça olan kan kırmızısı elbiseyi çıkarıp tişört ve eşof-man giydim. Saçlarımı topladığımda çalan kapıyla birlikte koridor-da ilerledim.

Diyafondan gelen Timur'un sesiyle bina kapısını açtım. Birkaç dakika sonra karşımda duran Timur'la birlikte geriye çekilip içeri girmesine izin verdim. Kapıyı tekrar kapattığımda ona doğru dön-düm. Burnuna tampon yapılmış, kanaması durdurulmuştu. Hafif kı-zarmıştı üstü ama çok kötü görünmüyordu. Onun önüne geçmesem birbirlerini çok daha fena bir hâlde hırpalayacaklarını biliyordum.

"Terasa geçelim," dedim arkamı dönüp ilerlerken.

Arkamdan sessiz bir şekilde geldiğinde önce mutfığa girmiş ar-dından da balkona çıkmıştık. Bu evi görür görmez ilk sevdiğim yeri balkonu olmuştu. Küçük bir teras sayılırdı. Son katta oturduğum için genişliği alt katlara göre daha fazlaydı. Eşyam olmadığından balkonda sadece iki sandalye, bir de küçük masa vardı. Gün kendini karanlığa teslim ederken gökyüzü siyaha boyandı. Timur, ayakta öy-lece dururken ben de karşısına geçtim. Konuşmamız gerekiyordu ve bunu ikimiz de biliyorduk.

"Biliyordun, değil mi? Şaşırmadın söylediğimde." Derin bir ne-fes alıp konuştuğunda ses tonu durgundu.

"Bu sabah öğrendim. Kapıma bir not bırakıldı. Senin Eylem'le benim yüzümden evlendiğin ve aslında beni sevdiğin için ona kat-landığın hakkında." Notu aldığımda şaşkın bir şekilde nasıl kaldığı-mı hatırladım saatler önce.

Kapım çalmıştı ama henüz yataktan kalkmadığım için üstüme bir şeyler alıp kapıyı açana kadar kapıda olan kimse gitmişti. Tam kapatacakken yerdeki notu görmüştüm. Daha önce gelen bir notla hayatım tamamen değişmişken görmezden gelemeyip almıştım. İçe-riye girdiğimde koltuğa oturup titreyen ellerimle açmıştım kâğıdı.

*“Timur sana âşık ve Eylem’le senin yüzünden evleniyor.
Onun hayatını kurtarmak senin elinde. Senin için hayatını
mahvediyor.”*

Her bir kelimesi aklımda olan iki cümleyle yine hayatım yön değiştirmişti. Daha önce bir kez bile aklıma gelmeyen bu ihtimal gözümün önüne koca bir gerçeği sermişti. Dakikalarca oturduğum yerde öylece kalmış parçaları birleştirmiştim. Timur’un beni sevdiğini anlamamamın en büyük nedeni bunu görmek istemeyişimdi. Ben birine zaten tüm kalbimle âşıktım ve gözlerim ondan başkasını göremeyecek kadar kördü.

“Düğüne geldin,” dedi üstünde damatlıkla karşımda dururken.

“Gerçeği öğrenmek istedim. Notu kim yazdıysa haklıymış. Gerçekten de benim yüzümden Eylem’le evlenecek miydin? Bunu kendine nasıl yaparsın Timur?” Aklım hâlâ bunu almıyordu, neden böyle bir şey yaptığını düşünüp duruyordum.

“Eylem’le o ayrılınca ikinizin bir şansı olur sanmıştım, Eylem aradan çekilince ikiniz mutlu olurdunuz. Tabii o kız durmadı. Senin canını yakmaya çalışıyordu, ben de onu böyle zapt ettim. Beni kazandığını düşünüyordu, o adamın da seninle birlikte olamayacağını. Senden nefret ediyordu, canını yakmak için her şeyi yapardı.” Timur yutkundığında ben de duyduklarımın zorlukla nefes aldım.

“Eylem, benim canımı yakmak mı istiyordu? Bıraksaydın yapardı. Az daha hayatın mahvolacaktı benim yüzümden. Eylem için değil, senin için geldim ben bugün o düğüne. Eğer doğruysa bunun yükünü de alamazdım ben omuzlarıma.” Gözlerimi ondan kaçırırken titreyen ellerimi birbirine bastırdım. Açık havada bile nefes almıyordum.

“Çok direndim Sevda. Ben... Sana çok direndim.” Başını iki yana sallarken içini çekti.

“Ben nasıl anlamadım Timur? Sana bunu nasıl yapabildim? Yemin ediyorum bilseydim uzak dururdum senden, canın bu kadar

yansın istemezdim.” Gözlerim dolarken karşımda acı içinde bir adam vardı.

“Görmedin ki beni hiçbir zaman.” Sessiz bir sitem döküldü dudaklarından.

Gözlerim mavi gözlerine daldığında onun bakışları yerdeydi. Ben ne yapmıştım? Yıllardır çektiğim eziyeti bir başkasına çek-tirmiştim. Karşımda duran adamın boynu büküktü. Üstüme öyle bir ağırlık çökmüştü ki nefessiz bırakıyordu. Ellerimi zorlukla terasın demirlerine koyup destek aldım. Dizlerim titriyordu, başım dönüyordu.

“Neden söylemedin karşıma çıkıp? En azından...” Sustum, konuşamadım daha fazla.

Ne diyecektim ki zaten? “*Ben başkasını seviyorum,*” desem zaten biliyordu. “*Senin yolların bana çıkmaz,*” desem zaten görüyordu. “*Umut etme,*” desem, ben değil miydin hiç umudum yokken bir kuru dala tutunup vazgeçmeyen?

“En azı yoktu ki benim için Sevda. Ben hep daha fazlasını istedim, bekledim senden. Vazgeç dersin diye sustum, başkasını sevdiğini söylersin diye içime attım, uzak durmamı istersin diye sana dokunmak için can atan ellerimi yumruklarıma hapsettim. Sen şimdi karşımda durmuş böyle bakıyorsun ya bana mesela, ben sana bakmıyorum. Alışmışım sen bana bakmadığında senin gözlerine dalmaya... Ne bileyim, öyle işte.” Tane tane söylediği her bir kelimenin ardından usulca başını gecenin karanlığına çevirdi.

Gözleri yine değmedi gözlerime ama sesinin titremesinden anlamıştım, belki de bana değmeyen gözlerinden. Timur, uzun zamandır seviyordu beni. Bu, iki günlük bir şey değildi. Sanki bir aynaya bakıyormuş gibi hissediyordum. O, benim yıllardır saklanan tarafımdı. Bir sevda uğruna tüketmişti kendini.

“Neden daha önce değil de şimdi açıkça söylüyorsun bana bunları? İnkâr edebilirdin.” Asıl demek istediğimi o da biliyordu. “*Hayatıma o girmeden önce neden söylemedin?*” diye sormak istiyordum aslında.

“Gözün kimseyi görmüyordu ki Sevda. Sen vazgeçtiğini söyler-

ken bile kendine yalan söylüyordun. O başkasıyla nişanlıydı, sen benim karşımda onun için gözyaşı döküyordun. Nasıl söyledim ben o gece sana içtiğimi ve senin ona ağladığını?” Başını kaldırıp gözlerime baktı, terasa çıktığımızdan itibaren ilk kez. Mavi gözleri hayal kırıklığıyla parladı.

“Ne zamandır?” Ses tonuma yansıyan yorgunluk, aslında onun için içimde oluşan yıkımın habercisiydi.

“İlk tanıştığımız günden itibaren. Sen o günü hatırlamıyorsun büyük ihtimalle.” Dudağının kenarında acı bir tebessüm oluştu.

“Biz seninle yağmurlu bir günde otobüs durağında tanıştık,” dedim hatırladığımı belli edercesine.

Başını iki yana salladı yanıldığımı söylemek yerine. Aramızdaki mesafeye rağmen içine çektiği derin nefesin emarelerini duymuştum. Öyle bir iç çekişti ki bu, sanki benim hiçbir şeyden haberimin olmadığını itiraf ediyordu.

“Doğru, biz seninle yıllar önce tanıştık ama üniversitede değil. Sen liseden mezun olmuştun. Üstünde mavi bir cübbe vardı, siyah güzel bir elbise giymiştin. Annemin kuzeni sizin okulda okuyordu, onu almaya gelmiştik o gün. Onların gelmesini beklerken öyle etrafı izliyordum. Sonra okulun kapısından sen çıktın. Elinde beyaz bir gül vardı. Dikenini eline batmıştı, kanıyordu.” Cebinden çıkardığı sigara paketiyle yüzünde durgun bir ifade vardı. Çakmağıyla yakıp kısaca bir nefes çektiği sigarasından sonra gözlerini gecenin karanlığına çevirip devam etti kaldığı yerden konuşmasına.

“Gözlerin dolu doluydu ama elin kanadığı için değildi sanki çünkü öyle sıkı tutuyordun ki o beyaz gülü, beyaz yaprakları kana bulanmıştı. Ben daha ne yaptığımın farkına varamadan yanına geldim. Cebimden çıkardığım mendili sana uzattım. Dalgın bakışların önce bana sonra elimdeki mendile odaklandı. ‘Kanıyor,’ dedim elini işaret ederek. Yüzündeki şaşkınlıkla elinin acısını fark ettin sanırım. Teşekkür ettin ve elimdeki mendili alıp yanımdan kaçır gibi gittin. Atarsın diye bekledim arkandan. Sana acı veren gülü atarsın sandım ama boşunaydı bekleyişim. Atmadın. Hiçbir zaman da atmaya kıyamadın, biliyorum.”

Aklım yine o güne gittiğinde hatırımda olmayan Timur'un anlattığı anıyı tozlu rafından çıkardım. Onunla da ilk kez karşılıklı konuştuğumuz gündü. Timur'un da benimle konuştuğu ilk gündü. Hatırlıyordum; yüzüme dahi bakmadığı için ne kadar kırıldığımı, Sırma'nın verdiği ama onun aldığı gülü sanki bana almış gibi sıkı sıkı tuttuğumu. Timur, haklıydı. Atmamış, kıyamamıştım. Ta ki benim kıyamadıklarım bana kıyana kadar.

"Sana bunları üzöl ya da vicdan yap diye anlatmıyorum." Dalgın ve hüznünlü olduğumu gördüğünde gözleri bana dönmüştü tekrar. Elindeki sigarasını parmak uçlarının arasında tutarken sormamı istediği bir soru vardı, ben de sordum.

"Neden anlatıyorsun?"

Hafif bir rüzgâr esti, saçlarım dalgalandı. Yüzüme gelen birkaç tutamı elimle geriye doğru ittim. Bakışları önce saçlarıma sonra yüzüme dokundu. Gözlerime öyle derin bakıyordu ki bir adım geri atmamak için tuttum kendimi. Bana ilk defa böyle bakmıyordu belki ama ben bana böyle baktığını ilk defa görüyordum. Diyorum ya, bir ayna vardı sanki karşımda. Biliyordum nedenini, sebebini ama o anlatsın istiyordum. Çünkü anlatmayınca geçmiyordu ama anlatınca da insanın içinden geçiyordu.

"Tutamıyorum artık içimde. Öyle bir hâldeyim ki ben sen olmuşum, içim seninle dolmuş. Az önce rüzgârla dalgalanan saçlarına dokunanın ben olduğumu düşündüm mesela, içim sızladı. Bir ihtimalin hayaliyle yaşar mı insan? Ne acı ki ikimiz de bunun cevabını biliyoruz. Ben senin olduğun yollara koşarak gelirken sen o yolları bir başkası için yürüyordun. Ben o yolda seni görmenin ihtimalini bile sevmiştim Sevda." Buruk bir tadı vardı sözlerinin, işliyordu her bir kelimesi.

Sigarasını söndürdüğünde dirseklerini tırabzanlara dayayıp yan döndü. Benim destek almak için tutunduğum demir tırabzana o daha çok yaslanmıştı. Büyük bir itirafın getirdiği sessizlik vardı aramızda. Konuşsam ne konuşacağımı bilmiyordum, sussam en çok bu yaralayacaktı onu biliyordum. Mavilerinde bir aşk vardı, görüyordum ama bunca sene fark etmediğime de şaşırmıyordum artık.

İnsan görmek istediği yere bir başkasını koyunca geride kalanları görmüyordu.

Nasıl bu kadar gizlemişti kendini benden? Kendim geldim aklıma. Ben kendimi hiç saklamamıştım. Şimdi ismini bile anmadığım o adamın yollarına çıkıp durmuştum ama o da tanımamıştı beni. Timur ise benim yollarıma çıkmak yerine beni takip etmeyi seçmişti.

“Bu hislerin bende bir karşılığı yok, yalnızca sana dostluğumu verebilirim. Bilmeden sana bir umut verdiysem eğer çok üzgünüm. Gerçek şu ki... Ben hâlâ ona âşığım. Kalbim paramparça, doğru. Onu affedemem, bunu da biliyorum ama ne sana bunu yapabilirim ne de kendime yalan bir hissi kabul ettirebilirim. Şu durumda bu yalnızca seni kullanmak, kendimi kandırmak olur ve ben bunu yapacak bir insan değilim.” Tamamıyla dürüsttüm ona karşı ve içimden ne geçiyorsa dile getirdim.

Bana doğru yönünü çevirdiğinde başını usulca salladı kabul edercesine. İkimiz de söylediğim her şeyin aramıza bir sınır çektiğini ve hiçbir şeyin artık eskisi gibi olmayacağını biliyorduk. Ben, beni mahveden bir adama âşıktım ve kalbim hâlâ onun için atıyordu. Şimdi unuttuğumu söylesem buna ne Timur inanırdı ne de ben doğru olarak kabul edebilirdim. Parçalara ayrılmış, büyük bir darbe almıştım ama her şeye rağmen kendi başıma toplanacaktım.

“Biliyorum Sevda. Zaten senden böyle bir şeyi şu an bekleyemem ama seni beklediğimi bil istiyorum. Ne kadar zaman geçerse geçsin ben buradayım, hiçbir yere gitmiyorum. Yıllardır olduğu gibi...” Yüzünde hüznü bir tebessüm oluşurken bir adım geri attı.

“Bekleme desem bile beklersin, kendimden biliyorum ama bekleme. Benden sana yâr değil, yara olur.” Net bir şekilde son sözlerimi söyledikten sonra gözlerine baktım.

“Yâr da olsan yara da olsan başım gözüm üstüne.” Mavi irisleri dalgalanırken gözleri gözlerime son kez değdi.

Timur giderken kendimi yatağa attım. O kadar dolu ve o kadar yoğun hissediyordum ki nefessiz kalıyordum. Gözlerim dolarken bu sefer kendi sevdama değil yıllardır göremediğim, yanan bir adamın sevdasına ağlıyordum. Ben çok acı çekmiştim Eylem’le onu bir arada

gördüğünde, Timur da böyle hissetmiş miydi? Her onu anlattığımda kalbi yerinden sökülürcesine atmış mıydı? Ben çok ağlamıştım geceler boyu, çok canım yanmıştı, uykusuz gecelerime sığdırmıştım yaralarımı. Timur'un da aynı durumda olduğunu öğrenmek, onun da canının yandığını ve benim yaşadıklarımı yaşadığını öğrenmek beni daha kötü bir hâle sokmuştu.

Elimle gözyaşlarımı silip başımı yastığa koydum. Dizlerimi kendime doğru çekerken gözlerimi kapattım. Sevmek mi, sevilme mi diye her düşündüğümde aklımda tek bir cevap belirliyordu: sevmek...

Ben öyle büyük bir sevdıyla bağlandım ki ona, sevdam ikimizi de aşip ona ulaştı. Sahipsiz kalan mektuplarımın aslında sahibi olduğuna mı yanayım yoksa öksüz kalan mektupların hiçbir zaman bana ulaşamamasına mı? Her şey o kadar karışık ve zordu ki açtığım bu yeni sayfanın nedense bir türlü diğer sayfasına geçemiyordum. Aynı sayfada, aynı satırda ve aynı kelimede takılı kalmış gibiydim.

Sabah işe gideceğimi kendime hatırlatarak telefonumdan alarmı kurup uyumaya çalıştım. Sürekli gördüğüm karışık rüyalar, rahatsızca uyuduğum bir uyku, son bir haftadır aradığım sıcaklıkla yine yarım kalmış bir uykuyla sabaha gözlerimi açtım. Üstüme giydiğim kot pantolon ve tişörtle saçlarımı toplayıp hazırlandım. Çantayla telefonumu alıp evden çıktım. Üstümdeki yorgunluk bir türlü gitmiyordu, dün olanlarla birlikte psikolojim altüst olmuştu artık.

Arabamın kapısını açarken hemen sokağın başındaki arabayı fark ettim. Kaşlarım çatılırken daha dikkatli baktığımda arabanın kapısı açıldı ve o, aşağıya indi. Baştan aşağıya siyahlara bürünmüştü. Siyah kot pantolonu, siyah gömleği ve gözlerindeki siyah güneş gözlüğüyle öylece duruyordu. Ne bir adım atıyordu bana doğru ne de onu görmemem için kendini saklıyordu. *"Ben buradayım,"* diyordu duruşu.

Gözlerimi ondan çekip arabaya binerken bir zamanlar onun sokaklarında beklediğim günler geldi aklıma. Demek böyle bir şeydi birinin seni beklediğini bilmek, orada olduğunu görmek.

Arabayı çalıştırıp direksiyonu tam sol yapıp onun sokağına bir daha uğramamaya yeminli bir şekilde geri dönüp geldiğim yolu geri

döndüm. Benim sokaklarımda ona, onun sokaklarında bana yol yoktu artık.

Şubeye geldiğimde hızla kendi yerime geçtim ve dün gece yapılan ihbarların dosyasına bakmaya başladım. Aldığım kahveyi yudumlar-ken kokusunu içime çektim. Başımı kaldırdığımda Timur'un da gelip masasına yerleştiğini gördüm. Başını bir kez öne doğru sallayıp selam verdiğinde aynı şekilde cevap verdim. Biten kahvemle ayağa kalkıp incelemesi biten dosyayı yerine bırakıp başka bir dosya daha aldım.

“Merhaba.” Yumuşak bir ses tonuyla seslenen kişiyle başımı kaldırdım.

“Merhaba,” dedim karşımda gördüğüm kadına. Neredeyse aynı yaşlarda görünüyorduk. İri ela gözleri ve siyah kıvrırcık saçları vardı. Oldukça duru ve güzel bir yüze sahipti.

“Etrafta yemek için güzel bir yer var mı acaba? Yeni tayin oldum da bugün buradaki ilk iş günüm.” Yüzündeki geniş gülümsemeye konuştuğunda ben de tebessüm ettim.

“Öğle yemeği saati gelmiş, birlikte gidelim istersen,” dedim. Tek başına yemek yiyecek olduğum için bunda bir sorun görmemiştim.

“Çok iyi olur. Komiser Yardımcısı Azra, memnun oldum.” Elini uzattığında sıktım.

“Komiser Sevda, memnun oldum.”

Çantamı alıp kalktığımda birlikte şubeden çıktık. Bir arka sokakta çok fazla restoran vardı merkezî bir yerde olduğumuz için. Azra'ya yemek tercihine göre restoranları gösterdiğimde birlikte pizza yemek konusunda karar almıştık. Girdiğimiz İtalyan restoranında ben karışık, Azra da dört peynirli pizza sipariş vermişti.

“İzmit'te görev yapıyordum ama bu sene sonunda komiser olarak atanacağım için buraya çıktı tayinim. Bilişimde açık varmış.” Gayet tatlı, hoşsohbet bir kızdı.

“Güzel birimdir bilişim, aynı katta olduğumuz için tanıdıklarım var. Serdar abinin dibinden ayrılma, ondan çok fazla şey öğrenirsin tam bir bilgi deposudur,” dedim gelen pizzamdan büyük bir parça alırken. Kahvaltı yapmadığım için oldukça acıkmıştım.

“Bunu öğrendiğim iyi oldu, tavsiye için teşekkür ederim. Ankara’ya iki kez gelmiştim daha önce ama bu sefer uzun süreli olacak gibi görünüyor.” Azra konuşmasını bitirdiğinde telefonu çalmaya başladı. Annesi aradığı için müsaade isteyip konuştuğunda ben de önümdeki pizzadan yedim biraz daha.

Beraber restorandan ayrılıp şubeye geçtiğimizde Azra ile birbirimizin telefon numarasını almıştık. Masama geri oturduğumda derin bir nefes aldım. Baş ağrım artarken gözlerim dosya okumaktan dolayı ağrımaya başlamıştı. Son bir haftadır izin kullandığım için operasyon dosyaları bana kalmıştı. Yeni bir saha operasyonundan çıktığım için bir süre görevlendirme emri gelmezdi. Telefonum çalarken ablamın aradığını görünce direkt açtım.

“Efendim abla?” dedim elimdeki kâğıdı dosyaya yerleştirirken.

“Canım, akşam yemeğe gelsene bize? Enişten arkadaşlarıyla çıkacak, baş başa sohbet ederiz biraz.” Sıcak ses tonuyla gülümsemem büyüdü.

“Çok özledim ben de seni, son bir haftadır görüşemedik. Gelirim ama biraz geç kalabilirim, eve uğramam gerek önce.” Yerleşme işini yeni bitirmiştım. Bir duş alıp kendime geldikten sonra ablama geçmek istiyordum, beni böyle yorgun görsün istemiyordum.

“Olur, ne zaman gelersen gel ama önceden mesaj at yemekleri ısıtayım. Bir şeyler yememişsindir sen şimdi tek başına.” İçini çektiğinde ne kadar üzüldüğünü bilmesem de tahmin edebiliyordum. Ablam benim için anne yarısı gibiydi.

“Haber veririm. Sen de gelirken almamı istediğin bir şey olursa mesaj at. Çok öptüm.” Yüzüme yerleşen tebessüm, içten bir hâl alırken başımı kaldırdığımda karşı masada oturan Timur’un gözleri üzerimdeydi.

“Olur canım, görüşürüz.” Ablam telefonu kapattığında masamın üstüne bıraktım.

Timur masasından kalkarken kapıdan giren polisle birlikte sorguya girmek için bana arkasını dönüp odadan çıktı. Derin bir nefes alırken bu gerginliğe daha ne kadar dayanırdım bilmiyordum. Başka bir bölüme geçemiyordum, bunun için görevlendirme emri

gerekiyordu. Sürekli yan yana olmak çok tuhaf hissettiriyordu ve artık onun hislerini açıkça bildiğim için de aramızda garip bir durum oluşmuştu. Her ne kadar olmayacağını ona söylesem de Timur vazgeçecek gibi görünmüyordu.

Elimdeki dosyaya geri dönerken kendime bir kahve daha söyledim. Raporları işlemeye devam ederken oturduğum yerde bacaklarım uyuşmaya ve omuzlarım ağrımaya başlamıştı. Oturduğum sandalyeden kalkıp odanın içinde birkaç adımla elimdeki dosyayı dolaba yerleştirdim. Saate baktığımda altıyı geçiyordu, bugünlük işim bitmişti. Çantamı toplayıp koridora çıktım. Azra'yı masasının başında gördüğümde el kaldırıp selam verdim. Gülümseyerek el salladığında henüz işinin bitmediğini, omuz silkip önündeki bilgisayarı göstererek belli etmişti. Tebessüm edip gözlerimi bir kez açıp kapat-tım anladığımı belli edercesine. Koridorda ilerleyip merdivenlerden indim ve şubeden ayrıldım.

Eve geçtiğimde üstümdeki kıyafetlerden kurtulup duşa girdim direkt. Duştan çıktığımda saçlarımı kurulayıp giysi dolabıma yöneldim. Krem rengi eşofman takımını çıkarıp yatağımın üstüne bıraktım. Üstümü değiştirdikten sonra saçlarımı tarayıp kuruttum. Yukarıdan topuz yaparak topladığımda yüzüm ortaya çıkmıştı. Nemlendirici krem sürüp hafif maskarayla yüzüme biraz canlılık kattım. Hazır olduğumda cebime anahtarımı ve telefonumu yerleştirip çıktım. Ablama mesaj attıktan sonra arabama bindim.

Ablama geldiğimde arabayı park edip binaya doğru ilerledim. Kapı açılırken benim geldiğimi görmüş olmalıydı. İçeriye girdiğimde seslendim ama kimse cevap vermedi. Kaşlarım çatılırken salona doğru adımladım. Boğazıma düğümlenen nefesimle öylece olduğum yerde kaldım. O, oturduğu koltuktan kalkıp bana doğru geldiğinde ne olduğunu anlamaya çalışıyordum. Karşımda durduğunda gözleri gözlerimden yüzüme düştü. Bir adım geri atıp uzaklaşmaya çalıştım ama buna izin vermeyip aradaki mesafeyi kapattı.

“Ablam nerede?” Sert bir tonlamayla sorduğum sorunun üstüne nefesim teninde dağıldı.

“Bir saatliğine izin istedim seninle konuşmak için. Her yolu

deniyorum.” Yumuşak ve oldukça yoğun çıkan ses tonuyla gözlerime bakıyordu.

“Hangi yalanlarla ikna ettin ablamı? Söylesene, ona da mı, ‘Çok seviyorum,’ yalanlarını söyledin?” dedim yüzümde alaycı bir tebessüm oluşurken.

“Konuşalım Sevda, en azından dinle beni.” Elini kaldırıp yüzüme dokunacağı sırada başımı yana çevirdim.

“Benim seninle konuşacak bir şeyim yok! Hemen çıkıp git bu evden ve bir daha ailemi bu saçma sapan işlerine alet etmeye kalkma! Benim ablam, senin kız kardeşin gibi şeytanlık peşinde koşmaz! Üzülmüştür hâline, kanmıştır yalanlarına da öyle kabul etmiştir seni!” Zehir gibi dökülen cümlelerim ona ulaştığında söylediğim hiçbir şeyden pişman değildim.

“Evden ayrıldım, karargâhta kalıyorum. Sensiz uyuyamıyorum, gülemiyorum. Yediğim, içtiğim her şey zehir oluyor. Ben sana böyle deli divaneyken hiç mi görmüyorsun hâlimi?” Elini saçlarının arasına daldırıp geçirirken sert bir soluk verdi.

“Ne gördüğümü söyleyeyim mi sana? Sevdasına âşık olduğunu sanan bir adamın o kadını kaybedince kendine yediremediğini görüyorum. Üstündeki ilgi çekilince yalanlarıyla kandıracağı kadını geri isteyen, yatağını ısıtmasını uman ve bittiğini söylediği hâlde o kadına saygı duymayan bir adam görüyorum. Peki sen bunları görüyor musun?” Büz gibi soğuk bir sesle bir bir yüzüne vurdum bana yaptıklarını.

“Sevda, bunların hiçbiri doğru değil. Bir kez güven bana, yemin ederim inandıracağım seni kendime.” Elleri uzanıp ellerini sıkıca tuttu.

“Ben sana bir kez inandım ve durumumuz ortada.” Ellerimi sıcak parmakları arasından kurtarıp arkamı döndüm. Gitmek için koridora doğru adımladım, daha fazla onu görmek istemiyordum.

“O adamla ne konuştun? Dinledin mi seni nasıl sevdiğini?” Sorusuyla birlikte adımım havada kaldı. Nefesim kesilirken zorlukla yutkundum.

“Seni ilgilendirmez,” dedim düz bir ses tonuyla.

“Onun sana olan aşkını dinleyebiliyorsun ama beni bir kez olsun dinlemedin!” İsyanına karışan sert ses tonu ve hızlanan nefesleriyle duraksadım. Ona doğru dönüp gözlerine baktım.

“Ben seni, senin beni yalanlarınla uyuttuğunu anlayacak kadar dinledim.” Ellerimi iki yanıma açarak devam ettim. “Bak işte, şimdi bu hâldeyiz.” Gözleri dudaklarıma kayarken bakışları duraksadı.

“Seni öptüm, beni öptün. Sana kendimi verdim, bana kendini verdin. Sana nefes oldum, bana nefes oldun. Öylece bitirebilecek misin? Şu an çıksam şu kapıdan yıllarının hasretini dindirdiğin şu tenin unutabilecek mi beni? Söylesene Sevda, bitti deyince bitecek mi bu sevda?” Usulca gözlerime çıkan gözleriyle bal rengi hareleri alev alev yanıyordu.

“Sana adını da ben vermiştim, geri alan da benim. Bak bunca yıllık alışkanlık bir anda bitebiliyormuş, bunca yıllık sevda neden bitmesin?” İsmi bir kez bile dökülmezken dilimden, bunu yeni fark etmiş gibi gözlerinden şaşkınlık geçti. Başımı iki yana salladım.

Bu sefer beni durdurmasına izin vermeden evden çıkıp direkt merdivenlerden indim. Arabama bindiğimde beklemeden çalıştırıp sokaktan ayrıldım. Direksiyonu sıkıca tutarken kalbimin gürültüsü kulaklarımda yankılanıyordu. Derin derin nefesler alırken cebimden çıkardığım telefonumla en baştaki ismin üstüne tıklayıp aradım. Telefon ilk çalışta açılmıştı.

“Abla bir daha sakın bunu yapma, bir daha sakın!” dedim üstüne bastırarak.

“Çok yalvardı Sevda. ‘Bir kez konuşacağım, kabul etmezse yine çıkar giderim,’ dedi. Senin de durumun ortada, belki konuşursanız iyi gelir diye düşündüm.” Ses tonu düşerken şimdiden pişman olmuş gibiydi.

“Abla, bu öylece konuşulup halledilecek bir şey değil. Suç ben-de aslında, sana nedenini hiç anlatmadım ama şunu bil ki basit bir şey değil. Doğru, seviyorum, hâlâ çok seviyorum ama olmaz. Benim ona olan güvenim tuzla buz oldu. Bir daha o adama kalbimi emanet etmem ben çünkü ihanet eder. Yapmaz diyemiyorum abla... Ne olur

bir daha bunu yapma.” Sesim titrerken gözlerimin dolmasıyla arabayı sağ çektim. İçimi çekerken titrek bir nefes aldım.

“Özür dilerim kardeşim... Sadece iyi olmanı istiyorum. Çok seviyorsun biliyorum, o yüzden konuşmanızı istedim. Bir daha asla böyle bir şeye izin vermem, sen benim değerlimsin.” Ablamın da dolu dolu gelen sesiyle çok üzüldüğünü anladım.

“Tamam abla, kapatmam lazım. Ben seni ararım, görüşürüz.” İçimi çekerken telefonu kapattım onun da *görüşürüz* demesiyle.

Elimde telefonla öylece dururken onu görmenin bana iyi gelmediğini bir kez daha fark ettim. Elim kalbimin üstünde dururken zorlukla kesik bir nefes aldım. O kadar büyük bir hayal kırıklığı vardı ki kalbimde, ağrıtıyordu canımı. Kaldıramıyordum, bana bu yaptığını içim almıyordu. Yıllarım vardı benim heba edilen ve öyle büyük bir acıydı ki bu tükendiğimi hissediyordum.

Telefonum çaldığında tanımadığım bir numara olduğunu fark ettim. Kaşlarım çatılırken kapanmadan açtım.

“Sevda abla, benim Gözde. Abimden aldım numaranı.” Canlı çıkan ses tonuyla ismini söylediği anda tanımıştım.

“Merhaba Gözde, nasılsın?” diye sordum kendimi toplayıp.

“İyiyim abla, sen de iyisindir umarım. Ben seni kahve içelim diye aramıştım. Müsait misin?” Heyecanlı ve istekli çıkan ses tonu gülümsetti beni.

“Olur ama ben şimdi dışarıdayım. Üstümde eşofmanlarım var, bir yerde oturmak için uygun değilim. Konum at seni alayım bana gidelim istersen.” Arabayı tekrar çalıştırırken yolu kontrol edip ana yola çıktım. Telefonu hoparlöre verip kucağıma bıraktım.

“Aslında ben küçük bir kaza atlattım. Merdivenden düştüm de ayağım çatladı alçada şu an. Bize gelsen olur mu? Çok sıkıldım evde. Abimin de kaç gündür başının etini yiyorum, en sonunda dayanamayıp verdi numaranı.” Israrlı ve buruk gelen ses tonuyla içimi çektim.

“Evde başka kimse var mı?” diye sordum tereddüt ederek.

“Yok, bizimkiler bir davete gitti. Zaten abim de kendi evinde ka-

lıyor. Hemen konum atıyorum abla!” Sevinçle konuştuğunda telefonuma mesaj bildirim sesiyle aynı anda konum da gelmişti.

“Tamam, çok kalamam ama görüşürüz.”

Telefonu kapatıp konum bilgisini açtım, çok uzak değildi. Konuma doğru arabanın yönünü çevirdiğimde yirmi dakika sonra büyük bir sitenin güvenliğinden geçtim ve üç katlı lüks villaların olduğu siteye giriş yaptım. Evler oldukça büyüktü ve kişisel alanı korumak amaçlı aralarında epey mesafe vardı. Haritada kırmızı işaretli noktaya geldiğimde üç katlı, beyaz boyalı, büyük bahçeli bir villanın girişindeki park yerinde durdum. Arabadan indiğimde ön kapıya doğru ilerledim. Zili ben daha çalmadan kapı açılmıştı.

“Hoş geldiniz, buyurun lütfen.” Kapıyı açan yardımcı kadın geriye çekildiğinde içeriye girdim.

“Hoş buldum. Gözde nerede?” Sorumu tamamladığım an bana seslenen Gözde’yle birlikte kapıları açık olan büyük salona ilerledim.

İçeriye girdiğimde ayağını kanepeye doğru uzatmış, üçlü bir koltukta yan şekilde oturuyordu. Yüzünde geniş bir gülümseme oluştu beni görünce. Yanına doğru ilerleyip yüz hizasına eğilip sarıldım. Gözde nedense bana çok enerjik ve hayat dolu geliyordu. Bu yönden onu İpek’e benzetiyordum.

“İyi ki geldin Sevd abla, çok sıkılmıştım.” Çaprazındaki ikili koltuğa oturduğumda neşeyle konuşmuştu.

“Geçmiş olsun. Çok hasar var mı?” diye sordum ayağına bakarak.

“İki hafta daha kalacak. Abimin düğün faciasından hemen sonra oldu.” Yüzü düşerken omuz silkti.

“Az kalmış, hemen toparlarsın umarım,” dedim düğün mevzusuna hiç girmeyerek.

“Sen nasılsın? Abim çok yoğun olduğunu söyledi, taşınmışsın.” Elimi tuttuğunda başımı salladım onaylayarak.

“Evet, kendi evime çıktım. İşler falan bayağı birikti, abin de yoğundur bilirsin.” Yüzüme tebessüm yayılırken iyi olduğumu sorduğu kısmı es geçtim.

“Ne alırsınız efendim?” Gelen soruyla birlikte ikimiz de kahve istedik.

Gözde; genel olarak heyecanlı, tatlı ve komik biriydi. Okuduğu üniversiteden bahsetti, işletme bölümünde okuyordu. Modaya ilgi si vardı, çizdiği birkaç resme bakmıştım ve çok yetenekli bir kızdı. Kahvelerimizi içerken Timur’un ailesi hakkında da birçok şey öğren miştim istemeden. Timur, aynı zamanda şirket yönetiminde de gö rev alıyordu. Şu an annesi başta olsa da Gözde’nin dediğine göre an nesi aslında abisini başa geçirmek istiyordu. Sohbet sohbeti açmış, ben de okuduğum bölümden ve polisliği seçişimden bahsetmiştim.

“Abim, Eylem’i nikâh masasında terk ettiğinde hiç üzülmedim inan Sevda abla. O kadını hiç sevmemiştim. Annem de ortaklık ola cağı ve abim kabul ettiği için onaylamıştı ama fark ettim ki onun da içi rahatladı.” Gözde, konuyu değiştirip o güne getirdiğinde biten kahve fincanımı sehpanın üstüne bıraktım.

“Herkesin kendi hayatı,” dedim sadece.

“Eylem’in tek derdi paraydı bence. Abime kalacak holding so nuçta, ben işletme okuyorum ama hiç isteğim yok bu yönde. Görsel Sanatlar okumak istiyorum ikinci üniversite olarak. Ailesi de çok kibirli insanlar, o kadının böyle olmasını garipsemedim onları da görünce.” Gözde kaşlarını çatarken dedikodu kabarmıştı sanırım. Sorun şuydu ki bu konuyu konuşacağı en son kişi bendim.

“Tanımadığım için bir yorum yapamam,” dedim Eylem’in ne kadar şeytan olduğunu bilsem de bu konulara girmeyi hiç istemi yordum.

“Sen ne zaman evleneceksin Sevda abla?” Gözde, bana doğru döndüğünde Timur’un bu konuda ona bir şey söylemediğini an ladım.

“Biz ayrıldık,” dedim yüzümdeki gülümseme yerini ifadesizliğe bırakırken.

“Çok özür dilerim Sevda abla... Parmağında yüzük yoktu ama abim de takmıyordu Eylem’le nişanlıyken. Ben polis olduğunuz için sanmıştım. Gerçekten çok özür dilerim!” Elimi tutup üzgün bir ses tonuyla hızlı hızlı konuştuğunda elinin üstüne elimi koydum.

“İnsanlar ayrılabilir, evlenebilir bunlar normal şeyler. Özür dılenecek bir şey yok burada,” dedim samimi bir şekilde.

Gözde, başını usulca sallayıp bu konuyu kapattığında derin bir nefes aldım. O gün beni almaya geldiğinde Gözde de onu görmüştü. Bu soruyu sorması o kadar da imkânsız değildi aslında hâlâ nişanlı olduğumu sandığı için. En azından abisiyle ilgili tek bir imada ya da sözde bulunmamıştı.

“Ben gideyim artık, bir dahakine bana beklerim kahveye,” dedim oturduğum yerden kalkarken. Bir saat demiştim ama iki saattir oturuyordum.

“İki hafta daha var alçının çıkmasına ama abimden rica edersem kesin getirir beni.” Gözde, onu davet ettiğim için oldukça mutluydu.

“Tabii, gel mutlaka,” dedim yanağından öperek.

Telefonumu aldıktan sonra Gözde’ye el sallayıp kapıya doğru ilerledim. Bahçeye açılan kapıyı açtığımda kapının önünde Timur’u gördüm. Yanında ellili yaşlarda olduğunu tahmin ettiğim ama gayet güzel görünen bir kadın vardı. Gözleri Timur gibi masmavi ve saçları sarıya çalan bir kumraldı. Timur’un öz annesiydi büyük ihtimalle.

“Sevda...” dedi Timur şaşkın bir tonlamayla. Beni burada görmeyi beklemiyordu sanırım.

“Merhaba, Gözde kahve içmek için davet etmişti,” dedim kapının önünde dikilmeye devam ederek.

“Numaranı istemişti ama bu kadar çabuk arayacağını tahmin etmemiştim. Gerçi bizim kız sabırsızdır. Hoş geldin,” dedi Timur gülümseyerek.

“Hoş buldum, tam da gidiyordum aslında.” Dışarıya doğru bir adım atıp kapıdan çıktım ve kenara çekildim.

“Oğlum, arkadaşınla tanıştırmayacak mısın?” Gülümseyerek bana bakan kadına döndüğümde elimi uzattım.

“Sevda Ilgaz, Timur’la aynı şubede çalışıyoruz. Komiserim ben de,” dedim Timur’un tanıştirmasını beklemeden.

“Memnun oldum, ben de Timur’un annesi Nalan,” dedi elimi sıkarken.

“Ben de memnun oldum.” Ellerimizi geri çektiğimizde Timur’a doğru döndüm.

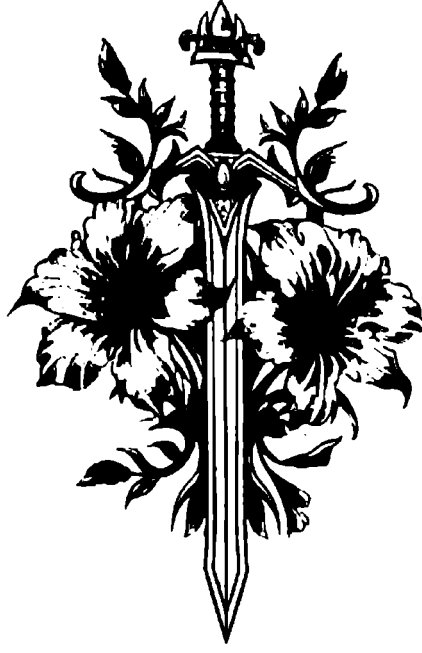
“Gideyim ben artık geç oldu.” Geriye doğru bir adım attığımda ellerimi önümde birleştirdim.

“Yine gel Sevda, yemeğe de bekleriz.” Nalan Hanım sıcak bir ses tonuyla konuştuğunda gülümsedim.

“Teşekkür ederim,” dedim bir cevap veremeyerek.

“Deva, arkadaşına arabasına kadar eşlik et.” Kibar bir ses tonuyla konuşan Nalan Hanım, Timur’a bakıyordu.

On an hatırladım Timur’un sözlerini. Deva, ona öz ailesi tarafından verilen isimdi. Deva’nın anlamı şifaydı. Bilmeden onu şifa olarak adlandırmıştım bir hafta kadar önce ve şimdi bana şifa olmak isteyen adamın asıl adının *Deva* olduğunu öğreniyordum. Birbirimizin gözlerine bakarken ikimiz de aynı düşünceye sahipmişiz gibi hissettim.

Bölüm 5

Timur'un ailesinin evinden ayrılıp kendi evime geldiğimde rahat bir nefes aldım. Kendime kırmızı meyvelerden oluşan bitki çayından yaptıktan sonra terasa çıktım. Şehrin sessizliğinin içindeki sesler bile huzur vericiydi. Çayından aldığım yudumlarla sandalyelerden birisine oturdum. Kokusu öyle güzel ve ferahtı ki o an fark ettim, bir hafta kadar önce Timur alışveriş yaptığında almıştı benim için. Baş ağrısına iyi gelir diyerek aldığı meyve çaylarından biriydi. Dolapta görünce aklıma hiç gelmemişti onun aldığı.

Bugün benim için çok yoğun geçmişti. Özellikle işten çıktıktan sonra hem onunla hem de Timur'la kısa da olsa yüz yüze gelmek beni yormuştu. *"Her yolu deniyorum,"* demişti bana. Benim, onun olduğu yolları ateşe verdiğimi biliyor muydu acaba? Kalbim sızlıyordu, canımı yakıyordu. Hiç geçmeyecek gibi geliyordu bazen, geçsin istiyordum. Gözlerine baktığımda atmasın deli gibi kalbim, kokusu beni darmaduman etmesin, tenim sıcaklığını istemesin. *"Belki..."* diyordu mantığım. *"Belki bütün bunları aşar ve kendi yoluna devam edebilirsin."*

Ondan sadece bize güvenmesini istemiştım, bize inanmasını...

Ama o bize inanmadı. Eğer inansaydı öğrendiği an gelirdi bana, çıkardı karşıma. Ona yazdığım son mektup geldiğinde aklıma, yaktığım her bir satır zihnimde dağıldı. O mektuba rağmen gelmemiştir bana ve çıkmamıştır karşıma. Bana cevap yazıp göndermeyip gelmemi bekleyeceğine kendisi çıksaydı karşıma. Ben o mektupların arkasına ne kadar saklandıysam o da kendi sokaklarına saklamıştı kendini. Beni mahveden de sanırım buydu. Benim olan mektupların tek satırını bile okuyamamış, hep boş yere umut ettim sanmıştım.

Onun bir başka kadını kollarına alıp sarmasını bile tahammül etmiştim ben. Kabul edemediğim, o kadını ben sanıp da kollarına almasıydı. Saçlarımı görüyormuş uzaktan, çok seviyormuş. Öyle yazmış bana yazıp sakladığı mektubun birinde. Ben onu yüzlerce insan içinden gözüm kapalı bulurdum ama o her *ben geldim* diyene kapısını açacak kadar umursamazdı. Öyle büyük bir şeyi fark ettim ki benim onu terk etme sebebim aslında buydu.

O, beni hiçbir zaman sevmemiştir. Onun sevdiği, benim ona olan sevdamdı.

Eylem'i sorgusuz sualsiz kabul etmesinin nedeni buydu. Eylem ona istediği ilgiyi, sevgiyi veriyordu en başta. Her ne kadar kavgalar üstüne olan yalan bir ilişki yaşamış olsalar da şimdi dönüp bakınca Eylem onu terk ettiğinde peşinden gitmemesinin nedeni tamamen beklediği ilgiyi ve sevgiyi artık görememesinden kaynaklanıyordu. Ben ona o kadar büyük bir sevgi ve ilgi vermiştim ki yokluğunda ona hissettirdiğim duygular olmayınca boşluğa düşmüştü. Beni değil, ona olan sevdamı geri istiyordu.

Ve ben eminim ki benim yerimde başka bir kadın yarın ona aynı ilgiyi verse hiç düşünmez Eylem'e yaptığı gibi kapıyı benim yüzüme de kapatırdı. Ben sadece yüzüme kapıyı o kapatmadan açıkken kendim çıkmıştım.

Timur ya da bugün öğrendiğim ismiyle Deva... Eğer içimde en ufak bir his olsaydı zaten yıllardır yanımda olan adamı çoktan fark ederdim. Ne bana beni sevdiğini söylediğinde ne de bekleyeceğini söylediğinde kalbimde bir kıpırtı oldu. Benim için değerliydi, dosttu ama daha fazlası yoktu. Onu üzmem istemiyordum. Zaten yıllarca

hislerini görmeyerek çok fazla incitmişim, daha fazla benim yüzünden kırılırsın istemiyordum. Aklıma gelen her düşüncede, onunla yaptığımız her konuşmada bana haykırdığı aşkı yeterince vicdan azabını yüklüyordu omuzlarıma.

“Hava çok güzel,” demiştim oturduğumuz çimlerde ellerimi geriye doğru yaslamış başımı güneşe doğru kaldırmıştım.

“Öyle, çok güzel.” Timur’un sesi bana ulaştığında dönüp ona bakmıştım. Gözleri etrafta geziyordu.

“Canın mı sıkkın senin?” Son günlerde oldukça durgun görmüştüm onu ve hâli hiç iyi değildi. Dalgınlasıp ara ara içini çekiyor, daldığı yerden zor çıkıyordu.

“Sana bir soru soracağım Sevdâ ama bana karşı dürüst olur musun? Gerçekten dürüstçe cevap ver, içinden geldiği gibi,” demişti. Timur’un ciddileşen ifadesiyle ben de oturduğum yerden doğrulup ona dönmüştüm.

“Tabii, biz arkadaşız. Sana karşı dürüst olacağım,” demiştim kendimden emin bir ifadeyle.

“Sevmek mi, sevilmek mi?” Mavi gözleri dikkatli bir şekilde bana bakarken gerçekten merak ediyordum cevabımı.

Bir an durup düşünmüştüm. Belki yıllar önce sorulsaydı bu soruya hiç düşünmeden cevap verebilirdim ama şimdi durumlar değişmişti. Yüzümde hüznü bir gülümseme oluşurken Timur’un mavi gözlerine bakarak cevap vermiştim.

“Sevmek.”

Bugün bile hatırlıyordum ki ben cevap verdikten sonra başını usulca sallayıp önüne dönmüştü. Ben daha yeni komiser yardımcısı olarak göreve başlamıştım, Timur’la üniversiteden sonra tekrar karşılaşmış ve eskisi gibi arkadaşlığımızı sürdürmeye devam etmiştik. Eğer o gün *sevilmek* deseydim bana kendini açar mıydı bilmiyorum. Bu hep bir sır olarak kalacaktı sanırım.

Çayımı içtikten sonra günün yorgunluğuyla duş alıp kendimi yatağıma attım. Gözlerim kapanırken soğuk yatağın tenime alışıp ısınmasıyla uykuya daldım.

Sabah uyandığımda dün akşam sadece bir çay içtiğim için oldukça aç hissediyordum kendimi. Mutfığa yönelip sandviç hazırlarken bardağıma meyve suyu doldurdum. Kendime bakmam gerekiyordu ama yarım yarım uyuduğum uykular, son zamanlarda düzensizleşen yemek saatlerim ve yorgun zihnimle bu pek mümkün değildi. Kahvaltımı yaptıktan sonra üstümü değiştirip saçlarımı taradım. Gece kurutmadan yattığım için dalgalanan saçlarımı tepeden sıkıca topladım. Telefonumu arka cebime sıkıştırıp kot ceketimi aldım. Dün bıraktığım gibi duran çantamı da aldığımda evden çıktım.

Arabama binerken başımı kaldırdığım an sokağın başında duran siyah arabayı gördüm yine. Bu sefer içeride olduğunu biliyordum ve o, ben başımı kaldırıp baktığımda arabasının kapısını açıp çıktı. Üstünde yeşil askerî kamuflajları vardı siyah postallarıyla. Sigarasını atıp söndürdüğünde başını kaldırmasıyla yeni tıraş olmuş yüzü açığa çıktı. Yine ne bir adım attı ne de yerinden kıpırdadı, öylece durdu. Gözlerimi ondan çekip arabama bindim ve çalıştırdım. Bir üst sokaktan dönüp yine onun sokağına uğramadan caddeye çıktım.

Şubeye geldiğimde odama geçip masama oturdum. Dün tamamladığım dosyaları yerleştirdiğim için fazla bir işim kalmamıştı. Bilgisayarı açıp şifremi girdikten sonra *Dokümanlar* sekmesine tıkladım. Masamın üstüne bırakılan bardakla başımı kaldırdığımda Azra'yı görünce gülümsedim.

“Günaydın, kahve getirdim sana.” Enerjik bir tebessüm yüzüne yayılırken oldukça dinç görünüyordu.

“Teşekkür ederim, buna ihtiyacım vardı.” Kupayı ellerimin arasına alıp yudumladım.

Kapı tekrar açıldığında ikimizin de başı o yöne döndü. Timur, içeriye girerken hemen arkasında Tamer'i görmeyi beklemiyordum. Timur masasına geçerken Tamer bana doğru ilerledi. Uzattığı elini

sıktığımda gözlerim bir an Timur'a dönse de onun gözleri kardeşinin üstündeydi.

"Hoş geldin Tamer," dedim sonunda sessizliği bozarak.

"Hoş buldum Sevda. Müsaitsen seninle konuşmak istiyordum," dediğinde buraya Timur için değil de benimle konuşmak için geldiğini anladım.

"Tabii, lütfen otur," dedim siyah koltuğu işaret ederek.

"Görüşürüz," diyen Azra'ya, "Öğlen yemeğe gidelim yine," dedim. Beni onayladığında kapıdan çıkmıştı.

Tamer'e doğru döndüğümde bir ay kadar önceki adamla şu an gördüğüm adamın arasında çok fark vardı. Gözlerinin altına inen koyu halkalar ve verdiği birkaç kiloyla yüzünde sanki asılı kalmış derin hüznü ifade göze çarpıyordu direkt. En son Timur'un evinde karşılaşmıştık ve bir daha görüşmemiştik. Timur da konuyu açmamıştı daha sonrasında.

"Senden bir ricada bulunmaya geldim. Cuma günü mahkeme var, Sırma'dan boşanıyorum." Deddiğini yapıyordu Tamer.

"Nasıl yardımcı olabilirim?" Tamer'in bu hâlini gördükçe kendimi kötü hissediyordum ama pişman değildim.

"Şahit olmanı istiyorum. Evliliğimiz bir yılı doldurmadığı için anlaşmalı boşanamıyoruz, o yüzden çekişmeli davaya döndü. Avukat sadece aldatma konusunda ispat olursa tek celsede boşanmanın gerçekleşeceğini söyledi. Mesajları gördüğünü ve Sırma'nın sana anlattıklarını duruşmada söylemeni istiyorum." Elleri yumruk olurken *aldatma* dediği an gözlerini sıkıca kapatıp açmış ve derin bir nefes almıştı.

"Şahit olarak yazdır beni, geleceğim Tamer," dedim hiç beklemeden. O kadından kurtulması için her şeyi yapacaktım çünkü bunların hiçbirini hak etmiyordu.

"Teşekkür ederim Sevda. O aileyle muhatap olmanı gerçekten istemiyorum. Timur da beni bu konuda uyardı ama yine de başka çarem yoktu." Tamer, karşı masada oturan Timur'a döndüğünde bu ilgisiz hâlini de anlamış oldum.

“Dediğim gibi benim için sorun değil. Cuma günü saati haber vermen yeterli.” Tamer başını sallayıp ayağa kalktığında ben de kalktım.

Tamer giderken yerime oturduğumda Timur’la göz göze geldik. Bu yaptığımı belki anlayamayabilirdi ama ben kandırılmanın ne demek olduğunu çok iyi biliyordum. Her ne kadar Tamer’le durumumuz aynı olmasa da ikimiz de sevdiğimiz insanlar tarafından derince yaralanmıştık. Sırma beni sırtımdan vururken, o adam beni kalbimden hiç çekinmeden vurmuştu. İki kardeşin ihanetini tatmış, dostum dediğimle sevdam dediğimin arasında yanmıştım.

“Gitme Sevda, bu seni daha çok üzecek.” Timur konuştuğunda daldığım düşüncelerden çıktım.

“Tamer’in o kadından boşanmak için aylarca, belki yıllarca sürece mahkemelerde harap olmasını izlemek mi istiyorsun? Sırma ondan boşanmamak için elinden geleni yapacaktır.” Bir konudan eminsem o da Tamer’i bırakmak istemeyeceğiydi, elinde hiçbir şeyi kalmamıştı.

“Sen Sırma’dan intikam almak istiyorsun.” Timur bunun farkına vardığı an başımı sallayıp onayladım.

“Evet, o da zehri tatsın istiyorum. Bana yaptığı bunca kötülükten sonra onu öylece bırakacağımı sana düşündüren ne? O mahkemeye sen de geleceksin Timur, yanımda duracaksın,” dedim kesin bir ses tonuyla. Sadece Tamer’i değil, Timur’u da kaybettiğini gösterecektim ona.

“Gitmeyecektim ama madem öyle istiyorsun, yanında duracağım.”

Timur’un beni anladığını biliyordum. Bu, umut vermek değildi çünkü nedenini ona söylemiştim. Sırma, yalnız kalacaktı. O, bunu hak ediyordu. Herkesin hayatının mahvolmasında onun da payı vardı. Aklımda başka bir düşünce daha oluşmuştu, düşünmekten artık başıma ağırlar girerken.

Eylem o mektuplara nasıl ulaşmıştı?

Onun dediğine göre Eylem mektupları satır satır biliyor ve ona göre davranıyordu. Sırma o zamanlar daha eylenmemişti ve o evde

ne olup bittiyse biliyordu. Abisinin odasına girmesi ve birkaç çekmeceyi o görevdeyken açması hiç zor olmamıştır bence. Eğer bunu da yaptıysa o kızı benim elimden kimse alamazdı.

“Sevda!” Timur’un uyaran sesiyle ıslaklığı hissettim. Elimdeki kahve kupası parmaklarıma dökülmüştü.

“İyiym, çok sıcak değildi,” dedim oturduğum yerden kalkarak.

“Ah be kızım, niye dikkat etmiyorsun?” Kaşları çatılırken elimdeki kupayı alıp masanın üstüne bırakmıştı. Elimi avcunun arasına alıp dikkatle bakarken söylenmeye devam ediyordu.

“İyiym dedim ya. Azra getirmişti, bayağı oldu.” Elime baktığımda hafif sızlıyordu, üstünde pembe bir kızarıklık vardı ama öyle fazla bir şey yoktu.

“Zaten acıdı desen şaşardım. Senin canın bir kere yanıyor, benimki bin kere.” Dudaklarının arasından çıkan nefes, saçlarıma değerken duyduğum sözlerle donup kalmıştım. O da ne dediğini fark edince gözlerini elimden çekip bana baktı.

“Soğuk suyla yıkayayım en iyisi.” Elimi avcundan çekip yanından geçtim. Kapıyı açıp çıktığımda hızlı adımlarla lavaboya ilerledim.

Lavaboya girdiğimde musluğu açıp elimi suyun altına tuttum. Aynaya baktığımda son günlerde parça parça olan uykularım, gözlerimin altındaki koyu şeritlerle kendini belli ediyordu. Hızla gözlerimi elime indirip birkaç dakika sonra musluğu kapatıp elimi kuruldım. Baktığımda kızarıklık biraz solmuştu, ince bir sızı vardı sadece. Su toplayacak kadar kaynar değildi kahve. Arkamdaki kabine girdiğimde kapıyı yeni kapatmıştım ki içeri birilerinin konuşarak girdiğini duydum.

“Çok yakışıklı değil mi ya? O mavi gözleriyle bakıp soru sorduğunda adımları bile unutuyorum.” Kızın sesi hiç yabancı gelmezken sözleriyle duraksadım.

“Sevda’ya yanık olduğunu şu şubede bilmeyen mi kaldı? Boşuna umutlanma.” Konuşan kız, bilişimden Feride’ydi. Onun sesini direkt tanımıştım, aynı katta olduğumuz için ara ara denk geliyorduk.

“Nişanlanmadı mı Sevda? Hatta çok yakışıklı bir adam almaya geliyordu onu, duyduğuma göre yüzbaşımı.” Hızlı hızlı konuşmasından o an fark etmişim ki diğer kız da Çocuk Şubeden olan Lale’ydi.

“Nişanı atmış hem de düğünden bir hafta önce. Bütün şube bu haberle çalkalandı, düğün davetiyesi bile hazırды. Adam bunu aldatmış galiba, ben öyle duydum.” Feride hiç çekinmeden bunları söylerken nefesimi tutmuştum.

“O zaman Timur’a bir şans verme ihtimali var. Boylu poslu, yakışıklı adam ne de olsa. Benim hayaller suya düştü desene.” Lale’nin nefesini sesli bir şekilde vererek isyan etmesiyle çok bile dayandığını anladım.

Sifona basıp üstümü düzeltip kapıyı açtığımda ikisiyle de aynadan göz göze geldim. Lavaboya yönelirken Lale elindeki ruju dudaklarına sürerken donup kalmıştı, Feride de elindeki parfüm şişesini sıkmakla meşguldü.

“Sevda...” diyen Feride’yle yavaşça ona doğru döndüm.

“Özür dileyeceksen hiç zahmet etme. Ben burada olmasaydım bunları konuştuktan sonra yanıma gelip de özür dilemeyecektin. Şimdi yanlış bir şey söylediğini sırf beni gördün diye düşünüp de o cümleyi kurma.” Ses tonum sakın olsa da oldukça katıydı.

“Sanki kötü bir şey mi dedik? Olanı söyledik.” Lale daha rahat bir tavırla kırmızı rujunu sürdüğü dudaklarıyla kaşlarını çatarken elimi kuruladığım kâğıt havluyu çöp kutusuna atıp bu sefer ona döndüm.

“Bir insanın özel hayatını böyle rahatça havadan sudan bahset der gibi dilinize dolamanız ne kadar doğru? Her şeyi böyle rahatça konuşacak kadar kendinize güveniyorsunuz demek.” Tek kaşımı kaldırıp baktığımda Feride, Lale’nin kolundan tutup geriye çekti.

“Tamam Sevda, alt tarafı duyduğumuzu söyledik. Bütün şubeyi sustur o zaman.” Feride’nin de kaşları çatıldı.

“Ee, susturayım o zaman. Mesela Feride, senin kocan geçen sene metresine ev açtığında burada bayılmadın mı? Ben götürdüm

seni hastaneye.” Ellerimi göğsümün altında bağlayıp bu sefer Lale’ye döndüm. “Lale, senin de abin uyuşturucu bağımlısı değil miydi? İş çıkışı para istemek için bıçak çekip önünü kestiğinde Timur araya girmiş de öyle kurtulmuşsun. Ben bunları boşuna özel mesele diye kimseye anlatmamıştım ama hata yapmışım sanırım. Beni konuşan konuştu zaten, biraz da siz konuşulun.” Yanlarından geçmek için adım attım, daha fazla kalmak istemiyordum burada.

“Sevda, lütfen! Bu duyulursa herkesin gözünde kötü bir duruma düşerim.” Feride kolumdan tutarken başımı yana çevirip ona baktım.

“Neden ki? Benim nişanlımın beni aldattığını söylerken beni kötü bir duruma düşürmek için mi yapıyordunuz bunu? Açıklama istiyorsanız benden duyun, insanlar anlaşılmayınca da yollarını ayırabilirler.” Feride’nin kolumda duran elini çekip çıkmak için kapıya doğru ilerledim.

“Bu arada...” dedim arkamı dönmeden son bir kez seslenerek. “Lale, istediğin kişiyle şansını deneyebilirsin. Saçma sapan yakıştırmalarınızla da ilgilenmiyorum.” Kapıdan çıktıktan sonra arkamdan kapanmıştı.

Tamamen sinir dolu bir şekilde ilerlerken fark ettim ki geçtiğim yerlerdeki bakışlar bana dönüyor, benim bakmamla birlikte geri çevriliyordu. Daha önce dikkat etmemiştim ama bütün şube Lale ve Feride’nin dediği gibi benim hakkımda konuşuyordu sanırım. Odaya girdiğimde Timur, masanın üstündeki kâğıtlardan başını kaldırıp bana baktı.

“Sevda, bembeyaz olmuşsun, iyi misin?” Kaşları çatılırken az önceki tepkimden dolayı sanırım kalkıp yanıma gelmedi.

“Bütün şube benim hakkımda konuşuyormuş.” Sesim titrerken dolan gözlerimi ondan kaçırdım. Umursamak istemesem bile yıllardır burada çalışıyordum ve neredeyse herkesle bir iletişimim vardı. Neden bitmiyordu?

“Kim, ne dedi?” Kaşları çatılırken hızla ayağa kalktı.

“Ne önemi var kimin ne dediğinin? Herkes bir şey söylüyor işte. Benim bir an ağzımdan çıktı sözler, lütfen kimseye bir şey söyleme.

Bu işleri daha kötü hâle getirir sadece.” Zorlukla yutkunup masama doğru ilerledim. Sandalyeme oturduğumda boğazıma düğümlenen duygularım beni sıkmaya başlamıştı.

Hafta sonuna yaklaşırken saatimi kontrol ettim. Yarım saat sonra duruşma başlayacaktı ve ben neredeyse adliyeye varmak üzereydim. Son günlerde iş ve ev dışında tek aktivitem Azra ile yediğim öğle yemekleriydi. Annem gelmiş bir gece misafir olup gitmişti. Ablamla bir kez daha konuşmuştum, hâlâ çok pişmandı ama ben bu olayı öne sürüp aramıza kırgınlık sokmamaya kararlıyım. Birlikte yemek yemek için anlaşmıştık hafta sonu için.

Bunların dışında her gün Timur ile yine karşı karşıya oturup işle ilgili konuşmuş, onun dışında sınırlarımızı ikimiz de korumuştuk. Artık diğerleri de bana bakmaktan vazgeçmiş, herkes kendi işine dönmüştü. O ise her iş çıkışında ve her sabah işe giderken sokağın başında beklemeye devam ediyordu. Başımı kaldırmadan evime giriyor, aralık pencereden gidene kadar bakıyordum. Geç saatlerde ışığım kapandıktan sonra ayrılıyordu sokaktan.

Arabayı park ettiğimde çantamı alıp indim. Kapıları kilitleyip anahtarı çantama attım. Gözümdeki güneş gözlüklerimi saçlarımın arasına sıkıştırıp yüksek topuklu ayakkabılarımın zeminde bıraktığı sesle ilerledim. Üstümde krem rengi ceket ve pantolon takımı vardı. Ayağımdaysa çantamla uyumlu renkte kan kırmızısı topuklu ayakkabılarım. Özenle makyaj yapmış, saçlarımı dalgalandırmıştım. Mahkemeye değil de bir davete gidiyor gibiydim.

“Sevda.” Timur’un seslenmesiyle birlikte başımı sağa çevirdiğimde onları gördüm.

Tamer, Timur ve anneleri Perihan teyze birlikteydiler. Babalar gelmemişti sanırım. Perihan teyzeyi Sırma’nın düğünü sırasında tanımıştım. Kendi hâlinde sessiz bir kadındı. Adımlarımı onlara doğru çevirdiğimde benim yanlarına ulaşmamla birlikte adliyeden içeriye girdik.

“Yirmi dakika var daha.” Tamer’in saatine bakıp konuşmasıyla koridorda beklemeye başladık.

“Avukatın geldi mi?” Suskun durmamak için sorulmuş öylesine bir soruydu bu.

“Adliyedeydi zaten, bizden önce de bir duruşması varmış, biraz önce konuştuk.” Tamer’in sözleriyle başımı usulca salladım.

Timur birden beni kendine çekince şaşırsam da belimde duran eliyle kaşlarım çatıldı. Başımı kaldırıp ona baktığımda gözleriyle bir yeri işaret etti. Omzunun üstünden baktığımda Sırma’yı annesi Mer-yem teyzeyle birlikte gelirken gördüm. Yanlarında da kolunda cüb-besi duran bir kadın vardı, avukatlarıydı büyük ihtimalle.

Timur’un soluna doğru geçtiğimde açığa çıkmamla Sırma’nın gözleri yanımdaki adamdan ayrılıp bana odaklandı. Timur’un belimi saran eline bakarken gözlerinin dolduğunu gördüm. Kocasıyla boşanmanın eşiğindeyken o, kocasının abisi için mi ağlayacaktı? Ona ne yapsam hak ediyordu.

Tamer’in avukatı yanıma geldiğinde kısaca süreçten bahsetti. İçeriye onları aldıklarında Timur ve ben dışarıda kaldık. Şahit olduğum için sıramı beklerken duvara yaslanmış, kollarımı göğsümün altında birleştirmiştim. Yaklaşık on beş dakikadan sonra ismim söylenerek içeriye çağrılmışım. Kısa cevaplarla kendimi tanıtip yakınlık derecemi söylemişim.

“Ortada bir aldatma beyanı var. Bu olayda şahit olarak gösterilmişsiniz Sevda Hanım, ne diyeceksiniz?” Hâkimin sorusuyla birlikte öne doğru bir adım atıp kürsüye yaklaştım.

“Sırma’nın abisi benim eski nişanlım. O gün ben de oradayken Tamer’le evlendiği için pişman olduğunu, aslında abisi olan Timur’u sevdiğini söyledi. Timur, benim görev arkadaşım. Birlikte bir operasyon yönetiyorduk ve telefonu bendeydi. Ekip arkadaşlarımızla iletişim içindeydik ve bir mesaj geldi. Ben ekipten olduğunu düşünüp mesaja baktım ve numaranın çok tanıdık geldiğini fark ettim. Sırma, benim liseden itibaren arkadaşımdı. Bunu nasıl yapabildi, inanın aklım almıyor. Timur’a uygunsuz mesajlar atmıştı.” Başımı iki yana sallarken içimi çektim. Sağ tarafımda oturan

Sırma'ya baktığımda gözlerinden çıkan nefretle bana bakıyordu.

“Dosyada mesaj içerikleri mevcut Hâkim Bey.” Tamer'in avukatı uzattığı dosyayla birlikte geri çekildi.

“Şahide soracağınız bir soru var mı?” Hâkimin sorusuyla Sırma'nın avukatı ayağa kalktı.

“Ben, Sevda Hanım'a bir soru yöneltmek istiyorum. Timur Bey'in telefonuna baktığınızı söylüyorsunuz. İş arkadaşı olarak bu kadar yakın davranır mısınız birbirinize? Bu süre içinde nişanlıydınız hâlâ değil mi?” Tek kaşını kaldırıp sakince sorularını yöneltirken gözlerinde görmüştüm sinsiliği.

“Timur aynı zamanda benim üniversiteden arkadaşım. Aramızda yıllarca süren bir arkadaşlık ilişkisi de vardı. Hatta o dönem nişanlı olduğum Sırma'nın abisi de bu durumu öğrendi. Sırma, benim Tamer'e ya da başkasına söyleyeceğimi düşünerek beni tehdit ettiğinde duydu her şeyi. Kız kardeşine hesap sorduğunda bütün gerçeği de öğrenmiş oldu.” Yüzümde ciddi bir ifade oluşurken avukat başını salladı.

“Peki buna şahit olan başka birisi var mı? Timur Bey'le arkadaşmışsınız ve mesaj içeriklerinde sadece buluşmaya yönelik cümleler var. Bunlar aldatma sayılmaz, sözlerinizi desteklemiyor.” Avukatın savunmasıyla birlikte Sırma'nın yüzünde kibirli bir ifade belirdi. Boşanmak istemeyeceğini tabii ki tahmin etmiştim.

“Sayın Hâkim, aslında bu olaya tanık bir şahit daha var.” Konuşmamla birlikte bütün bakışlar bana döndü. “O gün bu konuşma geçerken üçüncü bir kişi daha vardı ve şimdi dışarıda bekliyor.” Tamer'e doğru döndüğümde avukatıyla hızlı bir şekilde konuşmuş, daha sonrasında hâkimin onayı alınmıştı.

“Şahit Demir Karahan!” Görevlinin seslenmesiyle herkesin gözleri kapıya doğru çevrilmişti.

Ben mahkeme salonundan çıkarken o içeri girmişti. Yan yana birbirimize bakmadan geçerken kolu koluma dokundu. Kapıdan çıktığımda hâlâ kokusunu hissediyordum. Karşı duvara yaslanmış Timur'u gördüğümde yüzünde dalgın bir ifade vardı. Başını kaldırıp bana baktığında göz göze geldik.

“Bu kadar mı nefret ediyorsun Sırma’dan?” Sorusunda herhangi bir ima yoktu, merak ediyordu gerçekten de.

“Evet, abisine onun aleyhinde şahitlik yaptıracak kadar çok nefret ediyorum. Onu tek darbeyle yıkmayacağım, herkes bana ne yaptıysa fazlasıyla çekecek,” dedim cümlelerin üstüne bastırarak.

Tek bir mesaj atmıştım ve gelmişti. Kendi telefonumdan değil, Gözde’den atmıştım mesajı. Adliyenin adresini ve saati yazmıştım. Geleceğini biliyordum, emindim. Arada ben olmasam bile Tamer’e yapılan haksızlık için gelirdi. Sırma’ya, “*Eğer sen söylemezsen ben söylerim Tamer’e,*” demişti ve şimdi bunu kanıtlamak için buradaydı.

Geçen yarım saatin ardından kapı açılmıştı ve Tamer gülümseyerek dışarı çıktı. “Bitti,” dedi rahat bir nefes alarak.

“Hayırlısı olsun,” dedim ben de. Bu durumda sanırım uygun olurdu.

“Hepsi senin yüzünden! Önce sevdiğim adamı aldın sonra abimi!” Sırma’nın bağırarak bana doğru gelmesiyle Timur beni arkasına almıştı.

“Çekil Timur,” dedim kolundan tutup geriye çıkarken. Kimse-nin arkasına saklanacak kadın değildim ben.

“Mahvedeceğim seni!” Ellerini bana doğru uzattığında bileğini tuttuğum gibi geriye doğru büküp yüzünü duvara dayadım.

Kulağına doğru eğilip, “Sen bana hiçbir bok yapamazsın. Bu daha başlangıç Sırma. Timur yanımda, abin tek sözüme muhtaç ve ben senin hayatındaki herkesi tek tek alacağım. Biriyle arkadaş mı oldun? Belki de o kişiyi hayatına ben soktum. Ayağın taşa takıldı da düştün mü? Belki de o taş oraya ben koydum. Bundan sonra kork benden Sırma, senin hayatını öyle bir mahvedeceğim ki adımı ağzına bile almaya korkacaksın,” diye fısıldadım.

Duvardan çekip kolunu bıraktığım gibi öne doğru sarsak adımlar attı. Baştan aşağıya sanki bir çöpe bakıyormuş gibi baktım ona. Hemen arkasında tepkisiz bir şekilde duran adam, kardeşine yaptıklarına oldukça sessizdi. Timur, koluma dokunduğunda ona döndüm

ve diğerklerine bir daha bakmadan geldiğimiz gibi adliyeden ayrıldık.

“Gitmem gerek.” Timur’a döndüğümde elimde çantamdan çıkardığım arabamın anahtarı vardı.

“Dikkat et kendine.” Arabama kadar yanımda gelmiş, ben arabama binince o da Tamer’in yanına doğru ilerlemişti.

Kendimi oldukça iyi hissediyordum, Tamer’in o kadından kurtulmasına yardımcı olmuştum. Bu olaylarda en masum ve suçsuz olan birisi varsa kesinlikle Tamer’di. Radyoyu açarken aracın camını indirip temiz havayı içime çektim. Sırma’yı korkutmak için biraz abartarak söylemişim ama zaten amacım da benden korkmasıydı. Benim kaybedecek bir şeyim kalmamıştı artık.

Evimin sokağına girip arabayı park ettiğimde sokağa giren araba tam önümde durdu. Siyah araç yolumu keserken o indi arabadan. Karşımda durduğunda ben daha ne olduğunu anlamadan kolumdan tutup kendine çekti. Açılan arabanın kapısıyla ne yapmaya çalıştığını anladım.

“Bırak beni! Bundan kurtulamazsın, hapse attırırım seni!” Sinirle bağırdığımda beni umursamadan koltuğa oturtturmuş, kapıları kilitlemişti.

Bir dakika kadar sonra sürücü koltuğuna geçmiş, arabayı çalışır durumda bıraktığı için direkt yola çıkmıştı. Yüzünde katı bir ifade vardı, ne konuşuyor ne de ona söylediklerim hakkında tek kelime ediyordu. Çantamdan telefonumu çıkardığımda ani bir hamleyle telefonumu elimden alıp ceketinin iç cebine koydu.

“Ne istiyorsun benden? Yetmedi mi yaptıkların? Bırak beni yoksa çok kötü olacak!” Sinirden ellerim titrerken ona doğdu döndüm.

“Kötü ne Seveda? Ben kötüye bile razıyım. Evimize gidiyoruz. Madem kendi isteğınle dinlemiyorsun beni, o zaman ben dinletmesini bilirim.” Hâlâ evimiz diyebiliyordu.

“Sen Eylem’le hayaller kurduğun eve, bizim evimiz diyebiliyorsun hâlâ öyle mi? Aklını kaçırmışsın sen!” Gözlerim şaşkınlıkla açılırken duyduklarıma inanamıyordum.

“Evet, aklımı kaçırdım,” dedi sakın bir ses tonuyla.

Derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalıştım. Madem bu kadar delirmişti konuşmak için konuşsun. Ben yeterince dinlemiştim onu ama o bir türlü kabul edemiyordu. Aklına bu sefer kesin bir şekilde kazınırdı belki artık bizden hiçbir şey olamayacağı.

Kollarımı göğsümün altında birleştirip yolu izlemeye başladım sessizce. Gözlerim kapanırken günlerin yorgunluğu vardı üzerimde. Arabanın içine yayılan kokusu bana hiç yardımcı olmuyordu. Gözlerimi açık tutmak için dirensem de bir süre sonra oldukça zorlandım.

Sarsıntıyla gözlerimi açtığımda bir an nerede olduğumu anlamadım. Etrafa baktığımda duran arabayla birlikte öne doğru eğildim. Üstümden düşen ceketle başım sağ tarafa döndü. Arabanın kapısını açıp indiğinde ön taraftan dolanıp benim kapımı açtı.

“Beni buraya getiremezsin! Hemen geri dönüyoruz!” dedim arabadan inmeyi reddederek.

Bana aldığı eve getirmişti beni. Etrafta kuşların sesi duyulurken iki katlı ahşap ev bütün güzelliğiyle yerinde duruyordu. Ağaçların gölgesi üstümüze düşerken sesli bir nefes verip açtığı kapıdan bana doğru yaklaştı.

“Arabanın anahtarı bende ve yürümeye kalksan birazdan karan havayla çok ileri gidemedi geri dönersin. Konuşunca seni geri götüreceğim, söz veriyorum.” Elini bana doğru uzattığında kucağımdaki ceketini eline verip kendim indim arabadan.

Sıkılmıştım artık ve buna bir son vermek için eve doğru adımladım. Kapının önünde durduğumuzda anahtarla kapıyı açtı. İçeriye girdiğimde ev bıraktığım gibi duruyordu. Sağ tarafa başımı çevirdiğimde iki ay kadar önce birlikte uyuduğumuz yatağı gördüm. Benim topladığım gibi duruyordu.

Adımlarımı üst kata çevirirken basamakları çıkmaya başladığımda peşimden geldiğini biliyordum. Terasın kapısını açtığımda ortada duran masa ve sandalyeler de bıraktığım gibi duruyordu. Bana evlenme teklifi ettiği yerde, o gecede oturduğum sandalyeye oturdum. Karşıma geçip oturduğunda göz göze geldik. Buraya ilk geldiğim günkü heyecan, heves, mutluluk sanki çok uzakta kalmış

gibi hissettim. Tozlu bir aynaya bakıp kendimi görmeye çalışmak gibiydi o anıları hatırlamak.

“Konuş,” dedim geriye yaslanarak. Ne de olsa beni buraya bunun için getirmişti.

“Bakma bana şöyle. Sen bana böyle soğuk, buz gibi bakınca benim kalbim yerinden sökülüyor.” Cebinden çıkardığı sigarasını yakarken gözlerini kaçırdı benden.

“Kusura bakma, yabancılara karşı takındığım tavır bu.” Dudağı mı aşağı doğru bükerek omuz silktim.

“Yabancı demek... Birbirini çok iyi tanıyan iki yabancı mı olduk şimdi de?” Tek kaşını kaldırırken sigarasından derin bir nefes aldı.

“Bu masada sadece bir kişi diğerinin her şeyini bilecek kadar yakından tanıyor ve ne yazık ki o kişi sen değilsin. Eğer beni gerçekten tamsaydın öğrendiğin ilk an gelirdin bana.” Başımı iki yana sallarken parmaklarım masaya vurmaya başlamıştı.

“Seni tanımadığımı söylüyorsun. Stresli olduğunda ellerinle oynamanı, mutlu olduğunda kirpiklerini daha fazla kırpıştırdığını, heyecanlı olduğunda cümleleri yarım bıraktığını, şu anki gibi gergin olduğunda ellerini belli bir ritimde vurduğunu bilmiyor olsaydım belki bir ihtimal seni tanımadığımı kabul edebilirdim.” Ellerimi masanın üstünden çekerken sözleriyle ona masanın üstünden biraz daha yaklaştım.

“Sen bir askersin, üstelik bu işte oldukça iyisin. Bir insanla birkaç saat yalnız kalsan, onun çocukluğuna dair bile ipuçları bulabilirsin. İşin kötüsü ne biliyor musun? Bunu ben de kolayca yapabilirim bir başkası için. Karakter analizi yönetimi değil mi?” Yüzümde oluşan tebessüm sıcak olmanın aksine buz gibiydi.

“Mesleğimden yürüyorsun demek, peki buradan yürüyelim. Doğru, askerim ama sen benim sanığım ya da şüphelim değilsin. Sen benim sevdiğim kadınsın ve ben bütün hayatımı sana göre şekillendirmek konusunda hiç tereddüt etmiyorum Sevda. Şu an çıkıp gidelim de, bir an bile sormam nereye diye. Ne istersen Sevda, nasıl istersen ben varım.” Öyle büyük bir kararlılıkla konuşuyordu ki öldesem sanki silahını çıkarıp tereddüt etmeden tetiği çekecek gibiydi.

“Yorulduğum diyorum sana, neden anlamak istemiyorsun? Ben seni sevmekten yorulduğum, kendim olmaktan çıktım artık. Şu karşımda gördüğün kadın senin eserin. Can dostum dediğim arkadaşım sırtımdan vurdu beni. Sevdiğim, uğruna senelerce gözyaşı döktüğüm adamın aslında benim yerime başkasını koyduğunu öğrendim. Yıllardır arkadaşım olarak benimsediğim adamın beni sevdiğini öğrendim. Baksana bir bana, güvenecek kim kaldı yanımda? Tek başımayım. Son aylarda yaşamadığım ne kaldı benim? Önce bulutların üstüne çıktım; her şey mükemmeldi, ayaklarım yere basmıyordu. Derine öyle sert çakıldım ki şimdi, öyle bir dibi gördüm ki kendi ellerimle kalbimi söküp atacak duruma geldim. Bak, gözlerime bir bak! Senin sevdiğin kadını görüyor musun orada? Ben artık aynaya bakınca kendimi bile tanıyamıyorum.” Kaşlarım çatılırken içimden ne geçiyorsa, tuttuğum ne varsa döktüm ortaya.

Bal rengi gözleri benden bir saniye ayrılmazken sadece dinledi. Sigarasını söndürdüğünde kaşları çatılmış, sert bir soluk çekmişti içine. Arka arkaya kurduğum cümlelerle nefesim hızlanmıştı. İçime derin bir nefes çektim. Artık bütün bu olanlara tahammül edemiyordum.

“Sırma konusunda ne desen haklısın ama o benim kardeşim olmadan önce senin arkadaşındı. Sırma’yı hayatına ben sokmadım ve o sana benim yüzümden düşman olmadı. Aranızdaki sorun tamamen benden bağımsız olarak gelişti. Arkadaşın olan adama gelirsek,” derken *arkadaşın* kelimesinin üstünde imayla durdu. “Yine Sevdâ, benden önce hayatına girmiş bir adamın seni hayal kırıklığına uğratması da benimle ilgili değil. Seni çok kez ondan uzak durman konusunda uyardım hatırlarsan. Gözünün önünde olanı görmemeyi seçen sendin.” Sakin konuşsa da her bir cümlesinde durmuş gözlerimin içine bakmıştı anlaşılmak ister gibi.

Sessiz kalıp devam etmesini bekledim, ne söyleyecekse söylesin ve bitsin istiyordum. Ne Sırma ne de Timur bu anın konusu değildi belki ama ben onlar yüzünden de buradaydım. Sırma eğer düşündüğüm şeyi yapmışsa karşımdaki adam çok büyük yanıliyordu.

“Düşündüm, gecelerce uykusuz kalıp her şeyi sil baştan yaşayacak kadar çok düşündüm. Bana söylediğin her bir kelimeyi aklımdan tekrar tekrar geçirdim. Sana hak verdiğim yerler de oldu, kendime kızdığım da ikimizi hatalı bulduğum da. Doğru, ben mektupları yazan kadına ilgi duydum, merak ettim ve zamanla alıştım. Sonra onun dizelerine, bana olan hislerine tutuldum ama Sevda, senin de yanıldığın çok büyük bir yer var. Eğer ben o mektuplardaki kadının bana olan hislerine âşık olsaydım Eylem’den yazgeçmezdim. Ben, seni gördüğüm ilk an seninle yolumun birleşeceğine emindim. Gözlerine ilk kez hastanede karşılaştığımızda baktığımda dikkatimi çekmiştin. Karşılıklı oturduğumuz o toplantı odasında, birkaç saat buluştuğumuz restoranda ben hep seni izledim. Senin o mektupları yazdığını bile bilmeden sen bende yer edinmeye başlamıştın. Seni tanıdıkça, kalbini gördükçe, gözlerindeki parıltıları hissettikçe şu yüreğime sızmaya başlamıştın zaten. O mektupları senin yazdığını hiç öğrenmeseydim bile ben yine bu sevdaya düşerdim.” Elini sol tarafına, kalbinin üstüne koyarken derin bir nefes aldı.

Konuşuyordu ve ben en çok bundan korkuyordum. O konuştuğunda ona inanmaktan ve tekrar aynı şeyleri yaşamaktan korkuyordum. Şu kalbim hâlâ ona âşıktı ve ben kalbimin önüne mantığımı koymaya kararlıydım.

“Sizi yüzleştirdiğimde Eylem’e güvenmediğini ama bana kendini adadığını söyledin... Bu da mı yalandı? Benim mektupları yazan kişi olduğumu öğrenmiştin çoktan.” Bunu sindiremiyordum. Öğrenir öğrenmez benimle olması her şeyin üstünde geliyordu.

“Buradan anlamam gerekiyor ya aslında Sevda,” dedi isyan edercesine. “Eylem’i de mektupların sahibi sanıyordum ama bir kez bile dokunmadım ben ona. Sil aklımdan şu düşünceyi, ne desem inanacaksın söyle onu diyeyim. Yemin ederim Sevda, seni kendime bağlamak bir yana dursun bunun düşüncesi geçtiyse aklımdan şu kanım kurusun! O an sen ne düşündüysen ben de onu düşündüm ve sadece seni istedim.” Eli uzanıp masanın üstündeki elimi tuttuğunda parmakları tenimi okşadı.

Elimi kendime doğru çekip gözlerimi kaçırdım. Oturduğum

sandalyeden kalkıp arkamı döndüm ve kararan havayla birlikte gökyüzüne baktım. Hava biraz daha soğumuş, ağaçların yapraklarının hışırtı sesleri gelmeye başlamıştı. Gökyüzünden yavaşça aşağıya inen gözlerim, o iki erik ağacında takılı kaldı. Bana burada bahsetmişti bir bebeğimiz olmasını istediğinden, beni sıkıca sararken fısıldamıştı usulca. Kalbim öyle büyük bir arzu ve istekle kabul etmişti ki bir an bile şüphe duymadan *tamam* demiştim. Şimdiyse o anki güvenimin yerinde yeller esiyordu.

“Beni söz verdiğin gibi geri götür. Seni dinledim.” Ses tonum ifadesiz bir hâle bürünürken kalbimin kırıkları ciğerime battı, sızlattı.

Sandalyenin çekiliş sesini duyduğumda ayağa kalktığını anladım. Arkamı dönüp bir daha ona bakmadan ilerlemeye başladım. Merdivenlerden inip evden çıktığımda sol tarafımda kalan üçlü sallanan salıncak rüzgârın etkisiyle hafifçe sallanıyordu. Boğazıma düğümlenen nefesimi zorlukla verip arabaya ilerledim. Buraya özellikle gelmiştik, o günü hatırlamam için. “*Bak,*” diyordu. “*Bak ne kadar mutluyduk, ne kadar güzeldik biz.*” Öyleydik, çok güzeldik ama her güzel şeyin sona ermesi gibi biz de sona ermiştik.

Kapıyı açıp sessizce oturduğumda o da sürücü koltuğuna geçti. Başımı camdan yana çevirip gözlerimi kapattım. İçime dolan kokuyla gözlerim sızlarken yok saymaya çalıştım. Arabanın çalışma sesiyle birlikte toprak yolda ilerlemeye başladık. Şehrin ışıkları görüldüğünden gece yarısına geliyordu saat. Arabanın içindeki sessizlik, evimin önüne geldiğimizde son buldu. Elim kapı koluna giderken sözleriyle duraksadım.

“Vazgeçmeyeceğim Sevdâ, bu sefer seni tek başına bırakmayacağım. Her köşe başında seni bekliyor olacağım. Bana gel diye, beni gör diye hep orada olacağım.” Kararlı ve kendinden emindi sözleri.

Bir şey demeden kapıyı açıp indim arabadan. Çantamı elime aldığımda kapıyı kapattım. Çantamdan anahtarımı çıkarıp başımı kaldırdığımda binanın önündeki kaldırımda oturan Timur’u fark ettim. Gözleri bende değildi; arkamda duran, biraz önce indiğim

arabadaydı. Kapının kapanma sesini duyduğumda sertçe çarpmasıyla yüreğim yerinden oynadı. Üstüme düşen gölgeyle başımı kaldırdım.

“Telefonun,” dedi bal rengi hareleri belli etmemeye çalışsa da alev alev yanarken.

Bana uzattığı telefonu elinden aldığımda hızlı bir şekilde çantamın içine koydum. Ona arkamı döndüğümde gözlerim Timur’u buldu. Oturduğu yerden ayağa kalkmıştı. Parmaklarının arasında duran sigarayı fark ettiğimde sigarayı söndürüp kenara attı. Karşısında durduğumda yana çekilip kapıyı açmamı bekledi.

Timur, benim arkamdan binaya girerken onun gözleri hâlâ üstümdeydi. Kapıyı kapattığımda arabasının sokaktan ayrılış sesi bütün sokakta yankılandı.

Evime girdiğimde ayağımdaki ayakkabıları çıkarıp kenara koydum. Mutfığa geçtiğimde kahve suyu koyup sandalyeye oturdum. Karşıma geçip oturduğunda mavi gözleri üstümdeydi. Su ısıtıcısı kapanırken ayağa kalkıp iki kupa çıkardım. Yaptığım kahveleri alıp terasa çıktığımda kupanın birini onun önüne bırakıp diğerini kendime aldım. Karşısına geçip oturduğumda göz göze geldik.

“Barışacak mısın? Dönecek misin ona?” Kendini kastığı o kadar belli oluyordu ki onu böyle görmek istemiyordum.

“Neden bu saatte kapımdasın Timur?” Ona umut verecek hiçbir şey söylememe konusunda kararlıyım.

“Perihan annemin, yani beni evlatlık alan annemin evine gittim bugün. Adliyeye birlikte gelmişler Tamer’le. Orada gördüm ben de uzun zaman, sonra çok ısrar edince kıramadım. Eve gidince babam beni gördüğünde üstüme yürüdü, Tamer’in hayatını mahvetmişim.” Yüzünde hüzünlü bir tebessüm oluşurken kalbi kırık bir erkek çocuğu gibiydi.

“Sen kardeşinin hayatını kurtardın. O kadınla birlikte olmaya devam etseydi emin ol canı daha fazla yanacaktı. Tamer daha başındayken kurtuldu ondan.” Gözlerinin içine bakarken elinin üstüne elimi koydum, söylediklerimde oldukça ciddiydim.

“Keşke seni almasaydım, sokakta kalsaydın!’ dedi bana Sevda.” Mavi gözleri dolarken içini çekti. Öz babasını hiç tanımadan kaybetmişti ve onu büyüten babasından bunları duymak ona ağır gelmiş olmalıydı.

“Olaylar daha çok sıcak. Eminim baban da çok pişman olmuştur bunu söylediğine. Biraz zaman geçsin, aranız düzelecektir. Onları uzun zaman yalnız bıraktın, belki kırılmıştır sana da.” Babasızlığın ne demek olduğunu çok iyi bildiğimden sanırım onun bu hâli içime dokundu. Önümdeki kupayı iki elimle tutup üstünde tüten dumanından derin bir nefes alıp yudumladım.

“Ben gidecek bir yer bulamadım, anlatacak kimsem de yok olayları bilmedikleri için. Geldim, ziline bastım ama açmadın. Sen bana kapıyı hep açardın. Oturdum bekledim.” Mahcup bir tavırla elini ensesine atıp kaşındığında tebessüm ettim.

“Ben senin her zaman arkadaşınıym Timur. Bir dost olarak elbette seni dinlerim,” dedim. Timur başını usulca sallarken biraz daha rahatlamış gibiydi.

“Ben gideyim Sevda, geç oldu. Kusura bakma bu saatte seni de rahatsız ettim.” Kahvesine hiç dokunmasa da gitmemesi için bir şey demedim. Ayağa kalktığında ben de kalkıp onu yolcu ettim.

“İyi geceler,” dedi kapının önünde durduğumuzda.

“İyi geceler.” Timur merdivenleri inerken kapıyı kapattım.

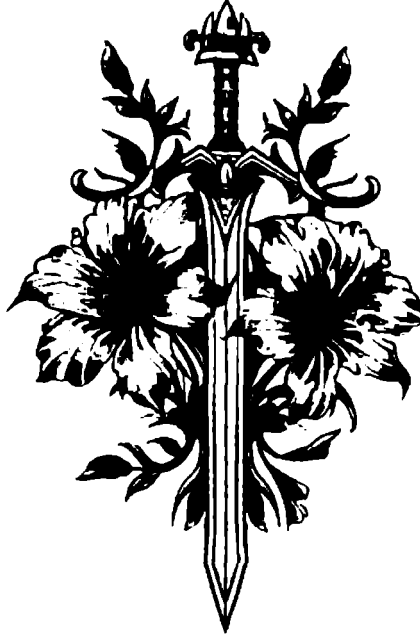
Yatak odasına geçerken üstümü değiştirip rahat bir eşofman takımı giydim. Terastaki kahve kupalarını alıp bulaşık makinesine yerleştirdim. Karnıma giren hafif sancıyla lavaboya yönelirken regl dönemime girdiğimi anladım. Son günlerde stres seviyem üst seviyelerde yer alırken regl olmamla birkaç günün ağırlı geçeceğini biliyordum. Banyodan çıktıktan sonra yatağıma yatıp karnıma hazırladığım su torbasını koyup uyumaya çalıştım.

Sabah izinli olduğum için daha geç bir saatte uyanmış kendime kahvaltı hazırlamıştım. Kahvaltımı yaptıktan sonra hazırlanıp anneme gitmek üzere yola çıktım. Öğlen saatlerinde zili çalmış, annemi karşımda görünce sıkıca sarılmıştım. Kısa bir sohbetin ardından ablam da bize katılmış, son günlerde olan günlük olayları anlatmıştı.

Tamamıyla benim üzüleceğim konulardan uzaklaşıp bizi gülümseten anılardan bahsetmiştik. Telefonum çaldığında Gözde'nin aradığını görünce mutfağa geçtim.

“Efendim canım,” dedim yüzümde hâlâ gülümseme varken.

“Sevda abla, abim hastanede şu an! Seni abimin evinden almaya gelen bir adam vardı ya, o da burada. Buraya gelebilir misin?” Gözde'nin sözleriyle yüzümdeki gülümseme tamamen silindi. Dün gecenin öylece bitmeyeceğini tahmin etmem gerekiyordu.

Bölüm 6

Timur

Sevda'nın evinden çıktıktan sonra merdiven basamaklarını ağır adımlarla indim. Arkamdan kapanan kapının sesini duyduğumda derin bir nefes aldım. Binanın demir kapısını açtığımda cebimden çıkardığım sigara paketinden bir dal alıp dudaklarımın arasına sıkıştırdım. Çakmağımla yakıp derin bir nefes çektiğimde başımı kaldırıp ışığı yanan pencereye baktım. Arabanın kaputuna yaslandığımda parmaklarımın arasındaki sigara eksildi, dumanı ciğerlerime doldu. Ben perdenin arkasındaki kadını görmesem de sol yanımda hissettim.

Biten sigarayı söndürüp konteynerin içine attım. Arabamın kapısını açtığımda sokağı aydınlatan ışıklar kısa bir sürede kapanıp sokağın başında durdu. Sokak lambasının aydınlattığı ışıktan tanıdık olan arabayı gördüğümde duraksadım. Arabadan inip kapısını kapattı ve biraz önce benim yaptığım gibi yanan ışığı kontrol etti.

O, sevdanın cennetinde sürgün yemiş bir adamdı; ben, o cennetin kapısında kalmış bir adamdım. Hangimizin durumu daha içler acısıydı, bilmiyordum.

Başı bana doğru dönerken daha fazla beklemeden arabama

bindim. Karşı karşıya geldiğimizde bir kavga olmaması mümkün değildi ve ben Sevda'nın daha fazla gerilmesine izin vermeyecektim. Arabayı çalıştırıp sokaktan çıktığımda ayağımı gazdan çekmeyip yanından hızla geçip caddeye çıktım. İş çıkış saati çoktan sona erdiği için yollar boştu. Kırmızı ışıklara geldiğimde yavaşlamak için dokunduğum fren beni yavaşlatmanın aksine hızımı hiç kesmedi. Sertçe sonuna kadar bastığım fren etki etmediğinde hızla karşı şeride kaydım. Çalan kornalar ve bana çarpmamak için sıyrılarak kaçan araçlarla derin bir nefes aldım. Arabanın frenleri tutmuyordu!

Gözümü yoldan ayırmadan yan koltukta duran telefonuma uzandım. Karşı şeritte olduğum için ters yöne gidiyordum. Elim kornaya basarken uzun ışıklarımı yaktım gelen arabaları uyarmak için. Rehber girdiğimde telefon elimden kayarken daha sıkı tuttum. Arama tuşuna bastığımda telefonun sesini dışarıya verdim.

“Hangi yüzle arıyorsun lan beni?” Demir'in bağırması şu an umurumda değildi.

“Arabanın frenleri tutmuyor! Karşı şeride girdim! Şu an bana en yakın sensin, üçüncü caddeye çıkmak üzereyim ve oraya çıkar sam bu bir katliam olur!” Cadde şu an çok kalabalık olmalıydı, kafeler ve restoranlar cadde boyu uzanıyordu.

“Siktir!” Ağzının içinde küfürler ederken telefon kapandı.

Yolu araç trafiğine kapattırması gerekiyordu ama bu en az bir saatini alırdı. Acil durum dahi olsa o kadar kişiyi caddeden çıkartmak mümkün değildi. Ayağımı tamamen gazdan çeksem bile hızım düşmedi.

İlk defa ölümü düşündüm. Böyle mi ölecektim? Sevdiğim kadının gözlerinin içine bakıp bir kez bile, “*Seni seviyorum,*” diyemeden mi son nefesimi verecektim? Elim telefonu sımsıkı tutarken bunu ona yaşatamayacağımı biliyordum. Ben ölüme bir nefes kadar yakinken bile o üzülmesin istedim. Bu düşünce öyle ani ve sarsıcı bir darbe vurdu ki kalbime, frenleri tutmayan bir arabada olmam bile böyle bir etki yapmadı.

Telefon çaldığında yukarı kaydırıp açtım beklemeden. Sesi dışarıya verdiğimde son anda üstüme gelen arabayla direksiyonu kırıp

saniyelerle kurtuldum. Sakin olmam gerekiyordu. Panik yaparsam sadece kendi canım değil, diğer insanların canı da tehlikeye girecekti. Onların canını da korumam gerekiyordu.

“Barikat kuruldu, üç dakika içinde arabadan atlaman gerekiyor. Cadde çok kalabalık, beş dakika içinde herkesi toplayamayız.” Demir sakin bir şekilde konuştuğunda tahminim doğru çıkmıştı.

“Arabadan atlarsam direksiyon yön değiştirebilir. Barikati aşma ihtimali var.” Zorlukla yutkundüğümde çoktan bir dakikalık zamanım gitmişti.

“Kes sesini de bir an önce atla o arabadan! Ölmek istiyorsan son sürat giden bir arabanın içinde barikata da çarpabilirsin!” Bağırarak konuştuğunda az önceki sakinliği tamamen gitmişti.

“Ölmemi istiyorsun sanmıştım.” Bir anda ağzımdan çıkan cümleyle duraksadım. Yarım saniye sonra cevap verdi.

“Sevda’ya bunun hesabını veremem. Ona bunu yapamam. Son on saniye, atla o arabadan!” Telefonun kapanma sesi gelirken yan koltuğa attım.

Emniyet kemerimi çözüp direksiyonu tek elimle tuttum. Barikata gördüğümde derin bir nefes aldım. Arabanın kapısını açtığımda yol kenarında benim için itfaiyenin koyduğu hava dolu atlama yatağı görüş açıma girdi. Ayaklarımı kapıya doğru çevirdiğimde araba barikata son hız ilerliyordu. Direksiyonu bırakıp atladığımda uzun boyumun avantajıyla hava yatağının üstüne düştüm. Yatağın üstünde yuvarlanıp düşüşümü hafiflettiğimde omzum zemine sertçe çarptı. Dişlerim birbiri içine geçerken çenem kasıldı. Bunu da atlatmıştım.

Büyük bir gürültüyle yolun ortasına yerleştirilmiş beton bariyere çarpan arabanın sesi duyuldu. Kolumdan tutulup itfaiye çalışanları tarafından kaldırıldığımda ambulans sokağa girdi. Üstüme damlayan kanla burnumun kanadığını fark ettim. Arabam tamamen hurdaya dönerken içinden sağ çıkmam imkânsızdı. Patlama riskine karşı önlemler alınırken burnuma müdahale edilmiş, ambulansa bindirilmiştim. Kolumla omzum arasına sabitleyici takılırken kırık ya da çıkık olmadığı için müdahale edilmedi.

“Başınıza darbe aldınız mı?” Görevlinin sorusuyla başımı kaldırıp baktım.

“Hayır, ensemin ve başımın arasına ellerimi koyup korudum. Omzumda ağrı var sadece.” Burnumdaki tampon çıkarılmış, kan durmuştu.

On beş dakika sonra en yakındaki hastanelerden birisine gelmiştik. Omzum için röntgen çekilirken doktor fiziksel muayenede sorun olmadığını söyledi. Omzumu incitmiştim, onun dışında pek bir sorunum yoktu. Beni bir odaya alıp ağrı kesici ve serum verdiklerinde bütün yorgunluğum üstüme bir anda çökmüştü. Kapının açılıp kapanma sesini duysam da tepki veremedim. Gözlerimi tekrar açtığımda sabah olmuştu. Serum bitmiş, bileğimdeki damar yolu çıkarılmıştı. Yavaşça yerimden kalkıp kapıya doğru adımladım. Koridorun başında Gözde’yi görünce kaşlarım çatıldı.

“Abi!” dedi dolu dolu gözlerle belime sarılarak.

“Sakin... Yok bir şeyim.” Sağlam olan kolumu omzuna sarıp saçlarından öptüm.

“Çok korktum abi sana bir şey oldu diye!” Hıçkırdığında onu kendimden biraz uzaklaştırdım, gözyaşlarını sildim.

“İyiyim ben. Hem sana kim haber verdi?” Telefonum arabada kaldığı için ne hâldeydi bilmiyordum.

“Sıkılmıştım, televizyonda kanalları gezerken son dakika haberi olarak geçti. Annem uyuduğu için görmedi. İsmi verilmedi ama ben arabadan tanıdım, plaka seninkiyle aynıydı. Kaza yerine en yakın hastane de burası, direkt buraya geldim.” Biraz daha sakinleşirken nefesleri düzenli hâle geldi.

“Anneme haber vermediğin iyi olmuş, akıllı kardeşim benim. Ben gayet iyiyim. Doktor, ayağının üstüne basmamamı söylemedi mi sana ayrıca?” Dün zorla alçıyı çıkarttırmış, birkaç gün daha sabre-dememişti.

“Sorun yok abi, ayağım gayet iyi durumda.” Gülümsediğinde burnuna parmağımla hafifçe vurdum.

Hemşire geldiğinde bir gece daha müşahede altında kalmam

gerektiğini söyledi. Gözde, elimi sıkıca tutarken gözlerindeki kaybetme korkusu içime dokundu. Yıllar sonra birbirimize kavuşmuş-tuk ve şimdi kaybetmekten korkuyorduk. Birbirimizden ayrı geçen yılları telafi etmek için elimizden geleni yapıyorduk. Kapı açıldığında içeriye giren Demir'le kaşlarım çatıldı.

“Birkaç sorum var,” dediğinde direkt bana bakıyordu.

“Gözde, sen eve git güzelim hadi. Annem seni göremeyince endişe etmesin. Yarın eve geleceğim ben.” Gözde, bana ve Demir'e bakıp başını usulca salladı.

“Tamam abi, kendine dikkat et. Bir şey istersen ara direkt, telefonum yanımda.”

Telefonumun olmadığını söylemek yerine, “Dikkatli git,” dedim sadece.

Gözde, odadan çıktığında Demir karşımdaki boş sandalyeyi çekip oturdu. Gözlerinin altındaki koyu halkalardan uykusuz olduğu belliydi. Bazı geceler Sevda'nın evinin sokağında sabahlıyordu. Onu geri istiyordu.

“Düşmanın var mı?” dedi ifadesiz bir ses tonuyla asker kimliği-ne bürünürken.

“Düşmandan çok ne var? Son operasyonda açığa çıktık, kimliklerimiz deşifre oldu. Ailemin düşmanları da var, holding üstünden birkaç kez tehdit aldım. İhalelere dâhil olmasam bile vâris olarak beni gördükleri için aba altından sopa gösteren de var.” Geriye yaslanıp düşünmeye devam ettim başka birisi olabilir mi diye.

“Son operasyonla ilgili olsa bize de tuzak kurulurdu. Bütün örgütü içeriye aldık ama dışarıda birisi var mı bakacağım tekrar. Şu holding için olanların da ismini ver bir yoklayalım.” Ayağa kalktığında odadan çıkmak için arkasını döndü.

“Aslında birisi daha var.” Demir olduğu yerde dururken omzunun üstünden baktı. “Sen de kim olduğunu tahmin ediyorsun içten içe aslında. Kız kardeşini de ekle o listeye.” Acımasız bir şekilde kurduğum cümleyle elleri yumruk olurken kapıyı çarpıp çıktı.

Sırma ne kadar ileri giderdi, bilmiyordum. Yine de bana bir

uyarı olarak bu kazayı planlamış olabilir miydi işte bundan da emin değildim. Son olayların ışığında Sırma en yakın dostunu bile harcamaktan geri kalmamıştı. Üstelik Tamer'e her şeyi anlatan kişinin Sevda olması da onu hedef yapıyordu. Kendim için değil ama Sevda konusunda Sırma'ya kesinlikle güvenmiyordum. Mahkemede ikisinin karşı karşıya geldiğinde fark ettiğim bir başka konuya Sevda'nın gözlerine yerleşen intikamdı. Yıllardır dostu olan kadının onu sırtından vurması tamamen değiştirmişti onu. Eğer Sırma ona bir zarar verirse Sevda daha fazlasını ona yapacaktı ve isterse ben her zaman yanında olacaktım.

Kapı açıldığında tekrar hemşire geldi sanmıştım ama içeriye giren Sevda'yı gördüğümde şaşırmıştım. Kalbim güçlü atışlarla onu her gördüğümdeki gibi atmaya başladığında kapıyı kapatıp bana doğru adımladı. Gözlerinde gördüğüm endişe bulutuyla beni inceleyen kolumda kaldı.

“İyi misin?” diye sordu yatağın yanında durduğunda.

“İyiyim, sorun yok. Sen de mi haberlerde gördün?” Yüzüme yerleştirdiğim gülümsemeyle ona doğru döndüm. İyiydim ve o üzülmesin istiyordum her şeyden önce.

“Hayır, bana Gözde haber verdi. Merak ettim seni o yüzden geldim. Nasıl oldu bu?” Kenarda duran sandalyeyi çekip oturduğunda onu kız kardeşimin arayıp haber vermesini beklemiyordum.

“Senden çıkınca eve dönüyordum arabanın frenleri tutmadı, ters yöne girdim. Demir'i aradım, en yakında o vardı. İtfaiye geldi, barikat kuruldu. Arabadan atladım son anda.” O kadar kısa zaman içinde olmuştu ki anlatırken bile hatırlamakta zorluk çekiyordum.

“Kasıtlı mı yapılmış?” Düşünceli bir şekilde sorduğunda omuz silktim.

“Bilmiyorum, soruşturma başlatıldı. Çıkar yakında kokusu.” Sevda'nın evindeyken yapılmıştı ne yapıldıysa. Onun evine geldiğimde arabada sorun yoktu. Ara sokak olduğu için de kamera bulmak zordu. Sokaktaki binaların yolu gören kamerası var mı diye bakmakla başlardı.

“İyi olmana sevindim. Seni görmek için gelmiştim, geç olmadan

gitsem iyi olacak dinlen sen de. Bir şeye ihtiyacın olursa ara mutlaka,” dedi ayağa kalkarken.

“Telefonum arabadaydı, parçalandı. Yarın sabah çıkacağım zaten hastaneden. Geldiğin için teşekkür ederim.” Kahve tonundaki gözlerine baktığımda başını usulca salladı.

Sevda odadan çıkarken buraya gelmesini beklemiyordum ama o böyle bir kadındı. Ne olursa olsun yüreği güzeldi. Kimseyi kırmak, incitmek istemezdi. Ona karşı olan hislerimi öğrendiğinde bile beni kırmamaya çalışarak kendini anlatmaya çalışmıştı. Ben, onun için sadece değer verdiği bir arkadaştan ibarettim. Bunu biliyordum, görüyordum ve mantığım da bana bunu söylüyordu. Yine de ona her baktığımda delice atan kalbim bir türlü bunu kabul edemiyordu.

Ayağa kalktığımda hızla ayakkabılarımı giyip odadan çıktım. Kolumu sabit tutmaya çalışarak yürüdüğümde ona yetişmek için hızlandım. Hastanenin çıkış kapısına ulaştığımda bahçeye göz gezdirdim. Otoparka doğru ilerlediğini görünce merdivenleri indim.

“Sevda!” dedim nefes nefese.

Bana doğru döndüğünde esen rüzgârda saçları dalgalandı. Yüzüne düşen saçlarını çekip merakla bana baktı. Buraya kadar peşinden gelmemi beklemiyordu sanırım. Adımları durduğu için aradaki mesafeyi kapatıp karşısında durdum.

“Bugün bir şey öğrendim. Bazen geç kalmamak gerekiyormuş.” Derin bir nefes alıp gözlerine bütün hislerimi belli edecek kadar yoğun bir şekilde baktım.

“Timur...” dedi. Aklı karışmış gibiydi. Devam etmesine izin vermeden sözünü kestim.

“Seni seviyorum.”

Kalbim, ona olan sevgimle ağrırken buruk bir tat bıraktı. Sevda’nın dudakları titrerken olduğu yerde sendelemesiyle kollarından sıkıca tuttum. Göz kapakları titrerken elini koluma koymuş, sıkıca tutunmuştu bana. Esen rüzgârla saçları yüzüme dağılırken kokusunu getirdi ve aldığım nefes cennet oldu bana. Başını kaldırıp yüzüme baktığında gözlerindeki titrek bakış yüreğime çöktü bir kez daha.

“Keşke yapabilsen, keşke kalbime seni alabilsen... ama olmaz. Bu kadar çok sevmenin ne demek olduğunu bilmek çok ağır geliyor. Deva, sen bana şifa olamazsın. Ne olur kendine de bana da bunu yapma artık. Dayanamıyorum... kendi acımı bile hazmedemezken sana dayanamıyorum.” Sevdığım kadın, acı içinde zorlukla konuşurken gözünden düşen tek damla yaş usulca süzüldü yanağından.

Elimi kaldırıp yanağına dokunacağım an kendini geriye doğru çekip başını iki yana salladı. İzin vermedi gözyaşlarını silmeme. Sar-sak adımlarla arabasına bindiğinde gidişini izledim. Gitmesin diye cehenneme çevirmek istediğim bütün yollar bir kez daha kapandı ve ben bir adım daha atamadım ona.

Sevda

Timur’u en son hastanede görmüştüm. Daha sonrasında saha görevi olduğu için şehir dışına çıkmıştı. Bir haftadır ev ve iş arasında gidip gelmek dışında hiçbir şey yapmamıştım. O gün eve nasıl geldiğimi bile hatırlamıyordum. Timur’dan uzak durmaya çalıştıkça sanki hayat bizi bir şekilde bir arada tutmaya çalışıyor gibiydi. Bu durum bize acı vermekten ileriye gitmiyordu.

Onu sevseydim her şey bambaşka olabilirdi. Önceden fark etseydim şimdi başka bir hayatın içinde yaşıyor olabilirdik belki de. Şimdi ise imkânsızın da ötesindeydi. Yapamazdım. “Keşke,” demiş-tim ona. “Keşke seni sevebilseydim.” Böylesi herkes için daha kolay olurdu, daha acısız. Herkesin mutlu olacağı bir seçenek belki de bir keşkenin içinde gizliydi.

O ise bu süre içinde beni uzaktan izlemeye devam ediyordu. Gözleri üstümdeydi ama yine sınırını çizmiş gibi aynı hizada duruyordu. Ona gitmemi bekliyordu, bana gelmek istiyordu ama gözle-rime sığdırdığım ayrılık onu durduruyordu. Belki de evren bu defa tam tersine işliyordu.

“Yarın ne yapıyorsun?” Azra elindeki dosyaları bırakırken bana doğru döndü.

“Bir planımı yok, eve geçeceğim,” dedim bilgisayarımı kapatırken. Mesai bitmişti.

“Hafta sonu bir şeyler yapalım, kahvaltıya gidebiliriz.” Karşımdaki sandalyeye oturduğunda elini çenesine yaslayıp masaya koydu.

“Olabilir aslında ama açık hava olsun. Bu ara dört duvar arasına sığamıyorum.” Çantamı ve ceketimi alıp kalktığımda masamı son kez kontrol ettim.

“Harika! O zaman ben hemen araştırıyorum.” Azra gülümseyerek kalktığında ben de tebessüm ettim.

Şubeden çıktıktan sonra arabama bindim. Eve gidip güzel bir duş almak istiyordum. Bütün gün sandalye üstünde oturduğum için belim ağrımaya başlamıştı. Koltukta geriye doğru yaslandığımda gelen mesajla ışığı yanan telefonumu alıp ekran kilidini açtım. Mesaj, beklemediğim birindendi. Arabayı çalıştırıp yola çıktım.

İnsan, sevdiği yerden vurulunca anlıyormuş bazı şeylerin canını ne kadar çok yaktığını. Bütün hisler terk ediyormuş onu birer birer... Önce güven gidiyormuş çıkıp kapıdan, sonra aşka ve sevdaya dâhil kalan ne varsa. Yıllarca kokusuna hasret kaldığın adamın seni kollarıyla sarması da yetmiyormuş bazı acıların geçmesine. Öyle bir his, öyle bir duyguydu ki bu, çılgık çılgığa bağırıp dışarıya gülümsemek gibi... İçten içe yanıp pare pare parçalansam da hâlâ bütün görünüyordum.

İnsanı en çok sevdiği yaralarmış. Seven, hep sevdiğinin yalanlarına kanarmış.

Gözlerim üstünden bir saniye bile ayrılmadı. İki parmağının arasındaki sigarası dirseğini masaya dayadığı için yukarıda duruyordu. Dumanı içerinin kalabalık havasında dağılıyor, külü her an düşecekmiş gibi bekliyordu. Başı hafif masaya eğikti, diğer elindeki bardağın içindeki beyaz renkli sıvıyı dudaklarına yaklaştırıp yudumladı. Sakalları uzamıştı. Yüzünün sert kavisli ifadesine çatık kaşları

da eklenmiş, daha öncesine göre daha bir aksi durur olmuştu. Sigarasından bir nefes almak için dudaklarının arasına sıkıştırdı. Aldığı nefes yetmiyormuş gibi derince çekti içine. Küllükte sigarayı söndürüp boşta kalan eliyle çenesini sıvazladı. Yorgun görünüyordu, hayat ondan elini eteğini çekmiş gibi boştu gözleri.

Oturduğum yerden sesini duyamıyordum ama o da hiç konuşmuyordu. Karşısında oturan kişinin Fırat olduğunu içeriye ilk girdiğimde anlamıştım. Fırat, yerinden kalkarken ben de oturduğum yerde iyice geriye çekildim görüş alanına girmemek için. Önüme açılan servise bakıp balıktan birkaç lokma yedim. İştahım hiç yoktu ama dikkat çekmek de istemiyordum. Gözlerim tekrar ona kaydığında cüzdanını çıkardığını fark ettim. Gidiyor mu diye düşünürken uzun uzun baktı cüzdanına. Öylece dalıp gittiğini görünce merakla izledim onu. Arkasındaki adam ona çarpınca kendime geldim. Adam özür dileyip onun düşürdüğü yerdeki cüzdana eğilmişken müsaade etmeyip hızlıca eğildi. Gözlerim yerdeki cüzdana kayarken öylece kaldım. Yutkunamadım.

Uzaktan bile görsem tanırdım. Cüzdanındaki o küçük fotoğrafın aynısı bende de vardı.

Cüzdanını kapatıp cebine koydu Fırat'ın tekrar yanına gelmesiyle. Fırat, yerine yerleşip telefonuyla uğraşmaya başlamıştı. Yanımdaki çantamdan gelen telefon sesiyle elimi çantanın içine atıp telefonu çıkardım. Gördüğüm isimle duraksasam da beklemeden açtım. Gözlerim karşı masadayken Fırat, beni aradığı telefonunu masanın üstüne bıraktı.

“Değiyor mu bu kadar kendini kaybetmene?” Fırat'ın sesini net bir şekilde duyuyordum. Telefonu tam onunla ortasındaki boşluğa bırakmıştı.

“Ben kendimi her kaybettiğimde onda buluyorum.” Yüzünde hafif yarım bir gülüş vardı, ses tonu içime işliyordu. Kendini kaybetmesini bile bende buluşuna yoruyordu.

Peki kaybolan ben, kimde bulacaktım kendimi? Öyle bir seçenek bile bırakmamıştı bana.

“Keşke kendini kaybetmeden anlasaydın bunu abi. Biz bile se-

nin onunla mutlu olduğunu görürken sen gerçekleri görmezden geldin.” Fırat sözünü esirgmeden konuşurken kalbime küçük kıymık parçaları battı.

Herkes onu ne kadar çok sevdiğimi görmüştü ama bir türlü bunu anlamayan, görmezden gelen kişi asıl görmesini istediğim, çaba harcadığım adamdı. Seven birisi için çok zordu bu durum, çok acıydı...

“Görmezden gelmedim, ben onun beni sevdiğini her zaman hissettim. Ona da bunu hissettirdiğimi düşündüm ama söyleyemedim. Benim için ne ifade ettiğini anlatamadım bir türlü.” Sonlara doğru sesi alçalırken bal rengi gözlerini yorgunlukla kapattı, belki de yenilmişlikle. Sonrasında kadehinden bir yudum alıp başını usul usul salladı.

“Korktum...” dedi ve ben bir itirafın eşiğinde olduğunu anladım. Onun itirafları bile bana olmamıştı gerçi, bir kapının aralığından gizlice dinliyordum. Konuşacak bile yüzümüz yoktu artık belki de...

“Çok sevmekten korktum önce. Sonra da çok sevilmenin ne demek olduğundan korktum. Ben o diye bir başkasına sarılırken bile onu sevdim. Büyük bir hayal kırıklığıydı benim için gerçekler, büyük yıkılmıştım. O zamanki hâlim ufak bir sıyrık gibi geliyor. Şimdiyse birisi elini tam buraya koymuş...” derken elini göğsüne koyup iki kez vurdu. “Söküyor gibi hissediyorum. Neyse zamanla alıştım tabii sevmeye. Dedim ki, ‘İsteyince oluyormuş. Biri de seni gerçekten sevebiliyormuş.’” Canının yandığından mı yoksa içerisinin duman dolu havasından mı bilmem, sesi titredi.

Karşımda gördüğüm, onun hiç bilmediğim bir yüzüydü; bana hiç göstermediği ama gösterseydi her şeyin başka olacağı hâliydi... Bir kere ya, bir kere şu sözleri duymak için her şeyimi vermiştim ben ona. En azından en başta birkaç cümle söyleseydi de bu kadar yarım bırakmasaydı bizi. Oysa elleriyle çıkardığı darağacında kendi bağlamıştı boynumuza geçirdiği ipi. Gözlerimin içine bakarak çekmişti hiçbir zaman bilmediğim sevgisini benden. Ölerken bile katilinin gözlerine bakan bir kadındım ben, ölerken bile çok seven...

“Sevdi de ne oldu? Kızın hayatının amına koydun! Ona yaşattıklarından sonra ben bile dedim keşke hiç sevmeseymiş seni diye.” Fırat’ın sözleri duraksamama neden oldu. İlk defa ona karşı bu kadar acımasızdı. Abi kardeş gibiydiler, Fırat onu bambaşka bir yere koymuştu kendi içinde. Öğretmeni, abisi, komutanıydı, değerliydi.

Alayla güldü Fırat’ın sözlerine. Sanki, “*Bilmiyor muyum bunları?*” dercesine. Gözleri daldı sonra. Elindeki kadehin tek dikişte dibini gördü. Başını kaldırdığında bal rengi gözlerini net bir şekilde görmesem de biliyordum içinin kan kırmızısı olduğunu. Kalbim yine dayanamıyordu onu böyle görmeye, sızlıyordu işte. Varlığına hasret bırakmıştı beni, bütün konu buydu aslında.

“O gitti, kurtuldu benden. Bense onsuz uyandığım her sabahta arıyorum onu.” Elini şakağına götürüp işaret parmağıyla başına vurdu. “Buradan bile atamıyorsun. Uyuyorsun, uykunda bile her gece işkence ediyor anılar, kâbus olup çöküyor. Uyanırken zaten hiç çıkmıyor buradan,” diyerek elini kalbine koydu.

Kaç gece en güzel rüyalarımı kâbusa çevirdiğini ben bilirdim. Kaç gece ağlaya ağlaya uyuyup uyandığımı. Belki o rahat uyuyordu beni bilmediği zamanlarda ama ben onsuz uyuyarak geçirdiğim bütün gecelerimi ona adamıştım. Hiç uyanmak istemediğim bir rüyaydı. Uyandığımda tekrar aynı rüyayı görmek için ölmeyi seçmiştim.

“O hapları bırakmanı söylemiştim sana abi.” Biraz öncekine göre daha ılımlıydı Fırat’ın konuşması. Benimse aklımda tek bir soru vardı. Ne hapi kullanıyordu?

“Onları almadan uyuyamıyorum, doktor bir sakıncasının olmadığını söyledi.” Nasıl uyursun diye biraz önce isyan ettiğim geldi aklıma. Uyuyamıyordu.

“Hiç mi merak etmiyorsun bütün gün nerede, ne yapıyor, kiminle diye?” Fırat ince bir buz tabakasında yürüyordu. Son sözleriyle masaya çarpan bardağın sesini ben bile telefonda değil birebir duymuştum.

“Ediyorum desem ne değişecek? Kiminle olduğunu en az benim kadar sen de biliyorsun!” Sert ses tonuna geri dönerken masadaki sürahiyi alıp kendine yeni bir kadeh doldurdu.

Tek dikişte bitirdiği kadehi masaya sertçe bıraktığında sesi bana kadar gelmişti. Gözleri daldı bir süre boşluğa, birbirimizin gözünün içine baktığımız ilk anı düşündü belki de. Oluşan sessizliği Fırat bozdu sonunda.

“Peki gelse şimdi, yüz çevirir misin? Dese sana, ‘Unutalım bütün olanları,’ diye, ne yaparsın abi?”

Gelen soruyla birlikte donup kaldım, nefes dahi alamadım. Ne ben böyle bir soruyu sormasını bekliyordum ne de kendimi duyacağım cevaba hazır hissediyordum. Fırat’ın ne yapmaya çalıştığını o an anlamıştım. Buraya beni onun düşüncelerini dinlemem için çağır-mıştı çünkü benim burada olduğumu sadece o biliyordu.

“Gelmez,” dedi sadece başını iki yana sallayarak.

“Sevmez.” Bir meyhane masasında otururken böyle demiştim ben de onun için bir zamanlar.

Başka bir cevap çıkmadı dudaklarının arasından. Öyle uzak bir ihtimaldi ki bu, öyle imkânsız... O da biliyordu. Benim aşkım büyüktü, doğru ama gururumun da ne denli büyük olduğunu çok iyi biliyordu. Kendime saygım vardı benim her şeyden önce. Kendimi bir aşk uğruna senelerce harap etmişim, sonrasında elimde koca bir hiç kalmıştı.

Telefonumdan gelen sesle kulağımdan biraz uzaklaştırdım. Arka planda Timur’un aradığını görünce kararsız bir şekilde çaprazımdaki masaya baktım. Arama tekrar düşerken Fırat’ın aramasını sonlandırdım. Telefonunun ekranını büyük ihtimalle aşağıya bakacak şekilde koymuştu o görmesin diye, böylelikle kapattığımı fark etmeyecekti. Timur’u daha sonra arayacaktım, zaten çağrısı kapanmıştı. Çantamı alıp son kez baktım ona. Yıllarca beni en yakınında olmama rağmen görmediği gibi yine görmedi. Zaten buna güvendiğim için ona bakmakta ve buraya oturmakta sakınca görmemişim. Masaya para bırakıp çantamı da alıp kalktım.

Serin hava yüzüme vururken derin bir nefes aldım. Elimdeki telefon tekrar çalarken bu sefer kapanmadan açtım.

“Sevda neredesin?” Ses tonu telaşlı geldiği için duraksadım.

“Dışarıdayım Timur, bir şey mi oldu?” Arabamın anahtarını çıkardığımda çantamı geri kapattım.

“Suikastı kimin yaptığı bulundu. Tehlikedesin Sevda! Seni almaya geliyorum, neredeyse konum at.” Arabasının sesi gelirken Timur oldukça endişeliydi ama konunun benimle alakasını hâlâ anlamamıştım.

“Arabam var, eve gidiyorum şimdi. Sen de oraya geç, doğru düzgün konuşalım.” Arabaya bindiğimde yaptığım ilk iş çalıştırıp frenlerini kontrol etmek oldu.

“On dakikaya kapıdayım.” Telefonu kapatıp çantamla birlikte yan koltuğa bıraktım.

Sokaktan ayrılıp caddeye girerken olanları düşünüyordum. Timur bir haftadır yoktu ve döndüğünde araştırmanın sonucunu öğrenmiş olmalıydı. Yine de aklıma yatmayan kısım, bu işin hangi kısımda bana dokunduğu ve neden tehlikede olduğumdu.

Sokağa girdiğimde Timur arabasından indi ve binanın önünde durdu. Onun arabasının arkasına park ettikten sonra ben de indim. Çantamı alıp arabanın kapısını kapattığımda evin anahtarını çıkarıp ilerledim. Birlikte eve girdiğimizde üstümdeki ceket çıkartıp vestiyere astım.

“Neler oluyor?” Mutfağa girip kahve suyu koydum. Karşılıklı oturduğumuzda mavi gözleri beni buldu.

“Seninle iki sene önce bir fuhuş çetesi operasyonuna katılmıştık. Ahlak büroyla, hatırlıyor musun?” Timur’un sorusuyla düşündüm. Benim ilk büyük operasyonumdu, bu yüzden her şeyi net bir şekilde hatırlıyordum.

“Evet, elebaşı yurt dışına kaçmıştı son anda.” Çeteyi çökertsek bile başlarındaki adamı yakalayamamıştık.

“Operasyon sırasında adamın sevgilisi kaçarken kendini bir arabanın önüne atmıştı, kadın ölmüştü. Biz sadece büyük operasyona katıldığımız için diğer baskınlara katılmamıştık ama kadının yerini ben bulmuştum adamı ararken. Adam, yurt dışından geri dönmüş. Ülkeye başka bir isimle giriş yapmış ama izini kaybetmişler. Bir haf-

ta önce gelmiş.” Son cümlesiyle birlikte her şey yerine oturmuştu.

İntikam istiyordu. Ölen sevgilisinin intikamını almak için dönmüştü. Ellerim buz gibi titrerken masaya tutundum. Polis olarak her şeyle mücadele etmek bizim görevimizdi ama sizi direkt öldürmeye yönelik hedef belirlemiş birisi varsa karşınızda, işte o anda durumlar daha tehlikeli oluyordu. Üstelik bir hafta kadar önce Timur ölme çok fazla yaklaşmıştı.

“Sevda, tehlikedesin. Operasyonda kim varsa tek tek peşine düşüyor. Benden sonra farklı illerde görev yapan diğer polislerle de çeşitli suikast girişimlerinde bulunmuş.” Uzanıp elimi tuttuğunda gözlerinde korku vardı. Kendisi için değil, benim için korkuyordu.

“Şube Müdürü bir şey söyledi mi?” Elimi ondan çekip ayağa kalktım. Kaynayan suyla birlikte iki fincan çıkarıp kahveleri yaptım. Fincanlardan birini onun önüne bırakıp sakinleşmek için kendi fincanımdaki kahve kokusunu içime çektim.

“Kendine bir süre yetecek kadar çanta hazırla, gitmeliyiz.” Başımı kaldırıp yüzüne baktığımda oldukça ciddiymi.

“Nereye gidiyoruz?” Bizi güvenli bir yere alacakları kesindi. Bu olayların başındaki kişi bulunmadığı sürece hayatımız tehlikeydi.

Kapı çaldığında birini beklemediğim için ayağa kalkıp belimdeki silahı çıkardım. Emniyet kilidini açtığımda Timur da kendi silahını çıkarmıştı. Kapıya ilerlediğimde mercekten baktım ama siyah bir ekran gibi karanlıktı. Timur’a bakıp başımı iki yana salladığımda eliyle kapının arkasını işaret etti. Duvarın arkasına geçtiğinde elimle üçe kadar sayıp kapıyı bir anda açtım. Timur silahını çekerken ben de geriye doğru çekilmiştim.

Karşımda onu gördüğümde yutkundum. Bal rengi gözlerinin içi kızarmıştı, saçları dağınıktı. Üstünde siyah kot pantolon ve gömlek vardı. Gözleri yorgun bakıyordu. Normalde bunu iyi gizlerdi ama içtiğini bildiğim için rol yapamayacak kadar ifadesinin kırılmış olduğunu biliyordum. Silahımı aşağıya doğru indirirken Timur da silahını tekrar beline yerleştirmişti.

“Gidiyoruz,” dedi gözlerimin içine bakarak.

“Biz gidiyoruz. Sevda için güvenli bir ev ayarlandı.” Timur araya girdiğinde ses tonu oldukça sertti.

“Koruma görevin bana verildi. On dakika içinde evden çıkacağız.” Gözlerime bakarak konuşmaya devam ederken Timur’u es geçmişti.

“Şube Müdürü ile konuşmam gerek.” Cebimdeki telefonu çıkarırken beni durduran sözleri olmuştu.

“Şube Müdürü ve Binbaşı’nın kararı. Sekiz dakikan kaldı.” Sırtını duvara yaslarken ellerini cebine koydu.

İçeriye girmedi, öylece durdu. Timur’a doğru döndüğümde telefonunu çıkarıp şubeyi aramıştı benden önce. Yatak odama girdiğimde orta boy bavulu çıkarıp içine kıyafet ve ihtiyacım olacak malzemeleri aldım. Ne olursa olsun bu evden ayrılmam gerekiyordu. Çantamı toplayıp çıktığımda koridorda gördüğüm Timur’un omuzları çökmüştü. Kiminle gideceğim belliydi.

Bavuluma uzanıp aldığımda anahtarımı çıkarıp kapıyı kilitledim. Asansöre üçümüz binip aşağıya indiğimizde onun arabası hemen binanın önünde duruyordu. Bavulumu arabasının bagajına yerleştirip şoför koltuğuna oturdu direkt. Timur’la karşı karşıya kaldığımızda gözlerimiz buluştu.

“Şubeye geçeceğim, ararım seni sonra,” dediğinde başımı usulca salladım.

“Kendine dikkat et,” dedim tebessüm etmeye çalışarak.

Arabanın kapısını açıp bindiğimde Timur olduğu yerde duruyordu. Emniyet kemerimi takıp geriye yaslandım. Yan aynadan baktığımda araba çalışıp sokaktan ayrılana kadar izledi. Geriye yaslanıp camı sonuna kadar açtım. İçeriye dolan serin havayla birlikte derin bir nefes aldım. Arabanın içine sinen kokusu ve yanımdaki varlığı beni mahvediyordu.

Telefonumu çantamdan çıkarıp önce annemi sonra da ablamı arayıp bir süreliğine göreve çıktığımı söyledim. Fırsat buldukça ikisini de arayacağımı söyleyip kapattım. Telefonu tamamen kapatıp çantama koydum. Gittiğimiz yol şehir dışına doğru çıkarken nereye

gideceğimizi bilmesem de sorma gereği duymadım. Araba hafif sarsıntıyla ilerlerken gecenin karanlığı her şeyi yutmuştu. Başımı geri yaslayıp gözlerimi kapattım.

Hafifçe kıpırdanırken uyuyakaldığımı anladım. Biraz önce duyduğum sesle duraksarken gözlerimi açmayıp hareketsiz kaldım. Sesli bir şekilde nefesini verirken telefonda konuştuğunu anladım. Araba hareket etmiyordu, durmuştuk.

“Onu korumak konusunda ne gerekiyorsa daha fazlasını yapacağımı biliyorsunuz. Bütün yetkimi kullandım bu görevi almak için. Sevda’nın saçının teline bile zarar gelmeyecek.” Ses tonu düşük olsa da oldukça katıydı. Kiminle konuştuğunu bilmiyordum ama üst mevkide biri olduğu kesindi.

“Önce onun canı, anlaştığımız gibi.” Cümlesiyle kaskatı kesilirken kalbim sıkıştı. Uyandığımı anlamış olmalıydı ki telefonu kapattı.

Başımı çevirip ona doğru döndüğümde gözleri üstümdeydi. Kısık bakan gözlerim karanlığa alıştığında arabanın kapısına doğru yaslanmış, yönünü tamamen bana dönmüştü. Ellerimi dağılmış saçlarımın arasından geçirip bileğimdeki siyah lastik tokayla topladım. Ön camdan dışarıya baktığımda geldiğimiz sokak bana çok yabancıydı. Sokak lambaları ışığında evler aydınlanırken kısa bir an etrafı taradım ama sade bir mahalleye benziyordu.

“Eskişehir’deyiz. Bir süre burada kalacağız.” Konuştuğunda başımı usulca sallayıp onayladım. Ben uyurken şehir değiştirmiştik ve gün aydınlanmak üzereydi.

Arabadan indiğimizde bavullarımızı aldık. İki katlı loş karanlıkta beyaz olduğunu düşündüğüm boyalı evin önünde durduk. Anahtarını çıkarıp kapıyı açtığında içeriye girdik. Bavulu kapının yanına bırakıp geriye çekildi. Kapıyı arkamızdan kapattığında bu evde onunla birlikte süresiz bir şekilde kalmanın bana hiç iyi gelmeyeceğini biliyordum. Bu kapıdan çıkıp gidemiyordum da işte, öyle bir hâldi ki durumum. Ruhum ağrıyordu.

“Yukarıda üç yatak odası var, birisi dolu. Diğer ikisinden istediğini alabilirsin. Acıktıysan mutfakta yemek olması gerekiyor. Banyo

da merdivenleri çıkınca soldan ilk kapı.” Ben evi incelerken arkamda durmuş evi anlatıyordu.

“Kimin evi burası?” Evin her köşesini biliyormuş gibi konuşuyordu.

“Askeriyeden bir arkadaşımın evi. Birlikte görev yaptığımızda burada kalmıştım bir süre. Şu an şehir dışında görevde.” Yanımdan geçip üçlü koltuğa oturduğunda gözleri üstümden çekilmemişti.

“Güvenli ev demişti Timur. Burayı da öyle sandım.” Gözlerim ona dönerken Timur’un isminin geçmesiyle kaşları çatıldı.

“Burayı sadece ben biliyorum, kimseye nereye gideceğimizi söylemedim. Güvenli evler işlem kaydı yapıldığı için içeriden ulaşılacak konumdalar. Seni tehlikeye atmam.” Yaptığı açıklamanın ardından sessiz kaldım.

Bavulumu alıp üst kata çıktığımda ilk işim banyoya girmek oldu. İşlerimi halledip elimi yüzümü yıkadım. Yolda biraz olsun uyuduğum için dinlenmiş hissediyordum. Banyodan çıkınca başka bir kapıyı açtığımda odada herhangi bir özel eşya olmadığı için yerleşebileceğimi düşündüm. Çift kişilik yatak, üç kapaklı giysi dolabı ve pencere kenarında çalışma masasıyla siyah deri kaplı sandalye vardı. Güneş doğmaya başlamıştı, hava aydınlanıyordu. Bavulumu açıp içinden beyaz tişört ve lacivert eşofman çıkardım. Üstümü değiştirdikten sonra yatağa uzandım.

Gözlerimi kapatacağım sırada merdiven basamaklarından gelen sesle yukarı çıktığını anladım. Yan taraftan kapı açılma sesi gelirken birkaç dakika sonra su sesi gelmeye başladı. İçimi çekerek gözlerimi kapattım ve birkaç saat daha uyumak istedim. Aynı evin içinde nasıl olacağımızı bilmiyordum, düşüncesi bile nefesimi kesiyordu.

Odanın kapısı açıldığında kapalı olan gözlerimle düzenli nefesler almaya çalıştım. Adım sesleri oldukça sessizdi ama yatağın başına geldiğinde durduğunu anladım. Ufak bir tıkırtının ardından sandalyeyi çekip yatağın yanına koymuştu. Beni izliyordu.

“Adımı bile anmıyorsun. Ben gözünün içine bakarken sürekli gizliyorsun kendini benden. Sen beni görmeyince ölüyorum, sen beni duymayınca ben herkese sağır oluyorum. Daha ne kadar süre-

cek cezam? Ne kadar mahrum bırakacaksın beni kendinden?” İcini çektiğinde ses tonundaki acı beni afallattı. Uyumadığımı biliyordu.

Ona sırtımı dönüp gözlerimi sıkıca kapattım. Ellerim üstümdeki ince kumaşı sıkıca sararken derin nefesler aldım. Bu sadece ona değil, bana da cezaydı ama affedemiyordum. Benim yerime bir başka kadını koyması ağır geliyordu. Bana vereceği sevgiyi o kadına vermişti. Onun saçlarını sevmiştii, gülmüştü, öpmüştü, göğsüne yatırmıştı. Gözümden düşen damla yavaşça süzüldü.

Sandalyeden kalkıp gitmek için hareketlendiğinde elimle yavaşça sildim akan gözyaşımı. Adımları kapıya doğru ilerlerken kapının açılış sesini duydum.

“Verdin mi o çiçeği ona? Mektubun üstüne düşen beyaz çiçeği...” dedim kısık, kırık bir ses tonuyla.

“Vermedim, odamdaki çekmecede hâlâ sahibini bekliyor.” Sesli bir nefes verip cevap vermeyeceğimi anlayınca kapının kapanma sesiyle gittiğini anladım.

Gözlerim kapalı biraz kaldım ama uyuyamadım. Çiçeği ona vermemişti. Neden vermemişti? Belki de içinde bir yerlerde o kadının aslında ben olmadığımı hissetmişti.

“Ben seninle birlikte olmadım ki Seveda, ben sana kendimi adadım.”

Sözleri kulaklarımda yankılanırken yutkunamadım.

Daha fazla yatakta kalamadım. Bavulumdan şampuanımı ve havlumu alıp odadan çıktım. Banyoya girdiğimde kapıyı kilitleyip suyu ayarladım. Üstümü çıkardıktan sonra ılık suyla duş aldım. Şampuanımı banyoda bırakıp havluya sarıldım. Çıkardığım kıyafetleri alıp kendi odasına gittiğini bildiğim için banyodan çıktım. Yerleştiğim odanın kapısını açacakken yan odanın açılan kapısıyla başımı kaldırdım hızla. Göz göze geldiğimizde ıslak saçlarım yüzüme yapışmıştı. Tenimden geçen elektrik akımı sanki ona ulaşmış ve ikimizi de çarpmış gibiydi. Derin bir nefes aldı. Aramızda çok bir mesafe olmadığı için kokum ona ulaşmış olmalıydı ki gözlerini sıkıca kapatıp geri açtı.

“Üşüyeceksin, odana girsen iyi olur,” dedi yoğun bir ses tonuyla.

Elimin altındaki kapı kolunu indirip içeriye girdim. O söylediğinde fark etmiştim kapıda öylece kaldığımı. Kapıyı arkamdan kapatırken sırtımı yasladım. Elim delice atan kalbimin üstünde dururken hiç geçmeyecek gibi gelen o ana geri dönmüştüm sanki. Hâlâ deli gibi âşıktım ona, hâlâ deli gibi atıyordu kalbim.

Kapının arkasından gelen sesle gölgesi kapı altından görüldüğünde onun da diğer taraftan yaslandığını anladım. Ne kapıyı açıp içeri girebiliyordu ne de kapıdan ayrılabilirdi.

Odanın içinde zorlukla adımlayarak kendime kıyafet çıkarıp giyince direkt yatağa girdim. Bu sefer uyumayı başarmış, kısa süreli de olsa hayatla bağlantımı kesmiştim.

Sabah gözlerimi açtığımda aralık olan perdeden sızan güneş ışığıyla başımı diğer tarafa çevirdim. Kısa süre sonra midemden gelen sesle yataktan çıktım. Banyoya uğradıktan sonra aşağıya inip mutfığa girdim. Kahvaltı masası hazırlanmış, çay demlenmişti. Mutfığın açıldığı balkona doğru ilerlediğimde elinde bir bardak çayla oturduğunu gördüm. Beni fark ettiğinde ayağa kalkıp içeriye girdi.

“Günaydın,” dedi yüzünde tutmaya çalıştığı hafif bir tebessümle.

“Günaydın.” Sessiz bir fısıltıyı andıran ses tonumla gözlerini benden kaçırdı.

Kendime bir bardak çıkardıktan sonra çay aldım. Sandalyeyi çekip oturduğumda karşıma geçti. Önümdeki tabağa kahvaltılıklardan koyduktan sonra sakince yemeye başladım. Gözlerim tabağımdayken onun bakışlarını üstümde hissediyordum.

“Dışarıya çıkmak ister misin kahvaltıdan sonra?” Sorusuyla başımı kaldırıp yüzüne baktım.

“Olur.” Bu dört duvar arasında onunla nasıl kalacağımı hâlâ bilmiyordum.

Kahvaltının ardından yukarı çıkıp üstümü değiştirdim. Mahalle

içinde küçük bir tur atıp geleceğimizi bildiğim için kot pantolon ve tişört giydim. Saçlarımı tarayıp topladım. Telefonumu arka cebime koyup aşağıya indim. Kapının yanında bekliyordu, beni görünce kapıyı açıp dışarıya çıktı. Açık bıraktığı kapıdan çıkıp kapattım. Yan yana yürümeye başladığımızda sokaktaki evlerin bahçelerinden yayılan çiçek kokusunu içime çektim. Kısa bir an gözlerim kapanırken yüzüme cılız bir tebessüm yer edindi. Çocukluğumu hatırlattı bu koku bana. Başımı yana çevirdiğimde göz göze geldik. Gözlerini kaçırın taraf ben oldum.

Bir alt sokağa indiğimizde küçük bir manava uğradık. Oldukça güzel ve taze görünen meyvelerden aldık. Bana uzattığı kese kâğıdını aldığımda içinden gelen çilek kokusu oldukça yoğun ve tatlıydı. Çiçeklerden alıp ağzıma attığımda damağımda yayılan enfes tatla içimi çektim. Birkaç çilek daha yerken ben, o ödemesini yapıyordu.

“Hanımın hamile herhâlde evladım, pek de güzel. Ben de böyleydim büyük oğluma hamileyken.” Manava gelen ellili yaşlarındaki teyzenin konuşmasıyla yediğim çilek boğazımda kalmış, öksürmeye başlamıştım.

Hemen yanıma gelip kese kâğıdını aldı ve sırtımı sıvazladı. Derin derin nefesler alırken gözümünden gelen yaş sildim. Başımı kaldırdığımda bal rengi hareleri öyle güzel bakıyordu ki canım yandı. Bir adım geri atıp tutuşundan kurtuldum. Bize bakan teyzeye dönüp zorlukla tebessüm ettim.

“Biz evli değiliz.” Bu gerçeği sesli olarak dile getirmek, dilimde acı bir tat bıraktı.

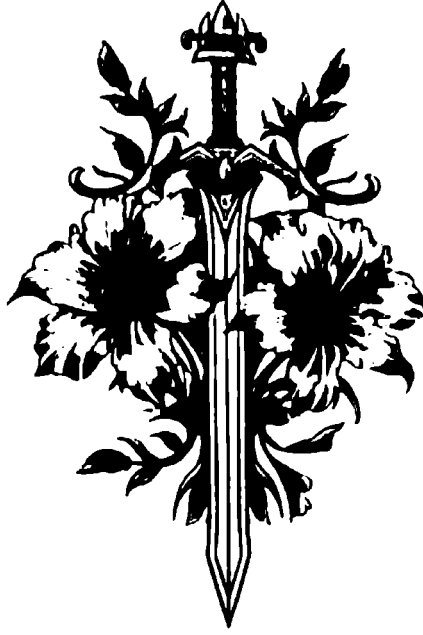
“Kusura bakmayın evladım.” Teyze mahcup bir şekilde aldığı elma poşetiyle gitti.

Üstüme düşen gölgeyle başımı kaldırdığımda gözleri üstümde geziyordu. Aklından ne geçiyordu bilmiyorum ama dudaklarını birkaç kez aralayıp bir şey demeden kapattı. Meyveler hazır olunca eve geri dönmüştük. Mutfaka geçtiğimde kâse çıkarıp meyvenin bir kısmını yemek için ayırıp diğer kısmını dolaba yerleştirdim. Kâsedeki meyveleri yıkadıktan sonra masanın üstüne bıraktım.

“Sevda,” dediğinde salondan gelen sesiyle içeriye geçtim. Karşı-
sında durduğumda derin bir nefes aldı.

“Bize bir şans daha veremez misin?” diye sordu gözlerinde bin-
bir çeşit parıltı ve umutla.

Bölüm 7

Şans...

İkinci bir şans istiyordu biz olabilmemiz için. Öyle güzel bakıyordu ki sanki yıllardır beklediğim o bakışlar tam şu an sevdiğim adamın gözlerinin içine yerleşmişti. Aşk... Sanırım bir tabiri olsa bakışlarının, hiç duraksamadan *aşk* derdim. Peki biz bir şans hak ediyor muyduk?

“Hak etmiyoruz.” Dudaklarımdan dökülen cümleyle sarsıldı. “Biz ikinci bir şans hak etmiyoruz. Ben seni affedemiyorum, sen beni nasıl affediyorsun?” diye sordum sonunda dayanamayarak.

“Senin suçun değildi, her şeyi ben batırdım.” Bu sefer yumuşak çıkan ses tonu beni inandırmak ister gibiydi.

“Son zamanlarda düşündüğüm, geri plana atmak istediğim bir düşünce var. Bir güve gibi beynime yayılıp içten içe beni kemiriyor.” Günler sonra yüz yüze yaptığımız ilk konuşmaydı ve ben ona karşı dürüst oldum.

“Söyle bana,” dedi neredeyse yalvaran bir ses tonuyla. Sanki benim için her şeyi ortadan yok edebilecek gibiydi.

“Eğer ben gelseydin sana... Ne olurdu? Onun yerine ilk beni

öper miydin? Dokunduğun, sevdiğin ilk benim saçlarım mı olurdu?” Gözlerim dolduğunda gözyaşlarımı geriye ittim ama onu puslu bir günde gökyüzüne bakıyormuş gibi görmeye başlamıştım.

“Bazen sana geç kalmışım gibi hissediyorum.” Cümlesi zihnimin duvarlarında çarparken bana söylediği anı hatırladım. Kolları arasındaydım ve beni sıkıca sarıyordu. “Sen değil Sevda, o mektubu aldığım ilk gün seni arayıp bulmadığım için ben suçluyum. Doğru, sen bana gelmedin ama adım attın. Keşke güzel gözlü kadın, keşke cesur kadın, keşke kalbimin ait olduğu âşık olduğum kadın kadar cesur olabilseydim.”

Şimdi onun gözleri de puslu bakıyordu. Öyle bir sıkıntıyla doldum ki göğsümden kopan hıçkırıkla bir adım attım ve ona sarıldım. Öyle bir kırılma noktası yaşıyordum ki duygu patlaması denen şey sanırım buydu. Kollarında hıçkıra hıçkıra ağlarken aslında ağladığım bizdik. Boşa giden zamanımız, onunla uyuyamadığım her gece ve uyanamadığım her sabahı...

Eli saçlarımın arasına girerken diğer eliyle göğsüne daha sıkı sardı beni. Öyle güzeldi ki onun kollarında olmak... Bedenim sızladı, ona daha yakın olmak için yalvardı. Çenesini başıma dayayıp hıçkırıklarım kısa iç çekişlere dönene kadar kollarında tutmaya devam etti.

“Seni o kadar çok seviyorum ki... Sana öyle çok âşığım ki seni bu yüzden affedemiyorum. Benim yerime bir başka kadını öpmeni izledim ben, onun gözlerinin içine bakmana dayandım. Şimdi onun yerinde kendim olacağımı bilmek... Kabullenemiyorum. Üzgünüm, çok üzgünüm...” dedim kollarından çıkarak.

Odaya girdiğimde kapıyı kapatıp arkasına yaslandım. Gözyaşlarım usulca süzölmeye devam ederken aşağıya doğru kayıp oturdum ve dizlerimi kendime doğru çektim. Kalbimin bir parçası her şeyi unutmak için yanıp tutuşurken diğer parçası bir daha asla ona güvenemeyeceğimi söylüyordu. Bense ortada kalmış ve ne yapacağımı bilemez hâldeydim.

Buraya geleli bugün yedi gün olmuştu. Odadan nadir olarak çıkıyor, genelde yemek saatlerinde aşağıya iniyordum. Onunla aynı evin içinde kalmak beni zorlasa da o günden sonra yüz yüze bakamayacak kadar kendimi kötü hissediyordum. Nefes almaya ihtiyaç duyduğumda ikinci kattaki balkon durak noktam oluyordu. İki kez civardaki bir kitapçıya gitmiş, okumak için kitap almıştım. Sabah sporumu elimden geldiğince rutin hâline getirmiştım. Kitap okuyup internetten araştırma yapıyordum.

O ise genelde kapım açık kaldığında durup öylece beni izliyordu. Sanki tek işi buymuş gibi uzun uzun bana bakarken ben gözlerimi çevirip ona bir şey diyemiyordum. Bazen akşamları balkonda kitap okurken uyuyakalıyordum ve uyandığımda üstümde pike oluyordu ya da akşamları yemek yemediğim zamanlar çayın yanına mutlaka sevdiğim tatlılardan buluyordum. Dudakları sessizdi ama hâlâ bana varlığını hissettiriyordu.

Gök yarılmıştı sanki. Öyle bir gürlüyordu ki hava, çakan şimşeklerin arkası kesilmiyordu. Birkaç dakika sonra hızla bastıran sağanak yağmur iri damlalar şeklinde düşmeye başladı. Yaz biterken eylül ayına girmiştik. Sonbahar havası henüz kendini belli etmese de yağmur, zamanının geldiğinin habercisiydi. Pencereyi açıp yağmurla ıslanan taze toprak ve çim kokusunu içime çektim. Öyle güzel, öyle ferahlatıcıydı ki gözlerimi kapatıp birkaç dakika bu anın tadını çıkardım.

“Üşüyeceksin.” Sesini duyduğumda kirpiklerim aralanırken ona doğru dönmedim. Bir şey demedim, o da dememi beklemedi zaten.

Omuzlarıma konan yumuşak pikeye kollarımı sardım. Yağmurdan önce bunaltıcı bir hava olduğundan ince bir tişört vardı üstümde sadece. Başımı pencerenin pervazına dayayıp gökyüzünden süzülen yağmurun yere vuruşunu izledim. Ters yönden esen rüzgâr içeriye yağmurun girmesini önüyor, kokusunu taşıyordu.

Bir an başımı çevirdiğimde yan taraftaki koltuğa oturmuş beni izleyen gözleriyle karşılaştım. Öyle yoğun, öyle büyük bir dikkatle bakıyordu ki bana, sanki dünyada sadece ben vardım. Bakışları bana bu duyguyu hissettiriyordu. Her zaman kaçırdığım gözlerimi

bu sefer ondan kopartamadım. Alnına dağılan saçları nemliydi, duştan çıkmış olmalıydı. Birkaç günlük olan sakalı uzun zaman sonra onu sakallı olarak görmemi sağlamıştı. En son görevden geldiğinde görmüştüm bu hâlini ama o zaman da işe döndüğü için kısa sürmüştü. Gözlerinin altındaki halkalar biraz olsun dağılmış, teni canlanmıştı. Geçen haftalara göre daha iyi görüldüğünü inkâr edemeyecektim.

“Haber var mı Ankara’dan?” En sonunda sessizliği bozmuş, gözlerimi üstünden çekmiştim.

“Henüz netleşen bir şey yok ama alınan önlemlerle saldırılar durdu. Herkes elinden geleni yapıyor.” İş konuşulduğu an ciddi tavrına bürünmüştü.

“Daha ne kadar kalacağız burada?” Pencereyi kapatıp karşısındaki koltuğa geçip oturdum. Ondan kaçsam bile sorularımın cevabını sadece o verebilirdi.

“Sonsuza kadar demek isterdim ama maalesef yakında dönüş emri gelir.” Geriye doğru yaslanıp aklından geçenleri aktardı. Burada kalmak istemesinin nedeni güvenlik değil, yanında olmamdı.

“Telefonunu verir misin?” Elimi uzattığımda avcumun içine bıraktı.

Benim telefonum izlenilebilir olduğu için hâlâ kapalıydı. Onun telefonu askeriye üstünden izlenime kapalıydı. Annem ve ablamı birkaç kez ondan aramış, iyi olduğumu haber vermiştim. Yan odaya geçerken telefon rehberine girip aradığım ismi buldum. Üçüncü çalışta açılan telefonla yatağın üstüne oturdum.

“Benim, Sevda,” dedim herhangi bir yanlış anlamayı baştan önlemek amaçlı.

“Günlerdir sana ulaşmaya çalışıyorum. Telefonun kapalıydı,” dedi Timur. Ses tonu sitem doluydu.

“Kendi telefonumu kullanamıyorum izlendiği için. Tehlikenin boyutu belli. İyi olduğumu haber vermek istedim. Sen nasılsın?” Onu aramama sebeplerimden bir diğeri de en son yaptığımız konuşmanın üstüne umutlanmamasını istememdi. Zaten düzenli verilen raporlardan iyi olduğumu biliyordum.

“İyiym, sadece seni merak ediyordum. Sesini duymak güzel,” dediğinde tam olarak bundan dolayı onu aramak istemiyordum işte.

“İyi olmana sevindim. Şimdi kapatmam lazım, kendine dikkat et.” Konuşmanın bundan ileriye gitmesini istemiyordum. O; benim her zaman dostum, arkadaşım olarak kalacaktı. Daha fazlası onu yaralar, beni öldürürdü.

“Sen de kendine dikkat et.”

Telefonu kapattıktan sonra bir süre avuçlarımın arasında dururken öylece kaldım. Yağmur durmuştu, karanlık gökyüzünde hâlâ şimşeklerin izleri vardı.

Titreyen telefonla yanan ışığı odayı aydınlattı. Ekranaya kayan gözlerim, gelen mesajın kime ait olduğunu gösterdi. Şifresini bildiğim telefonda mesajı okuyup okumamak arasında kararsız kaldım. O kadından gelmişti.

On Gün Önce

Kara

Amaçsızca sürdüğüm arabanın yolu en nihayetinde aklımdaki düşüncelerin sahibine getirdi beni. Arabayı park ettiğim sokağın başında bir süre bekledim. Eve geldiğinde arabasından inmiş, sonrasında yorgun bir ifadeyle binaya doğru ilerlemişti. Her akşam olduğu gibi yine görmezden geldi beni. Yüreğim onun adını kalbime kazınmıştı bir kere ve benim ondan vazgeçmeye hiç niyetim yoktu. Bu defa sadece kendim için değil, ikimiz için savaştım.

“Affet Sevda, ne olur bir gün affet beni. Hiç değilse bunun umuduyla tutunayım.” Sessiz feryadım ona ulaştı mı bilmiyorum ama birkaç dakika sonra mutfağının ışığı yandı.

Arabamın ön kaputuna yaslanıp bir lambanın yaydığı ışığı, tül perdenin arkasındaki sevdiğim kadını düşünerek izledim. Kalbimin sancısı öyle şiddetli vurdu ki şu an o merdivenleri çıkıp kapıyı açtığı an onu kollarıma almak istedim. Sadece birkaç saniye bile

dursa yeterdi. Özleminden beni getirdiği son nokta buydu, kokusunu içime çekerek yetineceğim birkaç saniye sadece. Gözlerimi sıkıca kapatıp içimi çektim.

Ona bunu yapmaya hakkım yoktu.

Beni bıraktığı an delirmiştım. Terk etmişti beni. Bu hayatta en çok güvendiğim kadın, kalbime ve bana hükmeden kadın, kollarımın arasından çıkıp gitmişti. Haklıydı ve bu haklılık benim canımı hiçbir şeyin yakamayacağı kadar çok yakıyordu. Bu sevda yangını hiç bitmeyecek gibiydi.

Saatler geçerken birkaç kez sokak boyu yürüdüm. Semt oldukça sakın ve güvenli görünse de onu burada tek başına bırakmak çok zordu. Güçlü bir kadındı, her şeyle baş edebileceğini de biliyordum ama şu içimdeki endişe ve korkuya bir türlü engel olamıyordum. Ona bir şey olacak diye aklım çıkıyordu.

En sonunda ışıkları tamamen kapandığında saat on bire geliyordu. Sabah işe gidecekti. Biraz daha bekleyip en sonunda arabama bindim. Artık evde değil karargâhın misafirhanesinde kalıyordum. Arada annemi görmeye gidiyordum sadece. Onsuz o eve adım atamıyordum. Gerçi taşınmak istediğini düşündükçe bir daha da o eve giremeyeceğimi biliyordum.

Karargâha geldiğimde girişteki asker kapıyı hızla açtı. Aracı park alanına bıraktığımda nöbetçi askerlerden birinin hızla geldiğini görünce durdum. Karşımda durunca selam verdi.

“Söyle asker.”

“Komutanım, bir hanımefendi geldi. Ziyaretçi odasında sizi bekliyor. Nişanlınız olduğunu söyledi.” Askerin sözleriyle tek kaşım yukarı kalktı.

Benim tek bir nişanlım vardı, o da karım olmuş ve sonrasında beni terk etmişti. Onun yanından geldiğime göre de burada olmasına imkân yoktu.

“Gidebilirsin asker.” Hızla yanımdan uzaklaşan askerle yatakhaneleri es geçip kapalı olan ziyaretçi odasına yöneldim.

Bu saatte ziyaret yasaktı ama kimse bir yüzbaşının nişanlısını

kapı dışarı edemezdi. Bu yüzden nişanlı olduğumuzu söylemişti ve o kişinin kim olduğunu biliyordum. Ziyaretçi odasına girdiğimde yanılmadığımı anladım.

“Senin burada ne işin var?” Öfkem, ses tonumdan bile anlaşılırken bir adım geri çekildi.

“Söyleyeceklerim var,” dedi Eylem, hâlâ yüz­süzce onu dinleyeceğimi sanırken.

“Seni mahvederim Eylem, öyle mahvederim ki ölmek için yalvaracak duruma gelirsin! Yine de elimi sürüp öldürmem seni. Şimdi siktir git!” Hışımla ona doğru adım attığımda gözlerinde korku vardı. Ben de bunu istiyordum, korksun ve bir daha hayatımızın ucundan geçmesin.

“Ben zaten mahvoldum! Lanet olsun ki senin o çok sevdiğin Seveda denen kadın bunu başardı!” Korkusuna rağmen öfkesi daha baskın çıkarken tiz sesi yankılandı.

“Hak ettin! Bizim yıllarımızı çaldın sen! Sen nasıl bir kadınsın? Hâlâ geçmiş karşıma yüz­süzce hesap sorabiliyorsun! Ulan ben sevdiğim kadının gözünün içine bile bakamıyorum senin yüzünden! Senin oyunların, saçma sapan işlerin yüzünden bu hâldeyiz!” Öyle çok bağırmıştım ki boynumdaki damarların gerilip genişlediğini hissettim. Ona karşı nefret bile hissedemeyecek kadar boş, elimi göğüs kafesine sokup taştan kalbini paramparça edecek kadar acımasızdım.

“Eğlenceli olur,” dedi. “Zaten o kız ona karşılık vermiyor, sen çok güzelsin,” dedi. Yakışıklıydın, güzel seviyordun. Senin tarafından sevilmenin ne demek olduğunu merak ettim. Beni yakalasaydın bile oyun olarak görüyordum, sorun olmaz diye düşündüm. Çok yalvardım...” Gözleri dolarken anlattığı şeylerle zorlukla yutkundum.

“Kim?” diye sordum, bir el boğazımı sıkarak gibi beni sıkıştırırken. “Kim yaptırdı bunu sana!” Hırsıyla sorduğumda önümde duran sandalyeyi alıp fırlattım.

“Sırma!” dedi korkudan bembeyaz kesilirken. “Timur sayesinde tanıştık diyebiliriz aslında. O, hastanede çalışırken vurkaç olayında yaralanan hasta bendim. Timur’la arkadaş ortamından tanışmıştık. Üçümüz hastane odasında sık sık bir araya geliyorduk. Sırma’nın

ona âşık olduğunu anladım ve konuşunca itiraf etti âşık olduğunu. Timur ise onu sadece arkadaş olarak görüyordu. Bir süre sonra biz de arkadaş olduk ve bana senden bahsetti. Seni uzaktan gördüm, birkaç hafta sonra da yolunu kestim. Bütün mektupları okumuştum. Hiç kendinden bahsetmemişti mektupları yazan kadın. Sadece sana olan aşkı yazmıştı, bu yüzden kolay olacaktı.”

Masanın kenarındaki sandalyeye çöker gibi oturdu. Bense hâlâ şoktaydım. Kardeşim olan Sırma, her şeyden çok önem verdiğim kız kardeşim, beni sırtımdan vurmuştu. Ne kadar ölmem dersem o kadar öldürüyorlardı beni.

“Yalan söylemediğini nereden bileceğim?” diye sordum son bir umutla. Bu kadarını da bana yapmamış olsun istedim.

“Timur’a âşıktı ve Timur senelerdir Sevda’dan başkasını görmüyordu. Sevda’nın acı çekmesini istedi, hem abisine hem de en yakın dostuna ihanet etti. Timur, Sevda’yla nereye gitse Sırma bana haber veriyordu ben de seni oraya çağırıyordum. İlk öpüşmemiz bile planlıydı. Kafede seni öpmüştüm ve hemen geri çekilip bana çok kızmıştın.” Yüzünde acı bir tebessüm varken kız kardeşimin ihanetini anlattı bana.

“Neden yaptın?” Gözlerinin içine bakarak sorduğumda ikimizin yüzleşmesini bu kadar ani beklemiyordum.

“Başta oyundu ama sonra sana gerçekten âşık oldum. Ne yaparsam yapayım bana katlanıyordun. Yine de hiçbir zaman benim olmadın. Hep bir boşluk vardı aramızda. Hiçbir zaman bana ona baktığın gibi bakmadın, sevmedin. Hep bir sınır çektin aramıza.” Başını iki yana salladığında titreyen ellerini birbirine bastırdı.

“Beni sevdiğin için mi terk ettin? Sana inanmamı bekleme.” Anlattıklarına inanamıyordum.

“Gelseydin ben kazanacaktım. Ben sana âşık oldukça Sırma benimle dalga geçti, kazdığım kuyuya düştüğümü söyledi. Haklıydı ama bu canımı çok yaktı. Eğer dönseydin ona aslında beni sevdiğini kanıtlayacaktım ama dönmedin.” Başını kaldırıp gözlerine baktığında kız kardeşimle planladığı ihanetini anlattı. Kanımdan olan kadını hiç tanıyamamışım meğer.

“Timur’a bu yüzden yaklaştın çünkü Sırma’nın canını yakmak istiyordun,” diyerek tahmin yürüttüm.

“Doğru ama sadece o değildi. Timur’un aile şirketiyle ortaklık kurmamız gerekiyordu. Para ve aşk arasında kalırsam kesinlikle parayı seçerdim, ben de seçtim. Onu Sevda’yla tehdit ettim, Timur’a her şeyi anlattım. Sevda’nın bunları öğrenince yıkılacağını biliyordu. O yüzden susmam için ne istiyorsam verdi bana. Çok âşıktı, onu görmeyen bir kadın için her şeyini vermeye hazırды.” Alayla baktığında son cümlesini canımı acıtmak için söylediğini biliyordum.

“Ne değişti de Timur seni kapının önüne koydu?” Buraya bunun için geldiğini biliyordum.

“Düğüne Sevda’yı çağırdım. Zafer nıdamdı o davetiye benim. Siz ayrılmıştınız ve onu çok seven bir diğer erkek benimle evleniyordu. Düğüne geldi, nikâhtan sadece beş dakika önce Timur’un odasına girdi. Ona ne söylediyse nikâh masasında beni bırakıp gitti Timur.” Eylem ayağa kalktığında karşıma geçti.

O gün geldi aklıma, Timur’un üstünde damatlıkla çıkıp geldiği gün. Sevdiğim kadına aşkını haykırmıştı. Öyle çok nefret ediyordum ki o günden! 28 Ağustos; benim düğünüm değil, cenazem olmuştu. Sevdiğim kadın karşıma geçmiş ve ona âşık olan adamı korumuştı. *Git* dememişti ama öfkeli, kırgın gözleri o anda hissettirebildiği kadar berbat hissettirdi.

“Şimdi gelelim asıl konumuza. Mektuplar bende.” Çantasından çıkardığı kâğıdı bana uzattığında aldım.

“Yalan söylüyorsun. Sevda...” dediğimde sözümü kesti.

“Mektupların orijinal hâlleri bendeydi, sende olanlar sadece kopyasıydı. O sinirle pek dikkat etmemiş olmalısınız. Eğer bütün mektupları istiyorsan Timur’u ikna et, ortaklığa geri dönsün. Yoksa tek tek hepsini yok etmekten büyük zevk duyacağım.” Yapacağını bildiğim için tehdidini boşa saymadım. Elindeki tek kozu buydu.

Eylem yanımdan geçip gittiğinde devirdiğim sandalyeyi kaldırıp oturdum. Ellerimi saçlarımın arasından geçirirken baş ağrım öyle şiddetliydi ki nefes alamadığımı hissettim. İhanetin iki yüzü de canımı yaktı. Kız kardeşim bana bunu nasıl yapmıştı?

Ayağa kalktığımda gideceğim adres belliydi. Karargâhtan çıkıp arabama bindim. Geldiğim yer çocukluğumun geçtiği sokak, evim dediğim yerdı. Şimdi başkaydı, yabancıydı. Evim olan kadın yokken burası dört duvar, soğuk bir alandı sadece. Benim evim benden çok uzaktaydı...

Kapıyı çaldığımda saatin geç olmasına rağmen bekledim. Zile arka arkaya bastığımda nöbetçi olacağı da aklıma gelmişti ama biraz sonra içeriden gelen ayak sesleriyle evde olduğunu anladım. Kısa bir an sonra kapı açılmıştı. Uykudan uyanmıştı.

“Abi...” dedi şaşkınlıkla. En son mahkemede karşı karşıya gelmiştik.

“Geç içeri.” Öne doğru adımlayıp eve girince kapıyı kapattım.

“Bir şey mi oldu?” Endişeyle baktığında bu saatte gelmem sorun olduğunu gösteriyordu.

“Ben sana ne yaptım Sırma?” Gözlerine bakarak sorduğumda afalladı.

“Abi... Anlamıyorum.” Gerilirken gözlerindeki korkuyu gördüm.

“Kızım ben ne yaptım sana? Babamız yoktu, baba oldum sana. Derdin oldu, arkadaşın oldum. Sana iyi bir abi olmak için çabaladım. Okumak istedin, okuttum. İçinde ukde kalmasın diye ne istersen yapmaya çalıştım. Karda, kışta, dağda ölümle lan ölümle karşı karşıyayken bana bir şey olursa kız kardeşim ne yapar diye ömrümü bitirdim! Söylesene Sırma, söyle hadi, ‘Abi sen bana bunu yaptın,’ de!” Sona doğru yükselen sesimle titreyen ellerimi yumruk yaptım.

Bir kardeş, abisine neden bunu yapardı? *Canım* demiştim, kardeşimdi o benim. İlk doğduğunda babam kucağıma vermiş, “*Büyüdü, abi oldun. Artık kız kardeşin senin sorumluluğunda,*” demişti. Babamın emanetiydi o bana.

“Özür dilerim abi, çok özür dilerim...” Ağlamaya başladığında öğrendiğimi anlamıştı. “Affet abi, ne olur... Yalvarırım affet!” Dizleri üstüne çöktüğünde başını kaldırıp baktı. Ben asla onun dizlerinin üstüne çökmesine izin vermemiştim hayatı boyunca.

“Artık kardeşim değilsin Sırma! Ne annemizin ne de babamızın bir olması bunu değiştirmeyecek. Sildim seni! Benim Sırma diye bir kardeşim yok!” Kalbim ağrırken bu sözlerin geri dönüşünün olmayacağını ikimiz de biliyorduk. Bitmişti. Benim onun için verdiğim imtiyazların sonuna gelmiştik.

“Abi... Yalvarırım abi, bırakma beni.” Ağlaması şiddetlenirken hiçbir kıymeti kalmadı gözümde.

“Ölseydim Sırma, ölseydim de kardeşimin beni böyle mahvettiğini bilmeseydim. Sen tek beni değil, sevdiğim kadını da incittin, kırdın, döktün. Bitti, bundan sonra gözüm görmesin seni.”

Arkamı dönüp evden çıkarken bir an bile arkama bakmadım. Benim kız kardeşim bu kadar kötü olamazdı, onun için kendimi parçalarken beni böyle kolayca yaralayamazdı. Zorlukla nefes alırken gözlerimi kapattığım an bir damla firar etti gözlerimden. Bu onun için değil, babama verdiğim sözü tutamadığım içindi.

Affet baba, emanetinden artık sorumlu değilim.

Şu An

Sevda

Ne yapacağımı bilmezken avcumun içindeki telefon bir kez daha titredi ve ekranı aydınlandı. Yapmamam gerekiyordu ama dayanamadım. Mesajı açtığımda ne görmeyi beklediğimi bilmiyordum ama bunu da tahmin etmiyordum.

“Mektupları kargoya verdim. Timur ortaklığı tekrar kurdu. Ona ne söyledin bilmiyorum ama işe yaramış olmalı. İstedığın gibi artık birbirimizi bir daha görmeyeceğiz.”

Mesajın anlamını tam olarak anlayamasam da bahsedilen mektupların benim ve onun yazdıkları olduğunu anlamayacak kadar saf değildim. Ben, o mektupları yakmıştım, hepsini yok etmiştim. Şimdi

nasıl Eylem’de oluyordu, anlam veremiyordum. Belki de kendisi için kopyalarını çıkarmıştı.

Bu mesajdan anladığım diğer şeyse bir anlaşma yapıldığıydı. Eylem ve Timur evlenemeyince aralarındaki iş ortaklığı bozulmuştu. Peki bu durum onu neden ilgilendiriyordu? Timur’la konuşup Eylem’e yardım etmesini mi istemişti? Derin bir nefes alıp ikinci mesajı açtım.

“Ortaklığın yeniden kurulmasını sağladım. Sözünü tut.”

İkinci mesajın sahibi Timur’dur. Herkes yine benim arkamdan bir şeyler çevirmeye başlamıştı. Her şeyin odak noktası bendim ama hiçbir şey bilmeyen yine bendim. İçeriye geçtiğimde salondaki koltuklardan birisine oturmuş haber kanalını izliyordu. Beni fark edince başını kaldırıp baktı. Telefonu kucığına fırlattım.

“Yine ne iş çeviriyorsun?” Sert ve soğuk çıkan ses tonumla kaşları çatılmıştı.

Telefonunu alıp ekrana baktığında biraz önce okuduğum mesajları görüp duraksadı. Bir süre öylece kaldı, nasıl anlatacağını bilemez gibi. En sonunda kaçamayacağını anlamış olmalı ki göz göze geldi benimle. Dudaklarını araladığında bir cevap bekliyordum.

“Bilmek istemezsin diye düşünmüştüm. Mektupların orijinalleri Eylem’deymiş, senin yaktıkların kopyasıymış. Mektuplara karşılık Timur’la tekrar ortak olmasını sağlamamı istedi, ben de yaptım.” Eliyle ensesini sıvazlarken çenesi gerilmişti.

“Timur, Eylem’den nefret ediyor. Bunu nasıl kabul etti? Timur’a ne söz verdin?” Gittikçe sinirleniyordum, bu işin sonunda yine üzülen tarafın ben olacağıma emindim.

“Sırma hastaneden istifa edecek, Tamer kalıp çalışmaya devam edecek. Timur, ortaklık karşılığında Sırma’nın gitmesini istedi. İstanbul’a teyzemlerin yanına göndereceğim, orada özel bir hastanede çalışacak artık.” Gözlerine baktığımda en az sözleri kadar kararlı bir ifade vardı. Gerçekten de gönderecekti.

“Annen üzülmey mi? Zaten sen de yoksun yanında.” Sırf mektuplar yüzünden kız kardeşini gönderecek olması nedense mantığına uymuyordu.

“Gitmesi herkes için daha iyi.” Bunun altında bir şeyler olduğunu düşünsem de daha fazla bir şey söylemeyeceğini belli etmişti.

Sırma'nın gidecek olması beni sadece mutlu ederdi. Son olanlardan sonra onu hiçbir şekilde görmek istemiyordum. Hayatımın kazığını dost dediğim insandan yemiştım. Çıkarları uğruna beni harcamakla kalmamış, kalbimi de güvenimi de paramparça etmişti. Şimdi başka bir şehirde yeni bir hayat kuracaktı kendine. Bu, bana hiç de adaletli gelmiyordu.

Telefonu çaldığında kısa bir an gözlerime bakıp cevapladı. Konuşmasından anladığım kadarıyla arayan Binbaşı'ydı. Onlar konuşurken duyduklarımı sindirmek ve ona alan tanımak için balkona çıktım. Yağmur dinmiş, geride bıraktığı ıslak toprak kokusuyla yenilenmiş taze bir hava bırakmıştı gerisinde. Derin bir nefes alıp gözlerimi kapattım. Hafifçe esen rüzgâr tenimi okşadı.

Balkonda bir süre daha oyalandıktan sonra içeriye girdiğimde, onu salonda oturmuş derin düşünceler içindeyken buldum. Elindeki telefona bakarken kapıyı kapatmamla gözleri bana döndü. Eliyle karşı koltuğu gösterdiğinde konunun beni de ilgilendirdiğini düşündüm. Oturduğumda sessizliği onun cümleleri böldü.

Kapının sesini duyduğumda yerimden kıpırdamadan düzenli nefeslerimi alıp vermeye devam ettim. Elim soğuk metalin üstünde, her an tetikte bekliyordu. Odamın kapısı küçük bir tıkırtı eşliğinde açıldı. Sessiz adımlar yatağın başına kadar oldukça yavaş ilerledi. Yatağa doğru eğilip pikeyi açtığı anda beklemeden silahımı ateşledim. Susturucu taktığım için ıslık sesini andıran mermi, doğrudan hedefini buldu. Yatağa doğru düşen adamı tutup sessiz bir şekilde yere bıraktım. Yataktan kalkıp kapının arkasına geçtim.

“Sevda.” Kısık sesini duyduğumda kapıyı itip ona kendimi gösterdim. Pencerelerdeki perdeler açık olduğu için içeriye sızan ışığın verdiği aydınlık bizim için yeterliydi. İyi olduğumu gördüğünde başıyla koridoru işaret etti.

İçimden beşe kadar saydım ve merdivenleri çıkan ikinci bir adamla tam koridorun köşesinde denk geldim. Benden önce davranmış, adamın ensesine silahının kabzasını geçirip bayılmasını sağlamıştı. Ellerini ve ağzını bağladıktan sonra boş odaya bıraktık. Konuşması için sağ kalan birine ihtiyacımız vardı.

Merdivenleri birbirimizi koruyarak indiğimizde o, benim bir adım önümde duruyordu. Aşağısı kalabalıktı, adım seslerini saymaya çalıştım. Beş ya da altı kişi olabilirdi. Duvara kendimi yaslayıp silahımı hazır hâlde tuttum. Derin bir nefes aldığımda ona baktım. Eliyle sağ tarafı işaret ettiğinde başımı salladım. Mutfak tarafında iki kişi, solunda üç kişi vardı. Bir asker ve polis için hazırlıklı gelmişlerdi.

Mutfağa doğru adımladığımda o, salona doğru ilerledi. Yüzü bana dönük olan siyah kar maskeli adam beni fark ettiğinde bir saniye bile düşünmeden onu vurdum. O andan sonrası tam bir kaostu. Kendimi kolonun arkasına atarken bir mermi çok yakınımdan geçmişti. Onların silahlarında da susturucu vardı.

Kapı büyük bir gürültüyle açılırken içeriye yeni girenler de ateş hattına katılmıştı. Bir an yanımda hissettiğim hareketlilikle başımı çevirdiğimde Fırat'ı gördüm. Hemen arkasında Kesik ve Yıldırım vardı. Silah sesleri kesildiğinde bizden kimse yara almamıştı ama yukarıda bıraktığımız hariç diğerleri ölmüştü.

“İyi misin?”

Fırat'ın sorusuna, “İyiyim,” diye cevap verdim.

Cesetlerin üstünden hiçbir şey çıkmamıştı, ne bir kimlik ne de işe yarar bilgi verecek bir şey. Telefonları bile yoktu. Baştan aşağı siyah giyinmiş, silahlı adamlardı sadece. Yukarıdaki adamı getirdiklerinde mutfak sandalyesine sıkıca bağlamışlardı. Kesik, başından aşağıya bir sürahi su boşalttığında kendine geldi.

“Uyandı prenses.” Yıldırım kendine sigara yakarken alayla söylenmişti.

“‘Keşke uyanmasaydım,’ diyecek.” Fırat yanımda dururken ben sessizce onları izliyordum.

Kesik, eline aldığı bıçakla adamın siyah tişörtünü önden tamamen kesmişti. Vücudunun çoğu dövmeyle kaplıydı ve oldukça kaslı bir yapısı vardı. Diğerleri gelmesi bizi biraz uğraştıracakları belliydi, eğitilmiş bir gruptu. Kesik, elindeki bıçakla adamın göğsünün altından başlayan bir çizik çektiğinde yutkundum ama gözlerimi kaçırmadım. Yüzü boynuna doğru kıpkırmızı olmuş adam, bağarmamak için kendini sıkıyordu.

“Sizi kim gönderdi?” Öyle ürkütücü bir ses tonu kullanmıştı ki adamı kesiyorken bunu yapmasa bile ürkerdim.

“Ağzı bağlı nasıl konuşsun, manyak.” Yıldırım başını iki yana sallarken bu duruma hepsi alışık gibiydi.

“Hemen konuşursa zevki nasıl çıkacak?” Kesik, başını çevirip bunları söylemiş ve yeni bir yara açmaya başlamıştı.

“Bakma istersen.” Fırat sessizce konuştuğunda gözümü kırpmadan izlediğimi fark etmiş olmalıydı.

“Bu yaptığınız yasal mı?” diye sordum kendimi tutamayarak. Tek derdim, başlarının belaya girmesini istemememdi. Yoksa bu adamın ölmesi veya yaşaması umurumda değildi. Paralı katildi bir kere.

“Olmadığı için burada yapıyoruz.” Sorumun cevabını veren Yıldırım’dı.

Üçüncü kesikten sonra adamın inlemeleri, sesli uğultulara dönüşmüş ve direnci kırılmaya başlamıştı. Kesik, onu sözleriyle manipüle etmeye başlamıştı bile. Yerde yatan arkadaşlarının cesetleri de pek yardımcı olmuyor gibiydi. Göğsünden akan kanlar aşağı doğru sızıyordu. Nefesleri boğuklaşmış, yüzü kırmızıdan mora dönmüştü.

“Eğer ağzını açtığımda tek bir yanlış kelime edersen seni öldürmem. Bu ince kesiklerden üç yüz yetmiş beş tane birini öldürmeden atabiliyorum. Rekor bende yani, için rahat olsun.” Kesik, adamın ağzındaki bez parçasını çıkardığında, “Şimdi dökül bakalım,” dedi.

“Adamın adını bilmiyoruz, bir kez ziyaret etti. Parayı nakit elden verdi.” Yüzüne terden yapışmış saçlarıyla nefes nefese kalmıştı. Uzun bir maraton koşmuş gibi bitkin duruyordu.

“Adresi nereden buldunuz? Buraya kim gönderdi sizi?” Kesik, bıçağı boğazına dayadığında bunun normal bir bıçak olmadığını anlamıştım. Kabzası demirden, ucu jilet gibi parlak ve inceydi.

“Bilmiyorum, dün sabah konum gönderildi. Biz sorgulamayız, iş bitiririz sadece. Ekibin başında Poyraz diye bir adam var.” Hırıltılı nefesleri arasında başını kaldırdığında gözleri beni buldu. Öldüreceği kadın gayet sağlıklı bir şekilde karşısında duruyordu.

Eskişehir’e yalnız gelmemiştik. Bütün yolculuğu ikimiz yap-sak ve evde ikimiz kalsak bile bizi dışarıda sürekli koruyan bir ekip vardı. Binbaşı birkaç saat önce aradığında hareketlilik oluştuğunu, bu gece bir baskın olabileceğini söylemişti. Kesik, Yıldırım ve Fırat bize destek için yola çıkmıştı. Yaptığımız planda içlerinden birini bırakıp konuşturmak vardı ama sadece bir avuç paralı katildi gelenler.

Kafasına yediği mermiyle sandalyede geriye doğru düştü. Şaşkınlıkla kaldığımda silahı ateşleyenin arkamdaki adam olduğunu biliyordum. Bu hamlesiyle ona doğru döndüm. Diğerleri bunu bekliyor gibiydiler.

“Karakola girmeden öldürürlerdi zaten. En azından böylelikle bize konuştuğunu bilmeyecekler.” Bana bakarak yaptığı açıklamayla sessiz kaldım.

Yıldırım, telefonla arayıp içeriye giriş izni verdiğinde cesetlerin alınması için başka bir ekip gelmişti. Üst kata çıkıp hazırladığım çantamı alıp aşağıya indim. Yirmi dakika sonra araçlara binmiş, Ankara’ya gitmek üzere yola çıkmıştık. Gün doğumu gökyüzünde kızıl izler bırakıyordu. Önde Fırat ve o otururken ben arka koltukta tek başımaydım. Gözlerimi kapatıp başımı geriye doğru yasladım. Yorucu, gergin ve sıkıntılı geçen saatlerden sonra biraz olsun uyumak istiyordum.

Araba hafifçe sallanırken içim geçmiş, uykuyla uyanıklık arasında bir yerde kalmıştım. Ben uyumadan önce açık olan radyo ka-

patılmıştı. Yaslandığım yerden kalkmadan biraz daha uyumak için gözlerimi açmadım.

“Ne zaman söyleyeceksin ona?” Fırat’ın sesini duyduğumda kaşlarım çatıldı.

“Söylemeyeceğim. Bir de bunu omuzlarına yük etmek istemiyorum.” Ses tonu düşük olsa da duyuyordum ne dediğini ama konunun ne olduğunu anlamıyordum.

“Kız kardeşini kaybettin, sana yıllarca ihanet ettiğini öğrendin. Abi, ben anlamıyorum. Niye bütün her şeyi sen üstleniyorsun?” Fırat’ın sitem dolu konuşması sanki kaçırdığım bir şeyler olduğunu söylüyordu. Sırma’nın gidişinden mi bahsediyorlardı?

“Anlamıyorsun evet. Dayanamaz Fırat. Zaten yeterince darbe aldı, yoruldu. Bırakalım kendini toplansın. Yoksa her şeyden önce ben söylemek istiyorum. Kendimi aklamama yetmez ama görür en azından benim de yıllarca oyuna getirildiğimi.” Nefesimi birkaç saniye tutarken dikiz aynasından Fırat’la göz göze geldik.

“Sırma’nın sırf Timur’un canı yansın diye mektupları Eylem’e vermesi... Bu nasıl bir şeytanlık! Kusura bakma abi, kız kardeşin ama şeytan önünde eğilir.” Fırat’ın sözleriyle donup kaldım.

Tahminim doğru çıkmıştı, içten içe hep biliyordum zaten bunu. Ondan başkası mektuplara ulaşamazdı ama yine de bir umut bu kadarını da yapmamış olsun diye bekliyordum. On yıllık dostluğumuza ihanet etmesin isterdim, öz abisine bunu yapmasın isterdim. Nefret, hissettiklerim yanında küçük bir duygu kırıntısı olarak kaldı.

“İnsan kardeşini seçemiyor işte. Benim de kanım, canım dediğimin elinden çekeceğim varmış.” İçini çektiğinde öyle çaresiz bir ses tonu vardı ki içim acıdı.

Onun kız kardeşini ne kadar çok sevdiğini biliyordum. Sırma, her zaman abisinden övgüyle bahsederdi. Onun gibi bir abim olmasını çok isterdim. Kız kardeşini her zaman korumuş, ihtiyaçlarını kendi ihtiyaçlarının önünde tutmuştu. Sırma ne istiyorsa elinden gelenin fazlasını yapmaya çalışmıştı. Mezuniyetine gelmek için bile görevden çıkıp hiç dinlenmeden uykusuz saatlerce yol gelmişti. Sırf kız kardeşi yalnız hissetmesin diye.

Ve o kız kardeş, abisinin hayatını çalmıştı.

Hangi kardeş bunu yapardı? Nasıl bu kadar vicdansız olurdu? Kendimi geçtim abisiydi ya, abisi! İçtiği günü hatırladım, bana gelmeden hemen önceki hâlini. Öyle kötü görünüyordu ki anlamıştım nedenini. Kız kardeşi, sevdiğini sanıp yıllarını verdiği kadınla birlik olup hayatını mahvetmişti. Canı çok yanmış olmalıydı.

Ankara'ya geldiğimizde hepimiz karargâha geçtik önce. Sessizce durup olan biteni izliyordum. Konuşacak, anlatacak bir şeyim yoktu, içimden de gelmiyordu. Dün gece yapılan baskının detayları masaya yatırıldı. Tehlike geçmiş değildi ama adam yurt dışına kaçmıştı yasak yollarla. Ülkeden çıkışı görüldüğü için şu an durulmuştu ortalık. Kırmızı bültenle dünya çapında aranması için alarm verildi. Birçok polise suikast düzenlendiği için farklı şehirlerde yüzlerce kişi alarma geçmişti.

“Eve mi gideceksin?” Fırat, yanıma oturduğunda başımı kaldırıp ona baktım.

“Gitsem iyi olur, başım ağrıyor,” dedim. Neredeyse yirmi dört saattir uyumuyordum.

“Arabam burada, hadi gel seni bırakayım. Ben de eve geçeceğim.” Ayağa kalktığında minnetle baktım. Yorucu bir gündü ve bu durumda bile bana yardımcı olmaya çalışıyordu.

“Çok iyi olur.”

Çantamı alıp son kez Binbaşı'ya görünüp çıktım. Yarın izinliydim, bir gün sonra işbaşı yapacaktım. Biz Fırat'la çıkarken o bize sadece uzaktan baktı. Onun daha burada kalıp işleri halletmesi gerektiğini biliyordum. Operasyonun başında olduğu için bizden daha çok iş düşüyordu ona. Arabaya bindiğimizde emniyet kemerimi takıp geriye yaslandım. Fırat arabayı çalıştırdığında yola çıktık.

“Hiç yolu yok mu Sevda? Sizi böyle görünce hepimiz kötü hissediyoruz. Daha birkaç ay önce düğün hazırlığı yapıyordunuz. Şimdi evli olacaktınız.” Fırat'ın bu konuyu açacağını tahmin ediyordum ama yine de hazırlıklı değildim.

“Onu hâlâ çok seviyorum, belki eskisinden bile daha çok âşığını. Sekiz yıl bekledim ben onu Fırat, kolay mı sanıyorsunuz silip atmak?

Atamıyorum, ne kadar uğraşsam da atamayacağımı biliyorum. Öyle derine işledi ki... O giderse bende ben kalmaz gibi hissediyorum. Yine de bütün bu olanları aşamıyorum. Belki daha az sevsem, içten içe daha az kırılısam bir yolunu bulurdum ama yapamıyorum.” Bütün dürüstlüğümlle cevap verdim Fırat’a çünkü durum benim için tam olarak böyleydi.

“Görev emri çıktı, iki gün sonra gidiyor. Siz Eskişehir’deyken geldi görevlendirme emri ama seni bırakıp gidemedi. Sınır ötesi, sadece bunu söyleyebilirim sana ve çok tehlikeli. İyi düşün Sevda, geç kalmamak için iyi düşün. Şimdi gözünün önünde, görüyorsun ama gittiğinde bir daha dönmeyebilir. Gururlu kadınsın biliyorum, görüyorum ve inan dik duruşuna hayranım. Yine de Sevda aşk, gururdan üstün gelmezse pişmanlık araya girmez mi? Pişman olmanı istemiyorum. Ölüm denen bir şey var ve bize hiç de uzak değil.” Bana doğru dönüp baktığında anlamamı istiyor gibiydi ve ben ne demek istediğini çok iyi anlıyordum.

Sessiz kaldım. Söyleyecek, üstüne diyecek bir şeyim yoktu. İki gün sonra gidecekti ve ne zaman döneceği belli değildi. Bu konuşmadan onun haberinin olduğunu da sanmıyordum. Bilerek söylememişti bana gideceğini. Ölüm, öyle ani ve sinsice yaklaşıyordu ki ne olduğunu bile anlamadan her şey olup bitiyordu.

Son zamanlarda aklımda olan İpek’i düşündüm. Yarın mezarını ziyaret edecektim. Güzel gülüslü arkadaşımın gitmesi beni derinden sarsmıştı. Biz bu mesleği yaptığımız sürece ölüm her an peşimizdeydi. Ne ben vazgeçerdim mesleğimden ne de o. Bir gün onun da haberini aldığımı düşündüğümde kalbim sıkıştı, nefesim boğazıma düğümlendi ve gözlerim buğulandı. Düşüncesi bile darmadağın etmişti beni.

Eve geldiğimde Fırat’a, “Görüşürüz,” diyerek indim. Çantamı aldığımda yorgun bir şekilde binaya girdim. Son kata asansörle çıktığımda anahtarım ile kapıyı açtım. Çantaları girişe bırakıp direkt banyoya ilerledim. Üstümdeki kıyafetleri çıkarıp suyu ayarladım. Su tenimden akıp gitti. Duştan çıktıktan sonra üstüme bol tişört ve eşofman giydim. Saçlarımın nemini aldığım da yatağa girmek için

hazırdım. Çalan zil sesiyle onun geldiğini düşündüm. Kapıyı açtığımda yanıldığımı anladım.

Timur, karşımda duruyorken bir an tedirginlikle iç çektim. Kapıyı sıkıca tutmuş, sanki bıraksam düşecekmiş gibi hissediyordum. Mavi gözleri beni incelerken, uyuyamadığım için oluşan gözlerimin kızarıklığında biraz daha oyalandı.

“İçeri girebilir miyim? Söyleyeceklerim önemli.” Kapıyı biraz daha açıp sessiz kalarak geçmesine izin verdim.

Kapıyı kapatıp arkasından ilerledim. Salona geçtiğimizde oturmak yerine ayakta durmaya devam etti. Üstünde gerginlik vardı, biraz da endişe. Ne söyleyeceğini beklerken ben de salonun girişinde kalmış ona bakıyordum.

“Benim sana anlatmam gerek Sevda, söylemem gerek.” Ellerini saçlarının arasından geçirdiğinde derin bir nefes verdi sertçe.

“Ne oldu?” Üstümdeki had safhada olan gerginlik artabilirmiş gibi daha da yükselmişti.

“Bunu yumuşatacak cümlelerim yok, o yüzden direkt söyleyeceğim.” Bana doğru gelip elimi tuttuğunda karşısına çekti. Gözlerimin içine bakarken elimi bırakıp zorlukla yutkundu.

“Biz sizinle birlikte olduk o gece. Siz evleniyordunuz Sevda, ben ne yapacağımı bilemedim. İkimiz de kendimizde değildik. Uyandığımda yatakta birlikteydik. Geceyi hatırlamaya başladım sonrasında. Gözde’yi sabaha karşı eve çağırdım, durumu toparlamak için. Sen hatırlamıyordun, bir de bunu kendine yük etme diye sustum.” Timur’un her bir cümlesinde dünya başıma yıkıldı.

“Timur... ‘Yapmadık,’ de. ‘Kandırdım,’ de. Söz veriyorum kızmayacağım.” Elim ayağım tutmadı. Bedenim sendelerken Timur kollarımdan sıkıca tuttu.

“Olmayan bir şeyi diyemem Sevda, artık içimde tutmaya dayanamıyorum. Sana olan sevdam boyumu aşmışken de senden uzak duramıyorum.” Mavileri büyük bir yenilgiyle bakarken elimi ağrıtı ve kalbime koydum.

Ben, bunu nasıl yapmıştım?

Bölüm 8

Kendimi ondan geri çektiğimde beni sardığı kolları boşluğa düştü. Arkamdaki duvara sırtımı verdiğimde titreyen dizlerime dayanamayıp çöktüm. Nefes alamadığımı hissettiğim o an ellerim boğazıma yapıştı. Galiba ölüyordum çünkü bedenim ruhumdan çıkıyor gibiydi. Süzüldüğümü hissediyordum. Ölmek o an hiç de yabancı gelmedi, aksine içine daha çok çekilip tamamen kaybolmak istedim o hissin.

Kaybolmak, yok olmak, dünya üstünden tamamen silinmek.

Aklımdan geçen tek düşünce buydu.

“Sevda, kendine zarar veriyorsun!” Ellerimin üstüne yerleşen eller sertçe çekiştirirken beni, sesi uzaktan puslu bir havadan ayrılıp ulaşıyordu sanki bana.

Boynuma batan tırnaklarımla anladım ki kendi nefesimi kesen bendim. Öyle sıkı tutuyordu ki ellerim boynumu, tek hamlede kırıp o çıt sesinden sonra rahatlayacak gibiydi. İçim bomboştu, ruhu çekilmiş bir bedenden ibarettim sanki. Gözlerim geriye doğru kayarken ellerimi bedenimden ayırdı ve ciğerlerim aldığı nefesle sıkıştı.

Beynim çoktan ölmem gerektiğini anlamıştı, böyle yaşayamazdım. Olmazdı, yapamazdım.

“Sevda, ne olur kendine gel!” Omuzlarımdan tutulup sarsıldığım da başımı kaldırıp mavi gözlerine baktım.

“Öldürmek istiyorsan çekip vursaydın Timur. İnan bu kadar yanmazdı canım.” Güçsüz çıkan sesim, biraz önce boynuna sarılan ellerimle daha da kısık bir hâl almıştı.

“Özür dilerim, özür dilerim Sevda. Çok özür dilerim.” Beni kendine çekip sıkıca sarıldı bırakmak istemeyerek. Sarılışı o kadar sıkıydı ki bırakmayacak gibi hissettim.

Gözlerim kapandığında avuçları arasından kayıp gittim. Başım omzuna düştüğünde bir terslik olduğunu anlamıştı. Bilincim tam olarak kapanmasa da gözlerimi açamıyordum. Kucağına almıştı beni, sert zemini hissetmiyorum artık. O, defalarca benim ismimi söyledi; ben, defalarca onunla olduğumu söylediği cümlede öldüm.

Araba sesini duyduğumda karanlık, zihnimi daha çok ele geçirdi ve ben bir daha uyanmamak isteyerek o karanlığı kabullendim. Eğer bir kez daha gözlerimi bu dünyaya açarsam yapacaklarımdan korktum. Ölmüş olmamı dileyeceklerdi.

Kara

Bütün yapraklar sararıp solarken sonbahar gelmişti. Ayrılığın mevsimi olduğu için miydi bilmem ama sevemedim ne eylülü ne de ekimi. Yine de beni en çok ağustos yaraladı, sevdiğim kadınla asla kavuşamadığım 28’i...

Önümdeki kâğıtlara bakıyor ama odaklanamıyordum. Dün geceki operasyon raporlarını okuyup imzalamam gerekiyordu. Derin bir nefes alıp adımlı, soyadımı, rütbemi yazıp altını imzaladım. Kapı izinsiz bir şekilde açıldığında kaşlarım katıldı. Fırat’ı gördüğümde endişeli hâlimden bir şey olduğunu anlamıştım.

“Abi, Sevda’nın evini izleyen ekip biraz önce bildirdi. Sevda

merkezdeki hastanedeymiş.” Kurduğu cümlelerin içinde geçen tek bir isim her şeyi silip atmama yetmişti.

Hızla ayağa kalkıp çalışma odasından çıktım. Göğüs kafesimin altında yatan kalp, işlevini haddinden fazla yerine getirirken adımlarımı hızlandırdım. Ona bir şey olduğu düşüncesi beni yerle bir etti. Peşinde her zaman bir ekip vardı, özenle seçmiştim hepsini. Yanından birkaç saat önce ayrılmıştım ve şimdiden zarar görmüştü. Bunun ihtimali bile deli ederken beni, gerçekliği mahvetti.

Arabama ne zaman bindim, o kadar yolu nasıl gittim hatırlamıyorum. Eğer karşıdan bir tır gelip bana çarpsa bir adım bile geri çekilecek kadar aklım kalmamıştı. Ne olmuştu, nasıl olmuştu? Zarar görmüştü hastanede olduğuna göre, peki bu zararın boyutu neydi? Aklımdan binlerce düşünce, binlerce ihtimal geçerken delirmeden hastaneden içeriye girip danışmanın önünde durdum.

“Sevda Ilgaz, acilden giriş yapmış olmalı. Nerede şimdi?” Elim ayağım titrerken dudaklarımdan çıkan ismi bile nefes almamı zorlaştırdı.

“Yakınlık dereceniz nedir?” Başını kaldırıp bana bakan kadınla yutkundum.

“Komutanım.” Yanımda duran Çetin’le derin bir nefes aldım. Sevda’yı koruyan ekibin içindeydi Çetin.

“Nerede?” diye sordum daha fazla vakit kaybetmemek için.

“3. kat 308 numaralı odada.” Hızlı adımlarla ilerlemeye başladığımda Çetin de bana yetişti. “Yalnız değil,” dediğinde durmadım.

Ablası ya da annesi yanında olabilirdi. Çetin, başka bir şey söylemezken asansöre binip üçüncü katın düğmesine bastım. Asansörün kapıları açıldığında oda numaralarına bakarak hızlıca odayı buldum. Kapıyı açtığımda ne görmeyi bekliyordum bilmiyorum ama beklediğimin bu olmadığı kesindi.

Sevda, kolunda serumla yatarken baş ucunda Timur vardı. elini tutuyordu. Birkaç adımla içeriye girdiğimde ikisinin gözleri de bana döndü. Sevda’nın gözlerinde takılı kaldım. Öyle boş, öyle ruhsuz bakıyordu ki irkildim. Benim tanıdığım gözleri alev alev yanan kadın

değildi karşımdaki. Öyle ruhsuz bakıyordu ki kendimi görünmez hissettim.

Adımlarım sendelese de ona ulaştım. Aramıza sığdırdığım bir adımda başka bir adam vardı. Bizi ayıran, bizi bölen, ona ulaşma engel olan... Geri çekilmeyip yerini belirtircesine sevdiğim kadının sımsıkı tuttuğu elini bırakmadı. Söküp atmak istedim onun tenine değen her zerresini. Gözlerimin ellerinde olduğunu fark ettiğinde usulca çekti elini Sevda. Nasıl baktığımı bilmiyordum ama sanırım biraz daha tutmaya devam etse Timur'un bütün parmaklarını kıracağımı hissetti.

"Ne oldu? Neyin var?" Bütün vücudunu tarayan gözlerim herhangi bir yaraya rastlamadı ama gözlerindeki boşluk içindeki yaralara işaret etti.

"Hiçbir şeyim yok." Ruhsuzca dudaklarından çıkan cümle hiç inandırıcı değildi.

"Sevda, doktorunla konuşacağım." Ondan bir şeyler öğrenmek şu an mümkün görünmüyordu.

"Hangi sıfatla?" Tek kaşını kaldırıp baktığında yine buz gibiydi.

Sorduğu soruyla donup kaldım. Daha birkaç dakika önce danışmadaki görevlinin sorusu geldi aklıma. Sahi, benim onun için sıfatım neydi ki? Bir zamanlar her şeyi olacak kadar severken beni, şimdi gözleri, "*Bir hiçsin*," der gibi bakıyordu. Canım yandı.

"Yapma böyle, değerlisin benim için. Ne olursa olsun, sen ne sıfat verirsen ver kabullendim. Ben öyle de kalırım yanında," dedim gururumu hiçe sayarak. Gerçi gurur diye bir şey kalmış mıydı bende, emin değildim artık. Söz konusu o olduğunda hiçbir şey umurumda değildi.

"Gitsen iyi olacak. Dinlenmesi gerek." Timur, oturduğu yerden kalkıp karşıma dikildiğinde yumruklarımı avuç içlerime hapsedtim.

"Göndermeyi denesene." Gözlerim kısılrken bunu yapmasını çok isterdim.

"Git." Güçsüz çıkan ses tonunu duyduğumda gözlerim tekrar onu buldu. "Timur benimle ilgilenir, sana burada ihtiyacım yok. Git

ve geri gelme.” Benim tanıdığım Sevda, bu kadar acımasız bir kadın değildi.

Odaya girdiğim andan itibaren ilk defa gözlerinde bir kırılma oldu. Dudakları titrerken kendini daha çok sıktı. Başını pencereye doğru çevirip benimle temasını kesti. Geriye doğru adım attığımda zorlukla yutkundum. Bana hep *git* diyordu ama gözlerinde *kal* dediğini görüyordum hep. Şimdiyse sadece dudakları değil, gözleri de gitmemi istiyordu.

Omuzlarım çökerken arkamı dönüp girdiğim kapıdan geri çıktım. Kapıyı çarptığımda öfkemle baş başa kalmıştım. Sırtımı kapıya dayayıp derin bir nefes verdiğimde içeriden gelen yüksek sesli ağlamasını duydum. Öyle şiddetli ağlıyordu ki hıçkırıkları koridorun diğer ucundan bile duyulurdu.

Gururumu hiçe saydım. Yine. Kapattığım kapıyı açtığımda Timur, Sevda’nın kollarından tutmuş sakinleştirmeye çalışıyordu. Timur’u Sevda’nın yanından alıp yapmak istediğim gibi duvara doğru fırlattım. Sevda’nın kolundaki serumu dikkatlice çıkardım. Üstündeki battaniyeyi kenara atıp ağlayarak kriz geçiren âşık olduğum, sevdalandığım kadını kucağıma aldım. Kollarımın arasında iyice küçülürken ağlaması azalmadı.

“Onu götüremezsin!” Timur arkamızdan bağırırken aldırmadım.

“Çetin, tut şu iti yoksa direkt morga geçecek buradan!” Öfkem damarımda hâlâ tazeydi.

Benim sözümü ikiletmeyen Çetin, Timur’u durdururken kimseyi umursamadan asansöre bindim. Çıkış kapısına geldiğimde güvenlik görevlileri bekliyordu. Kapının girişinde gördüğüm Fırat’la o da beni fark etmişti. Hızla yanıma geldiğinde kollarımın arasındaki Sevda’yı görünce kaşları çatıldı.

“Sevda’yı alıp gidiyorum, iki gün sonra göreve gideceğim için izinliydim zaten. Hastaneden rapor alıp şubesine gönder. Şu güvenlikliklere de söyle çekilsinler.” Sevda’yı sıkıca tutarken kamuflajın cebinden çıkardığım askerî kimliğimi Fırat’a verdim.

“Arabaya geçin, geliyorum beş dakikaya.” Fırat, elimden kimliği alıp güvenlik görevlilerine ilerlediğinde ben çıkış kapısına gelmiştim.

Sevda'yı arabanın arka koltuğuna yatırdığımda gözyaşları sessiz bir şekilde akıyor, göğsü yavaşça inip kalkıyordu. Üstüne kamufajımı örtünce ön tarafa geçip sürücü koltuğuna yerleştim. Arabayı çalıştırdığımda Fırat da gelmişti.

“Abi, gidecek bir yeriniz var mı?” Kimliğimi uzattığımda aldım.

“Var, sen bir süre idare et yeter.” Başını sallayıp arabadan uzaklaştığında yola çıktım.

Hastanenin bahçesinden çıkarken dikiz aynasından baktığımda arkamızda kalan Timur'u fark ettim. Olduğu yerde dururken anlamış olmalıydı Sevda'yı alamayacağını ki takip etmedi, öylece durdu. Bir daha karşıma çıkarsa kendimi asla durdurmazdım. Kendi can sağlığı için bunu yapmaması onun için en iyisiydi.

Sevda, sessizce bıraktığım gibi durdu. Onu hiçbir zaman böyle görmemiştim. O gün bile ayakta durmuş, bana tüm öfkesini kusak kadar kendinde kalmayı başarmıştı. Şimdiyse onda gördüğüm sadece bir yıkıntıydı. Öyle dağılmış, öyle harap hâldeydi ki içim gidiyordu. Bir şey olmuştu. O, çok güçlü bir kadındı. Ne olduğunu bilmiyordum ama sevdiğim kadının canının bu denli yandığını bilmek dayanılmazdı. Gözlerinin içindeki bütün renkler solmuştu sanki. Hissizdi.

Üçüncü kez geldiğimiz ev, bize kapılarını yeniden açtı. Onu ilk kez buraya getirdiğimde çok mutluydu, ikinci kez geçirdiğimde çok öfkeliydi ve üçüncü kez getirdim onu, kendinde değildi. Arabayı durdurup indim. Arka kapıyı açtığımda beklemeden kucağıma aldım. Ayağında ayakkabısı dahi yoktu. Kucağımda sanki ölü bir beden taşıyormuş gibi hissettim. Onu kendime daha çok çekip sıcaklığını hissetmeye çalıştım. Başını kaldırıp gözlerime baktığında orada kazılan mezarı gördüm. Sevda, kendini öldürüyordu.

Zorlukla yutkunurken o, bakışlarını çekti üstümden. Kapıyı açıp içeriye girdiğimde büyük odaya ilerleyip onu yatağın üstüne bıraktım. Yatağın üstünde dizlerini kendine çekip yattığında sessizce akıtmaya devam etti gözyaşlarını. Başının altına yastık koyup üstünü battaniyeyle örttüm. Sağ tarafındaki boşluğa oturup sırtımı yatak başlığına dayadım. Yüzüne gelen saçlarını çekip o çok sevdiğim saç

larını okşadım. Aylar sonra bu ona ilk dokunuşumdu, ellerim titredi.

Omuzları sarsılırken ağlaması şiddetlendi tekrar. Ellerimi çektiğimde ondan, yüzünü bana doğru döndü. Dizimin üstünde duran elimi saçlarına koydu. Sevda ağladı, ben gözümü kırpmadan onu izledim. Saçlarının her bir telini ona şifa olsun diye sevdim. Ben dizlerimde ağlayan kadın için kendimden vazgeçmeye hazırdım. Öl dese ölecek kadar çok seviyordum ama birlikte yaşamak için savaşıyordum. Onsuz bir hayat istemiyordum.

Uyuyakaldığında yüzünü izledim. Kilo vermişti, zayıflamıştı. Yüzündeki solgunluk artmış, ten rengi açılmıştı. Ruh gibiydi. Birkaç gün içinde nasıl bu kadar kötü olabilirdi aklım almıyordu. Ondan gizlediklerimi öğrenip ortalığı ateşe verdiğiğinde bile bu kadar yıkılmamıştı. Ne olmuştu ona? Kim yapmıştı bunu sevdiğim kadına?

Sorular bana işkence ederken yataktan kalktım. Mutfığa girdiğimde çay demledim. Uzun süredir gelmediğim için evde yiyecek fazla bir şey yoktu. Sevda'nın sevdiği hazır domates çorbasını bulduğumda uyanınca içmesi için yaptım.

Kapıyı açıp çıktığımda elimdeki bardaktan sıcak çayı yudumladım. Hava kararmıştı. Sevda hâlâ uyuyordu, dışarı çıkmadan önce kontrol etmişim. İki gün izinli olduğum için sorun olmazdı ortadan kaybolmam şu an ama iki gün sonra Sevda'yı bırakıp nasıl gidecektim, işte bunu düşünüyordum. Saha operasyonuna ara veremezdim, görev iptali de yapılmazdı. İyi olduğunu bilmeden gitmek bana orada cehennemi yaşatırdı. Aklım sürekli ondayken göreve gitmek mantıklı değildi.

Adım seslerini duyduğumda arkamı döndüm. Onu gördüğümde nefesim kesildi. Buraya geldiğimde bıraktığım tişörtlerimden birini giyiyordu. Siyah tişört dizinin biraz üstündeydi, ayaklarında bir şey yoktu. Saçları omuzlarından aşağıya dağılırken başını kaldırıp bana baktı.

“Acıktım,” dedi ağlamaktan kısılmış ses tonuyla.

Hemen elinden tutup mutfığa çektim. Hâlâ sıcak olan çorbayı kâseye doldurup önüne bıraktım. Sakince içti çorbasını ama gözleri değmedi bana. Çorbanın ardından önüne bıraktığım çayı aldı.

Karşılıklı oturduğumuz için yüzünün her bir detayını izliyordum. Çayından bir yudum alıp ellerini saçlarının arasından geçirdi.

“Anlatacak mısın?” Onu sıkmak istemiyordum ama deli gibi de merak ediyor, endişeleniyordum.

Gözleri doldu yeniden, başını iki yana sallayıp içini çekti. Anlatmak istemiyordu madem, bir daha sormayacaktım. Çayı sessizlik içinde içerken artık bana baktığında gözlerinde daha önceki öfkeyi göremiyordum. Belki o da beni affetmeye çalışıyordu, bunun için bu kadar kendini zorluyordu.

“Uyumak istiyorum,” dedi ayağa kalkarken.

“Sen dinlen, ben buradayım.” Onu hiçbir zaman yalnız bırakmazdım.

Masanın yanından geçerken elimi tuttuğunda şaşırdım. Başımı kaldırıp baktığımda tebessüm etti bana ama bu, öyle bir gülümseme-ydi ki kırıkları kalbime battı. Ayağa kalktığımda o önde ben arkasında girdik odaya. Yatağa uzandığında arkasına yattım. Kolumun üstüne başını koyarken elimi beline sardım sıkıca. Eskisi gibi başım saçlarının arasına gömülürken derin bir nefes aldım. Beni affediyor muydu?

“Sevda...” dedim ama devam etmeme izin vermedi.

“Bu gece böyle kalalım, olur mu?” Ses tonu sakın olsa da bu Sevda beni daha çok korkutmuştu ama ona karşı çıkamadım.

“Tamam,” diyerek kabullendim.

Ellerim saçlarında, sıcaklığı tenime bulanmış hâlde kollarımın arasındaydı. Küçük bir kız çocuğunun yara almasının ardından en sevdiği oyuncağa sarılıp acısını dindirmeye çalışan hâliydi sanki karşımdaki. Usul usul sevdim parmaklarımın arasından dökülen saçlarını. Sırtını göğsüme yaslayıp içini çekti. Sessizce sığındı bana ve ben onun bana sığınmasını bir umut görerek daha sıkı tutundum ona. Gelmişti, tutmuştu elimi. Bir daha hiçbir şeyin onu benden almasına izin vermeyecektim. Hiç kimse aramıza giremeyecekti.

“Seni seviyorum...” diye fısıldadım gecenin karanlığına. “Seni çok seviyorum...” dedim şafağın aydınlığına.

Bütün gece gözümü kırpmadan onu izlerken aldığı her nefeste dünyam baştan kuruldu. Onu alıp gitmek istedim, bütün her şeyden uzaklaşmak...

Gece, güne dönerken bir günümüz kalmıştı. Sonrasında göreve gidecek ve geldiğimde bir daha ondan kopmayacaktım. Kapalı olan gözleri şafağın sökmesine yakın uykuya dalarken kollarımda olmasının verdiği huzurla gözlerimi kapattım.

Huzurla kapattığım gözlerim huzursuzlukla açıldığında yatağın boş tarafına kaydı gözlerim. Hızla yataktan kalkıp ayakkabılarımı giydim. Ben daha mutfığa giremeden arabanın sesi duyuldu. Dış kapıyı açtığımda araba toprak yolda hızla ilerlemeye devam ediyordu. Yatak odasına döndüğümde dolabı açtım, yoktu. Silahımı yatağa yatmadan önce buraya bırakmıştım. Telefonum da aynı şekilde dolabın içindeydi ve şimdi bir boşluğa bakıyordum.

Dolabın kapağını sinirle çarptım. Evden hızlıca çıkıp en yakındaki eve doğru koşmaya başladım. Yıldırım da benim gibi izinli olduğu için bugün burada olma olasılığı yüksekti. Hiç durmadan, nefes dahi almadan koştuğumda yarım saat geçmişti. Evin önünde gördüğüm arabayla derin bir nefes alırken kapıya vurmaya başladım. Biraz sonra Yıldırım, elinde silahla kapıyı yarı uykulu açtı.

“Kara...” dedi kaşları çatık.

“Araba lazım acil, telefon da. Hadi Yıldırım!” Sarsak bakışlarıyla öfkemi daha fazla bastıramadım.

İçeriye girip telefonu ve arabanın anahtarını verdi bana. Kapıyı arkasından kapatıp ayakkabılarını giyip hızlı adımlarla peşimden geldi. Telefonu ona geri verip beni aramasını istedim. Şaşırsa da bir şey demeden o beni ararken ben hızla ana yola çıkmıştım. Telefon çalışıyordu ama bir türlü açılmıyordu.

“Ne olduğunu söyleyecek misin?” diye sordu sonunda.

“Sevda’yla dün gece geldik. Hastaneden aldım onu, iyi değildi. Sabah arabamı ve telefonumu alıp gitti. Ayağında ayakkabısı bile yoktu.” Direksiyonu sıkıca tutarken evine doğru sürüyordum arabayı.

“Dün iyi değilse belki biraz dinlenmek için gitmek istemiştir.” Yıldırım, iyimser bir şekilde konuşurken amacının beni sakinleştirmek olduğunu biliyordum.

“Silahımı da almış,” dedim korktuğum şeyi dile getirerek.

“Hassiktir!” dedi. İşte bu, onu da korkutmuştu.

Sevda’nın evine geldiğimizde kimse yoktu evde. Arabam da yoktu kapının önünde ama bir umutla ziline basmıştım. Annesinin evine gittiğimde de onları telaşlandırmak istememiştim ama yine yoktu. Artık nereye bakacağımı bilemez hâlde kalırken gözüm dönmüştü.

“Timur’u ara.” Yıldırım’ın sessiz cümlesiyle gözlerim öfkeyle ona döndü.

Çaresiz bir adamdım ve çarem olan kadın için telefonu alıp dediğini yaptım. Sevdiğim kadını sormak için ona âşık olan adamı aradım.

“Efendim,” dedi telefonu açtığında.

“Sevda yanında mı?” Zorlanarak sorduğum soruyla gözlerimi sıkıca kapattım. Alacağım cevaplardan hangisi beni rahatlatırdı bilmiyorum ama ikisini duymak da mahvedecekti.

“Senin yanında değil mi?” Soruma aldığım cevapla başımı iki yana salladım Yıldırım’a bakarak.

“Gitti ama iyi değildi. Dün bir şey olmuş belli, şimdi saklama ve bana doğruyu söyle. Sevda nasıl o hâle geldi?” Ses tonum gittikçe sertleşirken o hastane odasındaki bakışı gitmedi gözümün önünden.

“Sırma...” dedi nefesimi kesmek istercesine. “Ya Sırma’ya ya da Eylem’e gitti. Sen Sırma’nın evine bak, ben Eylem’e gidiyorum. Demir, acele et!” Ses tonundaki uyarıyla sonunda hesaplaşma vaktinin Sevda için geldiğini anladım. Öğrenmişti.

Telefonu kapatıp Yıldırım’a verdim ve onu en yakındaki taksi durağına bıraktım. Arabayı hızlıca yollarımın geçtiği sokağa doğru sürdüm. Sevda’nın ailesinin eviyle oldukça yakın olduğumuz için uzun sürmemiştii gelişim ama bir saatten fazla süredir onu arıyordum. Arabadan indiğimde beklemeden annemin evine girdim. An-

nem evde yoktu, anahtarlıktan Sırma'nın evinin yedek anahtarını aldıktan sonra merdivenleri çıktım hızla.

Kapıyı açtığımda ne görmeyi bekliyordum bilmiyorum ama Sevda'nın, Sırma'nın başına benim silahımı dayaması... İşte bu, beklemediğim bir durumdu.

Sevda

Güzel yüzüne bakarken onu ne kadar çok özlediğimi düşündüm. Onu öyle çok özlemiştim ki nefes aldığım her an kokusu içime doldukça nefesim kesiliyordu. Gözümden bir damla yaş düştüğünde hızlıca sildim. Uyuyalı birkaç dakika olmuştu, benim uyuduğumu düşündükten sonra dalmıştı. Kolları hâlâ beni sıkıca sarıyordu. Ellerim titredi, dokunamadım ona. O çok sevdiğim tene değemedim.

“Seni seviyorum...” diye fısıldadım usulca. “Seni o kadar çok seviyorum ki bu sevda benim sonum olacak.” Nefesim boğazıma düğümlenirken gözlerimden düşen her bir damlada onunla olma ihtimalimi astım. Darağacında sallanan bir cesetti artık umut benim için.

Usulca kollarının arasından çıktım, sıyrıldı teni tenimden. Sıcaklığı terk ettiğinde beni, buz gibi soğuğu soludum. Yatakta bıraktığım adama son kez baktım, dokunuşlarını son bir kez daha tattım.

Kapaklı giysi dolabına doğru ilerledim. Üstümdeki tişörtü çıkarp kendi kıyafetlerimi giydim. Dolabın alt tarafına bıraktığı telefonunu ve silahını aldım. Çıkardığı ceketin cebindeki anahtar bulduktan sonra bir daha arkamı dönmedim. Belki son bir kez daha baksam gidemezdim. Gitmem gerekiyordu, gitmeliydim.

Bakmadım, son kez bakamadım...

Dış kapıyı sessizce açtığımda birazdan yokluğumu hissedip uyanacağını bildiğim için hızlı hareket ettim. Kokuma bu kadar alışmış olmasa şimdiye çoktan açardı gözlerini, kollarının arasına yeniden çekerti beni. Sızlayan gözlerimi görmezden geldim.

Arabanın kapısını açıp yavaşça kapattım. Çalıştırdıktan sonra beklemeden gaza yüklendim. Toprak yola geldiğimde dikiz aynasına baktım. Evin kapısını açıp çıkmıştı, çok uzakta görünüyordu ama oradaydı. Giderek uzaklaştı ve sonra tamamen kayboldu.

Yan koltukta duran telefona baktığımda cevap geldiğini gördüm. Mesajı okuduktan sonra telefonu sessize aldım, beni arayacağını biliyordum. Arabayı ezbere bildiğim adrese sürerken artık bende mantık denen bir şey kalmamıştı, tamamen duygularım beni yönlendiriyordu ve o duyguların içinde sadece kin ve nefret vardı.

Sırma...

Bütün bunlar onun başının altından çıkmıştı. Hayatımı mahvetmişti o iki yılan! Onların planları olmasa şimdi bambaşka olabilirdik. Keşke demek kadar yersiz amalar olmayan bir geleceğin içinde o ve ben yan yana yaşayabilirdik. Onların suçuydu, hepsi onların suçuydu!

Tanıdık sokağa girdiğimde o köşeyi dönerken kesilen söğüt ağacının yerine baktım birkaç saniye. Şimdi betonla kaplıydı. İçim acıdı, canımın yangınına bir yangın daha eklendi. Haftalar sonra arabayı onun sokağına park ettim. Telefonu arabanın içinde bırakıp indim. Bina kapısı açık olduğu için beklemeden içeriye girip asansöre bindim. Birkaç dakika içinde üçüncü kata geldiğimde zili çaldım.

“Abi!” Sevinçle açtığı kapının arkasında benim olmamı beklemiyordu.

“Sürpriz.” Elimdeki silahı ona doğru tutup açtığı kapıdan içeriye girdim ve arkamdan kapattım.

Sırma, şoka girmişti sanırım. Gözleri elimdeki silaha kayarken sertçe yutkundu. Yaptıklarının yanına kâr kalacağını düşünüyordu, öylece çekip gideceğini düşünüyordu. Benim üstüme basıp geçtikten sonra hayatına devam edebileceğini... Salona girdiğimizde gözlerim etrafa kaydı. Çoğu eşya toplanmıştı. Köşede duran renkli camdan yapılmış serçeleri evi için ben almıştım. Vitrinde görüp beğenmişti ve ben ertesi gün gidip onu mutlu etmek için o kuşları özenle hediye paketi yaptırmıştım.

“Hatırladın mı?” dedim elime aldığım kırmızı renkli cam serçeyi ona göstererek.

“Sevda, silahı indir de konuşalım.” Sesi titrerken gözlerinde korku vardı.

Hiç düşünmeden sol elimdeki serçeyi onun olduğu duvara doğru fırlattım. Paramparça olurken etrafa kırıkları sıçradı. İrkildiğinde nedensizce hoşuma gitti. Benim canım yanarken, beni böyle acı içinde kıvrılırken görürken de onun hoşuna gitmiş miydi? Elime diğer cam serçeyi aldım, rengi açık maviydi.

“Sevda, dur ne olur!” Elleriyle yüzünü koruduğunda güldüm. Serçeyi sehpanın üstüne geri bıraktım.

“Benim tanıdığım Sırma çok cesurdu. Ne oldu ki sana? İnsanların hayatının içine sıçıp batıracak, onlarla oynayacak kadar cesareti vardı.” Tekli koltuğa oturduğumda silahın ucuyla arkasındaki koltuğu işaret ettim.

Hızla oturduğunda titreyen ellerini bedenine sarmıştı. Gözlerini bana değdirmezken hah olmayan zemini izliyordu. Ben buraya susmak için gelmemiştim ama.

“Çok mu zevk aldın? Hadi benim hayatımı bok ettin, âşıktın Timur’a, gözün görmedi hiçbir şeyi. Abine, senin üstüne titreyen adama nasıl kıydın? Bu kadar da şerefsiz olamazsın diyeceğim ama sende şeref olmadığını görelî bir hayli oldu.” Ses tonum buz gibiydi, içim öyle dışıma taşıyordu ki bir şelale olsaydım çoktan bütün suyu mu onu boğmak için kullanırdım.

“Senin yüzünden yaptım, abimin canı da senin yüzünden yandı! Abimi sevmek zorunda mıydın? Hiç düşünmedin mi onun bütün bunları senin yüzünden yaşadığını? Sen olmasaydın ne Timur ne de abim acı çekmeyecekti!” Öfkeyle bana bakarken gülümsedim. Masum kız tavırlarını bırakmıştı, damarına basmış olmalıydım.

“Ha şöyle... Benim gördüğüm Sırma ol. Yılanın ta kendisisin sen, akıt zehrini de seni o zehrin içinde boğayım.” Yüzümde gülümseme oluşurken onun bu nefret dolu hâli daha da artıyordu.

“Senin büyük aşkını, senelerce zırlayıp durduğun adamı başka birine kendi ellerimle verdim. Kara... Bu ismi ona sen vermiştin, değil mi? Eylem’e sıkı sıkı tembihledim ona böyle seslenmesi gerektiğini. O kızıdan baştan bir sen yarattım, yılların verdiği tecrübe vardı sonuçta üstümde.” Geriye yaslandığında nefretini kismaya devam etti. “O gün seni aradım, bana Timur’la bir kafede olduğunu söyledin. Sinirden deliye dönmüştüm. Eylem’i arayıp kafenin adını verdim ve ona dedim ki, ‘Sevda’nın gördüğü an abimi öp.’ Ertesi gün buluştuğumuzda sana abimin ne kadar mutlu olduğunu anlattım, Eylem için delirdiğini söylediğimde yüzünün şeklini görmeliydin. Zavallı Sevda... Nasıl da dolmuştu gözlerin.” Dudakları yukarı doğru kıvrılırken anlattığı her şeyden zevk alıyordu.

“Karşında seninle aynı durumdaki birini görmek nasıl hissettirdi? Dur ama abin bana ben bilmesem de âşıktı zaten. Sen ise Timur tarafından defalarca reddedildin. Ah dur... O da benim yüzündendi, değil mi? Bana deli gibi âşık olduğu için sana siktiri çekmişti.” Canımı yakmaya çalışıyordu ama ben onun canını alana kadar bekleyecektim sadece.

“Sen!” dedi hiddetle ayağa kalkarken. “Sen olmasaydın beni sevebilirdi.! Aradan çıktığında beni görebilirdi ama bir türlü beceremedin gitmeyi!”

“Gittim. Unuttun mu, abinle evlenmek üzereydim. Planların yine başarısız oldu ve Timur yine bana geldi. Kapıma notu sen bıraktın değil mi Eylem’le evlenmesine engel olmak için?” Bu konuda ondan başka şüpheleneceğim kimse yoktu. Eylem’in işine geleceği için o yapmış olamazdı.

“Ne notu?” Kaşları yukarı doğru kalkarken yüzünde şaşkınlığa dair o birkaç saniyeyi yakaladım. O, değildi.

“Mektupların yerinin yazıldığı notu da sen bırakmadın o zaman.” İki nottaki yazı da aynıydı.

“Sence abimle evlenmeni sağladıktan sonra bunu hiç bozar mıyım? Her şeyi öğrenmiş olmalısın. Görücü olayını benim ayarladığımı, hastaneye abimin geldiği gün seni bilerek çağırdığımı. Biliyor musun, bana destek sağlayan sürpriz birisi bile vardı.” Kaşlarım ça-

tılırken Eylem'den bahsetmediğini biliyordum çünkü o ara onu geri almak için uğraşıyordu.

“Kim?” diye sordum yüzümde sabit bir ifadeyle.

“Timur,” dedi gülerek. “Sen de şaşırdın değil mi? Seni abimle olan ekibe o soktu. Eylem onun bir konuşmasını duymuş sana kefil olduğuna dair. Seni o kadar çok seviyordu ki sevdiğin adamla aranı yapmaya çalıştı.” Gülerek başını iki yana salladı. “Sahi ne yapıyorsun sen bu adamlara, bir formülün var mı?” Dalga geçer gibi konuşsa da altında sevdiği adamın beni sevdiğini bilmenin acısı yatıyordu. Daha çok yansın istiyordum, daha çok mahvolsun!

Görevin ilk zamanlarına döndüğümde Timur'un her konuda Şube Müdürü'ne rapor verdiğini ve bana da en iyi şekilde destek olmaya çalıştığını hatırladım. Ben daha önce hiç gizli görevde saha operasyonuna katılmamıştım, üstelik beni gönderdiklerinde de şaşırmıştım. Timur'un onunla birlikte çalıştığım için ve içeriye girecek bir kadının olması gerektiğini söylediğini hatırlıyordum. Diğer ekiple kadın olmadığı için gittiğimi düşünmüştüm. Oysaki benden daha tecrübeli bir sürü kadın komiser vardı şubede.

“Neden yaptı ki bunu kendine?” Ona öyle çok kızgındım ki. Son konuşmamızdan sonra öyle mahvolmuştum ki keşke dedim keşke onu hiç tanımamış olsaydım...

“Sen neden yıllarca abimi bekledin? Onun başka bir kadınla nişanlı olmasına neden katlandın? Mutlu gördüğün içindi, mutlu sandığım içindi. Siz iki aptal birbirinize çok benziyorsunuz aslında. Abim ve bense daha kirli oynarız. Sana seni hiç tanıımıyormuş gibi davrandı, değil mi? Seni hiç sevmemiş, o mektupları hiç okumamış gibi. Oysaki biliyordu Sevda, sen sadece kolay bir seçenektin onun için.” Çıkardığı hançeri tekrar tekrar saplarken göğsüme, acımadı.

Ama unuttuğu bir şey vardı.

Ben zaten yaşamıyordum ki...

“Ayağa kalk,” dedim karşısında durarak. Gözleri elimdeki silaha kayarken yüzündeki gülümseme silindi. “Sırma, son kez söylüyorum, ayağa kalk!” Sertçe yutkunup ayağa kalktı.

Silahı tam kalbinin üstüne nişan aldım. Bedeni titrerken yüzümdeki ifadeyi gördüğünde biraz önce söylediklerinden çoktan pişman olmuştu. Beni kışkırtmaması gerektiğini bilmesi gerekiyordu. Oysa karşıma oturmuş, beni nasıl aptal yerine koyduğunu zevkle anlatmıştı yanına bırakacağımı düşünerek...

“Seni öldüreceğim,” dedim sakın bir ses tonuyla.

“Sevda, elinde bir mesleğin kaldı onu da kaybedersin.” Öleceği için değil, mesleğimi hatırlatarak engel olmaya çalıştı bana çünkü biliyordu onun hayatının bir değeri yoktu gözümde.

“Biliyor musun, umurumda değil. Kaybedecek hiçbir şeyim kalmadı.” Ona bir adım daha yaklaştığımda gözlerindeki korku giderek büyüdü.

Kapıdan gelen tıkırtıyla anahtar çevrilme sesini duydum. Biri gelmişti ama bu bana engel olamazdı. Adım sesleri sessizdi ama kim olduğunu artık biliyordum. Kapıya doğru döndüğümde elimdeki silahı daha sıkı tuttum. Gözleri kısa bir an kız kardeşinde kalmış, daha sonra beni bulmuştu. Tedirgindi.

“Değmez,” dedi gözlerimin içine bakarken.

“Öldüğünde degecek.” Omuzlarımı kaldırıp indirdim.

“Sevda, şu an aklın başında değil. Ne oldu dün bilmiyorum ama kendinde değilsin. Bırak silahı elinden.” Bana doğru bir adım attı sakince konuşarak.

“Eğer bir adım, tek bir adım daha atarsan onun kalbinde bir delik açarım. O nasıl benim kalbimde durmadan kan sızan bir delik açılmasına neden olduysa ben de onun kalbinde açarım.” Silahımı Sırma’nın kalbine yasladım.

“Abi!” dedi gözlerini sımsıkı kapatıp korku dolu bir ses tonuyla.

“Kes sesini Sırma!” Bağırduğunda tek kaşımı kaldırdım. Demek bazı şeyler değişiyormuş.

“Beni öldürecek ve sen bana bağıırıyorsun!” Sinirle abisine baktığında ondan bir yardım bekliyordu, üstüme atlamasını falan herhâlde.

“Seni şurada çekip vursa o silahtaki parmak izlerini temizler,

‘Ben yaptım,’ derim. Hak etmediğinden değil, bunu yaparsa onun vicdanının dayanamayacağını bildiğimden buradayım. Şimdi o sesini kes!” Öfkenin esiri olmuş ses tonu yükseldiğinde, kız kardeşini öldürecek kadar delirdiğimi biliyordu.

“Abin sanırım benim yerime hapse girmeye gönüllü. Eh madem bundan da yırttım, seni öldürmek için bir nedenim daha var artık. Diz çok!” Öne doğru eğilip saçlarına asıldım. Dizlerinin üstüne zorla çöktüğünde başına dayadım silahı.

“Sevda, ne olur yapma. Silahı bana ver. Sen bu değilsin. Kendine geldiğinde pişman olacaksın.” Sözlerine kulaklarımı tıkadım, duymadım.

“Annen perişan olacak Sevda, ablan yıkılacak. Değmez güzelim, değmez sevdam, değmez yangınım...” Bana doğru attığı adımda elini uzattı tutmamı isteyerek.

“Yapamam, ben o eli bir daha tutamam.” Başımı iki yana salladım.

Silahın emniyet kilidini açtım, mermi şarjörden sürüldü. Parmagım tetiğin hassas terazisinde gezindi. Çok hafif dokunacaktım, sonra her şey bitecekti. Önce silahtan çıkan mermi başına gelecek, sonra koyu bir kırmızılık her yeri kaplamaya başlayacaktı. Önce nefesleri yavaşlayacak, daha sonra nabızı ve kalbi atmayı bırakacaktı. Gözleri bir ölüye yakışır şekilde donuk bakarken, bedeni giderek sıcaklığını kaybedecekti. Ölsün ve bu kâbus bitsin istedim.

“O tetiği çekersen her şeyini kaybedersin.” Farklı bir ses, düşüncelerimin arasına girerken Timur’u onun yanında gördüm.

“Benim zaten hiçbir şeyim kalmadı. Hepsini aldınız elimden.” Gözlerine baktım umudumu alan adamın. Eğer dün bana gelmeseydi ben bugün belki sevdiğim adamı affedecektim. Belki bir şansımız daha olacaktı...

Önüme döndüğümde gözleri kapalı olan Sırma, ellerini yumruk yapmıştı. Ölüm korkusu bu olsa gerekti. Başına yasladığım silahı biraz daha bastırdım. Korkuyla titrediğinde onu biraz daha böyle görmek istiyordum. Son anlarını korku içinde ve yalnız olduğunu

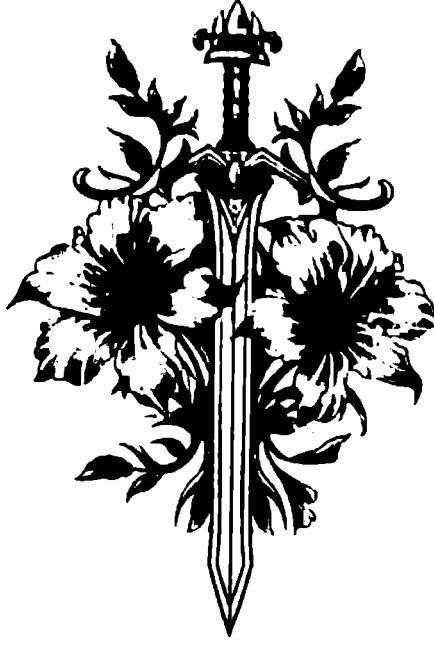
bilerek geçirmesini... lrken bile yalnız olmasını istemek, o an normal geldi bana çünkü yalnız lmeliydi.

“Şimdi!”

Onun sesini duyduğumda elimdeki silah önce tavana doğru kalktı ve ateş aldı. Elimin üstündeki el, silahı sıkıca tutup parmaklarımın arasından çekti. Belime sarılan kollar beni geriye doğru çekerken Timur sıkıca tutuyordu beni. Nefesini kulağımda hissederken Timur, usulca fısıldadı onu itmeye çalışmamı yok sayarak.

“Hamilesin. Kaybedecek çok şeyin var artık. Dur Sevda, dur ne olur...”

Bölüm 9

Kalbim atmayı bıraktı, ruhum bedenimden çekildi, ellerim tutmaz oldu. Tek bir kelime beni öyle bir darmadağın etti ki aldığım nefesi veremez oldum. Beynim duyduğum cümleleri algılamaya çalışırken boş bir çuval gibi yığıldım. Gözlerim kararırken içimde büyük bir yıkıntı vardı. Üstüme çöken bir binanın altında kalmıştım, sanki ufacık bir harekette bulunsam tamamen içine gömülecektim. Bataklık gibi derinlere battığımı hissettim.

Kulaklarım adımı seslenişleri görmezden gelerek uğuldamaya başladı. Önce sesler kesildi, sonra gözümün gördüğü her nokta giderek uzaklaştı. Titriyordum ama üşümüyordum, garipti. Belki de ölüm dedikleri böyle bir şeydi. Ölümse eğer bana gelen, geri çevirmeden sıkıca kucaklar bırakmazdım.

Gözlerimin arasından sızan ışık giderek uzaklaşırken taşıyamadığım bedenim yığıldı. Bilincim tam kapanmadığı için sesleri duyuyordum ama tepki veremiyordum. Ellerimi tutan eller buz gibiydi, karşımda gözlerimi zorlukla açtığımda gördüğüm yüz endişeliydi. Dokunmamalıydı, bana böyle ihtiyaçla bakmamalıydı. Gözleri gözlerime yenilgiyle değmemeliydi.

“Sevda, kendine gel hadi.” Bedenimi kendine yaslarken başım omzuna düştüğünde hıçkırıklarla ağlamaya başladım.

Kendimi geriye doğru çekip duvar dibine yaslandım. Ellerimi sert zemine vura vura, bağıra bağıra ağladım. Zayıf olan bedenim gittikçe güçten düşerken çığlıklarım yükseldi. Gözlerimden akan yaşlar bitti dediğim yerden daha fazla arttı. Her bir damlada içimden bir şeyler kopup giderken hıçkıra hıçkıra ağladım. Kimse dokunmadı, kimse sus demedi. Her şeyi kusar gibi ağladım. O kadar çok ağladım ki ruhum bedenimden çıkacak gibi hissettim.

“Hastaneye gitmeliyiz.” Bana doğru uzanan elle geriye doğru çekildim. Timur’la göz göze geldiğimizde bana uzattığı elini çekti.

“Güzelim, iyi değilsin. Tamam, hastaneye gitmeyelim ama çıkalım buradan.” Onun yumuşak sesini duyduğumda kalbim yerinden söküldü.

“Ablamı istiyorum.” Hırıltılı nefeslerimin ardından sadece bunu söyleyecek gücü buldum kendimde.

Hemen telefonunu çıkarıp ablamı aradı, onda numarası vardı. Gözlerimi kapatıp kendimi iyice geriye çektim. Kimseyi görmek istemiyordum, bana bakmalarını istemiyordum. Canım çok yanıyordu, dayanamıyordum. Ben öyle bir durumun içine düşmüştüm ki şu an yerin yedi kat dibine girseydim de bu hâlde olmasaydım diyordum. Dakikalar geçti, kıpırdamadan durdum ve bekledim.

“Canım.” Ablamın sesini duyunca başımı kaldırıp baktım. Hızla yanıma gelip eğildi. Kollarımdan tuttuğunda gördüğü bir harabeden ibaretti.

“Abla, götür beni buradan,” dedim gözümden bir damla yaş daha süzülürken.

“Gel canım, bana dayan.” Ablam beni sıkıca tutup kaldırırken ona yaslandım.

Odadan çıkarken kimseye bakmadım, hiçbir şey söylemedim. Ablam beni arabasına bindirdiğinde yanıma geçip oturdu. Eniştem arabayı çalıştırdığında başımı ablamın omzuna koyup içimi çeke çeke ağlamaya devam ettim. Saçlarımı okşarken sıkıca sarıl-

dı çocukluğumuzda ne zaman korkup yanına gitsem yaptığı gibi.

“Hastaneye gitmek istemiyorum,” dedim, eniştemle ablam hastaneye mi eve mi gidileceğine karar vermeye çalışırken.

Ablamların evine geldiğimizde misafir odasındaki yatağı hazırladı ablam benim için. Yattığımda bedenim yığıldı ve ben hareket edecek gücü bulamadım bir daha kendimde. Ablam bütün gün yanımda kaldı. Ben ağlarken saçlarımı okşadı, nefesimin kesildiği yerde yudumlayarak su içirdi. Hiçbir şey sormadı, böyle yıkıldığımı gördükçe onun da omuzları çöktü. Çorba yapıp getirdiğinde ellerim tutmadı, yemek yememe yardım etti. İçim almasa da birkaç kaşık çorbayı onu daha fazla üzmemek için içtim.

“Annem aradı, seni aramış kapalıymış telefonun. ‘Göreve gitti, benim haberim var,’ dedim.” Ablam tepsiyi sehpanın üstüne bırakıp bana doğru döndü.

“Hamileymişim.” Gerçek, boğazıma düğüm olan o hisle birlikte çıktı öylece dudaklarımın arasından.

Ablamın benden duyduğu sözden sonra şaşkınlığı dalga dalga yüzüne yayıldı. Yatağın ucuna oturduğunda duyduğunu hazmetmek birkaç dakikasını aldı. Benden asla böyle bir şeyi beklemediğini biliyordum. Derin bir nefes aldığı anda uzanıp elimi tuttu.

“Test yaptırdın mı? Kesin mi?” Ciddi bir şekilde sorduğunda gözleri kısa bir an karnıma kaydı.

“Hastanedeydim, test yapıldı ama ben bilmiyordum. Abla, ben hamileymişim.” İçimi çekerken Timur’un bu konuda bana yalan söylediğini sanmıyordum.

“Demir’le neden ayrıldınız bilmiyorum ama bana geldiğinde çok perişandı Sevda. Seni çok seviyor, gözünün içine bakıyordu. Bir anda nasıl bu hâle geldiniz anlamıyorum ama bunu bilmeye onun da hakkı var. Tek başına mücadele etmek zorunda değilsin.” Elimini iki avcunun içine alırken içtenlikle düşüncelerini söyledi.

“Ben bir hata yaptım abla, çok büyük bir hata.” Dudaklarımı ısırırken kan tadı geldi. Kendimi yerden yere vursam da hiçbir şeyi değiştiremezdim.

Geçen ay regl olmuştu ama birkaç günde bitmişti. Aldığım ağrı kesicilere bağlamıştım bunu ama bazı hamileliklerde ilk aylarda bu durumların olduğunu biliyordum. Ablam kendi hamileliğinde de yaşamıştı üstelik bunu. Önlem almıştım ama almadığım bir gün vardı. O gün ise cehenneme doğru dizilen taşlardan ibaretti benim için.

“Bebek başkasından mı?” Ablamın nefesi kesilirken ellerimi bıraktı. “O yüzden mi ayrıldınız? İmkân vermem Sevda buna. Öyle olsa bu adam yoluna heba olur muydu bu kadar?” Akli tamamen karışmıştı ki benimki de yerinde değildi ama yine de ona anlatmam gerekiyordu. Ondan başka anlatacak kimsem yoktu.

“Timur’la birlikte dışarı çıktık, çok içtik. Abla ben hiçbir şey hatırlamıyorum, yemin ederim hatırlamıyorum. Sabah uyandığımda beni bir şey olmadığına ikna etti ama sonra gelip o gece aramızda bir şeyler geçtiğini söyledi. Başta inanmadım ama abla hatırlamıyorum. Nikâha bir aydan az kalmıştı o zamanlar, üstüne de düşmedim. Evde kız kardeşi vardı, Gözde. O da gece bizimle birlikte evde kaldığını söyledi üstelik, şüphe edeceğim hiçbir şey yoktu. Ben ne yapacağımı bilmiyorum abla. Bana sevdiğim adama ihanet ettiğimi söyledi, onu aldattığımı. Kendimi kaybettim, bulamıyorum.” Ellerimi yüzüme kapatırken daha fazla devam edemedim.

“Öncelikle bir hastaneye gidip test yaptıracağız. Sonra Gözde denen kızla konuşacaksın, dediğine göre o da oradaymış bakalım neler söyleyecek. Timur konusunu bana bırak, halledeceğim. Ben yanımdayım kardeşim, birlikte halledeceğiz. Şimdi uyu dinlen biraz, sabah uyandığında da ben yanında olacağım.” Ablamın sakin ses tonuyla birlikte başımı usulca salladım.

Beni yatağa yatırdığında ağlamaktan sızlayan gözlerimi kapattım. İçimi çeke çeke uyumaya çalışırken yorgun ruhum, bedenimi esir almıştı. Acıyla kapattığım gözlerim derin bir uykunun eşiğinde tutuyordu beni. Bir türlü içimdeki sancılı süreç bitmedi ve ben uyuyamadım. İçimde bir bebeğin varlığını hâlâ kabul edemiyordum. Ellerim bir türlü karnımdaki o boşluğu sarmıyordu. Bir bebek varsa eğer gerçekten içimde, ne yapacaktım bilmiyordum. Beynimin için-

deki düşünceler daha ağır bir hâle gelirken en sonunda dayanamayıp kendimden geçercesine uykuya daldım.

Sabah uyandığımda ablam kendi doktoruna benim için randevu aldığını söyledi. Bugün iş yerinden izin almıştı, gitmeyecekti. Eniştem sabah erken saatte işe gittiği için kahvaltı masasında ablam ve ben vardık. Düşünceler eşliğinde zar zor yediğim birkaç lokma yiyeceklerle kalktım. Ablamın benim için verdiği kıyafetleri giydim, beden ölçümüz birbirine yakındı. Saat dokuza gelirken yeğenim Rana'yı kreşe bıraktıktan sonra birlikte hastaneye geçtik.

“Ne olursa olsun ben yanındayım.” Ablam elimi bıraktığında ekranda yanan ismime bakıyordum. Derin bir nefes aldım ve odaya girdim.

“Buyurun, oturun lütfen. Şikâyetiniz nedir?” Otuzlu yaşlarındaki kadın doktorun sorusuyla bir an duraksadım. Siyah deri koltuğa oturdum.

“Ben hamilelik için test yaptırmak istiyordum.” Sesim kısık çıksa da net bir şekilde duyulmuştu.

“Daha önce evde test yaptınız mı?”

“Hastanede yapılmış kan testi, ben sonuçları göremedim. Bu yüzden tekrarlanmasını istiyorum.” Oturduğum yerde rahatsızca kıpırdandım.

“Hastanede yapıldıysa buradan da sonuçlarına bakabiliriz.” Bilgisayar ekranına dönerken hastane geçmişinden tahlil sonuçlarına baktı. “Evet, gebelik görünüyor ama yine de bir ultrasonla kontrol edelim keseyi. Perdenin arkasına geçip karnınızı açın.” Bilgisayar ekranındaki gözler bana döndüğünde oturduğum sandalyeden yavaşça kalktım.

Perdenin arkasına geçip üstümdeki ceketini çıkardım. Sedyeye uzanıp tişörtümü yukarı doğru kaldırdım. Ellerine eldiven geçiren doktor, beyaz yuvarlak bir kutudan karnıma soğuk bir jel sıktı, ürpelendim. Yanımdaki sandalyeye oturup eline aldığı cihazı karnımda gezdirdi. Başımı hafif kaldırıp siyah ekrana baktım.

“İşte burada miniğimiz! Yaklaşık sekiz dokuz haftalık.” Doktorun

parmağıyla işaret ettiği yere baktığımda nefesim kesildi. “Kalp atışlarını duymak ister misiniz yoksa baba adayını beklemeyi mi tercih edersiniz? Bazı annelerimiz birlikte olmayı tercih ediyor.”

Gözlerim dolarken nefesim sıkıştı. Gözlerimi hâlâ o küçük noktadan çekip bir cevap veremiyordum. Oradaydı işte, gerçekten vardı. Minicik bir can parçasıydı ve içimde giderek büyüyordu. Benim bir bebeğim vardı. Hamileydim. Bu an gerçekten yaşanıyordu.

“Beklenmeyen bir gebelik mi?” Doktorun biraz öncekine göre daha sakın bir ses tonuyla konuşmasıyla gözlerimi ekrandan çekebildim.

“Ben regl olmuşum geçen ay, üstelik doğum kontrol hapı kullanıyordum.” Cihazı karnımdan çektiğinde doktorun uzattığı peçeteyi alıp jeli sildim.

“Hiçbir korunma yöntemi yüzde yüz sonuç vermez. Hapları aldığınız düzenin aksaması riski var. Regl konusuna gelirsek doğumuna kadar her ay düzenli regl olan hamilelikler gördüm, bu mümkün. Üstelik bebek tutunmaya çalıştığı için ilk aylarda küçük çaplı kanamalar normal. Bu gibi durumlarda doktora danışmakta tabii ki fayda var ama bebeğiniz gayet sağlıklı görünüyor.” Bildiğim, tahmin ettiğim olasılıkları doktordan tekrar duyduğumda başımı salladım usulca.

“Şimdi size vitamin yazacağım ve yapılmayan testler için kan tahlili isteyeceğim, genel prosedür bunlar. Sonuçlar bir saate çıkar, o zaman tekrar görüşelim.” Uzattığı reçeteyi aldım, teşekkür edip odadan çıktım.

Benim çıktığım doktorun odasına doğru bir çift ilerledi. Kadın mutlulukla gülümserken eşi elini beline koymuş ona destek oluyordu. Doğumuna az bir zaman kaldığı belliydi, elinin birisi sevgiyle karnına giderken kısa bir an göz göze geldik kadınla. Gözlerinin içi parlıyordu resmen, yüzündeki gülümseme bozulmadan yanımdan geçti. İçim acıdı, içim yandı. Hiçbir zaman o çift gibi olamayacaktım ben o odaya girerken.

Ablam beni görünce ayağa kalktı ve yanıma geldi. Kolumdan tuttuğunda elimdeki kâğıdı ona uzattım, bir şey söylememe gerek

kalmadı. Birlikte aşağı kata indik, kan alma odasında iki tüp kan verdim. Hastanenin bahçesine çıktığımızda ağaçların altındaki banklardan birine oturduk. Ellerimi saçlarımın arasından geçirip derin bir nefes aldım.

“Sevda, aldırmayı düşünmüyorsun değil mi?” Tereddüt dolu ses tonuyla yanımda oturan ablama baktım. Gözlerindeki endişe benim içindi.

“Yapamam ki abla, masum bir cana nasıl kıyarım?” İçinden çıkamadığım bu düşünceyi ilk anda reddetmişim. Eğer oradaysa ona kıyamayacağımı biliyordum.

“Demir’e söyleyecek misin? Bilmesi gerekiyor bir tanem.” Elimi sıkıca tuttuğunda düşünmeyi reddettiğim o soruyu sordu bana.

“Abla... Eğer Timur doğruyu söylüyorsa ve benim hatırlamadığım o gece aramızda bir şeyler olduysa ben ona gidip nasıl hamile olduğumu söylerim? Bebek sekiz dokuz hafta arasında ve zamanı uyuşuyor. Delireceğim, aklımı kaçıracağım sonunda abla!” Öyle bir çıkmazın içindeydim ki nereye adım atarsam atayım sonu uçurumdu.

“Sen çok güçlüsün canım. Kararın ne olursa olsun ben hep yanında olacağım.” Başımı yasladığım omzu beni taşıırken içimi çektim.

Hayatımın pek çok yerinde çıkmaza girdiğimde hep ablama koşardım. Ablam evlendikten sonra ben de komiser olarak göreve başladığımda ikimizin de hayatları çok daha yoğun bir döneme girmişti. Birbirimizi arayıp konuşsak bir araya gelsek de belki büyüdüğümüz için belki de kendi sırlarımıza sahip olduğumuz için her şeyi net bir şekilde ortaya koyamamıştık. Şimdi yanımda olması benim için paha biçilemez bir duyguydu. Yanımda olup elimi tutması ve güven vermesi şu karmaşık durumda bana huzur veren tek şeydi.

Sonuçlar çıktığında tekrar doktorun odasına döndük. Kan tahlilimde herhangi bir sorun görünmüyordu. Bebek sağlıklıydı, benim bütün yıkıntıma karşı sıkıca tutunuyordu bana. “Annesi gibi güçlü,” demişti ablam tebessüm ederek.

Bir bebeğin annesi olmak... Evet, artık ismimin yanına bir sıfat

daha eklenmişti. Ondan vazgeçemezdim. Hiçbir suçu yoktu ki. İçimizde belki de en masumu karnımdaki minik bebektir.

“DNA testi için ne kadar beklememiz gerekiyor?” Ablamın sorusuyla birlikte buz kestim.

“Dokuzuncu haftadan sonra yapabiliriz, yani önümüzdeki hafta.” Doktorun ses tonu da yüzünün aldığı ifade de şimdi değişmişti. Gözlerini kaçırıp bilgisayara odaklandı ve test için bize gün verdi.

Hastaneden çıkarken bu testi yaptırmak istediğim bir gerçekti. Benim sormaya cesaretim yoktu ama ablam hissetmiş olmalıydı ki benim yerime sormuştu. İçimdeki en büyük sıkıntı sonucuydu. O, hamile olduğumu bilmiyordu. Kesinlikle DNA testi için onu çağıramazdım. Hamile olduğumu bilen, bana bunu söyleyen Timur’u çağıracaktım. Zaten bebeğin kendinden olduğunu düşünmese bana bunu söylemezdi. *O gece*, onun için demek bu kadar netti.

Eve geldiğimizde ablam mutfığa geçip bir şeyler hazırladı. Zorlansam da yemek yedim. Saat on ikiye geliyordu. Önce şubeye gidip bir haftalık raporumu vermeliydim, daha sonra Timur’la görüşmem gerekiyordu. Bana bilmediğim ne varsa anlatmak zorundaydı. Madem beni bu kadar dibe çekmişti, neler olduğunu öğrenmeden o dibe batmayacaktım. Ablamın dinlenmem gerektiği ısrarına iyi olduğumu ve birkaç saate geleceğimi söyleyerek ikna ettim. Eve uğrayıp kendime birkaç parça eşya da almam lazımdı çünkü bir süre daha ablamda kalmak istiyordum.

Çağırdığım taksi geldiğinde bindim. Arabam evimin önünde duruyordu, bu yüzden önce kendi evime geçtim. Küçük bir çanta çıkarıp kıyafet ve kişisel eşyalarımı aldım. Evden çıktıktan sonra arabama binip şubeye doğru sürdüm. Cep telefonum neredeydi onu bile bilmiyordum. Büyük ihtimalle hastanede kalmıştı. Şubeye geldiğimde selam veren herkese beklemeden kısaca selam verip geçtim. Şube Müdürü’nün odasına geldiğimde kapıyı tıkladım ve açtım.

“Müsait misiniz müdürüm?” Başını dosyadan kaldıran adam bana doğru döndü.

“Gel Sevda,” diyerek koltuğu gösterdiğinde beklemeden içeriye girip koltuğa oturdum.

“Birkaç gündür rahatsızım. Hem raporu getirmek hem de yıllık iznimin kalanını kullanmak istediğimi söylemek istedim.” Cebimden çıkardığım rapor bir hafta izinli olduğuma dairdi.

“İzin işini hallederiz. Seveda, seni ayrı severim biliyorsun. Çalışkan, başarılı, geleceği parlak, iyi yetişen komiserlerden birisisin. Son birkaç aydır kendinde değil gibisin. İstersen ücretsiz izin al dinlen biraz.” Herkes farkındaydı aslında ne kadar bitik durumda olduğumun.

“Öyle yaparım müdürüm, teşekkür ederim.” Yavaşça oturduğum yerden kalkıp odadan çıktım.

Raporu işlemesi için memurlardan birisine verdikten sonra odama geçtim. Küçük bir koliye eşyalarımı koymaya başladım. Çekmecedeki kitaplarımı da ekledikten sonra kutuyu alıp ilerlemeye başladım. Koridora çıktığımda birkaç bakış bana dönerken Azra’yı bana doğru gelirken gördüm. Karşılıklı durduğumuzda yüzünde şaşkın bir ifade vardı.

“Seveda, iyi misin? Kaç kere aradım seni ama telefonun kapalıydı. Evini bilmediğim için de gelemedim.” Benim için oldukça endişelenmişti.

“Telefonumu kaybettim maalesef bulamıyorum, biraz rahatsızdım. Yıllık izne çıkıyorum zaten, biraz dinleneceğim,” dedim. İçimden ne gülümsemek ne de daha fazla konuşmak geliyordu.

“Anladım, umarım bir an önce dinlenip dönersin. Sensiz burarlarda yemeğe çıkacak bir arkadaş bulamadım. Arabana kadar yarım edeyim.” Elimdeki kutuyu aldığı anda itiraz etmedim.

Birlikte yürürken Azra bana çıktıkları son operasyonu anlatıyordu. Bilişimci olduğu için sahada değildi ama geri planda katılmıştı ekibe. Çökertilen çetenin büyüklüğünü anlatırken usulca başımı sallayıp birkaç kelime ettim. Arabamın yanına geldiğimizde koliyi arka koltuğa yerleştirdim.

“Seni özleyeceğim, yokluğun hissediliyor.” Kollarını usulca bana uzattığında samimiyeti karşısında ona sarıldım.

“Kendimi topladığımda döneceğim.” Geri çekildiğimizde Azra, şubeye dönerken derin bir nefes aldım.

Arkamı döndüğümde görmeyi beklemediğim biri bana doğru geliyordu. Fırat, arabasından inmiş ilerlerken buraya geliş sebebi- nin ben olduğumu düşündüm. Kısa bir bekleyişten sonra yüz yüze geldik.

“Nasılsın Sevda?” Yüzüme bakarken iyi olmadığımı görmüş, kaşlarını çalmıştı.

“Ölmedim, demek ki yaşıyorum,” dedim. Sesimden bile çekilen ruhum bomboştu.

“Seni burada görmeyi umarak geldim. Evine baktım yoktun, telefonun kapalıydı. “ Tahmin ettiğim gibi benim için gelmişti.

“Ablamda kalıyorum, telefonumu hastanede kaldığım gün kaybettim. Beni neden görmek istedin?” Arabaya doğru yaslanırken o gün Fırat’ın da hastanede olduğunu hatırladım. Timur biliyorsa bir ihtimal o da bilebilirdi. Kalbim sıkıştı bu düşünceyle.

“Kara, yarın sabah göreve gidecek. Şu an darmadağın hâlde. Bu hâlde göreve giderse üç günün sonunda ölüsü gelir. Gittiği yer hakkında bizim bile tam bilgimiz yok ama çok riskli Sevda, en ufak hatada hayatına mal olur.” Sert sözleri bir duvar gibi bana çarparken paramparça oldum.

“Ne yapmamı istiyorsun Fırat?” Sessiz soru dudaklarımdan dö- küldüğü an cevabını biliyordum.

“Git Sevda, umut ver ona dönmesi için. Ne dersin, ne yaparsın bilmiyorum ama orada ölürse bunun altından sen de kalkamazsın. Benim evimde şimdi. Gece barın birinden topladım, kendinden geç- miş hâldeydi.” Cebinden çıkardığı anahtarı bana uzattı.

Ellerim titrerken anahtarı sıkıca tuttum. Fırat’a baktığımda kabul ettiğimi görerek derin bir nefes almıştı. Evin adresini bana verdikten sonra arabasına binip gitti. Arabaya bindiğimde anahtarı yan koltuğa koyup çalıştırdım kontağı. Yola çıktığımda Fırat’ın evi siteye olduğu için çok zorlanmadan buldum. Siteye girdiğimde bi- nanın önündeki sokağa arabayı park ettim. On ikinci kata çıkarken asansörle aynadaki yüzüme baktım. Perişan bir hâlde görünüyordum. Asansör kapısı açıldığında indim. Elimdeki anahtarla kapıyı açıp içeriye girdim.

Fırat'ın dediği gibi sağdan ikinci kapıya ilerledim ve misafir odasının kapısını açtım. Kapıyı açar açmaz alkolle karışan kokusu bana ulaştı. Alkol midemi bulandırırken onun kokusu bir nebze olsun sakın kalmamı sağladı. Yatağa doğru yaklaştığımda çift kişilik yatakta dağılmış bir hâlde yattığını gördüm. Üstündeki gömleğin üst düğmeleri açılmıştı, saçları karışmıştı. Yüzünde huzursuz bir ifade vardı, kaşları çatıktı. Yanındaki boş koltuğa oturup elimi saçlarına doğru uzattım. Simsiyah saç tellerini alnından çekerken yüz ifadesi daha huzurlu bir hâl aldı. Kirpikleri titrerken gözleri yavaşça aralandı.

“Yine mi rüya görüyorum?” Kendi kendine içini çekerek konuştuğunda elim duraksadı.

“Hayır, buradayım. Rüya değil,” diyebildim gözlerine bakmaya devam ederek.

“Hep öyle diyorsun sonra gözlerimi kapatıp açıyorum gidiyorsun. Ben gözlerimi hiç kapatmam, yeter ki sen gitme olur mu?” Öyle bir bakıyordu ki sanki o bir çöldü, bense yağmur yüklü bir buluttum. Hasretti bana.

“Kapat gözlerini,” dedim ellerim gözlerine inerken. Yavaşça kapandı gözleri. Elim yüzüne değdiğinde, beni hissettiğinde sıkıca kavradı elimi.

“Sevda...” Gerçek olduğuma inanarak gözlerini açtığı anda gülümsedim ona.

“Buradayım bak, gitmedim,” dedim parmaklarım tenine sıkıca tutunurken.

Daha fazla dayanamamış olmalı ki aramızdaki boşluğa, yattığı yerden doğrulup beni kendine doğru çekti. Oturduğum yerden kalkıp yatakta göğsüne doğru yaslandığımda öyle bir sarıldı ki bana bütün bedenim baştan aşağı titredi. Sımsıcak göğsünü açmış, beni kalbinin içine sokmak istercesine tutmuştu bedenimi. Canım olan adam, sevdam olan adamdı o benim. Kalbimin seçtiği, sevdiğimdi...

“Sevda, yanıyorum sensizlikle. Cayır cayır yanıyorum. Bir damla su olmaya mı geldin? Şu kurak topraklarıma sevda ekmeye mi geldin? Geldim de ne olur, sen gelmesen de ben geldin sayarım.”

Acı ses tonu beni yerle bir ederken dolan gözlerimden bir damla yaş süzülüp onun kalbine düştü.

“Geldim,” dedim bütün yolların kapalı olduğunu bile bile. “Yanımdayım,” dedim kalbimden ince ince sızan kanın buruk tadını alırken.

“Çok özledim, çok bekledim, çok yandım...” Elleri saçlarımın arasına girerken derin bir nefes almasıyla göğsü yukarıya doğru hareket etti.

Böyle kalsak, unutsak her şeyi... Sadece bedenlerimiz değil ruhlarımız da birleşse ve zaman dursa.

Onun kalbinde olduğum sürece sonsuza kadar bu anın içinde hapis kalabilirdim. Aşk, beni ona bağlayan ve ondan koparan güçlü bir duyguydu. Parmakları usulca okşarken saç tellerimi, ruhuma da dokunuyordu. Bu adam kalbimin sahibi, en büyük derdimdi. İçimdeki karmaşa o kadar büyüktü ki nefesim onun kokusuyla dolarken dinliyordu sadece. Başımı göğsüne yaslayıp nefeslendim, nefesimi kesen adamın nefesinden çalıp.

O, benim gençliğimdi. Geleceğim olsun diye her şeyi yaptım. Çok sevdim, çok da sevildim. Hissettim. Kollarının arasında durduğum adamın kalbi de çokça çarptı benim için. İnandım. Boğuldum derin sularda onsuzlukla. Çokça çırpındım. Bir nebze sevda için günlerce, haftalarca, aylarca, yıllarca gözyaşı akıttım. Şimdi iki kolunun arasına sığınyorum ama şu koca dünyaya sığamıyorum.

“Ağlama güzelim, bu defa ağlama. Gülümse bana, gülümse ki ben tekrar yaşayayım. Yaşamam için gülümse bana.” Elleri saçlarımdan ayrıldığında belime doğru indi.

Başımı kaldırıp titreyen dudaklarımı iki yana doğru kıvrıp gülümsedim ona. Yaşasın diye, ölmesin diye, nefes alabilsin diye içim paramparça gülümsedim ona. Gözlerim bal rengi harelerinde, gözlerim yaşlarla dolu, gözlerim bir vedanın eşiğinde ben sadece gülümsedim ona. Sırf yaşasın diye...

Ellerini iki yanağıma koyup gözlerimden öptü yumuşak dudakları. Bütün gözyaşlarımı dudaklarıyla mühürledi akmasın diye. İçim dışıma çıktı, onun aşkı kalbimden çıkmadı. Usul usul sızdığı yüreğimi-

de tek bir köşe bırakmadı bana. O, benim gölgede kalmama izin vermedi. Bütün gökyüzümü ele geçirdi. Ben; onun için esmeye hazır bir rüzgâr ve yanmaya yüz tutmuş bir ateş, donmaya yüz tutmuş bir kar tanesi, akmaya hazır bir yağmur tanesi, açmaya hazır bir güneştim. O, Dünya; bense etrafında ona bağlı Ay'dım. Dünya durdu, Ay yörünge- den çıktı ve mevsimler zamanını şaştı. Biz, artık biz olmaktan çıktık.

“Çok özledim güzelim, öyle çok özledim ki ellerim titrer oldu yokluğunu her sardığında.” Kısık ses tonu derinden gelirken ihtiyacı olan tek şey benmişim gibi tutundu bana.

Göğsünden başımı kaldırıp sığındığım kollarının arasından çıktım. Elleri hâlâ belimi sarıyorken gözlerine baktım. Uzayan saçlarından birkaç teli alnına düşmüştü. Titreyen ellerimle alnına doğru yavaşça dokundum. Tek tek her kirpiğini sayacak kadar çok zamanımız olmasını istiyordum. Ezbere değil anlayacak kadar, bilecek kadar, bütün düşüncelerini aklıma yerleştirecek kadar birlikte kalmak istiyordum. Sadece sevmek değildi bu, sadece sevilmek de. Teni tenime değdiğinde ruhum bir girdabın içinde kayboluyor, aklım yolundan şaşıyordu.

“Özür dilerim, çok özür dilerim.” Gözlerine bakarken yeniden doldu gözlerim. Boğazıma takılan her nefeste titreyen ellerimi avuçlarının içine hapsetti.

“Özür dileme. Geldin ya bana, yeniden açtın ya bana kapılarını hiçbir şey önemli değil. Yemin ederim Sevda, yemin ederim senin gözlerindeki hayal kırıklığını görmektense o silahı alıp beni vursaydın, o mermi delip geçseydi beni razıydım. Razıydım be güzelim senin elinden ölmeye.” Tek bir yalan yoktu ne gözlerinde ne de sözlerinde. Elimden ölümü bile isteyecek kadar geçmişti kendinden.

“Yaşa,” dedim nefesim kesilirken. “Geri dön bana. Dönersen burada olacağım. Git ve gittiğin gibi geri gel. Söz ver bana döneceksin, bıraktığım gibi geri geleceksin.” Yüzündeki elim yanağına kayarken başını hafifçe çevirip avuç içime dudaklarını yasladı.

“Söz sevdam, söz yangınım, sana geri geleceğim. Ne kadar zaman geçerse geçsin bekleyecek misin beni?” Gözleri yeniden gözlerime dalarken başımı salladım usulca.

“Bekleyeceğim. Hep bekledim ben seni, yine bekleyeceğim.”

Ellerim ondan ayrıldığında yavaşça kalktım yatağın ucundan. Parmakları usulca okşadı parmak uçlarımı ve serbest bıraktı. Ayağa kalktığımda benimle birlikte kalktı. Çantamı aldığımda odadan dışarıya adımladım, ziyaretim daha fazla uzamamalıydı. Kapının önüne geldiğimde, açmak için elimi uzattığımda arkadan sarıldı. Elleri karnımın üstünde birleştğinde kalbim göğsümün içinden çıkacak kadar hızlı atmaya başladı.

Teni usulca tenime değerken zorlukla yutkundum. Bu nasıl bir şeydi? Gözlerim sımsıkı kapanırken ellerim iki yanımda yumruk oldu. Kendimi kastığımdan ayakta zar zor duruyordum. İçimdeki bebeğin onun olma ihtimali vardı ve öyleyse bu onların ilk temasıydı. Bu his, bu duygu beni öyle derinden sarstı ki boynuma değen her nefesi kor oldu yaktı beni.

Yavaşça gözlerimi açıp ellerinin üstüne ellerimi koydum. Ellerin sıcaklığına son kez dokunup öne doğru bir adım attım. Önümde duran kapıyı açtığımda bir kez daha bakamadım ona, bir kez daha sarılamadım. Öylece çıkıp gittim. Asansörü bile beklemeden merdivenlerden inerken dizlerim titriyordu. Merdiven korkuluğuna tutunarak adımlarımı atarken başım dönüyordu.

Binadan çıktığımda arabama doğru ilerledim. Çantamdan çıkardığım anahtarla kapıları açıp bindim. Dizlerim titrerken kapıyı kapatıp geriye doğru yaslandım. Derin derin nefesler alırken daha ne kadar canımın yanacağını bilmiyordum. Geçmesini istiyordum ama bir türlü geçmiyordu. Kasıklarına doğru vuran ağrıyla birlikte bir an panikledim. Bütün bedenim gerginlikten kasılırken arabayı çalıştırdım. Ablamın evine doğru giderken anlık giren ağrı da hafifledi ve azaldı.

Arabadan indiğimde beklemeden binaya doğru ilerledim. Burada kaldığım için ablam bana yedek anahtarı vermişti, henüz evde kimse yoktu. Eve girdiğimde kaldığım misafir odasına geçtim ve kapıyı kapattım. Yatağa sırtüstü uzanıp ellerimi karnımın üstüne koydum. Dairesel hareketlerle karnımı usulca okşarken gerilen bedenim yavaşça kendini bırakmaya başladı. Nefeslerim düzenli bir hâle geldiğinde daha iyiydim.

Yataktan kalkmayıp düşünmeye başladım. Bugün ona umut vermiştim. Geri dönmesi için, yaşaması için belki de en büyük yalanı bugün ona ben söylemiştim. Yapmamam gerekiyordu ama yine de şu kalbime söz geçirememiştim. İkimiz de bu kadar dibi görmüşken en azından onun nefeslerinin kesilmemesini istedim. Gelecekti ve ben o geldiğinde ne yapacağımı bilmiyordum.

Günler geçerken işe geri dönmüştüm. Timur bir operasyon için şehir dışında olduğu için henüz karşılaşmamıştık ama beni aramaya, mesaj atmaya devam ediyordu. Ne aramalarına ne de mesajlarına cevap vermiyordum. En son birbirimizi gördüğümüz günden sonra bir daha bir araya gelmemiştik. Bu hafta DNA testi için başvuruda bulunacaktım. Timur’la yüz yüze gelmekten daha fazla kaçamazdım. İçimde fırtınalar koparken dışarıdan durgun su gibi öylece takılıp kalmıştım bir balık ağına. Ya nefessiz kalacak ve ölecektim ya da geldiğim yere, denizlere geri dönecektim.

Ve bebek... Doktor kontrolü için tekrar gidene kadar kendime dikkat etmeye çalışıyordum. Ablam durumu bildiği için sürekli yanımdaydı ama birkaç gün önce kendi evime geçmiştim. Ablam sık sık arıyor, akşamları uğruyordu. Düşünmeye, yalnız kalmaya ve o geceyi hatırlamaya çalışıyordum. Timur’la birlikte olup olmadığımı hatırlamıyordum, çaresizliğimin en büyük sebebi de buydu. Eğer o geceyi hatırlarsam belki bir umut söylediklerinin de yalan olduğunu anlayabilirdim. Yine de o geceye dair hiçbir şey net değildi ve ben bu şüphenin ihtimalini bile kaldıramıyordum.

“Sevda, ben çıkıyorum geliyor musun?” Azra’nın seslenmesiyle birlikte çantamı aldım masadan.

“Geldim, çıkalım hadi.” Birlikte öğle yemeği için şubeden ayrıldık.

Arabaya bindiğimizde yakınlardaki güzel bir kafeyi seçtik yemek için. Azra’yla içeriye girdiğimizde cam kenarında bir köşeyi seçtik. Sipariş verdikten sonra birkaç dava hakkında konuştuk. Havaların

soğumasıyla yağmurlu günler artmıştı. Camdan dışarıya baktığımda iri damlalar aralıklarla yeryüzüne düşmeye başlamıştı.

“Döndüğünden beri sende bir şey var Sevda. Hastalık izni aldın ama nedense daha da durgunsun.” Azra’ya doğru döndüğümde gözleri üstümdeydi.

“Hayatım şu an öyle karışık bir hâlde ki inan Azra, ben bile sadece zamanın öylece geçip gitmesini izliyorum. Yoruldum, tükendim ve ne yapacağımı bilmiyorum.” Kendimi çok yalnız hissediyordum, bin parçaya bölünmüş...

“Hepimizin böyle dönemlerden geçtiği oluyor sanırım. Üç yıl önce erkek arkadaşımı motor kazasında kaybettim. Benim için ondan sonraki bir sene tam anlamıyla işkence gibiydi çünkü evlilik hazırlığı yapıyorduk. Gelinliğim bile hazırды...” Azra’nın dolan gözlerini ve yüzündeki kırık, yaralı ifadeyi gördüğümde içim acıdı.

“Başın sağ olsun,” dedim başka diyecek bir şey bulamayarak.

“Sağ ol. İşin özü dünya dönmeyi sürdürdükçe, nefes alıp verdikçe her şey geçiyor. Yokluğuna dayanamam dediğin ne varsa yokluğuna alışıyorsun. Sonra bir gün uyanıyorsun ve güneş senin için doğuyor. Tekrar gülüyorsun, tekrar konuşuyorsun, tekrar seviyorsun.” Dışarıdan neşeli, sürekli gülümseyen bir kız görüyordum ve içeriden ne kadar yaralı olduğunu şu an fark ediyordum. Herkesin kalbinde kendine ait bir yarası vardı demek ki.

“Unutma ama alış acılarınla yaşamaya diyorsun yani,” dedim kırık bir tebessüm de benim dudaklarımda can bulurken.

“Hayır, hâlâ nefes alıyorsan umut var diyorum. Ben yârım dediğim adamı toprağa koydum, yine de yaşadım. Sen kendini yaşıyor-ken öldürme.”

Garson yemeğimizi getirdiğinde bir süre sessizce yemeklerimizi yedik. Azra’nın söylediklerini düşünürken bir yandan da son zamanlarda oldukça açık olan iştahımla siparişini verdiğim yemeğimi bitirdim. Hesabı isteyip kalktığımızda sokağın karşısına park ettiğim arabaya doğru ilerledik.

“Sevda, dikkat et!”

Azra'nın bağırmasıyla yoldan hızlı bir şekilde çekildim. Yağmurdan tekerlekleri kayan araba fren yapsa da hızından dolayı duramamıştı. Kaldırıma takılıp düştüğümde sert zemine kolumu vurdum. Sızlayan dirseğim ağrımaya başlarken ince montum yırtılmış, derim soyulmuştu. Araba ise sokak lambasına çarpıp durmuştu, fazla hasar yoktu. Ortalık birden karışırken Azra yanıma gelmiş kalkmama yardım etmişti.

“İyi misin?” Koluma bakarken kanadığını görmüştü.

“İyiym, ufak bir sıyrık sadece.” Sesim kısılırken karnıma giren ağrıyla duraksadım.

“İyi değilsin sen, hadi hastaneye gidelim. Zaten polisi ve ambulansı aradılar.” Azra, ben itiraz edemeden yolcu koltuğuna oturmamı sağlamış, anahtarı alıp arabayı çalıştırmıştı.

Hastaneye geldiğimizde acilden giriş yaptık. Koluma pansuman yapıldığında Azra, şubeye haber vermiş beni odanın dışında bekliyordu. Doktora hamile olduğumu söylediğimde ultrasona yönlendirmişti beni. Ultrason odasına girdiğimde doktor, kontrolünü yaptı. Kapı tıklatılıp açıldığında ben sandalyeye yeni oturmuştum.

Timur'u karşımda gördüğümde kaşlarım çatıldı. Şubeden öğrenmişti büyük ihtimalle burada olduğumu. İçeriye girip kapıyı arkasından kapattığında doktorun yanında tartışmamak için sessiz kaldım. Kapının önünde de Azra vardı ki bunun duyulmasını istemiyordum. Düştüğümde kaldırıma bel ve karın kısmımı vurduğumdan dolayı ultrasonla bakılması gerektiğini söylemiştim ona. Henüz hamile olduğumu dile getirmeye hazır değildim.

“Sık sık karnınızda kramp, ağrı hissediyor musunuz?” Doktorun sorusuyla birlikte ona döndüm.

“Stresli olduğum anlarda oluyor ama son zamanlarda olmamıştı.” Bebek için en azından sakın kalmaya çalışıyordum.

“Gebeliklerde stres, anneden doğrudan bebeğe geçer. Sizin ruh hâliniz bebeğinize yansıyor. Tehlikeli bir durum şu an görünmese bile tam tersine dönebilir. Daha az stres yapmalı ve kendinizi daha iyi korumalısınız. Ani hareketlerden olabildiğince kaçının. Bugün müşahade altında kalm yine de kontrolü sağlayalım. Sabah

çıkabilirsiniz.” Doktorun konuşmasıyla tuttuğum nefesimi verdim. O, iyiydi.

“Peki teşekkürler.” Karnıma ara ara giren ağrılar yüzünden tereddüt duyduğum için gece kalmaya bir şey demedim.

Odadan çıktığımda Timur da benimle birlikte çıkmıştı. Karşıdaki bankta oturan Azra yanıma geldi. Sorun olmadığını ama tedbir için bu gece kalacağımı söyledim. Azra kalmak istese de iyi olduğumu söyleyip ondaki eşyalarımı alıp gönderdim onu. Danışmadan girişimi yapıp bana verilen odaya ilerledim. Biraz sonra vitamin takviyeli serum takılacağını söyleyip çıktı hemşire. Çantamla ceketimi boş dolabın içine koydum.

“İyi misin?” Timur’un sorusuyla birlikte yavaşça arkamı dönüp onunla yüz yüze geldim.

“Değilim, hiç iyi değilim. Mutlu musun? Ciddi soruyorum Timur, mutlu musun? Öna gidemiyorum, ona dönemiyorum, onu şu lanet kalbim yerinden çıkacak kadar çok severken koşamıyorum. Beni o parçaladı sanmıştım ama senin yaptığın...” deyip olduğum yerde durup gözlerine içine baktım. Bana ne yaptığını görsün istedim. “Senin yaptığın delirtti beni. Şu karnımdaki can olmasa, belki de çoktan delirir geçerdim kendimden.” Yatağın üstüne oturduğumda ellerimle yüzümü kapattım.

“Sevda, ben...” dediğinde tahammül bile edemedim sözlerine.

“Ne sen Timur? Allah aşkına ne sen? Sarhoştum ya! Kendimden geçmişim! Lanet gecenin tek bir anını bile hatırlamıyorum! Yalan söylüyorsun belki de ama ben hatırlamıyorum. Şu lanet aklım her şeyi hatırlıyor, bir o geceyi hatırlamıyor! Ne oldu da ben açtım kapılarımı sana? Biliyorum ben kendimi, yapmam bu kadar çok severken onu. Sana gel demem, diyemem. Yapamam ki ben, dokunamam ki. Parmak uçlarım ona dokunmak için yanarken bir başka teni kabul etmez. Her şeyi geçtim tanırım ben onun tenini, ezbere bilirim. Sen yabancısın, olmaz. Timur her şey olur, seninle ben olmaz!” Ben için için yıllarca sevdiğim adamdan başkasına bakmazken, dokunmazken olmazdı.

“Olur,” dedi gözlerimin içine bakarak bana acımadan. “Oldu.”

dedi beni yıkmak istercesine kararlı. “Olacak,” dedi beni benden almak istercesine.

“Ne olursa olsun, isterse dünya tersine dursun yine seninle ben diye bir şey olmayacak!” Sinirle ayağa kalktığımda karşı karşıya durduk.

Onda bir şeyler değişmişti ya da ben daha yeni görüyordum. Gözlerindeki kararlılık, “*Ben sana saygı duyuyorum,*” diyen adamla aynı değildi. Canımın yanıp yanmaması umurunda değildi sanki istediğine ulaşmak uğruna. Bu kadar mı kör olmuştu, bu kadar mı geçmişti kendinden, benden...

“Eğer karnında benim bebeğimi taşıyorsan Sevda, eğer o çocuk bana aitse...” Gözlerindeki ateşle bakıyordu bana. “Değil Kara, bütün dünya çıksın karşıma! Seni kimse alamaz o saatten sonra benden. Eğer o bebek benim değilse de Sevda, sevdiğin adamla yüzleşmek için hazırlan derim çünkü onun defterinde ihanetin affının olduğunu sanmıyorum.” Bana doğru bir adım attığında yükselen ses tonuyla birlikte her şeyi hiçe sayacağını gördüm gözlerinde. Belki kendini de yakacaktı ama hepimiz küle dönene kadar durmayacaktı.

Kapı açıldığında korktuğum başıma geldi. Bir çift öfkeli bal rengi gözle karşı karşıya kaldım.

Bölüm 10

Attığım adımla bastığım zemin bir değildi sanki. Onun gözleri cehennem çukuruydu ve ben bir adım daha atsam o cehenneme kendimi bırakacak gibiydim. Nefes nefese kalmışken bütün dünyayı tek nefeste koşmuş, sonrasında alamadığım tüm nefesleri tüketircesine içime çekiyor gibiydim. Şu an yer yarılrsa dibine girsem ve üstüme toprak atsalar itiraz etmezdim. Tek bir damla dahi akmazdı gözüm-den, aldığım her nefesi vermeye razıydım şimdiden.

Eli kapı kolunda öylece duruyorken gözleri bir fırtınanın eşiğinde gözlerime kilitlenmişti. Ne duydu, ne kadarını duydu bilmiyordum ama elbet öğrenecekti. Bu durumu ne kadar geciktirmek, hatta görmezden gelmek istesem de ondan bunu ömrümün sonuna kadar saklayamazdım.

Kapıdan elini çekip içeriye girdiğinde sertçe çarpan kapıyla yerrimden sıçradım. İki adım atıp karşımda durduğunda ellerim değil, artık bütün bedenim titriyordu. Ne yapacaktım, ne diyecektim, bu durumu nasıl açıklayacaktım bilmiyordum. Zorlukla yutkunurken bakışlarına dayanamayıp sonunda gözlerimi kaçırdım.

“Ne bebeği Sevda?” Buz gibi ses tonunu duyduğumda kalbim sıkıştı.

Gözlerine bakamazken bir adım daha yaklaştı bana ve kokusu ciğerlerime doldu. Canımı yanıyordu, canım çok yanıyordu. Şu durumda olmak, ona hamile olduğumun haberini böyle vermek... Bu, benim için dayanılmaz bir histi. Dokunuşunu hissettiğimde içim titredi. Çenemi tutup kaldırdığında tekrar göz göze geldik.

“Cevap ver,” dedi baskın bir tonda.

“Hamileyim. İki aylık.” Fısıltı gibi çıkan sesim, istediği cevabı verdi ona.

Gözleri dalgalandı, nefesinin kesildiğini hissettim. Biliyordu ama benden duyması daha farklıydı. Yutkunduğunda eli yavaşça aşağıya düştü ve aramıza tekrar bir adımlık o mesafeyi koydu. Neler geçiyordu aklından bilmiyorum ama gözleri yavaşça karnıma doğru kaydı.

“Bizim... Bizim bebeğimiz olacak ve sen bana söylemeyecek miydin?” Sesine yansıyan soğukluk ve gözlerindeki kırgınlıkla öylece baktı bana.

Üstüme yıkılan ağırlık gittikçe artarken içimdeki çaresizlik büyüdü. Benden tek istediği bir bebeğimiz olmasaydı ve bunu dile getirmekten hiçbir zaman çekinmemişti. Şimdiyse ona böyle bir haberi söylemek bir yana, öğrenmesi bile canımı yakıyordu. İçimde öyle bir yangın vardı ki harlandıkça harlanıyor, beni dibe çektikçe çekiyordu. Sevdiğim adamın gözlerine bakarken ilk defa yabancı hissettim kendimi. Sanki aynı yatağı, ruhu, kalbi paylaşmamış gibi uzaktı bana. “*Bakma,*” demek istedim. “*Bana öyle bakma.*” Sustum. Konuşacak, anlatacak binlerce kelimem varken sadece sustum. Nasıl diyebilirdim, “*İçimde bir bebek var ama babası sen olmayabilirsin,*” diye Nasıl söylenirdi ki bu?

“Susma Sevda,” dedi gözleri beni delip geçerken. “Konuş, anlat.” Elleri yumruk olurken gözlerim titreyen ellerindeydi. Öyle çok sıkıyordu ki canı acımış olmalıydı.

İki kalp atımlık zaman geçti, sadece iki kez attı kalbim ve dünyam yerinden şaştı. Durdurulamaz bir histi bu. Öyle ani, öyle çarpıcı bir şekilde vurdu ki beni dalga dalga yayıldı. Ne ağladım ne çırpı-

dım ne de olduğum yerden milim oynadım. Şimdi desem her şeyi ona bu yol nereye çıkar bilmiyorum. *“Bu yol pis, çamurlu, zorlu. Battıkça batıyorum, yardım et,”* desem eder miydi? Yoksa arkasına dönüp çeker gider miydi?

“Benden saklayacaktın.” Gözlerine ulaşan o buz soğuğu üşüttü beni. Buz kesti tenim, kıymık oldu battı kalbime.

“Bebek senden olmayabilir.” Aramıza giren sesle gözlerim sım-sıkı kapandı. Söyledi işte... Söylemesi an meselesiydi zaten.

Arkamda duran yatağa oturduğumda ellerimle yüzümü kapat-tım. Ona her şeyi söyleyecekti işte. Hatırlamadığım lanet bir gecenin izlerini taşıdığımı tek tek anlatacaktı. Engel olmak istedim, yapmak istedim ama buna karşı çıkamayacaktım. Eğer içimdeki bebek ona ait değilse zaten öğrenecekti. Şimdiden bilmesi daha iyiydi.

“Ne demek bu?” Başımı kaldırıp korka korka baktım ona. On-dan korkmuyordum, canının ne kadar yandığını görmeyi korku-mun asıl sebebi.

“Sevda, ne demek bu diye sordum sana!” Odanın bütün duvar-larında yankılanan sesi öyle yüksekti ki bir bina olsa atlardım hiç düşünmeden. Onun hayal kırıklığını, can yangınını görmektense at-lardım ve çakıldım gözlerine.

“İhanet zor geliyor değil mi? Sevdiğin kadının başka bir tene dokunması zor geliyor! Bu hissi unutma Demir, bu hissi daha çok tadacaksın!” Yaraya tuz basar gibi sözlerini kan akan bir ihanetin üstüne bastı Timur.

Çarpma sesi geldiğinde aniden çıkan sesle kalbim sıkıştı. O, Timur’u duvara yaslamış tüm kuvvetiyle boğazını sıkıyordu. Timur yerinden kıpırdamazken onun gücü karşısında tepkisizdi. Elleri kol-larına dolansa da geriye itemiyordu. Gözlerinin mavisi, gittikçe be-yazına karışırken oturduğum yerden kalktım. Koluna dokunup onu geri çekmeye çalışsam da öyle bir hâldeydi ki onları ayırmam müm-kün değildi.

“Yapma, değmez demiştin bana şimdi de ben söylüyorum. Değ-mez, yapma.” Sözlerim bir işe yaramazken daha fazla güç uygulama-ya başladı.

İkisinin arasına giremiyordum, kolunu boğazına yasladığı Timur artık hırıltılı, kısık nefesler almaya başlamıştı. Birkaç dakika içinde bilincini kaybedecek ve sonrasında tamamen nefes alışverişi bitecekti. Geriye çekilirken derin bir nefes aldım.

“Demir, bırak onu,” dedim sakın ses tonumla. İçten içeyse panikten yerimde duramıyordum. Bedeni kasılırken tepki vermedi. “Bana bakmana ihtiyacım var Demir, lütfen bırak onu.” Sesim titrerken eli, Timur’un boynundan kaydı ve yasladığı kolunu geri çekti. İsmiini söyledim, tanıştığımız andan itibaren ilk kez yüzüne bakarak ismini söyledim.

Timur, derin nefesler alırken kıpkırmızı olmuş yüzü son raddeye geldiğini gösteriyordu. Öksürükleri arasında elleri boğazına giderken yerde dizinin üstüne çökmüştü. Karşımdaki adamsa az önce birini öldürmenin eşiğinde olduğunun farkındaydı. Yüzünü bana çevirdiğinde aramıza artık dünyadaki bütün zaman ve kilometreler girmişti.

“Söyle ona gitsin Sevda. Ölmek istemiyorsa söyle gitsin.” Üstüne bastıra bastıra kurduğu cümlelerin altında yatan karanlığı iliklerime kadar hissettim.

Timur yerden kalkarken gözlerindeki öfkeyi gördüğümde bir adım geriye attım. İçim öyle bir ürperdi ki kalbimin ritmi sarsıldı. Mavi gözlerinde artık tek bir duygu görüyordum: nefret doluydu. Kesik kesik aldığı nefeslerle arkasını dönmeden önce tehditkâr ifadesi yerini korudu. Arkasını dönüp tek kelime etmeden çarptığı kapıyla çıkıp gitti.

Yorgundum. Ruhum ve bedenim sanki birbirinden tamamen kopmuştu ve boşlukta süzülüyordum. Öyle bir ağırlığın altında kalmıştım ki başa çıkmak bir yana, bin parçaya bölünmüştüm. Daha ne kadar ayakta kalacak gücüm vardı? Öyle bir geçmişim ki kendimden öylece bırakayım ve bitsin istiyordum. Ben ne kadar bitsin desem de bitmiyordu.

“Anlat,” dedi ama gözleri gözlerime değmedi.

İçimde deli bir fırtına var, yakıp yıksa tüm dünyayı yine de dinmezdi. Bütün dünyayla alıp veremediğim bu sevda benim sonum olacaktı. Tek bir kelime, tek bir cümle ya da hiç dinmeyecek milyonlarca sebep olabilirdi ama gitmiyordu işte o lanet his. Gözleri uğruna canımı yoluna koyduğum, sevdiğim kadının gözlerinin içine bile bakamayacak kadar deli bir fırtınaya sürüklenmiş, kaybolmuştum.

“Anlat,” dedim bir kez daha, belki de son defa.

“Çok ağır,” dedi sesi titrerken. “Çok ağır bunu anlatmak, sana anlatmak...” İçine çektiği nefesler yetmiyor olmalı ki derin derin nefesler alıyordu.

Odanın ortasında öylece birbirimize karşı, gözlerimiz yerde duruyorduk. Zayıflayan bedeni her gördüğümde canımı sıkarken o beden içinde küçük bir can olduğunu bilmek, bunu böyle öğrenmek de çok ağırdı. Yıllarca sevdiğim kadından bir çocuğum olması en büyük isteğimdi, ondan bir parçanın bana karışması... Şimdiyse ne sözler yetiyordu ne de hisler... Bir türlü anlayamıyordum, bir türlü kabul edemiyordum şu sözlerin gerçekliğini.

“Sevda, sence de zaten şu durumda olmamız yeterince ağır değil mi?” Dudaklarımdan çıkan sözler yeterince zorlamaydı. Sakin kalmaya çalışıyordum.

“Senin bana ulaşamadığın gece, Timur’da kaldığım...” durdu, devam edemedi.

O günü hatırladım. Kaç dal sigara yaktığımı, nerede diye endişelendiğimi, geceyi sabah ettiğim günü çok net hatırladım. Onu o piçin evinde üstünde bir tişörtle bulduğumda bir saniye bile aklımdan geçmeyen şüphe şu an gözümün önüne seriliyordu. Ben, sevdiğim kadın için sokak sokak geziyordum; o, ona âşık olan adamın yatağında yatıyordu.

Bu, bana yapılmış öyle bir darbeydi ki kendimi hiç umut etmeden kaybetmiş gibi hissediyordum. İlk defa hiç umut yoktu, hiç ilerisi yoktu, hiç telafisi yoktu. Neden böyle olmuştu? Bu kadar yıkıntının,

olmazın, çaresizliğin içinde yetmemiş miydi onu kaybetmek? Gözlerinde bizi bitirmesini izlemek sadece başlangıcı olmuştu bu hikâyenin, şimdiyse toprak atmasını izliyordum. İkimizin umutlarını gömüyordu kaybolmuş ruhlar mezarlığına. Bizi nefes alan ama çoktan ölmüş insanların yanına taşıyordu sözleri.

Gelmişti, *umut var* demişti. İnanmıştım. Hayatımda hiçbir şeye inanmak istemediğim kadar inanmak istemiştım ben ona. Hiçbir şeyi sevmeyeceğim gibi sevmiştim ben onu. Şu dağlara, taşlara, yere, göğe sığdıramadığım sevdası beni yerle bir etmemiş; yerin dibinden gökteki bulutlara çıkarmıştı iki dudağının arasından çıkan sözle. Şimdi anlıyordum dolu dolu gözlerle *gel* derken aslında *git* demek istediğini, şimdi görüyordum ben umut sanırken onun çoktan bizden vazgeçtiğini. Hiç mi sönmeyecekti içimdeki bu yangın? Hiç mi dinmeyecekti kalbimden taşan sevdası? Karşımda gözleri gözlerime değmezken bile sıkıca sarılıp, “*Geçecek güzelim. Ben yanıdayım,*” diyemeyecek miydim? Yumruklarımın içinde kalan avuç içlerim ona tutunmak için can atarken ben hep bir adım ileri gidemeyecek miydim ona?

“*Sevda...*” demek istedim. “*Sevda, beni çok yaktın. Bir yudum su vermeyecek misin?*”

“Demir...” dedi yine. İsmim bir kez daha döküldü dudaklarından, yine sarsıldı yer de ben iki dudağının arasında yaşayayım istedim. Usulca kalktı gözlerim; yağmura aç, kurak bir toprak gibi değdi gözlerine.

“Ben, hatırlamıyorum.” Titreyen sesi öyle çaresizdi ki kelimeleri toparlamakta güçlük çekiyordu. Sustum, devam etmesi için ona zaman verdim. “O gece ne oldu bilmiyorum. Bana geçen hafta geldi. ‘Sevda...’ dedi. ‘Sevda, biz seninle bir günahı paylaştık.’ Demir, yemin ediyorum hatırlamıyorum.” İçini çekerken gözlerinden damla damla süzüldü yine gözyaşları.

Ben, kendime bile kıydım ama ona kıyamıyorum.

Beynimin her bir hücresi ayağa kalkarken sinirim, öfkem, içimde şiddet barındıran her nokta çığırından çıktı. Bırakmamalıydım, gitmesine izin vermeyip canını almalıydım şurada! Ama ismimi söy-

ledi. İlk defa bana ismini söyledi. “*Bırak,*” dedi. Yine öldürür, alırdım da canımı piçin, Sevda’nın ürkek hâlini görünce zorlukla çekmiştim elimi. Benden korkmasını istemedim. Her şeye rağmen gözünün önünde o piçi öldüremeyecek kadar içimde yeri vardı.

“Kendinde değil miydin?” İçime sindiremediğim bu durum buz gibi dağıldı, parçalandı.

Başını iki yana salladı, tek kelime çıkmadı dudaklarından. O sabahı hatırladım. Evde bir kız daha vardı, kız kardeşi. Gece geldiğini söylemişti, sabah uyanıp odadan çıkmıştı bir anda. Sevda’nın şaşkın hâlini hatırladım, ne olduğunun bile farkında değildi. Bir an bile bana ihanet ettiğini düşünmedim. Ondan sakladıklarımı öğrendiğinde bile Timur’a gitmemiş, reddetmişti. Nikâhımıza bir aydan az bir zaman kala böyle bir hataya düşeceğine inanmamın imkânı yoktu. Yaptığını söylese bile inanmayacak kadar güveniyordum. Oysa şimdi içinde bir bebek vardı ve, “*Babası ben olabilirim,*” diyen başka bir adam...

Aldığım nefesler yetmiyordu.

“O adi şerefsiz yalan söylüyor olabilir Sevda. Adam karşıma geçip kaç kere sana âşık olduğunu söyledi. Hiç mi düşünmedin bunu?” Ben yine ona inanmayı seçtim, yine kalbime onu koydum da vazgeçmedim.

Yüzüne yayılan şaşkınlık, bu sözleri benden beklemediği içindi. Bağırıp çağırıp ona ağzıma geleni sayacağımı düşünüyordu belki de. Yapardım, karşımdaki benim bildiğim Sevda olmasa yapardım. Kim bu duruma sessiz kalırdı ki? Kim sevdiği kadının başka birinden hamile olması ihtimali karşısında tam tersini düşünürdü? Ama o, Sevda’ydı. Beni sekiz yıl beklemiş, aşkı uğruna kendinden çok şey vermiş sevdam olan kadındı. Ben, kendimden çok ona güveniyordum.

“Düşündüm,” dedi kırık bir ses tonuyla. “Yalan söylüyordur belki dedim. Ona da söyledim ama öyle kendinden emin konuşuyor ki...” İçini çekip arkasındaki yatağa oturdu. “Gözde’ye sormak istedim belki bir şeyler öğrenirim diye ama telefonu kapalı. Okulu için yurt dışına gidecekti en son konuştuğumuzda. Ben bir yol bulamıyorum, elim kolum bağlı. Girdiğim sokağın sonu yok çıkamıyorum.”

Ellerini yüzüne kapatırken dayanamadığı her hâlimden belliydi.

Kapı açılırken elinde serumla içeriye giren hemşire bir bana bir Sevda'ya baktı. Adımlarını hızlandırıp serum takmak için geldiğini belirtti. Sevda, kolunu uzattığında gözlerimi kaçırdım. Canının yandığını görmeye dayanamıyordum. Hemşire işini bitirip çıktığında yatağa uzanmış öylece duruyordu. Ayağa kalktığımda gözlerinin bana döndüğünü hissettim. Kapının önünde durduğumda gideceğimi düşünüp sesli bir iç çektiğinde odanın ışığını kapatıp ona doğru döndüm. Pencereden vuran ışık içeriye loş bir aydınlıkla kaplarken üstümdeki ceketı çıkarıp koltuğun kenarına koydum. Geri yerime oturduğumda odadaki sessizlik gittikçe artan derin bir sis gibi yayıldı aramıza.

Saatler ilerlerken başka bir hemşire gelip biten serumu çıkardı. Sevda, verilen ilaçlarla derin bir uykuya gömülürken ben sessizce oturdum başında. Telefonum ısrarla çalarken Sevda uyanmasın diye odadan çıktıktan sonra açtım.

“Efendim Fırat,” dedim kapıyı sessizce kapatırken.

“Hastanenin bahçesindeyim abi. Kahve alıyorum, gel hadi.” Saat gecenin üçünde burada ne yaptığını bilmiyordum ama sesi yorgun geliyordu.

“Tamam, birkaç dakikaya oradayım.” Telefonu kapattığımda uzun süredir içmediğim sigaraya şu an ne kadar ihtiyacım olduğunu hissettim. Sevda derin bir uykudayken o uyanmadan geri dönerdim.

Bahçeye çıktığımda banklardan birine oturmuş Fırat'ı görünce ona doğru ilerledim. Elindeki bardağı bana uzattığında aldım. Cebimden çıkardığım sigarayı çakmağımla yakıp derin bir nefes aldım. Bütün bedenim gerilirken tek nefesin yetmeyeceğini çok iyi biliyordum. Sağ tarafıma döndüğümde Fırat sessiz bir şekilde oturuyordu yanımda. Buraya gelmeden önce yanımda o vardı, bu yüzden biliyordu nerede olduğumu. Gelmek için ısrar etse de ihtiyaç olursa arayacağımı söylemiştim.

“Hayırdır, bu saatte ne işin var burada?” Ben göreve başka bir ekiple gitmişim ama onlar da burada boş kalmamışlardı.

“Cemre’yi evine bıraktım. Evin eşyaları geldi bugün, yerleştirilmesi uzun sürdü.” Fırat, Cemre’yle nişanlanalı birkaç ay olmuştu. Tekrar ülke dışına göreve gitmeden düğünü yapmak istiyorlardı.

Sevda ile beraber gitmiştik nişanlarına. Üstünde siyah, nefesimi kesen bir elbise vardı. Ne kadar güzel olduğunu hatırlıyorum, gerçi o hep güzeldi. Şimdi bir hastane odasında dağılmış hâlde bile uyurken nefesimi kesecek güzelliğe sahipti. Birkaç saat önce öğrendiğim bütün o olanlara rağmen güzeldi.

“Sen de Cemre’yi bırakıp soluğu benim yanımda mı aldın?” Sigaramın külünü çırparken derin bir nefes daha aldım.

“Abi, ne oluyor? Ciddi ciddi soruyorum, ne oluyor? Ben tam barıştınız, iyi olacaksınız derken...” durdu derin bir nefes alıp başını iki yana salladı. “Sevda’yı ben gönderdim yanma, sen göreve gitmeden önce. Çok kötüydün be abi. ‘Git,’ dedim ona. ‘Yoksa senin yüzünden o dağ başında bir sevda uğruna ölecek.’ Sonra ertesi günü gördüm seni, eskisi gibi değildin ama yine de daha iyiydin abi. Kaç gündür kıvranıyorum iyi mi yaptım kötü mü diye.”

Fırat, içinde biriken bütün bu karmaşanın yanında yine abisini düşünüyordu. Ben onun komutanından çok abisi olmuştum çünkü. Yanlış yapmıştı, doğrusunu göstermiştim. Hata yapmıştı, ona nasıl hata yapmayacağını öğretmiştim. Canı tehlikeye girmişti, canımı onun önüne koymuştum. O da bana kardeş olmuş, kardeşliğini yapmıştı. Bir kardeşim sırtımdan vururken diğer kardeşim sırtımı dayayacağım dayanak olmuştu.

“Ölürdüm,” dedim hiç düşünmeden. “Sevda o gün gelip bana umut vermese, ben bir sevda uğruna belki de ölürdüm. Sen yanlış bir şey yapmadın kardeşim.” İçini rahatlatmak için değil, içimden geldiği için söyledim ona bunları.

“Sevda’nın neyi var? Önemli bir şey olsa sen zaten ortalığı ayağa kaldırırsın da yine de iyi mi merak ediyorum.” Fırat, ne Mihrem’e karşı ne de Eylem’e karşı bu kadar dikkatliydi. Kimseyi kırmaktan çekinmezdi ama Sevda’ya garip bir şekilde benim üzüldüğüm, harap olduğum zamanlarda bile tek kelime etmemişti. Belki de Sevda uğruna herkesi sileceğini bildiği içindir.

“Hamile.” Birden dökülen tek kelimelik cümleyle Fırat’ın tamamen bana döndüğünü hissettim. Biten sigaramı söndürürken başımı yavaşça ona çevirdim.

“Bu, çok güzel bir haber değil mi? Senin en çok istediğin Sevda’yla evlenmek ve aile kurmaktı. Şimdi ayrı olmanız mı sorun?” Anlam veremeyerek, kafası karışmış bir hâlde sorduğunda bir sigara daha yaktım.

“Öyle bir çukurun içine düştüm ki Fırat, ne kadar çabalarsam çabalayayım çıkamıyorum. Su derin, toprak kaygan, ellerimin tutacağı hiçbir şey yok.” Çaresizliğimi açıklamanın başka bir yolu yoktu.

Ne bebeğin benden olmama ihtimali ne de Sevda’nın şu hâlini söyleyemedim. Kardeşim dediğim adam da olsa yanımda oturan, onun gözünde Sevda’yı farklı bir konuma sokmak istemedim. İçime çektim yaktığım sigaradan bir nefes daha ama süzülen dumanla hapsettim kelimeleri içime. Olduramadım, en çok da konduramadım hiçbir şekilde ona söylenecek sözleri. Fırat’la daha önce meyhanede yaptığımız konuşma gelince aklıma hepten sustum. Karşılıklı oturmuşken elimizdeki kadehlerle öylece çalan müziğe kulak vermiştim birkaç dakika.

“Ne de haklıymış meğer

Aşk uğruna yananlar

Sen de beni yakıp gittin

Geçen yıl bu zamanlar...”

Ben yıllardır yanıyordum, söndüm sandığım yerden alev almıştı şu göğsümün altındaki yangın. Beni terk etmiş bir kadının uğruna yanıyordum. Sevda, onun sevdasını hiç etmekle beni suçlarken benim ne kadar hiç olduğumu göremiyordu. Ona hiç kızmadım çünkü kendince o da haklıydı. Ben, onun güvenine ihanet etmiştim gözünde. Onu kaybetmemek uğruna verdiğim çaba tuz buz olup ufalanmış, ellerimde toz bulutu olmuş öylece kalmıştım.

Başımı kaldırdığımda Fırat telefonuyla uğraşıyordu, sonra bana tamamen dönmüştü. Sorular soruyordu bana, içimi yakan ama cevap vermekten de geri durmayacağım sorular. Bunca olandan sonra

Sevda'nın geri gelmeyeceğini bilecek kadar tanımıştım onu. Gurur her şeyden önce geliyordu ama ben onun gururunu değil güvenini de parçalamıştım. Onun gözünde benim bir başkasıyla yaşadığım anlar gitmezken, benim gözümde onsuz yaşayamadığım hatıralar gizliydi.

Ben onu gizli sevdim, sevgimle talan edildim. Çok şey çaldılar benden de kendimi bir ona dinletemedim.

“Sen çok seviyorsun ya abi, ayrısınız bir de şimdi, başka biri olur diye hiç mi aklına düşmüyor?” Fırat yeni bir kadeh doldururken usulca sorduğunda elimdeki kadehi sertçe bırakmıştım masaya.

“Sevda bana inat olsun diye başka birisiyle olacak bir kadın değil ama hadi oldu diyelim. Seviyorsa, istiyorsa, mutlu olacaksa ben kendimden de geçerim.” Yana yana cevap verdiğim sorunun ardından uzandığım bardağı tek dikişte bitirip doldurması için önüne bırakmıştım.

“Peki ya tekrar dönerse sana kabul eder misin? Denedi, kimseyle mutlu olamadı, sana döndü. Tekrar o kapıyı açar mısın?” Fırat merakla baktığında sanırım benim Sevda'ya olan sevgimin boyutunu bilmek istemişti.

“O kapı bir ona kapanmaz. İsterse seneler sonra üç çocukla dayansın kapıma, yine tutar alırım içeriye.”

Şarkı çalmaya devam etmişti sözlerimden sonra.

“Neyleyim sen yoksan eğer

Dünyanın servetini

Neyleyim sen yoksan eğer

Ahretin cennetini...”²

O yokken neyleyim yaşamışım, neyleyim ölmüşüm...

Fırat gittikten sonra hastaneye geri döndüm. Lavaboya uğrayıp elimi yüzümü yıkadıktan sonra Sevda'nın odasına girdim. Üstünü
2. Ferdi Tayfur - Geçen Yıl. (e.n.)

açmış, yan dönmüş uyuyordu. Dizlerine kadar sıyrılan pikeyi üstüne doğru çektim. Sonbahar aylarında güneş yüzünü göstermeye devam etse de havalar geceleri soğuk oluyordu. Sandalyeyi yanına çekip oturduğumda uzun uzun izledim onu. Yaşadığı her şey bir yığın oldu yıkıldı üstüme. Biz bunu hak etmemiştik. Ne o ne de ben, biz bu kadar şeyi hak etmemiştik. Şimdi karşımda böyle uyurken onu alıp göğsümün en derinine sokup saklamak istiyordum. Bir daha kimde uzanamasın, dokunamasın, incitemesin diye her şeyi göze alabilirdim.

Kafayı yiyordum. Böyle bir ihtimalin olması bile delirtiyordu beni. Bir bebek vardı içinde. Henüz çok küçüktü. Babasının ben olmama ihtimali öyle dağlıyordu ki yüreğimi ,kızgın bir demir parçasını sokup çevirmişler gibi hissediyordum. O piçi öldürecektim. Eğer Seyda'ya istemediği hâlde dokunduyorsa ölümü benim elimden olacaktı. Onun için aklımdan geçen ölüm planlarının zihnimde canlanması sadece saniyeler sürdü. Her bir uzvunu vücudundan ayırıp köpeklere yem edecektim. Konuşmak bir yana, sesini duymaya bile tahammül edemeyeceğim kadar uç bir noktaydım.

O, benim sınırimi aştı ve benim sınırimi aşan kim varsa şu an nefes almıyordu.

Benim sınırim, vatanımın başladığı yerdı ve Sevda'nın durduğu noktada bitiyordu.

Sevda

Hastaneden çıktıktan sonra üstüme çöken ağırlık beni rahat bırakmadı. Demir, sabahında beni kendi evime bırakmıştı. Ona bir süre yalnız kalmak istediğimi söyledim. İkimizin de sindirmesi gereken şeyler vardı. Onun duydukları, benim söylediklerim, ağır ve aşılması zor şeylerdi. DNA testi için gün almıştım ve ikisi birden kesinlikle geleceğini söylemişti.

Timur'dan o günden sonra bir daha haber almamıştım, saha görevine çıkmak için diğerlerine katılmıştı. Demir'i ise neredeyse her

gün işten eve dönerken ve sabah işe giderken sokağın başında görüyordum. Beni bekliyordu.

Tamamıyla şaşkın olduğum bir konu da tepkisiydi. Ben bağırrır, çağırır, ona nasıl ihanet ettiğimi sorar sanırken o beni aklamak için elinden geleni yapmıştı. Kendi içinde beni o kadar yükseğe koymuştu ki bu kadar alçalacağımı düşünmemiş olmalıydı. Doğrusunu söylemek gerekirse eğer beni suçlayıp anlatmama izin vermeseydi daha ilerisi olmaz dediğim yerden daha da ileri gider dağılırdım. Ben ona güvenmezken bile onun bana olan güveni, şu durumun içinde bile inanması, hâlâ bir şeyleri yerine koyma çabası derinlerde bir yerde ona olan sevdamin daha fazla içime işlemesine neden oluyordu.

Ona yazdığım her bir satırda öyle bağlanmıştı ki bana, belki de o yüzden kabul edemiyordu içine düştüğümüz bu durumu. Çok değil daha birkaç ay önce kulağıma fısıldadığı, “*Bir bebeğimiz olsun,*” sözleri şimdi ikimize de acı veriyordu. Elim karnıma gittiğinde iç çektim. Bilmeden ona dokunmuştu ama şimdi bildiği hâlde gözlerini bile değdirmiyordu. Ne yapacağımı bilmiyordum ama yine de üstüme düşen gölgesi varlığını hissettiriyordu.

Saatimi kontrol ettiğimde tam vaktinde geldiğimi anladım. Hastanenin otoparkına arabamı park edip indiğimde derin bir nefes aldım. Bahçeye doğru yürüyüp giriş kapısının önüne geldiğimde beni bekleyen adamı gördüm. Demir, yerdeki gözlerini kaldırıp baktığında göz göze geldik. Adımlarımı ona doğru attığımda ikimiz de sessizliği paylaşarak ikinci kattaki doktorun odasına ilerledik. Randevu aldığım için çok beklemeden içeriye girerken son anda kapıda beliren Timur da içeriye girmişti.

Doktorla daha önce görüştüğüm için durumu biliyordu. Üçümüzden daha önce DNA örneği alınmıştı ve sonuçların bir saat içinde çıkacağı söylendi. Bu bekleyiş sadece bende değil, odadaki herkeste bir durgunluğa sebep oldu. Söylenecek bir cümleyle odadaki üç kişinin de hayatı değişecekti.

Ellerim titrerken derin bir nefes daha çektim içime. Bu gergin bekleyiş, dakikaları saatlere çeviriyordu. Hayatımda asla yaşayacağımı tahmin edemeyeceğim bir şeyi yaşıyordum şu an. Timur,

karşımdaki duvara sırtını yaslamış gözlerini üstümde tutuyordu. Bu, beni daha da gerdiğinde başımı izlediğim zeminden kaldıramadım.

“Çek ondan gözlerini.” İki sandalye yanımda oturan adamın sert ses tonuyla birlikte irkildim. Başımı ona çevirdiğimde Timur’a öldürecek gibi bakıyordu. Yüz kasları tamamen gerilmişti, biraz sonra olay çıkartacağı belliydi.

“Göz benim, istediğime bakarım.” Timur’un alaycı ses tonunu duyduğumda başımı çevirip kızgın bakışlarımı ona yönlendirdim.

“Sikerim senin gözlerini! Ya sahip çıkarsın ya da oyarım!” Hiddet dolu ses tonu sabrının sonunda olduğunu belirtiyordu. Aslında bu kadar dayanması bile şu an mucize gibiydi.

“Siksene hadi! Seversin sen tehdit edip boş yapmayı!” Gözleri tekrar bana kaydığında Timur’un tek kaşı yukarı kalktı. Ne söylemeye çalıştığını anlamadım ama gözlerindeki alay hâlâ yerli yerindeydi.

Yanımda oturan adam ayağa kalktığında kolundan tuttum. Burası bir hastaneydi ve biz kovulmaya çok yaklaşmıştık. Temasımla birlikte anlık olarak duraksadı. Başını geriye doğru çevirip bana baktığında göz göze geldik. Birazcık daha dayanmasını istiyordum yoksa karşıımızda duran adamı yerden yere çarpsa da bu saatten sonra umurumda olmazdı.

“Lütfen...” dedim sadece beni anlasın diye. Arkasını dönüp yerine otururken az önce tuttuğum kolu ellerimin arasından kayıp gitmişti.

İçime oturan duyguyla tekrar yerime oturdum. Ellerimi saçlarımın arasından geçirirken kolum sızladı. Üstümdeki gömleğin kolunu yukarı sıyırdığımda az önce yapıştırılan küçük bandın kaydığını fark ettim. Kan sızmış, gömleğime damlamıştı. Çantamı alıp içini açtım. Yara bandını çıkardığımda tek elimle açmaya çalıştım çünkü kolumu hareket ettirdikçe kan damlaları birikiyordu. Elimdeki yara bandı birkaç saniyede alınırken başımı kaldırıp ona baktım. Bandı yırtmış, içindeki yapışkanlı yeri çıkarmıştı. Gözleri kolumdaydı, ben de ona doğru uzattım. Bandı yapıştırdığında birkaç saniye oyalandı elleri, hemen geri çekilmedi. Dokunuşlarını bile ne kadar öz-

lediğimi anladım. Belki o da bunu fark etmişti. Usulca çekildi elleri tenimden.

Gömleğimin kolunu eskisi gibi aşağıya indirip düzelttim. Açılan kapıyla içeriye giren doktor, bütün dikkatimizi üstüne topladı. Yanımda iki adam vardı ve birisi karnımdaki bebeğin babasıydı. Yanımda oturan adamla evlenip bir yuva kurmak, aile olmak yıllardır hayalimdi. Karşımda duran adamınsa hayali benimle bir aile olmaktı. Ona bunun imkânsız olduğunu anlattım, söyledim ama o bunu bir türlü kabul etmedi. Şimdiyse şu durumun içinde bunun nasıl devam edeceğini hiçbirimiz bilmiyorduk.

“Sonuçlarınız çıkmış, birazdan getirir hemşire.” Doktor, masanın arkasındaki yerine geçerken gözleri sırayla üçümüzde durdu.

“Bu kesin sonuç değil mi? Bir hata ya da sorun olmaz sonrasında.” Onun sesi odayı doldururken içinde şüphe kalmamasını istiyordu sanırım.

“Kandan alınan örnek kesin sonuç verir., yüzde doksan dokuz oranında doğruluk payı vardır.” Doktorun kesin konuşmasıyla birlikte sessizlik oluştu tekrar.

Karnımdan kasıklarıma doğru giren ağrıya elimi karnımın üstüne bastırıp soluklandım. Zorlukla yutkunurken bu kadar stres yapmanın zararını görüyordum. Derin nefesler almaya çalışarak sakinleşmeye çalışsam da mümkün görünmüyordu. Elimi yüzümü yıkamak için ayağa kalktım. En azından bu odadan çıksam daha iyi hissedebilirdim. Tam adım atacağım sırada tekrar giren krampla dizlerim titredi. Başım dönerken bir çift kol belime sarılmış, diğeri ise hemen önümde beni sarmaya hazır duruyordu.

“Sevda.” İki farklı kişiden çıkan isimle başımı usulca kaldırdım.

“Otursam iyi olacak.” Adım atamayacağımı anlayınca belimdeki eller beni yavaşça sandalyeye geri bıraktı.

“Tansiyonunuza bakalım bir.” Doktor, yanıma gelirken elinde tansiyon aleti vardı. Kolumu açıp ölçtüğünde başımın dönmesi hâlâ geçmemişti. “Tansiyonunuz biraz yüksek çıktı, gebelikte bu gibi durumlar önemlidir. Hem bebeği hem de anneyi riske atmamak için

biraz daha dikkat etmeliyiz. Biliyorum zor ama sakın kalmanız gerekiyor. Stres sizi tetikliyor.” Açıklama yaparken gözleri yanımda duran iki adama da değdi çünkü burada olmamız zaten benim için başlı başına bir stres sebebiydi.

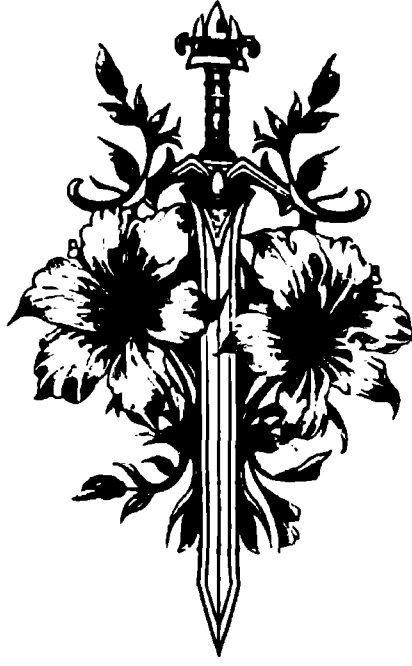
“Daha dikkatli olacağım,” dedim. Uzatılan su şişesini alıp birkaç yudum içtim.

Kapı tıklatılıp açıldığında içeriye giren hemşire elindeki zarfı doktora verdi. Elimdeki şu şişesini kapatıp kenara koydum. Hepimiz nefesimizi tutmuş beklerken doktor bize döndü. “DNA testinin sonucu çıkmış.”

Nabzım boğazımda atarken doktorun gözleri beni buldu. Bana doğru iki adım attığında uzattığı zarfı aldım. Titreyen parmaklarım zarfı sıkıca tuttuğunda derin bir nefes çektim içime ama sanki hava değil de zehir soludum. Üstünde ismim yazan beyaz zarf elimi yakıyordu. Ellerimin üstüne konan elle başımı kaldırdım. Demir, zarfı benden almak için gözlerime baktığında parmaklarımı gevşetip ona izin verdim. Daha fazla bu strese dayanamayacağımı anlamıştı belki de.

Zarfin ucunu yırtıp açtığında gözlerim ona kilitlenmişti. İçinden çıkan kâğıdı aldığı anda gözleri satırlar arasında gezindi. Yüzünde hiç mimik olmazken bana arkasını dönüp iki adım ileride duran Timur’un önünde dikildi. Kâğıdı göğsüne çarptığında Timur düşmeden tutmuştu.

“Bir daha bebeğime ve annesine yaklaşırsan öldürürüm seni! Bu tehdit değil, olacağı söylüyorum sana. Allah şahidim, ellerimle gömerim kuş uçmaz kervan geçmez bir bok çukuruna!”

Bölüm 11

Odanın içini dolduran sert ses tonunun yoğunluğu havayı sarmıştı. Sözlerindeki netlik ise bana bambaşka bir dünyayı tattırdı. Bebeğimin babası, yıllardır sevdiğim adamdı. Onunla birlikte kurduğumuz hayal, şimdi küçük bir filiz olarak içimdeydi.

Demir, bana döndüğünde uzattığı elini tereddüt etmeden tuttum sıkıca. Birlikte çıktığımız oda geride kalırken eli, elimi sıkıca tutmaktan vazgeçmedi. Hastanenin bahçesine çıktığımızda derin bir nefes alıp gözlerini bir süre kapattı. Kendi içinde biraz önceki gerginliği sindirirken, kendi gözleriyle okuduğu sonuç omuzlarından tüm yükü almıştı sanırım. Çünkü artık biliyordum, ne olursa olsun yanımda kalmak için bile o sonucun kendinden yana çıkmasını istiyordu. Şimdiyse yanımda kalmak için bir sebebi vardı.

“Bu sefer ben susacağım, sen konuşacaksın.” Açtığı gözlerinin arkasında doğan bal rengi harelerinin hedefinde ben vardım.

“Tamam,” dedim, artık her şeyi ortalığa dökmüş olmanın verdiği rahatlıkla.

Hastaneye Fırat bıraktığı için arabası yoktu. Benim arabama

geçtiğimizde kendi evime 'gitmek üzere yola çıktım. Sessizlik aramıza örülen bir duvarken gözlerini üstümde hissediyordum. Son birkaç gündür ev ve iş arasında geçirdiğim günlerde ne kadar aklımı dağıtmaya çalışsam da bir türlü yapamamıştım. Yaşadığım stres yüzünden gergindim. Sadece o değil, sonuçla birlikte ben de derin bir nefes almıştım.

Sonucun başka çıkma ihtimali bile beni derinden sarsmaya yetiyordu. Şimdi daha çok inanmaya başlamıştım Timur'un yalan söylemiş olabileceğine. Yıllarca uzaktan sevmişken, bunu açıklayacak ve itiraf edecek o kadar çok imkânı varken hayatımın aşkından yediğim darbe üstüne bana gelmişti. Önce, *"Seviyorum,"* demişti. *"Sorun sende değil, kendi içimde hallediyorum."* Ama sonra değişmişti her şey. Sevmek yetmiyordu onun için. Karşılık ister gibi bakıyordu. Karşılık görmediği her an daha çok yaklaştırmaya başladığında, koyduğum sınırı tamamen yok etmek için benimle bir gece geçirdiğini söylemişti.

Benim hiç hatırlamadığım ama onun ihanet olarak adlandırdığı gecenin bir sabaha ulaştığını, bir bebeğin kalp atışlarında can bulunduğunu bile dile getirmişti. *"O bebek benim olabilir,"* derken gözlerindeki kararlılık korkutmuştu en çok da beni. Şimdi ise daha sağlıklı düşünüyordum ve mümkün olmadığına daha çok inanıyordum. Delirmiştim, öfkeliydim, kendimde değildim ve en önemlisi sağlıklı düşünemiyordum. Kısaca benim dibe batışım, onun gözünde ona doğru ilerleyen adımlardı.

Şimdi bile tek bir anını hissetmediğim bir sabaha çıkan gecenin onun hatırasında olan yüzünü bilmiyordum. Tek bir cümle söyledi ve ben dağıldım. Tek bir cümle söyledi ve ben kendimi kaybettim. Hastane odasında yüzüne haykırdığım her şeyi sadece düşüncelerim değil beynim de onaylıyordu. O gece aramızda bir şeyler olsaydı sadece bilincim değil, bedenim de hatırlardı. Demir öptüğünde bile kızaran boynum, onun temalarıyla rengini kaybeden tenim o sabah sağlıklıydı. Üstelik birkaç saat sonrasında Demir'in evinde, onun kollarındayken bile ben hiçbir şey hissetmemiştim. En çaresiz olduğum anda bir tuzağa düşmüş olma ihtimalimin olması... İşte gerçek, tümüyle bu da olabilirdi.

Arabayı park ettiğimde birlikte indik. Binaya girdiğimizde üçüncü kata çıkmış, çantamdan çıkardığım anahtarla kapıyı açmıştım ve bu süre boyunca o hep benim bir adım gerimde durmuştu. Girişteki vestiyere çantamı bıraktıktan sonra mutfığa yöneldim. Son zamanlarda mide bulantılarım azaldıkça iştahım açılıyordu. Dolabı açıp peynir, salam, marul ve domates çıkardım. Şu anlık beni idare ederdi. Sandviç ekmeğinin arasına koyarken bir tane de ona yaptım. Meyve suyunu doldurup masaya bıraktığım bardakları ve peçeteye sarılmış sandviçimi alıp karşısına oturdum. Diğerini önüne bıraktığımda gözleri beni buldu. Büyük bir ısırk aldığımda dudağının ucu yukarı kıvrıldı.

“Yemek söyledik,” dedi sandviçini tabaktan alırken. Öğle vakti sandviç yemek pek ona göre değildi.

“Sabah kahvaltı yapmadım. Yemeğı bekleyecek kadar sabırlı değilim sanırım.” Meyve suyundan büyük bir yudum alıp onu da sandviçin yanına gönderdim. Yemek yedikçe kendimi daha iyi hissediyordum.

“Bütün gün aç mı durdun?” Kaşları çatılırken bundan hiç hoşlanmamıştı.

“Kan tahlilleri aç karnına yapıyor. Bir aksilik olur tekrar kan vermek durumunda kalırım diye yemedim.” Aslında sadece bu yüzden değil, çok fazla stres yaptığım için mide bulantım sabah birden kendini göstermişti.

“Ben aç değilim, bunu da ye.” Diğerini benim önüme bıraktıktan sonra ayağı kalkıp buzdolabının kapağını açtı.

Elimdeki sandviç zaten bitmişti, omuz silkip önüme bırakılan diğerini de aldım. Gerçekten çok aç hissediyordum. Demir, buzdolabını karıştırırken sessizce yemeğimi yemeye devam ettim. Birkaç gün önce alışveriş yapmıştım ve gayet doluydu dolap. Birkaç malzeme çıkartırken dikkatle onu izliyordum. Tavuk, mantar, yeşil ve kırmızıbiber vardı tezgâhın üstünde. Meyve suyunu bitirip bardak ve tabakları makineye yerleştirdim.

“Yemek mi yapacaksın?” Biberleri yıkarken omzunun üstünden bana baktı.

“Sağlıklı bir şeyler yemen gerekiyor. Sen sabırsız olduğuna göre bu kısım bana düşüyor.” Onaylamaz ifadesi yerinde dursa da benim için yemek pişirmeyi sorun etmiyor gibiydi.

“Ben biraz salona uzansam, konuşmayı sonra yapsak olur mu? Hem sen de yemek yapıyorsun, işin var.” Gitmesini istemedim, ona karşı çıkmadım. Sadece ikimize de bu durumu sindirmek için zaman tanımak istiyordum konuşmadan önce.

“Uzan sen, dinlen.” Yumuşak çıkan ses tonuyla yaptığı işe geri döndü.

Salona geçtiğimde gece sürekli uyanıp durduğum için doğru düzgün alamadığım uyku kendini arka arkaya gelen esnemelerle belli ediyordu. Üçlü koltuğa uzanıp televizyonda haber kanallarından birini açtım. Elim karnımın üstüne düşerken son zamanlarda bunu ne kadar sık yaptığımı fark ettim. Yüzümde oluşan tebessümle içimi çektim. Ne olursa olsun benim bebeğimdi, onun annesi bendim. Oradaydı, kalbi atıyordu. Gözlerimi televizyona çevirirken esnemelerim arttı ve yavaşça gözlerim kapandı.

Sıcak tanıdık kolları beni sararken kimin kucağında olduğumu biliyordum. Gözlerimi hiç açmadım, güvendeydim. Kokusu beni mest ederken sıkıca tutuyordu elleri hiç bırakmamak ister gibi. Yumuşak yatakla buluşan bedenim usulca çekildi kolları arasından. Yüzüme gelen saçlarımı çekti, usulca okşadı yanağımı. Nefes seslerini duyduğumdan uzanıp tuttu elimi ve avuç içimden öptü.

“Gel diye diye ezberlediğim yolları, gitme diye ateşe veriyorum. Sadece sana ihtiyacım var güzelim, sadece size.” Sessiz fısıltısı içime yayılırken usulca yanımdan kalkıp odadan çıktı.

Tekrar uykuya dalmam kısa sürdü. Verdiği bütün hislerle yanımda olduğunu bilerek uyudum bu sefer.

Gözlerimi açtığımda oldukça dinlenmiş ama yeniden acıkmış hissederek yataktan kalktım. Hava kararmıştı, koridorun ışığı açıktı. Etrafa baktığımda kimse yoktu. Mutfağa girdiğimde ocağın üstündeki tencereden nefis kokular geliyordu. Zil çaldığında mutfaktan çıkıp koridora ilerledim. Kapıyı açtığımda elinde ekmeklerle karşımda duran Demir’i görünce şaşırmıştım.

“Anahtarını unutmuşum, uyandırdım mı?” dedi gayet normal bir şekilde. Ekmekleri bana uzattığında aldım. Kenara çekildiğimde içeriye geçti.

“Uyanmıştım, uyandırmadın.” Arkasından ilerlerken mutfığa geçtik.

Masanın üstüne ekmekleri bıraktım. Üstündeki ceket çıkardığında sandalyenin arkasına astı. Özellikle akşamları Ankara sonbaharda soğuk oluyordu. Ben yün hırkalarımı çıkarmıştım birkaç gün önce ama o, hâlâ ince mevsimlik bir ceket giyyordu. Ocağın altını yaktığında dikkatimi ona verdim. Yerini biliyormuş gibi çıkardığı tabak ve bardakla masayı hazırlamaya başlamıştı. Öyle durmak istemediğim için çekmeceyi açıp içinden kaşık ve çatal çıkardım. Kaynama sesi gelen demliğin altını kapattı. Çayı ekmek almaya gitmeden önce demlemişti sanırım. Karşılıklı oturduğumuzda önümde nefis kokan mantarlı tavuk sote vardı. Hayli büyük bir lokma aldığımda sıcak olmasıyla dilim yanmıştı. Gözlerim irice açılırken bana doğru uzatılan bardağı alıp büyükçe bir yudum içtim.

“Dikkat et.” Yüzüme gelen saçlarımı çekerken bu hâlime gülmekle kızmak arasında kalmış gibiydi.

“Çok acıktım.” Suyu bırakıp taze ekmeğin ucunu koparıp ısır-dım. Tabağıma uzanan çatalla kaşlarımı çattım. Demir’e şaşkınlıkla bakarken üflediği çatalın ucundaki yemeği bana doğru uzattı. Açlığım daha ağır bastırınca dudaklarımı aralayıp ılık olan yemeği bu sefer tadını çıkararak kabul ettim.

Yemekten sonra ortalığı toplamak uzun sürmemişti. Çaylarımızı alıp mutfağın balkonuna çıktık. Bana zaman tanımak için sessizce oturup çayını içiyordu. Nereden, nasıl başlayacağımı düşünmekse bana bir fayda sağlamıyordu. Düşündükçe aklıma bütün olanlar doluyor ve ben daha çok yorulduğumu hissediyordum.

“Seni affedecektim.” Başını aniden kaldırıp bana baktığında bunu beklemiyordu. “Sen göreve gitmeden önce çok düşündüm, kim haklı kim haksız diye. Sonra ne kadar yaralı olduğumu düşünürken senin de ne kadar yaralı olduğunu görmezden geldiğimi fark ettim. Kendi acılarımı görürken sen yaşadığım hayal kırıklığı içinde geri

planda kalmıştın. Yine de her şeye rağmen senden vazgeçemiyordum.” Gözleri, gözlerime tutulduğunda geçmişin perdesi aralandı. Ben onsuz yapardım ama yapmak istemiyordum.

“En büyük acıyı biz çektik, en çok biz mutlu olmayı hak ederken. Artık sence de zamanı gelmedi mi?” Öne doğru uzanıp elimi tuttuğunda usulca başımı salladım.

“Peki sen kabul edebilecek misin? Hatırlamasam bile, böyle bir şeyin olup olmadığını bilmesem bile rahatça sırtını yaslayabilecek misin bana?” Onun içinde kalan şüphe, benim kalbime batan kıymıktan farksız olacaktı.

“Olmadı,” dedi gözlerime kararlı bir şekilde bakarken. “Ben eminim senden Sevda. Kim ne derse desin benim sana güvenim tam.” Sadece sözleriyle değil, o an bütün benliğimle hissettim ki gerçekten de bunun adı güvendi.

Cebinden çıkardığı yüzüğümü gördüğümde bu zamana kadar sakladığını bilmiyordum. Benden izin ister gibi baktığında derin bir nefes alıp elimi avcundan çekmedim. Yüzük tekrar ait olduğu yeri bulurken onun hiç çıkarmadığı yüzüğü parmağında duruyordu. Parmağıma kayan gözlerim siyah yüzüğün güzelliğiyle bir kez daha büyüldü. Onun bana aldığı her şeyde bir güzellik, zarıflık vardı ama bu yüzük bambaşka bir şeydi.

“Annem ve ablamla konuşmam gerekiyor.” Elimi yavaşça çektiğimde bardağımı alıp çayımdan yudumladım. Hamile olduğumu ablam dışında kimse bilmiyordu.

“Birlikte konuşalım istersen.” Verilecek tepkide beni yalnız bırakmak istemese de bunu kendim yapmalıydım.

“Ablam hamile olduğumu biliyor, anneme de bir şekilde durumu anlatacağım.” Şimdi bunları düşünmek istemiyordum, önümü yeni görmeye başlamışken geriye dönmek sadece zaman kaybı olurdu.

“Sevda...” dediğinde gözlerim yeniden gözlerini buldu. “Döndün değil mi bana? Bu, son değil mi?” Kaybetme korkusu yaşayan sadece ben değildim artık. Onun içinde de bu hissin nasıl bir şey olduğu net bir şekilde belliydi.

“Ben geçmişe takılıp daha fazla bize haksızlık etmek istemiyorum. Ben seni çok seviyorum, beni sevdiğini de hissediyorum. Artık bizim için yeni bir yol var, yeni bir umut var.” Bebeğimiz, bizim canımız, ikimizden bir parçaydı.

Yıllarca ayrı ayrı çektiğimiz acının sonuna gelmişken onu geri çeviremezdim. Üstümüze oynanan oyunlar, bizi yaralayan acılar, ayrı düştüğümüz yılların bir sonu olmalıydı. Affetmem diye ağlayan içim, onun aşkından da bir türlü vazgeçemiyordu. Her şeyden önce ben artık onu anlıyordum. Kaybetmemek uğruna verdiği çabanın içinde öyle kaybolmuştu ki ne kendini bana anlatabilmişti ne de düştüğü ihanetin farkına varabilmişti. Benim kadar yorulmuş, yıpranmıştı. Şimdi ikimiz için bambaşka bir yol vardı.

“Pişman etmeyeceğim seni, sözüm söz.” İnaniyordum ona, bu kez tüm kalbimle gülümsedim.

“Hâlâ askeriyede mi kalıyorsun?” Çay bardağımı masaya bıraktığımda haftalar sonra normal bir sohbet etmenin rahatlığı vardı üstümde.

“Evet. Görevden yeni döndüm zaten, bir yer bakmadım henüz.” Ailesinin evinden ayrılalı uzun zaman olmuştu.

“Buraya taşınmak ister misin?” Aramızdaki bütün duvarları yıkmak istiyordum. Niyetim sadece her şeye yeniden başlamak değildi. Artık hiç ayrı kalmak istemiyordum ondan.

“Yarın uygun mu? Zaten fazla eşyam yok askeriyede ama eve uğrayıp toplanmam gerekiyor.” Her an vazgeçebilir gibi görünüyordum sanırım ama bu sefer istediği gibi olacaktı, karşı çıkmadım.

“Yarın olur. Akşam anneme uğrarım, birkaç saat geç gelirim. Evin yedek anahtarı vestiyerdeki çekmecedeydi,” dedim. Onun bana evinin anahtarını verışı düştü aklıma. Ne mutlu olmuştum o gün...

Bütün bu yaşananlar sanki çok uzun bir zaman önce gibiydi. Öyle uzak geliyordu ki şimdi düşündüğümde. Ona doyamadan ayrı düşmüştü yollarımız ve ben hâlâ onun için büyük bir hasret besliyordum. Şu an karşılıklı durmamız bile birbirimize karşı aşmak istediğimiz yolların ilk adımıydı. Sindirmemiz gereken yaşadığımız çok fazla şey vardı. Durup düşünüp daha sonrasında birlikte kararlar

alarak hareket etmemiz gerekiyordu. Birbirimize hem zaman verip hem de birbirimizden daha fazla mahrum kalmak istemiyorduk ve bunun farkında olmak ortak bir noktada buluşmamızı sağlıyordu.

“Doktor kontrolün var mı bugünlerde? Yanında olmak istiyorum, sen de istersen tabii.” Ne kadar istekli olsa da yine son karar bana bırakmıştı. Daha kendi bebeğiyle bile tanışmamıştı, üçüncü ayın içine girmiştik bu hafta.

“Önümüzdeki hafta için randevu alırım. İstedğin zaman benimle gelebilirsin.” Onun böyle sevgiyle parlayan gözlerini gördüğümde tebessüm ettim.

Yüzüme yerleşen tebessüme tutunarak bana doğru yaklaştı. Parmakları usulca karnıma değerken avuç içini tamamen yasladı. Oturduğu yerden yere kayıp dizleri üstünde dururken koltuğun diğer kenarına elini koydu. Üstümdeki ince sweatshirtten elinin sıcaklığını hissediyordum. Kokusu ciğerlerime dolarken başımı eğip ona biraz daha yaklaştım. Parmakları usulca tenimi okşarken başını kaldırıp gözlerime baktı. Çok farklıydı bu his... Çok ayrıydı, bambaşkaydı.

Toparlayacak, bütün bunları atlatacak mıydık bilmiyordum ama her şeyden çok istiyordun bunu. Bizi yıkan gerçekler belki de şimdi birleştirecekti. Hayat hiç ummadığımız bir anda bize öyle bir kapı açmıştı ki ne onun yüreği ne de benim yüreğim el veriyordu o kapıyı kapatmaya. Hasret kaldığım adamın yangını olmuşum. Alevler bizi öyle bir savurmuştu ki kül olmadan ona yeniden sığınmak için kolları arasına koşmaktan geri duramamıştım. O ise kollarını sonuna kadar açmış, beni büyük bir memnuniyetle kabul etmişti.

“Bana bu dünyada isteyeceğim en güzel hediye sen verdin. Bir bebek istedim ama annesi senin olduğun bir bebek, işte asıl isteğim buydu. Kaybettiğimiz yılları, ayrı düştüğümüz bütün yolları telâh edeceğim. Sözüm söz, yeminim yemin. Bu sefer sizi kolay bırakmayacağım ucunda ölüm olsa bile.” Yıllarımızı heba edenlere bir daha asla geçit vermeyecek kararlı bir adam vardı karşımda. Bu yolda sadece ben değil, o da çok değişmişti.

“Benim senden başka yolum yok,” dedim gözlerinin içine bakarken. Bizim birbirimizden başka yolumuz da sonumuz da yoktu.

Benden aldığı cevap ona yeterli geldiğinde usulca nefesini bıraktı. Sabah ikimizin de işe gitmesi gerektiği için daha fazla geç olmadan uyumaya karar verdik. Hamilelikten kaynaklı yeni uyanmış olsam bile uyku vardı. Doktorumla konuştuğumda ilk aylarda hâlsizlik, uyku hâli ve sabah bulantılarının normal olduğunu söylemişti. Sabah bulantılarım ve hâlsizliğim azalmıştı ama uyku hâlim devam ediyordu. Bebeğim şimdiden oldukça uykucu olacağının sinyalini veriyordu sanırım.

Salonda öylece durduğumda üçlü koltuğun bir köşesinde oturmuş Demir’e baktım. Yorgun görünmüyordu ama ben yorgun olduğumu biliyordum. Aramızdaki gerginlik sadece beni değil, onu da oldukça yıpratmıştı. Saçlarının arasından geçirdiği eliyle karşısındaki duvara bakıyordu. Son görevden geldikten sonra saçları yine kısaltmış, yüzü her sabah tıraş olduğunu belli edercesine pürüzsüzdü. Onu ilk defa yeşil üniformanın içinde gördüğüm gün geldi aklıma. Altı yıl geçmişti ama o hâlâ ilk gördüğüm andaki gibi kalbimi çarpıtıran tek adamdı.

Kapıyı açıp odaya girdiğimde giysi dolabına yöneldim. Rahat bir şort ve tişört aldıktan sonra üstümü değiştirdim. Banyoya giydiğimde dişlerimi fırçalayıp yüzümü yıkadım. Saçlarımı topladığımda aynada son haftalara göre daha canlı olan ten rengim kendimi daha iyi hissetmemi sağladı. Banyodan çıkıp odama geri döndüm. Dolaptan çıkardığım havlu ve yedek diş fırçasını alıp salona döndüm.

“Duş almak istersen,” dediğimde bana doğru döndü. Ayağa kalkıp elimdeki havluyu ve diş fırçasını aldı.

“İyi olur aslında.” Demir, banyoya yönelirken ben de salonun ışığını kapatıp odama girdim.

Yatağın üstündeki pikeyi kenara çekip yatağa oturdum. Yatağın hemen yanında duran gece lambasının düğmesine bastığımda içeriye loş, kısıp bir ışık yayıldı. Bazen gece uyanıyordum ve karanlıkta yönümü bulmakta zorlanıyordum. Uyku sersemi banyoya kendimi

zor atıyordum. Dengem bozulduğu için de bir yerlere çarpmamak için gece lambasını açık bırakmaya alışmışım.

Yastığa başımı koyduğumda esnemeye başladım. Gözlerim yavaşça kapanırken yatakta kendime rahat bir alan bulup uykuya uyanıklık arasında ince bir çizgide dolaştım. İçim geçerken yatağın diğer tarafının çökmesiyle birlikte gözlerimi açmasam da kim olduğunu biliyordum. Yeni duş aldığı için kokusu odanın içine yayılmıştı. Yüzüme düşen saçlarımı tenime parmak uçlarıyla dokunarak çekti. Boynumda duran eliyle yüzüme taze nefesi çarptı.

“Demir...” diye mırıldandım.

“Bir daha senin için Kara olamayacağım, değil mi? Adını, adım yapmayacaksın...” Kısık sesi hem durgun hem de özlem doluydu.

Gözlerim zorlukla açılırken yatak başlığına sırtını dayamış yanımda duruyordu. Elini boynumdan çektiğinde sıcaklığı da tenimden ayrıldı. Sözlerini düşünürken kısa bir an bilincim açılır gibi oldu. Şu an diyecek kelimelerim yoktu çünkü ben ona kendi adımı verirken farklı bir kadındım, şimdi farklı bir kadınıym. Yatağın üstünde duran eline uzanıp tuttuğumda bakışları bana döndü.

“Bizimle uyur musun? Bu, üçümüzün birlikte geçireceği ilk gece.” Uykulu sesim ona ulaştığında beni geri çevirmek bir yana dursun, tuttuğum elimi avcuna alarak dudaklarını yasladı.

“Sen iste ben yapayım. Sizin için her zaman buradayım.” Baş yastığa değdiğinde aramızda belli bir aralık olsa da elimi tutmaya devam etti.

Aramızdaki sınırı ne o geçti ne de ben. Ellerimiz birbirine tutunurken gözlerimizi gecenin karanlığına kapattık. Zaman bize ne getirecekti bilmiyordum ama onu yanımda istiyordum.

Sabah uyandığımda Demir çoktan uyanmış ve hatta çok da güzel bir kahvaltı hazırlamıştı. Yemeden göndermeyeceğini bildiğim için itiraz etmeden güzelce kahvaltımı yapmışım. İyi bir uykuyla birlikte

enerjim de yükselmişti. Gerginlik bedenimi terk ederken kahvaltıda daha gündelik bir sohbet içinde konuşmuştuk. Demir ekiptekilerden bahsederken ben de Azra ile arkadaşlığımızdan, yakın zaman içinde çözdüğümüz dosyadan bahsetmiştim. Birlikte evden çıkıp ayrı ayrı arabalarımıza bindiğimizde derin bir nefes alıp şubeye doğru yola çıktım.

İşe başladığımda bir gün önce gelmediğim için biriken işlerle birlikte öğlene kadar yoğun bir tempoda çalışmışım. Son davanın dosyalarını imzalayıp kapattığımda Azra içeriye girmişti. Saçlarının uçlarını kızıla boyamıştı ve bu ona çok güzel bir hava kalmıştı.

“Yemeğe geliyor musun?” diye sorduğunda mavi kaplı dosyayı arşive gideceklerin arasına koyup ona döndüm.

“Sabah sıkı bir kahvaltı yaptım, pek aç değilim ama canım tatlı bir şeyler istiyor.” Gözümün önünden trileçe geçerken dudağımı ısırdım.

“Tatlıya ben de hayır demem ama burada tathcı yok. Merkeze inelim, geçen bir yer buldum çok iyiydi.” Azra’yla yemek konusunda zevklerimiz aynı olduğu için kabul ettim.

Birlikte çıktığımızda arabaya doğru ilerlerken karşıdan gelen Timur’u gördüğümde adımlarımı hızlandırdım. Azra yanımda konuşurken ne dediğini anlamasam bile başımı salladım usulca. Timur, yanımdan geçerken kolumu tutmasıyla duraksadım. Benim durduğumu gören Azra’nın da adımları kesilirken dönüp bana baktı. Elimdeki araba anahtarını ona uzattığımda bir şey demeden ilerlemeye devam etti. Kolumu sertçe çekip tutuşundan kurtardığımda yüz yüze geldik.

“Öldürür seni,” dedim katı, soğuk bir ses tonuyla. “Ben bile durduramam bu sefer onu, cesedini serer önüme.” Demir, eğer ben o gün araya girmesem o odadan cesedini çıkarırdı Timur’un.

“Öldürsün,” dedi gözlerimin içine baka baka bir adım bile çekilmeden. “Denesin şansını, kim ölür kim kalır orası belli olmaz ama.” Tehditkâr ifadesiyle kaşlarım çatıldı.

“Sen, artık benden uzak duracaksın,” diyebildim hayret içerisinde kalırken.

Konuşmasına izin vermeden yanından hızlıca geçtim. Ne onu dinlemek ne de tekrar tekrar aynı şeyleri konuşmak istiyordum. Timur'un bir an önce kendine gelmesi gerekiyordu. Demir sözlerinde oldukça ciddiydi ve beni korkutan da buydu. Eğer söylüyorsa yapardı, Timur'un beni rahatsız ettiğini öğrendiği anda onun tepesine çökerdi. Demir'in bizim şubede tanıdığı çok fazla kişi vardı, bu yüzden benim de bir şeyler yapmam gerekiyordu.

Azra, arabada beni beklerken yanına oturduğumda soru sormadan anahtarı bana uzatınca minnetle baktım ona. Yola çıktığımızda Azra'nın tarifiyle kısa sürede tatlıcıyı bulmuştuk. Oldukça güzel görünen tatlılar arasında seçim yaparken epey zorlanmıştım. Henüz kilo almaya başlamamıştım ama üçüncü aydan sonra kilo alımıyla birlikte yediklerime de dikkat etmem gerekiyordu. Bahçedeki masalardan birine oturduğumuzda trileçem gelmişti. Sonbaharın güneşli bir günü olduğu için hava güzeldi.

"Enfes..." dedim tatlıdan ilk parçamı aldığımda. Gerçekten lezzetliydi.

"Demiştin sana." Azra da kendi tatlısını yerken gözleri parlamıştı.

Tatlının yanına kahve yerine bitki çayı istemiştım, kokusu çok güzeldi. Genelde tatlı ve kahve ikilisini seviyordum ama kafein oranını da azaltmıştım. Küçük bahçenin içinde etrafa bakarken kapıdan giren kişiyle durdum. Boş masa arayan gözleri bizim masada durunca o da beni fark etmişti. Tamer, bizim masaya geldiğinde sandalyemi geriye çekip ayağa kalktım. Mahkemeden sonra bir daha görüşmemiştik.

"Sevda, uzun zaman oldu," dediğinde uzattığı elini sıktım tebessüm ederek.

"Öyle oldu. Nasılsın?" diye sordum. Tamer'le bir sorunumuz yoktu, hatta düşününce ona üzölmüştüm hep.

"İyiyim, sen nasılsın?" Ellerimiz ayrılırken yüzünde her zaman ki gibi dostane bir tebessüm vardı onun da.

"Ben de iyiyim. Arkadaşım buranın tatlılarını övünce kalktık geldik. Bu arada Azra, iş arkadaşım. Tamer de eski bir arkadaşım."

dedim ikisini birbirine tanıştıırarak. Azra ve Tamer el sıkışırken ben de yerime oturdum.

“Memnun oldum.” Azra’nın yüzündeki gülümseme artarken tek kaşımı kaldırdım. Normalde neşeli biri olsa da bu gülümseme nedense bir başka gelmişti bana.

“Ben de memnun oldum,” dedi Tamer kibar bir şekilde.

“Tek geldiysen senin için de sorun yoksa bizimle otursana Tamer. Sana danışmak istediğim birkaç şey var da.” Sakin bir ses tonuyla konuştuğumda Tamer yan masadan aldığı sandalyeyle birlikte bize katıldı.

Yeni bir servis daha açılırken çayımdan yudumladım. Ben hastaneyle ilgili birkaç şey sorarken Azra, Tamer’in mesleğini öğrenmiş sonra aralarında bir sohbet başlamıştı. Azra, ilginç bir hastane anısını anlatırken Tamer onu gülererek dinliyordu. Biraz geri çekilip baktığımda yarım saat önce tanışmış gibi değil de sanki uzun süredir aralarında bir sohbet varmış gibi duruyordu. Benim tatlım çoktan biterken Azra’nın tabağı yarım, Tamer’in tabağı da öylece duruyordu.

“Kusura bakmayın acil bir mesaj geldi de benim kalkmam gerekiyor. Azra, arabasız geldin sen de ne yapsak ki?” Çantamı ve ceketimi alırken elimdeki telefonu çantamın içine koydum.

“Taksiyle gelirim ben. Sorun yok, değil mi?” Azra bana döndüğünde gözlerinde endişe vardı.

“Yok, ablam şubeye geliyormuş da ondan almam gereken eşyalarım vardı. İstersen sen arabayı al, ben taksiyle dönerim,” dedim üstüme ceketimi giyerken.

“Ben de kalkayım o zaman seninle.” Azra çantasına uzandığında ben bir şey diyemeden Tamer araya girdi.

“Ben bırakırım istersen arabayla. Bugün izinliyim, işim de yok,” diyerek bahanelerin de önüne geçmiş oldu.

“Zahmet olmasın.” Azra kararsız bir şekilde kaldığında, “Harika fikir,” diyerek ikisine de el sallayıp uzaklaştım.

Çıkmadan önce hesabı ödemiştım, zaten yemek yemeyi çoktan

unutmuşlardı. Yarım saat daha zamanım vardı. bir arka sokağa bırakmıştım arabayı, hava alarak yürürken gözüm vitrinde takılı kaldı. Mağazaya girdiğimde bebek eşyalarının önünde durdum. Vitrinde gördüğüm beyaz zıbın takımını elime aldım. O kadar küçüktü ki içim gitti. Beyaz renginde patikleri de elime aldığımda kendimi kasada buldum. Ücreti ödeyip çıktığımda yüzümde tebessüm vardı. Arabanın arka koltuğuna poşeti bırakıp şubeye döndüm.

İş çıkışı Azra'yla ayaküstü sohbet etmiştik ama Tamer'le birbirlerinin numaralarını aldıklarını öğrenmiştim. İmayla baktığımda hoşsohbet bir adam olduğunu dile getirmişti ama ben ilk görüşte etkilendiğini anlamıştım. Timur'u gün içinde bir daha görmemiştim ki bu benim için daha iyiydi. Annemi arayıp geleceğimi haber verdikten sonra arabama bindim. Kırk dakikalık bir yolculuğun ardından çocukluğumun geçtiği sokakta durdum. Zili çaldığımda annem kapıyı açmış birbirimize sarılmıştık.

“Kızım, bir hafta oldu gelmedin.” En son geçen hafta izin günümde uğramıştım.

“Yoğun çalışıyoruz anne bu ara.” Yemek masası hazır olduğunda direkt yemeğe geçtik.

Annemin yemeklerini özlemiştim. Yemek sırasında havadan sudan konuşmuştuk. Masayı topladığımda annemle kendime kahve yapmıştım. Pencere kenarındaki koltuğa yan yana oturduğumuzda anneme baktım. Yakında ben de anne olacaktım, umarım annem kadar iyi bir anne olurum. Hiç elini üstümüzden çekmemiş, her zaman iyi olmamız için çabalamıştı. Babasız olmamızı hissettirmemiş, onun yokluğunu da doldurmak için iki katı fazla zaman harcamış, sevgisini vermişti.

“Anne, sana çok fazla söyleyemiyorum ama seni çok seviyorum. İyi ki benim annemsin.” Gözlerim dolarken yüzümde sıcak bir tebessüm vardı.

“Ben de seni çok seviyorum kızım. Ablan da sen de benim camımsınız.” Saçlarımı şefkatle sevrerken yüzünde huzurun emareleri vardı.

“Anne, biz Demir'le tekrar birlikteyiz. Hem o pişman oldu hem

de ben ondan başkasını sığdıramam şu gönlüme. Olmuyor anne, yapamıyorum.” Gözümden süzülen damla annemin elinin üstüne düştüğünde sildi gözyaşımı.

“Onu seviyordun değil mi bunca yıl? Beklediğin adamdı Demir.” Görmüş, geçirmiş bir bakışla baktığında başımı usulca salladım. “Anneler hep anlar da kıyamaz kızlarının gözyaşlarına. Senelerdir kimseyi almadın gönlüne, dedim var demek ki gönlünde birisi. Yıllar geçti hiç çıkmadın karşıma, ‘Bu adamı seviyorum,’ diye. Sonra unuttur, belki gençlik hevesidir dedim seneler geçti ama senin yüzün hiç gülmedi kuzum o gelene kadar.” Saçlarımı severken akan gözyaşlarımın hepsini silip baktı bana.

“Anne, çok âşığım, çok seviyorum. Onsuz kaldığım aylarda ayakta durdum, canım yandı ama dimdik durdum. Yine de gece başımı yastığa her koyduğumda yandım anne, çok yandım. Babam hani bana Sevdâ demiş ya, sana olan sevdasından; ben de ona Kara dedim anne, sevdâmdan. Kara bir sevdâydı yıllardır yüreğimde hükümünü sürdüren. Sonra ateş düştü, sevdâ yığın yerine döndü. Onu kaybetmek istemiyorum.”

İlk defa annemle bu konuyu açıkça konuşurken içimden geçenleri dile getirdim. Hiçbir zaman bana müdahale etmemişti ve kararlarım karşısında hep yanımda olmuştu. Demir’le evleneceğimi söylediğimde bile sadece mutlu olmamı söylemişti. Şimdi anlıyordum ki annem, benim Demir’e olan hislerimi bildiği için çarçabuk kararlar almama sessiz kalmış, bana bırakmıştı. Ablam ve eniştem de görüşerek aşk evliliği yapmıştı ama annem belli bir süre nişanlı kalmalarını ve ailelerin de birbirini tanıması gerektiğini söylemişti. Oysa Demir ve ben üç ay gibi bir sürede evlilik kararı almıştık, annemse, “Siz bilirsiniz,” demişti sadece.

“Babanı ilk gördüğümde anlamıştım kaderimde yazılı olduğunu. Zaman bizi erken ayırdı ama hep kalbimde kaldı sızısı, sizinle avuttum kendimi. Halil’imin emanetleri diye gözümden sakındım. Anne olmak bir yana, babanızın yokluğunu hissetmenizi de istemedim ben onun yokluğuyla sınanırken. Çok gece sevdiğim adamın bu dünyadan gidişine ağladım, her sabah kalkıp sizin varlığınıza

şükrettim. Şimdi benim kızım diyor ki, 'Benim yolum onunla bir, kaderimde o var.' Bana ancak senin için en güzelini dilemek düşer. Göz göre göre üzülmeyi de istemem, bilesin. Sen benim kızsınsın. canımsın. Gözünden düşen yaşa kıyamam. Sen anne dediğinde ben yanıdayım, buradayım." Uzanıp annemin elini öptüm, başımı dizine yasladığımda varlığına şükrettim.

Annemin evinden omuzlarımdan kalkan yükü birlikte çıktım. Yol üstünden markete uğrayıp eve geçtim. Kapıyı açtığımda kapalı olan ışıkları yaktım. Salona geçtiğimde Demir'in bavulunu fark ettim. Yanında da birkaç eşyası vardı ama evde değildi. Marketten aldıklarını dolaba yerleştirip odama geçtim. Üstümü değiştirdikten sonra salona geçtim.

Bavulun yanında duran kutuyu fark ettiğimde donup kaldım. Kanepeye oturduğumda kutuyu elime alıp açtım. İçinden çıkan her bir sayfayla içimi çektim. Burada benim okumadığım, hiç görmediğim mektuplar da vardı. Demir'in yazdığı mektupları elime alırken daha fazla içeriye sığamadım. Kutuyla birlikte balkona çıktığımda içindeki kâğıtları çıkarıp sırtımı duvara vererek oturdum. Elime aldığım en üstteki beyaz kâğıdın üstündeki siyah mürekkeple yazılmış yazıyı okumaya başladım.

Geçmişe dönüp baktığımda aklımda hep bir soru işareti kalıyor mu diye düşünüyordum. Şimdiyse aklımdaki tek düşünce geçmişimin her şeyin önüne geçecek olmasıydı. Elimde bir kâğıt parçası vardı, gözlerim uzaklara dalmadan önce okumuştum üstündeki yazıları. Kalbim... Kalbim öyle bir sızlıyordu ki içimi ateşe vermişlerdi sanki. Daha önce birkaç satırına baktığım ve daha fazlasına dayanmadığım satırlar şimdi önümde serili duruyordu. Gözümden damlayan yaş, kâğıdın üstüne düştüğünde başımı eğip aynı satırı tekrar okudum.

"Bir insan ne kadar bekleyebilir ki daha? Yıllar oldu, aylar geçti, haftalar birbirinin üstüne devrildi ama sen gelmedin. Her şeyden geçtim, bir kez duyursaydın sesini bana o da yeterdi bu ızdırıp yüklü zamanda. İsmim, senin dudaklarından çıkacak iki hece ve ben günlerce bunun nasıl olacağını düşündüm. Belki bir

sokak ortasında seslenirdin bana, belki de bizim mahallede hep oturduğumuz çay bahçesinde geçer otururdun karşıma. Hayali bile güzelken gerçeğini beklemek inan daha zor.

Adını bile bilmediğim bir kadının satırlarında yazdığı sevdasına vuruldu şu yüreğim. Ben kimseye boyun eğmem de sen seveda dediğinde boynum bükülüyor bakışlarının karşısında. Yedi aydan fazla zamandır yoktum ve elime geçen mektubunda ilk fark ettiğim yazdığın satırlara damlayan gözyaşların oldu. 'Ağlama,' derdim yanında olsam. 'Elbet döneceğim. Sen beni beklediğin sürece ben hep sana geleceğim.'

Şimdi aramızda kilometreler var, bir helikopterin kalkışını beklerken yazıyorum sana bu mektubu. Senin mektubunu evden çıkmadan önce posta kutusundan aldım. Yol boyu ezberleyene kadar her bir satırını defalarca okudum. Söylesene güzel kadın, bir seveda sığar mı benim bu taşan yüreğime? Senin dizelerinin arasına sığamıyorum ben artık. Taşırsana beni, gönlünden akıp gideyim avuçlarına. Gel, gözünden düşen her damla için öpeyim avuçlarından. Söz, bir daha gözlerinden izin vermem akmasına yaşların, sımsıkı tutarım avuçlarımda."

Hıçkırıklara boğulurken gözlerimi sımsıkı kapattım çünkü defalarca okuduğum satırlar beni öyle sarsıyordu ki seneler önce bu mektuplardan sadece biri ulaşırsa bana, ona adım atmak değil koşarak giderdim. Tek parçaya değil bin parçaya bölündü her bir zerrem, onun uğruna dağıldı. Her bir mektup kor oldu düştü içime.

Kapının açılma sesini duyduğumda gözyaşlarımı sildim hızlıca. Etrafa dağılmış mektupları toplayıp kutuya yerleştirdim. Küçük beyaz bir çiçeğin kurumuş dalını tuttuğumda yapraklarının düşmeme-i için en üste bıraktım. Kapağını kapattığım kutuyu kenara koyarken derin bir nefes alıp balkondan mutfığa girdim. Adım seslerini duyduğumda kendime bir bardak su doldurup yavaşça içtim.

"Ben geldim," diyen sesiyle bardağı dudaklarımın arasından çekip başımı kapıya doğru çevirdim.

"Hoş geldin." Kısık çıkan sesim biraz önce ağladığımı âdeta avaz avaz bağııyordu.

Gözleri yüzümde oyalandığında kaşları hafiften çatıldı. Etrafta bir sorun arar gibi kısa bir süre bakındı. Mutfaktan içeriye girdiğinde elindeki kese kâğıdını fark ettim. O da yeni hatırlamış gibi bakışlarımın olduğu yeri görünce kese kâğıdını bana uzattı. Elime aldığımda içinden gelen koku beni mest etmişti.

“Sevmiştiniz.”

Sesi biraz yumuşak ama daha net çıktığında elimi kese kâğıdının içine daldırıp küçük, nefis kokan bir çileği çıkardım. Çilek o kadar güzeldi ki dayanamayıp yapraklarını tutarak ısırdım. Tadı aynı Eskişehir’de yediğim gibiydi, damağımda lezzet patlaması oluşturdu. Biraz önceki duygusal ruh hâlimden çıkıp kendimi daha iyi hissederken gülümsedim.

“Teşekkür ederiz, çok sevdik,” dedim.

Yüzümdeki gülümsemeye takılı kalan gözleri biraz önceye göre daha yumuşaktı. Elimdeki kese kâğıdıyla mutfağa geçtiğimde dolaptan büyükçe bir kâse çıkardım. Çilekleri yıkayıp kâseye koydum. Salona geçtiğimde üstündeki kıyafetleri değiştirmişti. Yanına oturduğumda sehpanın üstüne kâseyi bırakıp ona doğru döndüm. Bal rengi hârelerine bu kadar yakın olmayı ne kadar özlediğimi fark ettim. Bütün gün dönüp dolaşıp yine onun yanında olmak... Bu duyguyu özlemiştim.

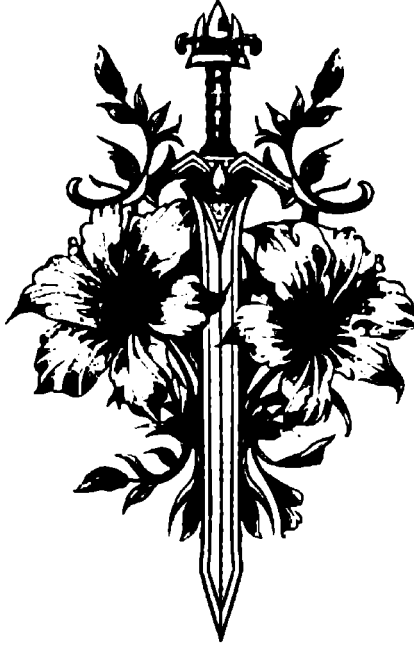
“Yarın sabah Şube Müdürü ile görüşüp tayinimi isteyeceğim. Ben bu şehirde nefes alamıyorum artık.” Daha önce ondan istemiştim bunu. Şimdiyse birlikte yeni bir sayfa açmak için ihtiyaç duymaya başlamıştım. Bu şehir artık beni boğuyordu içindeki bütün insanlarla birlikte.

“Ben de seninle bu konuyu konuşmak istiyordum. Bu ayın sonunda görevlendirme emrim bitiyor. Binbaşı ile konuştum tayin için, burada kalmak istemediğini biliyorum. Sen nereye gidersen git hep bir adım gerinde olacağım. Adımlarım gölgene düşecek, yollarım hep senin sokaklarından geçecek.” Elini yavaşça uzatıp yanağıma koyduğunda başımı avcuna doğru yasladım.

“Gidelim buralardan, bebeğimize yeni bir dünya inşa edelim. Burası bize iyi gelmiyor.” Gözlerine sıcak bir ifadeyle baktığımda

boşta kalan elini karnıma koydu ve başını ağırca sallayıp onayladı. Onunla nefes almak için her şeyi geride bırakmaya hazırdım. Bütün bu yaşadıklarımızdan sonra istediğimiz, bebeğimiz için en iyisiydi. Bizden alınan hayatı, birbirimize tutunarak geri alacaktık.

Bölüm 12

Hayat, bir dönence içinde ilerlerken günler birbiri üstüne devrilmeye devam ediyordu. Her gün bir sonraki günün habercisiydi; bulutlar gökyüzünde kayboluyor, sonra uzaklardan tekrar çıkıp geliyordu. Sonbahar artık tüm soğuşunu Ankara üstünde esen sert rüzgârlar ve yağışlarla göstermeye başlamıştı. Elimdeki kahve kupasının üstünden duman yükselirken sadece ellerimi değil içimi de ısıtıyordu. Yağan yağmurun yere vuran damlaları ufak gölcükler oluşturmaya başlamıştı zeminde. İri damlalar, sık ve şiddetli su tanelerine dönüştüğünde sabah işe arabayla geldiğim için içim rahattı.

“Sevda, bilişim gönderdi bu dosyayı. Sinan Komiser senin de bakmanı istedi.” Azra, elindeki dosyayla odaya girdiğinde pencerede olan gözlerimi ona doğru çevirdim. Elimdeki kahve kupasını masamın üstüne bırakıp yanına ilerledim. Dosyayı aldığım da karşılıklı siyah deri sandalyelere oturduk.

“Buna benzer bir çetenin geçen sene organize tarafından çökerildiğini hatırlıyorum.” Kaşlarım çatılırken dosyanın içindeki her bilgiyi okurken kanım çekiliyor gibi hissettim.

“Çetenin başında kim varsa ya yakalandı ya da yeri dolduruldu.” Azra’nın sözleriyle ihtimal dâhilinde olduğu için başımı salladım.

“Ben arşivden dosyalara bakarım, aşağıya inip tekrar bir kontrol edelim.” Dosyayı geri Azra’ya uzattığımda aldı. Telefonuna gelen mesajla dosyayı kolunun altına alıp hızla telefonunu açtı. Mesajı okurken yüzünde son günlerde görmeye alıştığım bir tebessüm ortaya çıktı.

“Nasıl gidiyor?” dediğimde parmakları hızla telefon üstünde hareket etmiş sonra da bana dönmüştü.

“Aslında uzun zaman sonra kendimi iyi hissediyorum. O; çok düşünceli bir adam, hassas, üstelik çok da kibar. Ondan etkilendiğimi inkâr edemem ama bu aşk gibi değil. Daha çok birisi sana iyi gelir ya, hani yanında hem huzurlu hem de mutlu hissedersin... İşte öyle bir şey.” Ses tonundan bile hissedilen mutluluk yüzüne yansımıştı. Hisleri konusunda kendinden emin olması da güzeldi bence.

“Tamer, iyi biri. Tanıdığım zaman içinde seni de çok sevdim Azra. Benim için arkadaşlığın çok değerli ve üzülmeni asla istemem. İkinciz de sonuç ne olursa olsun mutlu olmasını istediğim kişilersiniz.” Elimi koluna koyduğumda tebessüm ettim.

Azra, bana anlattığı kadarıyla eski sevgilisini bir trafik kazasında kaybetmişti ve üstünden uzun zaman geçmesine rağmen birine bağlanmaya hazır hissetmemişti kendisini. Tamer de yine aynı şekilde sevdiği kadının ihanetine uğramış, yıkılmıştı. Aşk olmayabilirdi ama sevgi ve saygıyla kurulan huzurlu bir birlikteliğin de onlar için çok iyi olacağını düşünüyordum. İkisi için de en iyisini ve güzelini istiyordum.

“Destegin için teşekkür ederim ve tabii ki ben de seni çok seviyorum.” Öpücük attığında güldüm.

Azra toplantı odasına geçerken ben de arşive inmiştim. Dosyaların yerini arşiv görevlisinden öğrendikten sonra alıp yukarı çıktım. İki dosyayı karşılaştırdıktan sonra notlar almaya başladım. Olaylar, cinayetler ve yapılan pazarlık miktarları tutarlıydı. Kısa bir rapor eşliğinde hazırladığım kâğıdı da alıp toplantı odasına ilerledim. Kapıyı tıkladıp içeriye girdim. Bilgi işlem ve saha operasyonu görevlileri or-

tak bir görev için bir araya gelmişti yeniden. Dosyayı teslim ettikten sonra raporumu da başkomisere verdim.

“Sevda, senin de katılmanı istiyorum saha operasyonuna.” Selim Başkomiser’in bana bakmasıyla birlikte diğerleri de bana dönmüştü.

“Efendim, birkaç dakikanızı alabilir miyim?” Saha operasyonuna katılamazdım. Hamileyken özellikle stres altına girmemem konusunda doktorumun sık sık yaptığı hatırlatmasıyla mümkün değildi.

Selim Başkomiser başını sallayıp ayağa kalktığı anda, diğerleri getirdiğim dosyalar üzerinde çalışıyordu. Toplantı odasından çıkınca kapıyı kapattım. Birkaç derin nefesin ardından bunu daha fazla uzatamayacağımı anladım.

“Ben hamileyim, henüz kimse bilmiyor,” dedim ses tonumu düşük tutarak. Selim Başkomiser şaşırırken gözleri henüz ufak bir şişlik olan karnıma kaydı.

“Tebrik ederim. Tamam, senin yerine Timur’u alırım,” dediğinde rahat bir nefes aldım.

“Teşekkür ederim.” Tebessüm ettiğimde Selim Başkomiser toplantı odasına dönmüştü.

İşlerim biterken çıkmak için hazırlandım. Yanıma aldığım dosyayı çantama koyup montumu giydim. Saçlarımı montun içinden çıkarıp topladım. Çantamı alıp koridora çıktığımda bana doğru gelen Azra’yı görünce durdum. Yanıma gelip koluma girdiğinde birlikte yürümeye başladık. Konuşmadığı için durum garipti çünkü onun her zaman konuşacak bir şeyleri vardı. Arabaların olduğu arka tarafa geçtiğimizde etrafa göz atıp bana döndü.

“Hamilesin değil mi?” Sorusuyla bir an duraksasam da başımı sallayıp onayladım. “Nasıl söylemezsin bana?” Kaşları çatılırken alınmış gibiydi.

“Kimsenin haberi yok henüz, sana da bu hafta sonu söyleyecektim. Öyle ayaküstü anlatmak istemedim.” Gerçekten de hafta sonu buluşup kahve içerken anlatmayı düşünmüştüm.

“Çok sevindim! Şimdi teyze mi oluyorum ben?” Kollarını iki

yana açıp bana sarıldığında ben de ona sarıldım gülümseyerek.

“Evet, hem de çok güzel bir teyze olacaksın. O zaman bugünkü planlarıma seni de dâhil edebilirim.” Azra çok iyi bir arkadaştı, özellikle daha önceki arkadaş seçimlerime bakarak onunla tanışmış olmak eski güvenimi yerine getiriyordu.

Birlikte arabaya bindiğimizde alışveriş için Ankara’nın işlek caddelerinden birini seçtim. Gün geçtikçe büyüyen bebeğim artık bana kilo aldırmaya başlamıştı, daha rahat kıyafetlere ihtiyaç duyuyordum. Demir’le de yapabilirdik bu alışverişi ama henüz gideceğimizi Azra’ya söylemediğim için bir yanımda suçlu hissediyor ve onunla daha fazla zaman geçirmek istiyordu.

“Bu nasıl?” Azra, elindeki pembe elbiseyi gösterdiğinde içim gitti. Öyle güzel görünüyordu ki yüzümde büyük bir gülümseme oluştu.

“Cinsiyeti henüz belli değil,” dedim. İçim içime sığmasa da sadece bakmakla yetindim.

“Ben kız hissediyorum nedense.” Pembe elbiseyi askılığa bıraktığında gülen yüzü bana doğru döndü.

“Önümüzdeki hafta öğreneceğiz cinsiyetini, sonra bol bol alışveriş yaparız birlikte.” Azra’yla görünce dayanamamış, bakmak için girmiştik mağazaya.

Henüz hiçbir şey almamıştım, cinsiyetini öğrendikten sonra alışveriş yapmak istiyordum. Demir’le çıkıp birlikte mağazaları gezmek, bebeğimiz için en güzel eşyaları almak istiyordum. Onun yanında durup elinden tutup ikimizin bir parçası için uğraşmak her şeyden daha çok mutlu ederdi beni. Bebek mağazasından çıktığımızda caddede yürüyerek bir giyim mağazasına girdik.

Son zamanlarda bir beden küçük gelmeye başlayan kıyafetlerimle rahat edemeyince kendime kot pantolon ve kumaşı rahat olan birkaç tane ince kazak aldım. Azra da kendisi için kadife kumaştan güzel bir elbise almıştı. Alışveriş çantalarıyla mağazadan ayrılıp arabaya ilerledik. Kışın geldiğinin habercisi olarak artık günler kısaldı geceler uzuyordu. Hava çoktan kararmış, caddeyi sokak lambaları aydınlatmaya başlamıştı.

“Bırakayım seni de.” Azra’yla arabanın önünde durduğumuzda başımı olumsuz olarak iki yana salladı.

“Tamer’e söz verdim kahve içeceğiz birlikte, nöbetten çıkacak şimdi.” Gözlerine ulaşan gülümsemesi eşliğinde keyfi son zamanlarda olduğu gibi oldukça yerindeydi.

“Selam söyle çokça,” dedim ısrar etmeyerek.

Ben arabama binip yola çıkarken Azra yakınlardaki bir kafeye geçmek için caddede ilerlemeye devam etti. Demir’in iş saati bitmişti. Azra’yla dışarıda olacağımızın haberini vermiştim, şimdi evde olmalıydı. Beni beklediğini bilmek, ona giden yolları daha da kolaylaştırdı. Arabayı sokakta durdurduğumda alışveriş çantalarını alıp indim. Binaya girdiğimde merdivenlerden üçüncü kata çıktım. Anahtarla kapıyı açmak yerine zile basıp bekledim. Birkaç dakika sonra kapı açıldığında üstündeki mutfak önlüğüne takılı kaldı gözlerim. Yavaş yavaş yukarı çıkan bakışlarım gözlerinde son buldu.

“Yakışmış,” dedim içeriye girerken.

“Bana her şey yakışır ama en çok sen.” Eğilip boynumla kulağım arasındaki noktaya dudaklarını yasladığında derince bir nefes verdim. Elimdeki çantaları alıp kenara koydu ve kapıyı kapattı.

“Sana bir tek ben yakışıyorum.” Avcumu yüzüne yaslayıp parmak uçlarımda yükselerek biraz önce onun beni öptüğü aynı noktaya dudaklarımı bastırdım. Sertçe yutkunmasını elimin altında gerilen bedenimle hissettiğimde geri çekildim.

Elini karnıma yaslariken diğer eli belimi sıkıca kavramıştı. Beni hiç zorlanmadan kendine yaslayıp yukarı kaldırdı. Parmak uçlarımda kalkmama gerek kalmamıştı, uzanıp kollarımı boynuna doladım. Ellerim ensesindeki saçlarına kayarken usulca dokundum tenine. Öyle hasrettim ki ona, yanımda olması bile yetmiyordu bu hasreti dindirmeye. İçim ona akıyor, bir şelale gibi çağılıyordu. İki kolunun arasında göğsünün üstünde bana bir yaşam vadediyordu. Benim yaşamım, onun beni sarmasına bağlıydı. Canımı tutuyordu avuçlarının içinde, bizim olanı...

“Gün geçtikçe daha da güzelleşiyorsun. Şu avcuma dökülen yüzünün her bir zerresi ruhumu döküyor ortalığa.” Karnımdaki elini

yukarı kaydırıp yüzüme gelen saçlarımı çekmişti usulca. Saçlarım parmaklarına dolanırken başımı omzuna yasladım.

“Ruhun, ruhuma denk o zaman. Çok özledim bugün seni,” dedim. Beni sarsmadan adımlarını atarken hiç zorlanmıyordu. Salondaki koltuğa kucağında benimle birlikte oturduğunda dizlerinin üstünde yerimi almıştım. Başımı omzunda yan çevirdiğimde o da başını yana eğmişti, göz göze geldik.

“Ruhunu sevdiğim kadın, bugün nasılsınız?” Belime sarılı olan kolları beni kendine çekmekle kalmamış, kalp atışlarını duyacağım kadar sıkı sarmıştı.

“Çok iyiyiz,” dedim ve bugün yaptıklarımı anlatmaya başladım.

Beni ilgiyle dinlerken bebeğimiz için kıyafet baktığımı söylediğimde, yüzündeki gülümsemeyi bana da bulaştırmak için dudaklarını yanağıma bastırdı. Tebessümüm büyürken başımı omzuna daha fazla yatırdım. Saçlarımı okşayan eli mayışmamı sağlarken esnedim. Gözlerim kapanırken Demir’in verdiği nefes boynuma çarptı. Gözlerimi aralayıp başımı kaldırdım.

“Acıktım.” Uykumun önüne geçen açlığım la kollarından çıkıp ayağa kalktım. Ani ruh hâlimin değişmesine alışmaya başladığı için sorgulamadan peşimden geldi.

Mutfaktaki masanın üstünde salata, üzüm ve turşu vardı ki bu üçlüyü son günlerde çok sever olmuştum. Omuzlarıma konan el beni sandalyeye oturturken, önüme konan tabakta etli patates yemeği vardı. Ellerimi masaya bastırırken Demir oturana kadar sabretmeye çalıştım. Yeterince hızlı hareket etmediği için kaşlarım çatılmıştı. Ayran dolu bardaklar da masada yerini buldu ve sonunda karşımdaki sandalyeye oturdu. Çatalımı elime alıp hazır beklediğimi görünce bir an durup yüzüme baktı.

“Güzelim, ben seni yeterince besleyemiyorum sanırım.” Onun masaya yerleşmesiyle birlikte ben çoktan yemeğime başlamıştım. Ağzım dolu olduğu için birkaç dakika bekledim.

“Neden ki?” Ayrandan büyükçe bir yudum aldığımda başını kaldırdım.

“İçinde minik bir canavar taşıyorsun sanırım, annesini aç bırakıyor sürekli.” Elindeki peçeteyi uzatıp dudaklarımı sildi usulca tebessüm ederek.

“Ne yapayım... Ne yersem yiyeyim senin yaptıkların kadar lezzetli gelmiyor.” Öğle yemeğinde tatlı dışında bir şey yemediğim için daha fazla acıkmıştım.

İçini çektiğinde bir süre gözleri gözlerime takılı kaldı, sonunda ne düşündüğünü bana söylemeden yemeğine döndü. Aklımda ne düşündüğünün merakıyla ama daha aç hissederek yemeğimi yedim. Karnım doyduğunda daha mutlu hissediyordum. Mutfağı toplamaya yardım ettikten sonra çay demledim. Birlikte balkona oturduğumuzda küçük sehpanın üstünde dumanı üstünde tüten çay bardaklarımız vardı. Üstüme sıkıca örttüğü battaniyenin altında kaldığımda kolunun altına çekti beni.

“Bugün tayin için gerekli evrakları verdim, birlikte gitmemiz için nikâhı kısa süre içinde yapmalıyız.” Ona baktığımda gözleri benim üstümdeydi. Yerimden doğrulup yan döndüm, karşı karşıya kaldığımızda uzanıp elini tuttum.

“Vakit kaybetmeyelim.” Sözlerimden sonra eğilip dudaklarını alnıma yasladı. Kokusu içime dolarken boynuna başımı yasladım.

Birçok defa onunla olmak için çıktığım yoldan geri dönmüştüm ama artık yolun sonunu görmek istiyordum. Hayat, bana yeni bir yol sunuyorsa ve o yol ona çıkıyorsa seve seve kabul edecektim. Bizim bir bebeğimiz olacaktı ve ben ona ilk günkünden katbekat daha fazla âşıktım. Kalbinde yerimin olmadığını bilmesem bir kez bile durmazdım ama onun kalbi de benimle doluydu. Şimdi eşittik, şimdi tamdık, şimdi zamanıydı birbirimize tutunmanın. Ben sadece kendi ellerimle değil, bir bebeğin parmak uçlarıyla dokunuyordum ona.

“Güzel bebeğim...” diye sevdi yine beni, yine kalbim çarptı defalarca. Kolları arasında yatağa doğru giderken çoktan gözlerim kapanmaya başlamıştı, günün yorgunluğunu sevdiğim adamın kollarında uyuyarak attım.

Aynı gökyüzüne birlikte gözlerimizi açtık sabah olduğunda. Yanımda uyanan adamın dokunuşlarını hissettiğimde yüzümde

taptaze bir gülümseme can buldu. Usul usul sızdı bütün varlığı her hücreme. Severken öyle şefkatli, öyle güzeldi ki karşılık vermemek elimde değildi. Canıma can katarken, güzelliği beni mest ederken verdi bana bütün aşkını. Avuçları, avuç içlerimle bütünleştiğinde nefesim teninde son buldu. Dağılmış saçlarımı yatağın üstünden toplayıp parmaklarının arasında sessizce okşadı. Başım göğsüne düştüğünde sıkıca sardı beni.

“Özlem diye bir duygu var, delirtir adamı. Yokluğunda öyle bir delirtti ki beni yetmiyor, bir türlü yetiremiyorum şimdi seni. Daha çok sevmek, daha çok dokunmak, daha çok seni böyle kendime hapsedmek istiyorum.” Dudakları saçlarımın arasına minik buseler bırakırken huzurlu ses tonundan dökülen cümleler içimi sıcacık yaptı.

“Bir daha ayrılmak yok.” Kararlı, kendinden emindi cümlem. Bunun ihtimaline bile dayanamıyordum.

“Yok,” diyerek onayladı beni daha çok sararken.

Kahvaltı saatini geçirdiğimiz için duş almış, dışarıdan bir şeyler yemiştik. Demir, beni işe bıraktıktan sonra karağâha geçmişti, akşam beni alacaktı. Azra henüz gelmemişti, direkt kendi odama geçtim. Eşyalarımı yerleştirip tayin işini konuşmak için Şube Müdürü’nün odasına doğru ilerledim. Azra’yı gördüğümde yeni giriyordu içeriye. Merdivenlerden bir üst kata çıkıp Şube Müdürü’nün odasının önünde durdum, kapıyı tıklatıp içeriden gelen sesle birlikte kapıyı açıp içeriye girdim. Müdür, masasının başında baktığı dosyayı kapatıp bana doğru döndüm.

“Günaydın müdürüm, müsaitseniz sizinle konuşmak istiyordum.”

“Gel Sevda, otur.” Önündeki siyah deri kaplı sandalyeyi gösterdiğinde beklemeden oturdum.

“Buradaki üçüncü yılım müdürüm, bu sene de uzatmak istiyordum ama tayin alma kararı verdim. Henüz Doğu görevimi yapmadığım için sizinle de paylaşmak istedim bu durumu.” Müdür, oldukça şaşırılmıştı çünkü en son tayin istekleri konuşulurken ben kalacağımı söylemiştim.

“Açıkkçası burada bize faydan oldukça fazla ama gitmek istiyorsan da tayin için durumun müsait. Şehir tercihlerini bir an önce

yapman gerekiyor, bu ay sonuna kadar atamalar yapılacak.” Şube Müdürü onay verdiğinde üstümden kalkan yükü oturdum yerden kalktım.

“Teşekkür ederim müdürüm, en kısa zamanda başvuru yapacağım.”

Odadan çıktığımda aşağıya inip Azra’nın yanına uğradım. Bir gün önceki dosya hakkında konuştuktan sonra odama dönüp çalışmaya devam ettim. Saha operasyonu görevlerinin raporlarını inceleyip yeni operasyon için notlar aldım. Kişi şeması ve birbirleriyle olan bağlantılarını bellekte toplayıp bir kopyasını da bilgi işleme gönderdim. Saha operasyonuna dâhil olmasam da geri planda destek verecektim.

Azra, öğle molasında Tamer izinli olduğu için onunla yemeğe çıkmıştı. Dışarısı soğuk olduğu için yemeğimi şubeye sipariş etmiştim. Gelen siparişimle ücretini ödeyip oturduğumda Demir’in mesaj attığını fark ettim. Akşama müsaitsem yemek için dışarı çıkacağımızı söylemişti. Saate baktığımda daha vaktim olduğunu fark ettim. Kabul ettiğimi yazıp gönderdim, o zamana kadar işimi de bitirmiş olurdum.

Mesai saati biterken dosyalar arasında kalmış ama gayet iyi bir iş çıkarmıştım. İşimin bittiği dosyaları alıp arşive gitmek için alt kata indim. Herkes yavaş yavaş çıkarken sessizleşmişti içerisi. Dosyaları bırakıp çıkmak için koridora ilerlediğimde duyduğum ayak sesleriyle başımı kaldırıp baktım.

“Gidecek misin?” Günler sonra karşıma çıktığında söylediği ilk şey, bu olmuştu.

Karşımda durduğunda ona cevap vermeden ilerlemek istedim. Attığım adımla tekrar önüme geçtiğinde benden cevap almadan gitmeyeceğini anladım. Başımı kaldırıp yüzüne baktığımda Timur, bana doğru bir adım attı. Gözleri yüzümde gezinirken buz kadar soğuk olan mavileri en son gözlerimde durdu.

“Gideceğim. Şimdi çekil önümden.” İfadesiz kalsam da içten içe burada daha fazla kalmak istemediğim için çekilmesini istedim.

“Kandırmış seni yine güzel sözleriyle. Ne vadetti sana? ‘Çok

mutlu olacağız,' mı dedi? Merak ediyorum Sevda, kendini hangi yalanelara inandırdın?" Elleri yumruk olurken gözlerinden geçen ifade geri adım atmama neden oldu. Nefret, artık onunla bütünleşmiş gibiydi.

"Ona âşık olduğumu, hâlâ onun için atan bir kalbim olduğunu hiçbir zaman inkâr etmedim. Ya onu seçecektim ya da kendimden geçecektim. Hani soruyorsun ya hangi yalanları söyledi diye, içimde öyle bir yer var ki o yalan söylese bile inanacak kadar kör. Aşk, böyle bir şey. Yine de ben inanıyorum, bu defa yalansız ve dolansız geldi bana." Anlasın istiyordum, görsün. Benim başka bir seçeneğim yok çünkü aşk denen duygu hiçbir zaman ihtimalleri kabul etmezdi.

"Onun verdiği her şeyin daha fazlasını verirdim sana. Aşk, sevgi, mutluluk bir yana servetimi sererdim önüne. Benim olsaydın Sevda, benden olsaydı..." derken gözleri karnıma kayd ve öfkesi gün yüzüne çıktı. "Her şeyi yapardım."

Katı, soğuk bir havaya büründüğünde yüzü, tek isteğim onun vazgeçmesi ve önüne bakmasıydı. Saygı duyduğum sevgisi artık haddini fazlasıyla aşmıştı. Yüzüme baka baka istediği şeyler beni benden edecek kadar deliceydi. Düşüncesi bile kalbimi söküp atmaya eş değerd. Bu kadar öfke dolu olup bana, kendisine bunu yapmalıydı. Aşk diyordu ya hani, nedense bana aşk denilen duygu böyle gelmiyordu. Zorla aşk olur muydu? Onu sevmemi istemiyordu, talep ediyordu ama benim kalbim zaten başka birisinin avuçlarına emanetti.

"İnsan sevdiğine kıyar mı Timur? Sen bana kaç defa kıydın? Yıkılacağımı bile bile umursamadan gözlerime baka baka bir intiharın kollarına ittin beni. Demir'e onu sevdiğimi söyleyen sendin, benim el yazımın olduğu defteri verdin özellikle, 'Görev raporu,' diyerek. Sen işledin onun aklma mektupların sahibinin ben olduğumu. Bir kumar oynadın aslında." Her sözüm biraz daha onu sarsarken tahminlerimde yanılmadığımı anladım.

"Demir'in bana gerçekleri söyleyip söylemeyeceğini bilmiyordun, bu yüzden Sırma'yı kullandın. Bana gösterdiğin ise Sırma'nın seni kullandığıydı, inanmazdım ama dost sandığımın ihaneti gün

gibi ortadaydı. Eylem'den onunla nişanlanıp ortaklık kurma karşılığında mektupları aldın. Düğün günü kapıma not bırakılmasını sağladın çünkü beni çok iyi tanıyordun, geleceğimi biliyordun. Her şeyi ince ince planladın.” Suskunluğu karşısında ona doğru bir adım daha attım.

“Yıkılmış bir kadındım, ihanete uğramıştım, başımı yaslayacağım bir omuza ihtiyacım vardı değil mi? Beni Demir’le aynı ekibe aldırman, onunla yakınlaşmamı sağlayıp sanki bizi bir araya getiriyormuş gibi davranman... Kendi aşkını feda ediyordun değil mi benim mutluluğum için? Aslında en başından planladın çünkü benim hiçbir zaman Demir’i sevmeyi bırakmayacağımı biliyordun. Düşündün, planını kurdun ve hamleni yaptın. Eylem’le birlikte olduğun için de hiç dikkat çekmedin çünkü benimle ilgili bir düşüncen yoktu, kendini çoktan feda etmiştin. Benim sana gelmemi bekledin, o ana kadar hiç harekete geçmedin. O düğün günü sen aslında sana geleceğimi bile bile o odada beni bekledin çünkü ne olursa olsun benim kalbimin asla böyle bir kötülüğe ve kendinden vazgeçişe izin vermeyeceğini biliyordun.” Elimi kalbine koyup geriye doğru ittiğimde bana karşı koyamadan birkaç adım geriledi.

Notlar hep aklımın bir köşesindeydi ama her zaman Eylem yazdı sanmıştım. Oysaki şimdi resmin tamamına bakarken zihnim her zamankinden daha parlak ve açıktı. Bu oyunu oynayan Eylem ve Sırma olabilirdi ama ipler her zaman Timur’un elinde olmuştu. Sırma’yı ona olan aşkıyla, Eylem’i ise parayla yönetmişti. Sırma’nın benden nefret etmesini sağlamıştı, düşüncelerine ben olmasaydım onunla olabileceğini sokmuştu. Eylem ise Demir’e âşık olsa bile paradan vazgeçememiş, Timur’un oyununda onunla nişanlanarak kukla rolünde devam etmişti. Yıllar sonra Demir’in hayatına Eylem’i Timur sokmuş, onunla nişanlanarak hayatımıza girmesini sağlamıştı.

“Sana olan aşkım o kadar büyüktü ki her şeyi yapardım ve yaptım.” İnkâr etmeden kabullendiğinde ondan yediğim son darbeydi bu.

“Buna rağmen geçmiş karşıma, ‘Sana âşığım,’ diyecek yüzü

buluyorsun ya Timur, ben sana benim gözümde nasıl bir şeref-siz olduğunu göstermekten kendimi alamıyorum. O gece..." dedim derin bir nefes verirken zorlukla yutkundum. "Hiçbir şey olmadı aramızda. Sen yine bana yalanlar söyledin, sağlıklı düşünemiyordum ve bundan yararlanacak kadar aşağılıktın. Kendimden nefret ettirdin bana, karnımdaki bebekten şüphe ettirdin. Benim yıllar önce tanıdığım, arkadaş olarak kabul ettiğim adam böyle birisi değildi. Bu kadar düşmezdi." Başımı iki yana sallarken o kadar öfke doluydum ki ona karşı giderek yükselen sesim boş koridorda yankılandı.

"Kolay mıydı? Yıllarca sevdiğim kadının bir başkasına olan aşkını, hayranlığını izledim ben! Onda olup bende olmayan ne vardı? Neden Sevda? Neden onu sevdi ki kalbin? Sırf sen polis olmayı istiyorum dedin diye mezun olur olmaz Polis Akademisine başvurdum ben. Polis oldun, senin yanına gelmek için görev değiştirdim. Yıllar geçti Sevda, yıllar geçti ve sen ondan vazgeçmedin! Ben gözünün içine bakarken senin gözlerin onu aradı!" Bağırduğunda hiddetle yükselen göğsü sarsıldı. Elini kaldırıp kendini gösterdiğinde parmakları titriyordu.

"Gözünün önündeydim! Şu lanet kalbim bir tek senin yanında böyle hızlı attı, bir tek seni böyle sevdi! Vazgeçmeyi hiç denemedim çünkü biliyorum, olmazdı. Madem benim olamıyordun o zaman onun da olamazdın! Yaptım Sevda! Söylediğin her şeyi ben yaptım! Önce Eylem'i yeniden onun hayatına soktum o davetiyeyle, sonra da seni onun karşısına çıkarttım. Mutluydun, gözlerinin içi gülüyordu. Sonra o mutluluğu çaldım senden. Hiç acımadan ellerimle kestim nefesini. Unutursun sandım, öğrenince affetmezsin sandım ama sen öyle çok seviyorsun ki onu yine ona koştun!" Yumruk olan eli duvara büyük bir şiddetle inerken gözlerimi kapattım.

"Aşk diye diye bana en büyük zararı sen verdin." Sesim kısılırken açtığım gözlerim hayal kırıklığı içinde bakıyordu ona.

"Bir taraf seçtin ama o ben değilim. Doğru, iyi biri olmadım ama seni ben hak ediyordum." Gözlerinde yanan ateş öyle şiddetliydi ki daha fazla ne ona ne de sözlerine katlanamadım.

“Sen kendi cezanı kendi ellerinle verdin. Benim ruhum, o adama ait. Onunla gidiyorum, onun olanla birlikte. Çok mutlu olacağız, yeni bir şehirde yeni bir sayfa açacağız. Sense burada bütün kırıp döktüklerinle yalnız kalacaksın!” Yanından geçip arkama bir daha bakmadan yürümeye devam ettim.

Şubeden çıktığımda olduğum yerde durdum, peşimden gelmeyeceğini biliyordum. Aklım bana oynanan bütün oyunları bir bir önüme sermiş, kayıp olan parçayı bulmuştu. Artık şaşırıyorum, “O yapmaz,” demiyorum, aksine yapmış olabileceğini kabullenip buna göre hareket ediyorum. Timur, zaten uzun zaman önce beni şüpheye düşürecek kadar ileri gitmişti ama ihtimal vermediğimden değil, kendi yaralarımın dönüp bakamamıştım geçmişe. Şimdiyse zihnim daha fazla açık, bütün resim tamamlanmış hâlde karşımdaydı. Ona söylediğim hiçbir şeyde yalan yoktu, Demir’in yanımda olduğunu bilmesi bile cezaydı onun için. Şimdiyse birlikte her şeyi geride bırakıp gideceğimizi, yaptığı planların hiçbirinin işe yaramadığını öğrenmişti. Canının yanma sırası ondaydı ama onun can yangını hiç dinmeyecekti.

Gördüğüm arabayla yüzüme gülümseme yerleşirken ona doğru ilerledim. Açtığım kapıyla arabaya bindiğimde gaza yüklendi ve hareket ettik. Demir, bana doğru döndüğünde yanağına büyük bir öpücük bıraktım. Başını çevirip saçlarımdan öptü.

“Acıktınız mı?” diye sorduğunda ses tonu yumuşaktı.

“Hem de çok,” dedim elimi karnımın üstüne koyarak.

Beni ilk kez birlikte yemek yediğimiz restorana getirdiğini fark ettim. Poyraz, buranın sahibiydi. Arada gelir yemek yerdim, üniversiteden arkadaşımdı. Demir’in geleceğini tahmin ederek içim içime sığmazken oturmuş bir köşede yıllar öncesine gitmiştim. Şimdiyse içimde onun bebeğiyle, ellerimiz birbirine tutunmuş avcum eliyle buluşmuşken girmiştik içeri. Birlikte ilk oturduğumuz cam kenarı olan masaya geçtiğimizde garson yanımıza gelip siparişlerimizi almıştı.

“Nikâh için gün aldım, yarına,” dediğinde Demir, elimde su içtiğim bardakla öylece kaldım.

“Ciddi misin?” Şaşkınlıkla ona bakarken gülümsedi.

“Gayet ciddiym güzelim, öğleden sonda dörtte. Binbaşı ile konuştum, Şube Müdürü ile hâlâ iletişimde olduğu için iznini halledecek. Nikâhtan sonraki üç gün izinlisin.” Uzanıp elimi tuttuğunda gözlerindeki bakış kalbimi sarsmıştı. Tutkuyla, yoğun bir ifadeyle bakıyordu.

“Daha fazla ertelemememiz iyi oldu. Ben de bugün tayin için konuştum, eve döndüğümüzde başvuruyu yapalım beklemeden.” Gidecek olmak normalde beni biraz üzerti. Daha önce de bunu düşünmüştük ve onun ailesinden, arkadaşlarından benim yüzümden uzak kalması bencillik gibi hissettiriyordu. Şimdiyse en doğru olan gitmek gibi geliyordu.

“Haklısın güzelim, daha fazla uzatmamak gerekiyor. Nikâhtan sonra da ben başvururum senin yazdığın şehirlere.” Yemeğimiz geldiğinde kısa bir an ellerimiz ayrıldı.

Poyraz, bizi görünce yanımıza uğramış sohbet etmiştik. Eşi Masal’ın da hamile olduğunu öğrenmiş, tebrik etmiştik. Yemekler oldukça güzeldi ve tamamen bitirene kadar yemiştim. Tatlıları paket yaptırmıştık, ikimiz için de yoğun bir gün olduğundan eve gitmek istemiştik. Arabaya bindiğimizde başımı Demir’in göğsüne yasladım. Yemek yediğim için üstümde oluşan ağırlık, uykuya doğru itiyordu beni. Yol boyunca hafifçe sallanan arabada uykuyla uyanıklık arasında gidip geldim. En son araba durduğunda birlikte inip eve girdik.

“Sana küçük bir sürprizim var.” Elimden tutup yatak odasına çektiğinde merakla etrafa baktım.

Yatağın üstünde duran büyük beyaz kutuyla Demir elimi bıraktı. Kutunun kapağını açtığımda bembeyaz bir elbise karşıladı beni. Bu, nikâhımız için seçtiğim elbiseydi. Omuz kısmından tutup kuttan çıkardığımda Demir’e baktım. Gözlerindeki hayran ifadeyle beni izlerken titrek bir nefes aldı. Tepkimi merak ettiği için yüzümün her bir zerresini izliyordu.

“Atmışsındır diye düşünmüştüm.” Elbiseyi üstüme tuttuğumda tam istediğim gibi olduğunu gördüm.

“Sana ait bir şeye nasıl kıyarım? Çok beğenmiştin üstelik. Sana çok yakışacak.” Karşımda durduğunda elbiseyi elimden alıp yatağın üstüne bıraktı.

Üstümdeki gömleğin düğmelerini tek tek açtı, omuzlarını bedenimden sıyırdığında ona yardım ettim. Elleri tenimde kayarken karnımın biraz üstünde durdu. Diz çöktüğünde pantolonumun fermuarını indirip düğmesini açtı. Bacaklarımdan sıyrılan pantolonla nefesi karnıma çarptı. Dudakları karnıma sevgi dolu bir öpücük bıraktığında ürperdim.

Ayağa kalktığında beyaz elbiseyi giymeme yardımcı olup fermuarını çekti. Yatağın diğer tarafındaki boydan aynaya baktığımda tam arkamda, elleri belime serili şekilde duruyordu. Gözlerim ondan bedenime kaydığında dudağımı ısırdım. Elbise bedenime tam oturmuştu, göğüs altından bollaşarak geldiği için aldığım birkaç kiloyu ustaca gizliyordu. Omuz kısımlarındaki önce dantel şeritler göğüslerime kadar iniyor, kalp yaka olan kısım tenimi ikinci bir deri gibi sarıyordu.

“Çok güzel... Nefesimi kesecek kadar muhteşem.” Açıkta kalan boynuma değen nefesini hissettiğimde ona doğru dönüp ellerimi boynuna sardım.

“Nefesini iyi al. İhtiyacın olacak sevgilim.” Ona doğru uzandığımda dudaklarımı dudaklarına bastırdım.

Sabah uyandığımda Demir henüz uyuyordu. Hızlı bir düşün ardından güzel bir kahvaltı hazırlamak için mutfığa geçtim. Kahvaltıyı hazırlarken hem bir şeyler yiyor hem de ablama bugün nikâhın olacağını söylüyordum. Kısa bir azar sürecinden sonra annemi de alıp geleceğini söyledi. Azra'ya da haber verdiğimde Tamer'i çağırıp çağıramayacağını sordu. Benim için sorun yoktu ama Demir'e sorup mesaj atacağımı söyledim. Telefonu kapattığımda belime sarılan iki iri kol beni tamamıyla kısılcına almıştı.

“Tamer gelebilir,” dediğinde konuşmama kulak misafiri olduğunu anladım. Telefon elimdeyken Azra’ya mesaj atıp ona doğru döndüm.

“Günaydın sevgilim.” Ben telefonda konuşurken düşünüyordum da almıştı, kendimi kaptırdığım için hiç duymamıştım.

“Günaydın güzelim. Kahvaltıyı yapalım geç kalmadan, çıkmamız gerekiyor.” Saat daha on bire geliyordu, nikâh için erken sayılırdı.

“Erken değil mi?” Beraber masaya geçtiğimizde portakal suyumdan yudumladım, çay henüz demini almamıştı.

“Fotoğraf çekimi ayarlamış Fırat. ‘Çocuğa gösterecek üç beş fotoğrafınız olsun,’ dedi. Açıkçası ben de hak verdim. Bir saat kadar sürecektir zaten, fazla vaktimizi almaz.” Gözlerime onay ister gibi baktığında başımı salladım, aceleye geldiği için ben de düşünmemiştim.

“Çok iyi olur, kahvaltıdan sonra çıkarız.”

Kahvaltımızı yaptıktan sonra elbiseyi de alıp Demir’le çıktık. Önce kuaföre uğrayıp makyajla saçlarımı abartı olmayacak şekilde topuz yaptırdım. Elbisemi giydiğimde Demir de takım elbisesini giymiş hazır olarak beni almaya geldi. Fotoğraf çekimi güzel geçmişti, bir saat kadar sürmüştü. Nikâh saati geldiğinde biraz yorgun hissetsem de oldukça heyecanlıydım.

Nikâh dairesine el ele girdiğimizde bizimkileri görmüştüm. Ablam, annem, eniştem, yeğenim ve Demir’in annesi Meryem teyze bir köşede bekliyordu. Azra ve Tamer’i daha sonrasında Fırat, Yıldırım, Kesik ve Binbaşı’yı fark ettim. Hepsi bizi görünce ayağa kalkmış yanımıza gelmişti. Anneme sarıldığımda gözlerim dolmuştu. Tebrikleri kabul ettiğimizde en son Meryem teyzeyle karşı karşıya kaldık.

“Oğlum, benim ne kadar canımsa sen de benim o kadar canımsın. Güzel kızım, hayırlısı olsun hakkınızda,” diyerek yanımızda olduğunu söylediğinde üstümdeki gerginlik gitti. Sırma yüzünden kırgınlığı var mıydı bilmiyordum ama o, Tamer ve Azra’ya bile tek kelime etmemişti. Kızının yaptıklarını öğrendi mi bilmiyordum ama Demir’i yalnız bırakmamasına mutlu olmuştum.

“Teşekkür ederiz Meryem anne,” dediğimde gözlerinin içi güldü.

Demir, elimi sıkıca tutarken bana baktığını hissediyordum. Sırma'nın yaptıkları için kimseyi sorumlu tutamazdım ki Meryem teyzenin bana karşı hiçbir kötü düşüncesi olmamıştı. Demir'le aramızda yaşanan sorunlarda bile düğün iptal olunca annemi arayıp benim iyi olup olmadığımı sormuştu. İçimde herhangi bir kırgınlık yoktu ona karşı.

Sıramız geldiğinde heyecanla içeriye girdim. Demir, sandalyemi çektiğinde oturdum, yanıma yerleşti o da. Benim şahidim ablam olurken Demir'in şahidi Fırat'tı. Nikâh memuru defteri önüne açtıktan sonra bize döndü.

“Bugün burada Demir Karahan ve Sevda Ilgaz'ın nikâh töreni için bulunmaktayız. Yazılı olarak yaptığınız başvuruda herhangi bir sorun olmadığı anlaşıldı, şimdi şahitler huzurunda sözlü olarak da belirtmenizi istiyorum.” Nikâh memuru bana doğru döndüğünde titreyen ellerimi kucağımda birleştirdim. Demir, uzanıp buz gibi olan elimi tuttu.

“Siz Sevda Ilgaz, Demir Karahan'ı hiçbir baskı altında kalmadan kendi hür iradenizle; iyi günde, kötü günde, hastalıkta, sağlıkta bir ömür boyunca kendinize eş olarak kabul ediyor musunuz?” Uzatılan mikrofonu aldığımda yanımda oturan adama döndüm.

“Evet,” dedim gözlerinin içine bakarak.

“Siz Demir Karahan, Sevda Ilgaz'ı hiçbir baskı altında kalmadan kendi hür iradenizle; iyi günde, kötü günde, hastalıkta, sağlıkta bir ömür boyunca kendinize eş olarak kabul ediyor musunuz?” Sıra ona geçtiğinde elimdeki mikrofonu alıp gözlerimin içine bakarak cevapladı.

“Evet!”

Herkes alkışlarken bu sefer şahitlere dönen nikâh memuru onlardan da, “Evet,” cevabını aldıktan sonra defteri imzalamamız için bize uzattı. Önce ben sonra da Demir imzaladı. Ablam ve Fırat'ın ardından defter yeniden nikâh memuruna ulaştı. Hepimiz ayağa

kalktıımızda kırmızı renkli nikâh cüzdanı artık elimdeydi. Evlenmiştik!

“Benim güzel karım...” dediğinde Demir’e döndüm. Dudakları alnıma yaslanırken içini çektiğini duydum. “Sevda Karahan...” diye fısıldadı usulca.

Bölüm 13

“Güzelim, bunları nereye koyayım?” Demir’in elindeki tencere-leri gördüğümde katladığım kazağı bavula yerleştirip ayağa kalktım.

“Salondaki kolinin biri boştu, ona koyalım.” Birlikte odadan çıktığımızda salondaki boş koliyi bulup önüne bıraktım.

Mutfak eşyalarını toplarken bardak kırılmıştı ve Demir kesinlikle mutfağa adım attırmıyordu bana. Ne kadar ikna etmeye çalışsam da bütün çabalarım boşa gitmiş, en sonunda kendimi onun kucağında yatak odasına giderken bulmuştum. Giysi dolabının önünde beni bırakıp elime kazaklarını tutuşturmuştu, çok yardım etmek istiyorsam kazaklarını bavula koymam yetermiş. Kaşlarımı çatsam da bana küçük bir öpücük bırakıp mutfaktaki kırıkları toplamaya gitmişti. Son zamanlarda üstüme titriyordu, ona belli etmesem de bu durum hoşuma gidiyordu.

“Mutfak bitti. Benim bir karargâha uğramam lazım. Tayin tercihleri ay sonunda açıklanacak, gitmeden yapmam gerekenler var.” Koliyi diğerlerinin yanına bıraktıktan sonra bana döndü.

Saçları biraz uzamıştı ama sakallarını düzenli olarak kestiği için sert yüz hatları belirgindi. Üstünde gri renkli tişört, siyah eşofman

vardı. Onu uzun uzun incelemek sevdiğim bir aktiviteydi. Elini bana doğru uzattığında kolları arasına girdim. Saçlarımın arasına kon-
durduğu öpücüklerle ellerimi beline sardım.

“En azından Fırat’ın düğününden sonra gideceğiz. Senin için düğün tarihini öne çektiğine inanamıyorum,” dedim gülerek.

Fırat’ın düğün tarihi benim doğumuma denk geliyordu. Yolculuk yapamayacağım için de tarihi öne çekmişlerdi. Demir, görevde olmasa bile beni bırakmayacağını söylemişti. Fırat da nişanlısıyla konuşup düğünü bu ay sonuna almıştı. Bizim de gideceğimiz şehir ay sonunda açıklanacak, sonraki hafta da taşınacaktık. Ev, eşyalar hazır olduğundan sorun olmamıştı. Fırat’ın ailesinin durumu oldukça iyiydi, bu yüzden de aceleye gelse bile her şey istedikleri gibi olmuştu. Fırat’ın düğününden önce de bizim için veda yemeği düzenlemişlerdi. Kesik ve Yıldırım da tayin istemişti. Fırat, nişanlısı Ankara’da görev yaptığı için burada kalmayı tercih etmişti. Herkes yeni bir hayat kuruyordu kendine.

“Ben hâlâ bir hediye almadım onlara, bir ara birlikte çıkıp bakalım.” Düğüne az bir zaman kaldığı için bir an önce halletmemiz gerekiyordu.

“Olur,” dedim Demir’i onaylayarak.

Demir, karargâha gitmek için üstünü değiştirip çıktığında kazakları bavula yerleştirmiş bavulu kapatmıştım. Bugün ikimizin de izin günüydü, sabah güzel bir kahvaltı yapmış sonra da kullandığımız eşyaları toplamaya başlamıştık. İkimiz de aynı gün izin alamadığımız için bugünü değerlendirip evi toplamıştık. Dün akşam anneme uğramıştım, ablam da gelmişti. Eniştem ve Demir’in de katılmasıyla akşam yemeği yemiştik. Çaylarımızı içerken Demir’le birlikte tayin istediğimizi, üç haftaya kadar gideceğimiz yerin belli olacağını söylemiştik. Annem üzülse de bu kararı daha önce de aldığımızı bildiğinden çok şaşırmadı. Ablam kararım konusunda her zamanki gibi bana destek olmuştu. O da biliyordu bu şehrin bana iyi gelmediğini ve yeni bir başlangıç yapmamız gerektiğini.

Yatağa uzandığımda çok iş yapmasam da kendimi yorgun hissediyordum. Uykum yoktu, sehpanın üstündeki kitabıma yattığım

yerden uzandım. Bebek gelişimi kitapları okuyordum, her yeni bilgi çok değerliydi. Burada kalsak annem, ablam ve Meryem anne bana çok yardımcı olurdu bu konularda ama gitmeyi seçtiğimiz için doğuma kadar elimden geldiğince araştırma yapıyordum. Annem kadar iyi bir anne olmak... İstedğim buydu.

Demir'le aramız her geçen gün daha da artan bir aşkla güzelleşirken onunla uyumanın, uyanmanın, karısı olmanın tadını çıkarıyordum. Bunun daha üstü olamaz dediğim an daha üstünü bulup beni şımartıyordu. Bebeğimin gelişimiyle ilgili yeni şeyler öğrenirken eve geldiğinde ona anlatmak için şimdiden sabırsızlanıyordum.

Biraz kitap okuduktan sonra gözlerim kapanırken canım sıcak bir şeyler istedi. Yataktan kalkıp mutfığa geçtim. Birkaç saat önce demlediğim çayı gördüğümde altını yakıp ısıttım. Çayımı alıp mutfak masasına geçtiğimde telefonum çaldı, bekletmeden açtım.

"Güzelim, bir saate yanında olacağım. Bir şey istiyor mu canınız?" Keyifli gelen ses tonu beni de içine çekerken elimdeki çay bardağını masanın üstüne bıraktım.

"Dışarı çıkalım mı? Hatta şöyle yapalım, hazırlanayım birlikte yemek yiyelim sonra da sinemaya gideriz." Hava bugün fena değildi, sürekli ev ve iş arasında gidip gelmekten bunalmaya başlamıştım.

Demir'in de işleri yoğundu, tayin istediğimiz için burada kalan işlerini gitmeden bitirmek istiyordu. Saha operasyonlarına artık katılmadığım için raporlama işleriyle geçiyordu günlerim. Şikâyetçi de değildim aslında, giderek büyüyen karnımla fazla ayakta durduğumda ağrım oluyordu. Ayaklarımı uzatıp dinlenmek, akşamları yapmaktan keyif aldığım şeyler arasında ilk sıradaydı. Başım Demir'in göğsüne yaslı birlikte bir şeyler izlerken ya da okurken uyuyakalıyordum.

"Olur ama güneşe aldanıp ince giyinme. Balık mevsimi açıldı, istersen balık yemeye götürürüm seni." Balık dediği an açılan iştahımla yutkundum.

"Harika fikir!" Coşkuyla cevap verdiğimde telefondan bana ulaşan kısa kahkahası içimi sıcacık yaptı.

“Hazırlan o zaman güzel karım, yola çıktım.” Oturduğum sandalyeden sözleriyle birlikte kalkarken hazırlanmak üzere yatak odasına ilerledim.

Telefonu kapattığımda yüzümdeki gülümsemeyi aynadan fark ettim. Yüzümdeki canlılık, içimdeki hayatın bana en büyük hediyesiydi. Elim karnıma gittiğinde usulca okşadım. Yarın doktor randevumuz vardı, sonunda cinsiyetini öğrenecektik. Demir için özel bir klinikten iş çıkış saatine denk gelecek şekilde almıştım randevuyu. Bebeğimizle ilgili her konuda yanımda olmak istiyordu, doktor randevularımız da buna dâhildi. Doktordan sonra çıkıp bebeğimiz için alışveriş yapacaktık. Dördüncü ayın içindeydik artık.

Yavaş yavaş toparlanmaya başlamıştım. Vitaminlerimi düzenli kullanıyor, öğün atlamıyordum. İnternette mobilya, ev eşyalarına bakıp beğendiklerimi bir kenara not ediyordum. Evi eşyalı kiralağığım için her şeyi gittiğimiz şehirden alacaktık. Yeni bir başlangıç istiyorduk ve bunu almamıza çok az kalmıştı.

Giysi dolabımı açıp siyah boğazlı kazağımı ve mavi kot pantolonumu çıkardım. Üstümü değiştirdikten sonra saçlarımı tarayıp ördüm. Çıkardığım kıyafetleri banyoya bıraktıktan sonra elimi yüzümü yıkadım. Makyaj yapmak yerine yüzüme nemlendirici krem sürdüm. Mutfağa geçtiğimde doktorumun verdiği vitaminleri yemekten sonra içmek için çantama koydum.

Telefonumun bildirim sesini duyduğumda yatak odasında yatağın üstüne bıraktığım geldi aklıma. Demir, aşağıda olduğunu yazmıştı. Üstüme montumu giyip kapının önüne çıktım. Siyah spor ayakkabılarımı alıp kapıyı kapattım. Asansörün düğmesine bastığımda onu özlediğimi hissediyordum. Bazen yanımda olsa bile yetmiyordu. Senelerin özlemini, senelerce yanımda olması ancak telafi edebilirdi.

Aşağıya indiğimde gördüğüm arabayla adımlarımı hızlandırıp ona ilerledim. Arabaya bindiğimde ona dönmemle avcunun içi yüzümü kavradı. Nefesi nefesime karışırken özleyen tarafın sadece ben olmadığımı anladım. Dudaklarımda tadı, gözlerimde gözleri birkaç

saniye birbirimizde kaybolduk. Nefesi tenime dökülürken bal rengi hareleri kısık, yoğun bakıyordu.

“Senden saatler boyu ayrı kalmak ne kadar zor biliyor musun sen?” Ciddi bir ifadeyle sorduğunda başımı iki yana salladım.

“Peki sen biliyor musun senden saatler boyu ayrı kalmanın ne demek olduğunu? Çok özlüyorum, özlüyoruz.” Yanağımda yaslı duran elini tutup karnıma indirdiğimde gözleri parladı.

Minik bebeğimiz son günlerde yapmayı sevdiği gibi babasının temasıyla hareket ettiğinde Demir’in yüzündeki ifade paha biçilmezdi. İki elini de karnımın üstüne yaslarken uzanıp alnımdan öptü.

“Teşekkür ederim güzel karım, bana böyle mükemmel hissettirdiğin için, kalbini kalbime emanet ettiğin için...” Gözlerim dolarken ses tonu o kadar yumuşaktı ki onun beni ve bebeğimizi böyle sevişine bir kez daha âşık oldum.

Balık restoranında güzel vakit geçirmiş, birlikte yemek yemiştik. Daha sonrasında kısa bir yürüyüş yapmış, bugün biraz daha sıcak olan havanın tadını çıkarmıştık. Eve döndüğümüzde Demir’e kitaptan öğrendiğim bilgileri anlatırken beni ilgiyle dinlemiş, merak ettiklerini de sormuştu. Biraz internet araştırması, biraz kitaplar derken en sonunda benim başım göğsüne düşmüş ve yatak odasının yolunu tutmuştuk. Kolları arasına sığınırken sıcaklığıyla ısıttı bizi. Oldukça memnun kaldığım bir uykuya gözlerimi kapattım.

Sabah uyandığımda yatağın diğer tarafında onu görmeye alışık olduğum için bir süre boşluğa baktım. Yataktan kalktığımda çalan alarmı kapatıp mutfığa doğru ilerledim. Kapının kenarından baktığımda çaldığı ıslıkla hoş bir tını tuttururken omlet tavasını çevirdi. Daha fazla durmayıp üç adımda ona ulaşip arkadan beline sarıldım. Başını geriye doğru yatırıp omzumdan öptü. Tavadaki omleti tabağa koyduktan sonra tamamıyla bana döndü.

“Günaydın güzel karım.” Boynuma yasladığı dudaklarıyla derin bir nefes aldı.

“Günaydın güzel kocam,” dedim gülerek. *Güzel* ithamını onu da güldürürken elimden tutup masaya çekti beni.

“İyi bakmam gerekiyor size, hepsinden ye mutlaka.” Önümdeki servis tabağını doldururken sıcak bir fincan meyve çayı da masada yerini aldı.

“Aalıştırma bu kadar beni, gidince ararım yokluğunu.” Yüzümde gülümsemeyle söylesem bile bu durumun gerçekleşeceğini ikimiz de biliyorduk.

“Geri döndüğümde iki katını yaparım ben de.” Bana doğru uzattığı reçelli ekmeği ısırđım.

“Biz iki kişi olduğumuza göre dört katı demek istedin herhâlde.” Çayımдан içerken bal rengi gözlerinden ayırmadım gözlerimi.

“Sizin için her şeyi yapacağım her zaman. Yanınızda olmasam bile olmak istediğim tek yer yanınız olacak. Belki günler, haftalar geçecek ama ne zaman yola çıksam ayaklarım beni size getirecek.” Elimin üstüne elini koyarken usulca okşadı.

Gözlerim dolarken tebessüm etmeye çalıştım ama konuşamadım. Hamilelik hormonlarım bu ara zirvedeydi ve en çok düşündüğüm şey, doğumda yanımda olup olmayacağıydı. Görev süreleri azalmış olsa bile çağrıldığı an gitmek zorundaydı. Bunu kabullenmiştim, ikimizin mesleğine de saygım sonsuzdu. Demir’e bu konuda bir şey dememiştim, göreviyle ilgili zor durumda kalması isteyeceğim son şeydi. O yüzden düşüncelerimi iyi yönde tutup olumlu olmaya çalışıyordum. Ablam ve annem yanımda olacaktı, en azından desteğim vardı. Demir, doğumda olmasa bile yanıma gelirdi. Yine de kalbimin bir köşesi yanımda olmasını çok fazla istiyordu.

Kahvaltıdan sonra işe gitmek için çıktık. Akşam doktor randevumuz vardı. Demir, beni şubeye bıraktıktan sonra karargâha geçmişti. Azra’nın yanına uğrayıp çalışma odama geçtim. Bilgisayardan son davaların dosyalarına bakarken öğlene kadar yerimden kalkmadan sıkı bir şekilde çalışmaya başladım. Bir gün önce izinli olduğum için raporlar birikmiş, saha operasyonu bilgilendirilmesi yapılmamıştı. Dosyaları çıkarıp Şube Müdürü’nün odasına bıraktım.

“Hadi yemeğe gidelim.” Azra koridorda beni yakaladığında saate baktım. Öğle yemeği saati gelmişti gerçekten de.

“Olur, çantamı alıp geliyorum.” Odaya döndüğümde çantamı alıp çıktım.

Birlikte sık sık gittiğimiz yakınlardaki bir restorana yürüdük. Azra, son günlerde oldukça keyifliydi ve ben sebebini kesinlikle biliyordum. Tamer’le çok iyi anlaşıyorlardı, ilişkilerini bir ileri seviyeye taşıyıp sevgililik dönemine geçmişlerdi. Azra ve Tamer adına seviniyordum. Tamer, kötü bir ilişkiden çıkmasına rağmen hızlı bir şekilde toparlanmıştı. Bunda en büyük payın Azra’nın neşesinin olduğunu düşünüyordum. Hoş sohbeti, kendine çeken konuşması, güzelliği ve cana yakınlığı her insanın dikkatini çekiyordu. Tamer ise sakın, zeki ve oldukça güvenilir birisiydi. Bence birbirlerini tamamlıyorlardı.

“Hafta sonu arkadaşlarım gelecek şehir dışından, Tamer’i de çağırdım birlikte yemek yiyeceğiz.” Azra’nın Tamer’den her bahsettiğinde olduğu gibi gözleri parlıyordu yine.

“Tamer’in en sevdiği yemek mantı bu arada. Ayrıca mavi renkte gömlekleri giymeyi de sever, geçen giydiğin mavi elbisenin tonundan.” Azra’ya minik ipuçları verdiğimde nereden bildiğimi sormayıp tebessüm etti. Bildiklerim de bir işe yaramış oldu böylece.

Eski en iyi arkadaşımın eski eşini şimdiki en iyi arkadaşına ayarlıyordum. Ne kadar da iyi biri idim...

“O zaman akşam yemeğine mantıyı ekleyeyim,” diyerek malzeme listesine not aldı.

Şubeye döndüğümüzde ben işlerime devam ederken Azra toplantı odasına geçmişti. Benim için şimdilik saha operasyonları askıya alınmıştı. Geriden destek olarak planlama üstünde çalışıyordum. Eski dosyalardan benzer vakaları bulup stratejik olarak en uygun operasyonun nasıl, nereden ve hangi zamanlarda olacağıyla ilgili rapor hazırlıyor, toplantılarda sunum yapıyordum. Çoğunlukla bilişimle ortak çalıştığımız için Azra’yla birlikte yürütüyorduk işlemleri.

Mesai saati biterken kalbim heyecanla çarptı. Çantamı ve masamı toplarken diğer günlere göre daha aceleliydim. Bebeğimizin kontrolü vardı ve cinsiyetini öğrenecektik. Kapım tıklatılıp açıldığında başımı kaldırdım ve bal rengi gözleriyle karşı karşıya kaldım.

Üstünde askerî kamuflajı vardı, o da acele etmiş olmalıydı ki üstünü değiştirmeden direkt çıkıp gelmişti. Çantamı alıp ayağa kalktığımda masamın arkasından çıkıp açtığı kollarının arasına girip sarıldım.

“Nasılsın güzelim?” Saçlarımın arasına küçük öpücükler bırakırken başımı kaldırıp çenesini öptüm.

“Çok iyiyim ama heyecanlıyım bir yandan da.” Elini alıp hızla atan kalbimin üstüne koyduğumda gülümsedi.

“Bir de bana sor.” Elimi kendi kalbinin üstüne koyduğunda kalp atışları benimki kadar hızlıydı.

Ellerimiz ayrılmazken çalışma odasından çıkıp koridorda yürümeye başladık. Neredeyse her gün Demir’in beni bırakıp almasına rağmen üstümüzdeki gözler hiç eksilmemişti. Azra, bizi görüp el salladığında boшта kalan elimi yukarı kaldırıp, “Görüşürüz,” dedim.

Şubeden çıktığımızda hava soğuktu. Dün güzel olan hava, yerini sert bir rüzgâra bırakmıştı. Demir, durup montumun şapkasını başıma geçirdi saçlarımı içeriye alıp. Hızlı adımlarla arabaya ilerlediğimizde kapımı açıp binmeme yardımcı oldu. Rüzgâr şiddetini arttırdığı için yoldaki tozları kaldırmış, gözlerimi sulandırmıştı.

“Gel bir bakayım.” Ellerimle gözlerimi ovuştururken Demir ellerimi tutup çekti. Yan dönüp bana doğru yaklaştığında gözlerimi açtım. Başımı tutup gözüme usulca üfledi. Gözlerimi kırpıştırıp açarken hâlâ gözlerimin içine bakıyordu.

“Teşekkür ederim sevgilim.” Aramızdaki kısa mesafeyle uzanıp dudağına küçük bir öpücük bıraktım.

“Ne demek güzelim, her zaman beklerim.” Parmakları yüzümü okşayarak geri çekildiğinde emniyet kemerimi taktı.

Yola çıktığımızda hastane on beş dakikalık bir mesafede kaldığı için çok uzun sürmemişti gelmemiz. Demir, arabayı park ettikten sonra el ele hastaneye ilerledik. Danışmadan randevumu teyit edip ikinci kattaki kadın doğum polikliniğine çıktık. Üç kişi daha vardı bizden hariç, diğer doktorları bekliyorlardı. İsim panosuna baktığımda içerideki hastadan sonra gireceğimi gördüm. Koridordaki koltuklara yan yana oturduğumuzda ellerimiz ayrılmamıştı.

“Çok heyecanlıyım!” dedim yerimde duramayarak. Dizimi salladığımı, avuç içini dizime bastırana kadar anlamamıştım. Aşırı gerilmiştim.

“Sakin ol güzelim, birkaç dakika daha sabret.” Demir, beni yatırtırmaya çalışsa da kalbim hızla çarpıyordu.

İsmimin mavi renkle yazıldığını görünce ayağa kalktım. Kapı açılınca içeriden bizim gibi bir çift çıkmıştı. Demir’le birlikte içeriye girdiğimizde ilk kez geldiğimiz için önce doktorla tanıştık. Daha önce yaptırdığım tahlillere baktıktan sonra sedyeye uzanmamı rica etti. Üstümdeki montu Demir alırken çantamı da sandalyenin üstüne bıraktım. Sedyeye uzandıktan sonra kazağımı yukarı sıyırıp karnımı açtım. Doktor, elindeki beyaz jeli karnıma döktüğünde soğukluğu ürpermemi sağladı. Ultrason makinesinin başına geçtiğinde benim de gözlerim siyah ekrana kaydı. Demir, uzanıp elimi tuttuğunda kendimi daha iyi hissettim.

“Bebeğimiz gayet sağlıklı görünüyor, boyu ve kilosu ayına göre iyi durumda. On altıncı haftanın içindesiniz. Takvime göre şubatın ikinci haftası görünüyor doğumunuz.” Doktor bize ellerini, ayaklarını gösterirken her şeyi anlatmıştı neredeyse.

“Cinsiyetini öğrenebilir miyiz?” Merakla sorduğumda ekranı biraz yaklaştırdı.

“Cinsiyeti belli oluyor. Tahmin etmek ister misiniz?” Gülümseyerek bize döndüğünde başımı kaldırıp Demir’e baktım.

“Kız,” dediğinde gözlerinin içi gülüyordu.

“Evet, kızınız olacak. Tebrik ederim.” Doktorun onaylamasıyla birlikte yüzümdeki gülümseme büyüdü.

Doktor, yanımdan ayrılırken karnımdaki jeli peçeteyle silip toparlandım. Ayağa kalktığımda Demir sıkıca sarıldı bana. Parmak ucumda yükselirken başını boynuma gömdü. Sıcak bir damla boynuma düştüğünde içimi çektim.

“Seni çok seviyorum, sana âşığım... Teşekkür ederim güzelim, çok teşekkür ederim...” Boğuk çıkan ses tonuyla benim de gözlerim doldu.

“Biz de seni çok seviyorum sevgilim,” dedim içimden akan sevgisiyle. Elinin tersiyle gözlerini silip dünyanın en güzel gülümsemesini sundu bana.

Hastaneden ayrıldıktan sonra birlikte alışverişe çıktık. Demir, bütün mağazayı almaya yemin etmiş gibi her eline geçeni sepete atarken artık dur demem gerekmişti. Benim de içim gidiyordu ama bir kıyafetin her rengini almak da biraz fazla gelmişti. Çok çabuk büyüyeceğini bilsem de ilk alışverişimiz olduğu için biraz abarttık. Yemek yiyip eve döndüğümüzde kıyafetleri salonun ortasına çıkarmış, ne kadar küçük olduklarıyla ilgili konuşmuştuk. Koltukta sırtımı Demir’e verip yana doğru uzandığımda bir eli saçlarımı okşarken diğeri karnımdaydı. İkimizi de ihmal etmiyordu.

“İpek’im, güzel kızım... Ben zaten hep hissediyordum bir prensesimiz olacağını ama annen için kesin bir şey diyemem. Bir ara şüpheye düşmüş olabilir.” Başımı sağa çevirip gözleri karnımda olan sevdiğim adama, kızımın babasına baktım.

“İpek... Bizim İpek’imiz.” Unutmamıştı. Bir gün kızımız olursa ismini İpek koymak istediğimi söylemişim aylar önce kollarının arasındayken.

“İpek Karahan, bizim kızımız,” dediğinde gülümsedim.

İki Hafta Sonra

“Gelme boşuna sevgilim, sen direkt geç.” Telefonu omzumla kulağımın arasına sıkıştırırken ceketimi üstüme giydim.

“Alırım seni,” dediğinde yüzüme yerleşen tebessüm büyüdü.

“Restoran buradan yarım saat, senin gelip beni alman bir saat ve oraya gitmemiz yarım saat. İkimiz aynı anda çıkarsak restoranda buluşuruz. On dakikalık işim kaldı sadece.” Arşive inecek dosyayı aldığımda masamı son kez kontrol ettim, herhangi bir sorun yoktu.

“Tamam o zaman on dakikaya çıkıyorum, taksinin plakasını binince at bana.” Başımı iki yana sallarken içimi çektim, bazı şeyler hiç değişmiyordu.

“İşe bırakıp alacağım diye inat etmeseydin kendi arabamla da gelebilirdim.” Her sabah erkenden kalkıp önce beni işe bırakıyor sonra karargâha geçiyordu. Akşam da almak için mutlaka ben çıkmadan kapıda oluyordu.

“Bu konuyu konuşmuştuk güzelim. Doktorun stres ve yorgunluğun yasak olduğunu söyledi. Trafikte denyonun birisi denk gelecek, bir şey olacak... Hiç gerek yok. Ben memnunum senin şoförün olmaktan. Tabii sen benden sıkıldıysan o da senin problemin.” Keyifli ses tonu beni güldürürken aslında bu durumdan ne kadar keyif aldığı tahmin bile edemezdi. Sadece daha çok yorulmasını ve yolunu uzatmasını istemiyordum.

“Tamam yüzbaşım. Anlaşıldı, sizinle baş edemeyeceğiz. Yarım saate kadar yüz yüze tartışalım bir de.” Çalışma odamdan çıkıp koridorda ilerlerken mesai saati biten çalışma arkadaşlarım da benim gibi çıkmaya başlamıştı.

“Büyük bir istekle bekliyorum sizi komiserim.”

Telefonu kapattığımda aşağı inen merdivenlere yöneldim. Arşive girdiğimde görevli memura dosyaları bırakıp imzamı attım. Duşa girdim, duşu bitirip taksiciyi arayıp taksisi istediğimde çok beklemeden geri dönüş almıştım. Kar havası vardı dışarıda, üstümdeki ceketin önünü kapattım. Gelen taksiye bindiğimde restoranın adresini verdim. Azra ve Tamer de bugünkü yemeğe gelecekti. Fırat, nişanlısı, Kesik, Yıldırım ve eşleri de dâhil olacaktı. Demir ve benim tayinimi, Fırat ve nişanlısının ise nikâh tebriği için toplanacaktık. Demir’le birlikte akşamki yemekte bebeği söyleme kararı almıştık. Bu yüzden de üstümde biraz fazla heyecan vardı.

Kızım artık çok uslu olduğundan rahatça hareket edebiliyordum, dördüncü ayın içindeydik. Aldığım dört kiloyla artık kendini belli ederken, çoğu gece Demir’in usul usul konuşup bir şeyler anlatmasıyla uykuya dalıyordu prensesimiz. Harika bir baba olacaktı. Şimdiden kızı için gelecek planları kurmaya başlamış, en iyi eğitimi verebilmek için okul araştırmasına bile girmişti. Benim babasız bir kız çocuğu olmam, eskiden çok hissetmediğim bir yanımdı ama onu görünce keşke benim de babamla böyle anılarım olsaydı diye

duşunuyordum. Demir ile kızımız arasında güzel bir bağ oluşacağını hissediyordum. Bazen araya günler, haftalar, aylar girse bile döndüğünde kendini daha fazla sevdireceğine emindim.

Sevdiği zaman tüm kalbiyle çabalayan bir adamdı. Eğer hamile kalmasam böyle olur muyduk diye düşünüyordum ilk zamanlar ama sonra onu bana bakarken gördüğümde bu düşünce uçup gidiyordu aklımdan. Böyle bir sevgiye, aşka, sevdaya karşı koymak çok zordu. O da benim sevdama yenilmiş, benden hiç vazgeçmemişti. Her zaman yanımda durmuş, benim için savaşmıştı. Ben onu affetmeye hazırdım, araya başka durumlar girmese zaten ona döneceğimi biliyordum. Doğru çok canım yandı, mahvoldum ama ben kendi acımla baş başa kaldığımda onun acısını görmezden gelmiştim. Benim kadar onun da yılları gitmişti ve ben ikimize kıyamayacak kadar çok seviyordum onu. Bizim imtihanımız da sevdamızdan yana olmuştu. Biz, birbirimize inanarak kazanmıştık.

Şimdi yolculuğumuz yönüne, küçük ailemizi büyüterek devam ediyordu. Bize katılan kızımız, biricğimiz bu yolda bize eşlik edecek en güzel yol arkadaşıydı. Benim annemden dinlediğim gibi o da benden babasına olan aşkımı dinleyerek büyüyecekti. Babamın anneme olan sevgisine hayranlık duyuyordum hiç bilmediğim, görmediğim hâlde. Annemin sözleri, bana anlatırken uzaklara dalan gözleri yeterdi ama anlamam için. Demir'e âşık olduktan sonra sadece anlamamış, aynı zamanda böyle derin hislerin var olabileceğini de yaşayarak öğrenmiştim.

Taksi durduğunda ücreti ödeyip inmiştim. Restoran sokağın köşesindeydi. Hava soğuk olmasına rağmen bütün gün içeride kaldığımdan sokağın başında inip yürümeye başlamıştım. Hava kararmış, sokak lambaları yanmıştı. Cadde üstü akşam eve gitme telaşı başlayan insanlarla doluydu. Herkes bir koşuşturmaca içinde hayatına devam ediyordu. Geçtiğim yol üstündeki vitrinlere bakıyordum, ne zaman bebek kıyafeti görsem içeri girip bakasım geliyordu. Doğuma aylar olmasına rağmen yakında bütün eşyaları alacaktım sanırım doğumu beklemeden.

Telefonum çalarken elimi cebime attım. Timur'un aradığını gö-

rünce kaşlarım çatıldı. Aramasını reddettim. Benim yerime gittiği saha görevinden bugün dönecekti. Yarın şubede mutlaka karşılaşacaktık ve ben bunu hiç istemiyordum. Gideceğimi bilmiyordu. Şube Müdürü'ne tayin isteğimin gizli kalmasını istediğimi söylemiştim, beni kırmayıp bu konuda sessiz kalmıştı. Bir tek Azra'nın haberi vardı. Telefon elimde tekrar çalmaya başladığında kaşlarım çatıldı. Restoranın oldukça yaklaştım.

"Arama beni!" Telefonu açmadan kapatmayacağı belli olunca telefonu açıp sinirle söylenmişim.

"Yalnız mısın?" Telaşlı gelen ses tonuna anlam veremedim.

"Ne demek oluyor bu?" Yanımdan birisi geçince kenara çekilerek yol verdim.

"Sevda, soru sorma bir kere de! Yalnız mısın? Birisi var mı yanında? Restoranda mısın?" Korna sesleri gelirken trafikte olduğu belli oluyordu, restoranda olduğumu da biliyordu.

"Demir, birazdan yanımda olacak. Timur ne saçmalıyorsun, anlamıyorum." Tedirgin olurken gözlerim etrafı taradı ama herhangi bir sorun yoktu.

"Sevda, beş dakikaya oradayım. Tek başına bir yere kıpırdama sakın. Demir yanına gelemeyecek Sevda, seni almaya geleceğim. Duydun mu Sevda? Beş dakikaya oradayım. Bir kez dinle beni ve ayrılma oradan!" Konuşmaya devam etse bile ben aynı yerde takılı kalmıştım.

Demir. Gelemeyecek.

Ne demek Demir gelmeyecek? Benim sevdiğim adam geleceğim derse gelirdi. *Demir gelemeyecek...* Hayır, gelirdi Demir. Ben tanıyorum onu, söz verdiyse mutlaka tutardı. "*Geleceğim,*" dedi. "*Seninle aynı anda orada olacağım,*" dedi. Ben buradayım Demir, sen neredesin? Benden önce gelmesi gerekiyordu.

Önümde ani frenle duran arabayla elimdeki telefon kapandı. Elim koruma içgüdüleriyle karnıma giderken neredeyse yolun ortasında duran arabadan Timur indi. Hızla bana doğru geldiğinde hâlâ anlamaya çalışıyordum. İçimdeki bütün kan çekilmiş, ruhum beni

terk etmiş gibiydi. Timur'un yüzünde beni korkutan bir ifade vardı. Öfkeli, sinirli ya da sert değildi. Aksine acı içinde gibiydi, bana acı-yormuş gibi.

"Gitmemiz lazım." Kolumdan tutup beni çektiğinde boşlukta sallandım.

"Demir gelecek, gidemem!" dedim kaşlarımı çatarak.

"Sevda, Demir buraya gelmeyecek! Gitmemiz gerekiyor hadi." Arabaya doğru ilerlediğimizde Timur etrafı kontrol ediyordu.

"Demir çok kızacak bu yaptığına. Seni uyardı." Demir'i bu sefer ben bile durduramayacaktım, Timur ne yaptığıнын farkında değildi.

"Bebeğini düşün ve bin arabaya." Kapıyı açtığında tereddüt-le ona baktım ama beni beklemeden omzumdan tutup oturmama yardım etti.

Kapıyı kapattıktan sonra hızla sürücü koltuğuna geçti. Arabayı çalıştırdığında beklemeden gaza yüklenip caddede son sürat ilerle-meye başladı. Elimdeki telefona baktığımda ne bir arama vardı ne de bir çağrı. Demir beni arardı, haber verirdi. Geç gelse bile endişe etmemem için mutlaka söylerdi. Elim gitmedi, bir türlü arama tu-şuna dokunup arayamadım onu. Açmayacağından korktum. Yapa-madım.

"Nereye gidiyoruz? Demir'e götür beni." Timur'a doğru döndü-ğümde başını çevirip kısa bir an bana baktı.

"Ona gidemezsin, buradan acil uzaklaşman gerekiyor." Sözle-riyle içimdeki öfke yükseldi.

"Demir'e gitmek istiyorum! Timur yeter artık, geri götür beni!" Karnıma giren keskin sancıyla yarım bir nefes verdim.

"Kendine ve bebeğe zarar veriyorsun, sakın ol. Demir, gittiğimiz yere gelecek. Söz veriyorum Sevda, bir zamanlar dostun olan ada-mın sözü olarak kabul et bunu. Söz veriyorum Demir seni almak için gelecek." Ona inanmamı ister gibi bakıyordu ama bende ona inana-cak, güvenecek, tutunacak bir dal parçası bile bırakmamıştı.

"Demir'i arayacağım," dedim sonunda.

Rehbere girip *Sevgilim* yazan numarasının üstünde durdum.

zorlansam da arama tuşuna bastım. Telefonu kulağıma koyarken gözlerimi kapatıp her çalışta içim gide gide dinledim ama açmadı. Telefon kapanırken elimdeki bütün güç çekilmiş gibi kucağıma düştü. Telefona kilitli kalan gözlerim geri dönmesini bekledi ama ekran siyaha dönüştü ve telefonumun kilidi devreye girdi.

Kendi başıma olsam ortalığı yıkar, yolun ortasında kalmak pa-hasına inerdim bu arabadan ama bebeğimi düşünmek zorundaydım. Eğer gerçekten Timur'un söylediği gibi tehlikeli bir durum varsa önlem almamak aptallık olurdu. Canlı konum bilgimi hem Azra'ya hem de Demir'e gönderdim. Telefonumda zaten Demir'le ortak bir konum bilgisi paylaşımı vardı. Görevde olmadığımız sürece birbirimizin nerede olduğunu bilirdik, Demir'in aldığı önlemlerden birisi de buydu. Azra'yı aramak için rehberle girdiğimde araba sallandı. Timur'un ağzından bir küfür savrulurken emniyet kemerimi bağladım hızla.

“Kim bunlar?” Kapı kulpuna tutunurken gittikçe ıssızlaşan yola korkuyla baktım. Yan aynadan görünen iki araba vardı.

“Demir seni Eskişehir'e götürmüştü, koruma görevini üstlenip. Bir operasyon sırasında örgütün liderinin sevgilisi kaçarken ölmüştü.” Arabayı ani bir manevrayla yana kaydırırken çok yakından sıyırmıştı diğer araba bizi.

Benim ilk operasyonumdu, her şeyi net bir şekilde hatırlıyordum. Örgütün lideri olan adam, sevgilisi öldüğü için operasyonda ne kadar görevli varsa öldürmek için yemin etmişti. Benim peşime de düşülmüştü ama Demir o sıra beni korumak için görevli olmuştu. Adam yakalanacağını anlayınca kaçak yollarla sınır dışına kaçmıştı ve uzun zamandır sessizliğini koruyordu. Tekrar bizi bulması kaçınılmazdı çünkü bıraktığı şehirde bıraktığı görevleri yapmaya devam ediyorduk. Uzun bir süre operasyona katılan polisleri uzaktan ekipler izlemişti. Bir süre önce de adamın yurt dışında öldüğü istihbaratı alınınca da ekipler geri çekilmiş, herkes normal yaşamına dönmüştü. İstihbarat kaynağı sağlam olduğu için dikkate alınmıştı. Bazı istihbaratlar hatalı ya da bilerek ortaya atılmış oluyordu, risk her zaman vardı. Şu an olduğu gibi...

“Timur, bu adamlar beni öldürmeden durmaz.” Ellerim karnımı sıkıca sararken nefesim kesildi.

“Sahadan döndüğüm gibi şubeye uğradım rapor vermek için. Demir aradı, yerini söyledi bana ve seni almam gerektiğini. Başta anlamadım sonrasında buluşma noktası verdi, ‘Kimseye güvenme,’ dedi. Senin canını emanet etmese inanmazdım Sevda ama geldiğimiz durum bu. Demir bize gelemaz, gittiğimiz yere gelecek. Tabii bu arkamızdakilerden kurtulursak.” Demir’in nerede olduğunu bilmiyordum ama Timur’u aradıysa dediği yere gelmek için iki kat daha fazla uğraşacağına emindim.

Arkadan arabaya çarpılmasıyla öne doğru savrulduk. Tutunacak bir yer aradım ama kapı kolu dışında bir şey yoktu. Araba sallanmış yoldan çıkmak üzereyken son anda direksiyon hâkimiyetini kuran Timur toparlamıştı. Arabaya isabet eden kurşun arka camı patlatırken Timur enseme bastırıldığı gibi öne eğdi beni. Arka arkaya küfür savururken araba tekrar şeritten kaydı.

“Kızın mı olacak oğlun mu?” Elini benden çekerken gaza biraz daha yüklendi.

“Kızım olacak,” dedim elimi karnıma sararken. Bedenim titriyordu. Kendi canım olsa hiç düşünmez silahımı çeker ve arkaya ateş ederdim ama yapamıyordum. İsabet eden tek kurşun onu benden alabilirdi.

“Annesine benzesin ama söyle ona gözlerini açık tutsun, annesi kadar saf olmasın.” Bana baktığında yüzünde alaylı bir tebessüm vardı.

“Merak etme, ona ilk önce dostlarını iyi seçmesi gerektiğini öğreteceğim.” Nefeslerim düzensiz bir hâl alırken titremem geçmiyordu.

“O gece aramızda bir şey olmadı Sevda, seni yatağıma yatırdım sadece. Gözde üstünü değiştirdikten sonra çıktı ve ben gece sabaha dönene kadar başında durup izledim seni.” Sözleriyle ona baktığımda gözleri son sürat gittiğimiz yoldaydı.

“Neden bu kadar acımasız oldun ki? Sadece arkadaşım, dostum olarak kalsaydın hayatımda her zaman bir yerin olurdu.” Gözlerim acıyla dolarken başım dönmeye başlamıştı.

“Gözlerinde gördüm, dönmem dediğin ne karar yol varsa koşarak gideceğini fark ettim. Affedecektin onu, yine yenilecektin kalbine. Seni kendi yatağında gördükten sonra duramazdım, her şeyi yapacak gücü sana olan aşkımda buldum. İhanet girerse gitmezsin sandım, o seni istemez sandım.” Başını iki yana sallayıp umutsuzca konuştu.

“Bizim onunla aramızdaki şey bundan çok daha fazla. Kimse anlayamaz.” Alnımdan süzülen ince damlalar saçlarımdan arasından kayıp düşüyordu.

“Anlıyorum, artık anlıyorum.” Cümlesini tamamladığında arkadan sıkıştıran iki araba bizi yoldan çıkarmaya çok yaklaşmıştı.

“Silahını çıkar, ben arabayı durduğum anda kaçacaksın. Arkana bakma, sadece koş.” Belindeki silahını çıkarıp şarjöre mermiyi sürüp mavi gözlerini bana çevirdi.

“Çok kalabalıklar, tek başına yapamazsın!” Silahımı çıkarıp emniyet kilidini açtım. Emniyet kemerimi çözdüğümde dikiz aynasından arkaya baktım.

“Etrafta ışık yok, bu senin avantajına. Sevda, sen çok iyi bir polissin. Biliyorum önceliğin bebek ama sen yaşamazsan o da yaşayamaz. Aracı ileride yol ayrımında durduracağım. Unutma sakın, arkana bakma. Hemen peşinden geleceğim.” Gaza biraz daha yüklendiğinde araç öne doğru atıldı.

“İtirafından sonra kurtuldun sanma, bunun hesabını sana soracağım. Gel mutlaka.” Kalbim korkuyla atarken yol ayrımına neredeyse gelmiştik.

“Sor. Bir kez daha yüzünü göreceğim demek olur bu. Arkandan hızlıca geleceğim, git hadi.”

Araba ani frenle yanlayarak durduğunda yolu tamamen kapatmıştı. Kapıyı açıp ona baktığımda başını bir kez salladı. Diğer arabalar da durduğunda hızla koşmaya başladım. Arabanın arkasında kaldığım için görünmüyordum, adımlarımı hızlandırdım. Silah sesleri geldiğinde başımı geriye çevirmedi. Karanlığın içinde tamamen kaldığımda ormana doğru ilerliyordum. Silah sesleri kesildiğinde

adımlarım durdu. Olduğum yerde öylece kaldım. Elimdeki telefon-
dan sinyal almamıyordu.

Kolumdan tutulmasıyla kalbim çarparken Timur olduğunu an-
layınca rahatladım. Ormanın sınırından ilerleyip içine girmeden yü-
rümeye başladık. İkimiz de hem sessiz hem de aceleciydik, yerimizi
belli etmek istemiyorduk. Ellerinde fenerlerle bizi arayan adamların
sesleri oldukça yakından geliyordu. Timur, bileğimden tutup bizi bir
ağacın arkasına sakladı.

“Bu taraftan!” Bir adamın bağırmasıyla çok yakından gelen ses,
bize uzak olmadıklarını gösterdi.

Geriye doğru gittiğimizde Timur’un durmasıyla ben de dur-
dum. Arkamı döndüğümde yüzü görünmeyen bir adamın elindeki
silahı bize tuttuğunu fark ettim. Timur, elimi tutarken benden önce
fark etmişti. Adamın işaretiyle birlikte diğerleri etrafımızı sararken
silahlarımızı aldılar. Timur’un zaten mermisi kalmamıştı, benimse
kullanacak fırsatım bile olmamıştı.

“Yürüyün.” Omzumdan ittirilince düşmemek için Timur’a tu-
tundum.

Açıklık alana çıktığımızda arabanın farları aydınlatıyordu ka-
ranlığı. Titremeye devam ederken verdiğim her nefeste canım acı-
yordu. Buradaki adamlara hamile olduğumu belli etmemek için eli-
mi karnıma koyamıyordum. Son ana kadar kimseye söylemeyi de
düşünmüyordum. Timur yanımda yürürken bana destek oluyordu.

“Ne yapıyoruz abi?” Yaklaşık on kişi etrafımızı sararken içlerin-
den biri öne çıkmıştı.

“Kadını alın, adama sıkın gitsin.” Adamın sözleriyle buz kestim.

“O, hiçbir yere gitmiyor!” Timur beni arkasına alırken ceketine
tutundum.

Adamlardan biri alnına silahı dayadığında durmaya devam etti
öylece. Elimi öyle sıkı tutuyordu ki hiç bırakmayacak gibiydi. Canım
acısa bile elimi çekmedim.

“Onu bırakın, söz veriyorum zorluk çıkarmadan geleceğim si-
zinle.” Arkasından çıktığımda az önce konuşan adama baktım.

“Bu defa olmaz Sevda, bu sefer izin vermem!” Timur’un sesi yükselirken arkasına doğru tekrar çekmeye çalıştı beni.

Gökyüzünde duyulan sesle herkesin dikkati dağıldı. Helikopter sesi giderek yaklaşırken göğsümdeki ağırlık hafifledi. Demir gelmişti, canım gelmişti. Kızımızı ve beni bırakmayacağını biliyordum. Gelirim dediyse iki eli kanda da olsa gelirdi.

“Kadını öldürün!”

Nefretle kurulmuş cümle son bulduğunda ben daha ne olduğunu anlamadan silah patladı. Gök mavisi gözler tam karşımdaydı. Öne doğru savrulduğunda ben de onunla birlikte dizlerimin üstüne çöktüm. Üstündeki mavi kazak hızla koyu kırmızı rengine bürünürken başı göğsüme düştü. Silah sesleri yeri göğü inletirken ben sadece onun gözlerine bakıyordum.

“Sev...da...” dediğinde sıkıca tuttum onu.

“Konuşma, enerjini harcama. Şimdi gideceğiz buradan.” Yüzüne düşen sarı saçlarını geriye çekerken elime bulaşan kanı yüzüne değdi.

“Özür... dilerim...” İki kelimeye sığan kesik nefesleri giderek azalırken başımı iki yana salladım.

“Yapma, bana bir de bunu yapma! Ben gideceğim, sen gitme!” Gözlerimden akan yaşları onun yüzüne düştüğünde fark ettim.

“Kızın...” dediğinde yarım bir nefes aldı. “Umarım... Sana benzer.” Gözleri kapanırken aldığı nefesi veremedi.

“Ölme, ölme, ölme!” Kollarımın arasındaki bedeni sarsarken kendimden geçmişim artık. Atmayan nabızı parmak uçlarımı yaktı.

Ölmemeliydi, bana bu kadarını yapmamalıydı. Gözyaşlarının arasından buğulu bakan gözlerim bembeyaz teninde öylece durdu. Sanki biraz önce daha sıcaktı, şimdiyse buz gibi geceye dönmüştü bedeni. Saçlarına tekrar dokundum, benim ona dokunduğumu görünce belki tekrar açardı gözlerini. Bu kadar yakından ona sarıldığımı bilirse mutlaka kalkardı. Tuttuğum eli boşluğa düştü.

Senelerce bir gölge gibi peşimde dolaşmış, ne zaman başımı sıkışsa hep orada olmuştum. Canımı çok yakmıştı, beni çok ağlatmıştı

aynı zamanda. Ben onun varlığıyla da yokluğuyla da kavgalıyım. Hesap vermesi gerekiyordu daha bana, bunca yaşadığımız şey için karşıma geçmesi gerekiyordu. Böyle yarım gidemezdi, böyle olmamalıydı. Ölmemeliydi.

“Ne olur kalk, söz veriyorum ben gideceğim...” derim çaresizce. Ellerim bir kez daha yüzüne değdiğinde artık orada yoktu.

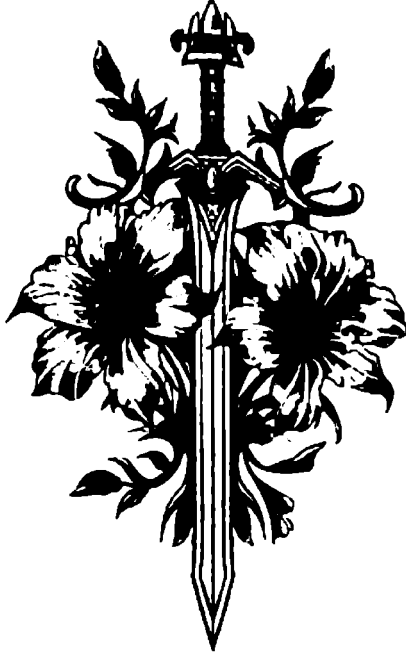
“Sevda...” Başımı kaldırıp baktığımda bana doğru gelen adam duraksadı. Üstü kan içindeydi, yüzünde yaralar vardı. Perişan bir hâlde görünüyordu.

“Öldü...” dedim gözyaşlarım akmaya devam ederken. “Kara, ölsün istemedim. Ne yapmış olursa olsun ben onun ölmesini istemedim. Ne olur Kara, ölmesin...” Ona yalvardım, sevdiğim adama yalvardım.

“Güzelim, artık bırakmalısın onu.” Bana doğru yaklaşıp dizinin üstüne çöktüğünde göz göze geldik.

Titreyen ellerimle sıkıca tuttuğum parmaklarımı çözdü tek tek. Timur’u kollarımın arasından aldığı anda geride bekleyen Fırat ve Kesik sedyeyi yaklaştırdı. Timur’u aldıklarında üstünü örttüler. Kara, kollarıma elini koyduğunda beni kaldırmak için yavaşça hareketlendi. Bedenim titremeye devam ederken artık taşıyamadığım ruhum bana yük oluyordu. Acıyla kıvranıyordum.

Kara, beni kucağına almak için aramıza biraz mesafe bıraktığında ikimiz de aynı yere odaklandık. Bacaklarımdan süzülen kan, kendi kanımdı. Kendimden geçtiğimde beni tuttuğunu hissetmesem de biliyordum. Onun gittiği gibi bebeğim de gidiyordu...

Bölüm 14

Timur

Ben, hikâyenin kötü adamı.

Sen, başkasını seven bana yabancı...

Güzeldi, çok güzeldi. Onu sevmek için milyonlarca sebep bulacağım kadar güzel bir kalbi, içinde binlerce duyguyu bir arada tutacak kadar geniş bir yüreği vardı. Kimseden nefret etmezdi, kötü söz söylemez ya da kaş çatarak bakmazdı. Nahif bir kadındı ama bu nahiflik onu daha da güçlü yapıyordu. Dedim ya güzeldi, çok güzeldi...

Ben on sekiz yaşında bir kız sevdim. Onun on sekizi, benim on dokuzumdu. Gözlerinde açan bahar çiçekleri henüz yerini kurak topraklara bırakmamıştı. Daha mevsim yazdı, kışı gelmemişti; kar görmemişti, ayaz nedir bitmemişti. Ben onu on sekiz yaşındayken, mevsimler hep baharken sevdim.

Ucu sönmeye yüz tutmuş izmaritin son nefesini içime çeker gibi çektim onu hayatıma. Nereye dönse orada oldum, nereye baksa orada durdum. Bir sevda uğruna yolumu şaştım, yolumdan caydım. Ben ondan sonra hiç kendim olamadım.

Günlerce, haftalarca, aylarca, yıllarca ben, *Sevda* dedim; o, *Kara* dedi.

Belki de bu hikâyenin *Kara Sevda*'sı bendim, bilemedim.

Karşımda oturuyor, gözleri elimde tuttuğum uzun ince bardakta. Henüz kaybetmedim kendimi ama o da anlatmaya hazır değil daha. Bekliyorum, deviriyorum bir bardağı daha ama zihnim hâlâ yerinde. Daha onun güzelliğini göremeyecek kadar aklım başımdan gitmedi ya da onu delicesine, ölürcesine, öldürürcesine sevdiğimi söyleyecek kadar değil.

“Çok mu seviyorsun?” dedim elimdeki kadehi dudaklarıma yaslayıp.

“Çok seviyorum. Kara bir sevda benimkisi.”

Yudumladım. İçtiğim alkoldü belki ama benim kanımda onun sözleri dolaştı.

Anlattı. Bana sevdiği adamı anlattı. Gözleri doldu, elleri titredi, dayanamadı. Sevdiğim kadın karşımda bana sevdiği adamı anlattı.

Dinledim. Her bir cümlesinde kalbim ortadan ikiye ayrıldı, yaralandı, kan kustu ama ben kulaklarımı yine de ona kapatamadım.

Diyemedim, “*Sevda, adım iki dudağının arasından bir fazla dökülsün diye karşıdayım,*” diye. Söyleyemedim.

Çok direndim, ben ona çok direndim. Ben ona direndim ama kendime direnemedim. Yapmam dediğim ne varsa yaptım, gitmem dediğim ne kadar yol varsa gittim, yakmam dediğim canı öyle bir yaktım ki ahından hiç korkmadım.

Sevda, harcadım ben senin aşkını. Şimdi karşımda oturup göz yaşı döktüğün adamın sana gelen yollarını ben kapattım. Aç diye önünde beklediğim kapıyı yine de bana açmadın...

“Belki başkası sever seni? Birinin sevgisi iyileştirir, unutturur sana onu?”

Bak Sevda, karşıdayım, gözlerinin içine bakıyorum. Bir kez baksan göreceksin. Bak Sevda, ne olur bir kez bak...

“Sevmesin.”

Öyle acımasızdı ki... Öyle acılarıma sızdı ki içim içimden çıktı da bu sevda benden çıkmadı.

Sustum. Arka arkaya kaç kadehi daha devirdim saymadım. Ne kadar içsem unuturdum başka birisini sevdiğini? Ne kadar içsem şu kahrolası kalbim unuturdu onu sevdiğini?

Tutup kaldırdı beni kendimden geçecek olduğumu hissettiğinde. Birlikte mekândan çıktığımızda koluma girip destek oldu bana. Kokusunu içime çektiğimde içtiğim alkolden daha çok sarhoş etti beni. Bir kadının kokusunda kaybolacak kadar umutsuz, yine o kadına sığınacak kadar çaresizdim.

Arabanın yolcu kapısını açtığında kolumdan tutup oturmama yardım etti. Başım dönüyordu ama aklım hâlâ yerindeydi. Emniyet kemerini bağlamak için uzandığında o çok sevdiğim saçları yüzüme düştü. Derin bir nefes daha aldım. Bir daha ne zaman duyumsayacaktım saçlarının kokusunu bilmiyordum.

“Sevda...” dedim, dayanamadım. “Belki de sen de bakıyorsun ama görmüyorsun.”

“Bu da ne demek?” Yüzünde sorgulayan bir ifadeyle bana baktığında gördüm imkânsızımı, gördüm ince sızımı.

“Saçmaladım,” dedim. Saçma olanın beni görmeyişi olduğunu bildiğim hâlde.

Bugün gördüm, bugün anladım, bugün emin oldum. Ona kavuşup ondan vazgeçmeden onun yolundan ayrılmayacaktı.

İkisinin yollarının birleşmesine izin verdim. Sevda'yı onunla karşı karşıya gelmesi için yanıma aldım. Biraz sonra kapı açılacak ve ikisi birbirinin yüzüne bakacaktı. Gözlerimi Sevda'ya çevirdim, işini iyi yapabilmek için buradaki görevimizi anlamaya çalışıyordu. Heyecanlı, aynı zamanda ekibin bir parçası olarak seçildiği için mutluydu.

Bu, benim savaşımın ikinci kısmının başlangıç noktasıydı.

Ben şu ana kadar hep Sevda'nın kalbiyle savaştım, şu an ise kalbi tam karşımda duruyordu. İkisinin elleri birbirine değdi. Sevdığım kadın, sevdiği adamın gözlerine sevildiğini bilmeden baktı.

Sevda'nın ona verdiği ismi söyledi kendini tanıtırken, ismini ona vereni bilmeden.

Mektuplar.... Neler dökülmüştü o mektuplara neler. Bilenlerden birisi de bendim.

Gözüm dönmüştü öğrendiğimde. Ben bunca zaman Sevda'nın aşkı karşılıksız, vazgeçecek diye beklerken aslında Demir'in de ona hayran olduğunu öğrenmiştim. Eğer engel olmasaydım, Eylem'i kolundan tutup Demir'in önüne atmasaydım belki de çoktan kavuşmuş olurlardı. İzin vermezdim, ihtimali dahi beni öldürürken olmazdı.

Şimdi iki yabancı göz birbirine değerken, aslında ikisi de aldıkları nefes kadar tanıyordu birbirini. Ellerimi birbirine kenetledim onların ellerini tutup ayırmamak için.

İzledim onları uzaktan, birbirlerini sevmelerine izin verdim. Önce sevmeleri gerekiyordu ama bu kolay oldu. Seveceklerdi ki nefret edecekleri zaman da gelsin.

Çok seviyordu zaten Sevda. Sevda'ya kapılmak da çok kolaydı.

"Ne zaman her şeyi açığa çıkaracaksın?" Eylem sabırsızca konuşup kendini belli ettiğinde Sevda'dan gözlerimi alıp ona çevirdim.

Sırma, Tamer, Sevda ve Kara daha önce sık sık geldiğimiz kafeye gelmişti. Sırma, Eylem'e mesaj atıp söylemişti bu gece burada olacaklarını.

Yıllardır içten içe Sevda'yı kışkandığını biliyordum. Sırma güzel oynuyordu, işime yarıyordu. Tek üzüldüğüm nokta Tamer'di ama Sırma'nın gerçek yüzünü ortaya çıkardığımda bana teşekkür etmesi gerekecekti. Böyle bir kadınla olmayı hak etmiyordu.

"Daha zamanı var. Unutma, sen sadece bir piyonsun Eylem. Sakın duygularına kapılıp hata yapma." Tehdidim karşısında irkilirken gözlerini benden kaçırıp başını salladı.

"Yıllardır yanıdayım Timur, biliyorsun ki sana ihanet etmem."

Yanımda olduğu için değil, parayı sevdiği için ihanet etmeyeceğini biliyordum.

“Dediğimi yanında getirdin mi?” Eylem, çantasından çıkardığı kâğıdı bana verdiğinde alıp cebime koydum.

Arabanın kapısını açıp dışarıya ıktım. Yoldan geçen genç bir çocuğa seslendim. Cebimdeki kâğıdı çıkarıp elimdeki defterin içine koydum. Çocuğa defteri dışarıdan görünen masayı işaret ederek gösterdiğim adama vermesini söyledim. Bir miktar parayı avcuna koyduğumda şaşkın olsa da ona anlattığım ufak işi kabul etmişti.

Bir süre sonra Demir, masadan kalktığında ocuk da içeriye girmişti. Lavaboya yönelen Demir’e çarpmış, defteri önünde düşürmüş, sonra da hızla ortadan kaybolmuştu. İçerisi oldukça kalabalıktı. Demir defteri eline aldı ve açtı. İçinde Sevda’nın ilk yazdığı mektup vardı ama önemli olan bu değildi. Defter, Sevda’nın iş yerinde kullandığı ajandaydı. Demir, olduğu yerde kalırken bir elindeki deftere bir de Sevda’ya baktı. Elindeki mektup ve ajanda aynı el yazısıyla yazılmıştı. Üstelik ajandanın üstüne baskılanmış isim Sevda Ilgaz’dı.

Demir, o gece Sevda’nın aslında yıllardır ona âşık olduğunu öğrendi.

Ve ben o gece ikinci adımımı attım, onları birbirinden koparacak hamleyi yaparak.

Söylemezdi biliyordum. Yıllardır aradığı kadını bulmuşken açıklamazdı ona sahipsiz mektupların aslında sahibi olduğunu. Bıldı Sevda’nın bunu kaldıramayacağını, dağılıp parçalanacağını. Demir, mektuplardaki kadınla kurduğu hayalleri aslında Eylem’le yaşarken onları uzaktan izleyen kadını hiç bilmemişti. Şimdiyse bil-diği hâlde söyleyemeyecekti.

İzledim. Mutluluklarını bir zamanlar Sevda’nın izlediği gibi izledim. Birbirlerine attıkları her bir adımda arkalarını dönüp koşacakları anları bekledim. Çok az kalmıştı. Onlar birbirine yaklaşıırken aslında benim çizdiğim yolda ilerliyorlardı farkında olmadan. Sevda bana güveniyordu, asla benden şüphelenmedi. Yıllardır yanında

olan dostuydum onun, benim için Demir'i bile karşısına aldığı zamanlar oldu.

O gece yeniden bir masayı paylaştık. Bu sefer konuşan ve içen kişiler farklıydı. Gözlerimin içine baktı bütün güzelliğiyle ve ben cehennem ateşinin nasıl olduğunu içimde hissettim. O, yıllardır başkasını seven kadın; ben, ona tutuklu mahkûm.

“Çok seviyorum Sevda. Kalbim öyle ağrıyor ki onun sevgisi üstüme taş duvarlar gibi yıkılıyor,” dedim elindeki kadehi yudumlayan kadına.

“Aşk, yaralıyor insanı.” Gözleri daldı. Belki o farkında değildi ama ben biliyordum ne düşündüğünü. Aşkın onu yaraladığı zamanı düşünüyordu, henüz daha yaranın ne olduğunu görmeden.

“Karşıma alıp onu, anlatsam sence anlar mı beni?” Gözleri beni bulduğunda dudaklarında acı bir tebessümle başını iki yana salladı usulca. Mektuplarda kendini döken kadındı o, biliyordu anlamayacağını.

“Anlamaz. Anlasaydı seninle göz göze geldiğinde görürdü her şeyi. Başkası onun gözlerinde güneşse sana kördür.”

Olma Sevda, bu kadar kör olma bana.

Bak karşımda oturuyorum ve seni, sana anlatıyorum. İmkânsız diyorum, başkasını seviyor diyorum, canım yanıyor diyorum sadece bakıyorsun. Sen beni gör diye ben seni de harcıyorum. Aşk diyorum neler yaptırıyor adama, ben ipleri çekiyorum ama sen yine bana gelmiyorsun. Gel Sevda, ben bu sevdaya düştüğümünden beri kendime gelemiyorum bari sen bana gel.

Kendime istediğim kadeh geldiğinde onun güzelliğinden dönen başımın yanma ekleniyor aldığım alkol. Kalktığımızda arabayı bırakmaya karar veriyorum çünkü canını tehlikeye atamam. Çağırduğım taksi geldiğinde biniyoruz ama çoktan kapalı gözleri. Baş omzuma düşmüş, nefesleri yavaşlamış... Bütün gece ben kendimi anlattım ama o kendini gördü bende. Dayanamadı, unuttuğunu sandığı ne kadar acı varsa dokundu ruhuna.

Telefonum çaldığında kız kardeşimin çağrısına cevap verdim.

Saat geçti ve beni bu saatte bir Şey olmasa aramazdı. Evime geldiğini öğrenince taksiye adres olarak kendi evimi verdim. Geldiğimizde Sevda'yla birlikte inip eve doğru ıktım. Bu saatte Gözde'yi tek başına bırakamazdım. Sevda'yı da yanımda getirmek zorunda kalmıştım.

“Abi...” dedi Gözde, kucağıma aldığı Sevda'yla beni görünce.

“Anahtar montumun cebinde, kapıyı aç.” Hızla bana yaklaşıp anahtarını aldı ve kapıyı açtı.

Sevda'yla içeriye girdiğimizde hiç duraksamadan onu en çok görmek istediğim yere, yatağına bıraktım. Ellerini başının altına koyarken içini çekiyordu. Arkamı döndüğümde kapıda duran Gözde'yle göz göze geldik.

“Abi, o iyi mi?” Endişeli bir Şekilde baktığında Sevda'yı daha önce görmediği için meraklıydı.

“Sevda, merkezden arkadaşım. Çok içti, sen arayınca da buraya getirmek zorunda kaldım.” Aıklamam onu rahatlatmıştı sanırım.

Sevda, bir anda yataktan kalktığında yüzünü buruşturup elini karnına koydu. Kolundan tuttuğmde ayağa kalkması için destek oldum. Odadaki banyoya götürdüğümde midesindeki alkolün büyük oranım kustu. Saçlarını tutup destek olduğumda hlsizce kendini bana yasladı. Yüzünü yıkadığımda elbisesi de ıslanmıştı.

“Gözde, dolaptan tişört getir.” Sevda'yı tekrar yatağa bıraktığımda Gözde yanıma gelmişti. “Sen halledebilir misin?”

“Hallederim abi, sen ık.”

Sevda'yı bırakıp çıktığımda on dakika sonra Gözde de odadan çıkmıştı. Onu misafir odasına doğru gönderdikten sonra kendime kahve yaptım. Kahveyi içerken aklım sürekli kapının arkasındaki kadındaydı. Kahve kupasını mutfağa bırakıp kontrol etmek için odaya doğru ilerledim. Ateşi var mıydı, iyi miydi merak ediyordum. Kapıyı yavaşça açtığımda içeriye girip geri kapattım. Perde açık olduğu için içeriye sokak lambasının ışığı vuruyordu. Yatağın yanındaki tekli koltuğa oturduğmde gözlerim yüzünde gezindi usulca.

Kahve tonlarındaki saçlarının içinde kızıl ışıltılar vardı. Güneşe

çıktığı zaman alevler dans ediyordu saçlarının içinde. Gözleri biraz iriydi, kirpikleri uzun ve kıvrık. Kaşları çatıldığında alnında küçük bir damar belli oluyordu. Üst dudağı, alt dudağından biraz daha büyüktü ve kendi rengiyle bile güzeldi. Güzel kadındı, Sevda. Hem içi hem dışı güzeldi.

Merhametliydi, yüreğinde kötülüğe yer yoktu hiç. Sevdi mi tam sever, sildi mi tam silerdi. Senelerce hem okulda hem de görevde omuz omuzaydık. Merak ettiğinde gözlerini kısışından, sinirlenince çenesini yukarı kaldırmasından, utanınca dudağını ısırmasından bildirdim ben onu. Mesela kahveyi sütsüz içmezdi, hasta olacağı zaman burnu kızarırdı, en çok çocukluk anılarını konuşmayı severdi, babasını tanıımıyordu ama en çok onu özler, anlatırken uzaklara daldı.

Şimdi sorsalar Sevda'ya, *"Timur nasıl birisi?"* diye. *"İyi birisi,"* derdi. Ona en büyük kötülüğü yapan, onu aslında en çok kıranın ben olduğumu bilmeden gözlerime bakıp dostu olduğumu söylerdi. Sevda'nın hiç dostu olmamıştı. Henüz bunu bilmiyordu.

Elim titredi ona uzanırken. Yüzüne düşmüş saçlarının ucuna dokunup yavaşça çektim. Kaşları usulca çatıldı ama uykusuna devam etti. Ne olurdu beni görseydi, sevseydi? Düşünmekten aklımın çıktığı tek soruydu çünkü asla cevabını bilemeyecektim.

Sevda, ilk ben çıksaydım karşına bir şans verir miydin bana? Kalbimi kırmaktan korkup elimi tutar mıydın? Ben çok seviyorum seni, sen de sever miydin beni? İçim gidiyor sana bakarken, seni severken, senin onun yolunda yürüdüğünü bilirken. Alacağım Sevda, seni ondan alacağım.

Gece güne döndüğünde kapısını kapatıp çıktığım odada yatakta saçları dağılmış, üstünde benim kıyafetlerim olan bir kadın bıraktım. Kokusu sarıldı çarşaflara, yastığa izi düştü başının. Teni değdi benim olanlara. Zarardı ama değerdi. Ona değerdi.

Aradan geçen günler benim için sadece sabırlı olmam gereken kendimi durdurduğum zamanlardı. Birlikte güldüler, anılar edindiler, sarıldılar. Sabırla beklediğim gün sonunda geldiğinde Eylem bütün mektupları döktü Sevda'nın kucağına.

Gözlerinden yaşlar akarken çıktı evden. Elleri titrerken birkaç

kereden sonra arabasının kapısını açtı. Saçları dağılmış, gözleri kırmıştı. Camı yanıyordu. Şimdi anlıyordu beni. Onun cenneti şimdi cehennem olmuştu.

Arabamı çalıştırıp sokaktan çıktım onu arkamda bırakıp. Belki o fark etmezdi ama Demir beni burada görürse anlardı. Sevda'ya olan hislerimi yüzüne haykırdığım andan itibaren gözü üstümdeydi. Geri planda kalarak Sırma ve Eylem'in benim yerime işleri halletmesine izin verdim. Çizdiğim yolun sonuna gelmelerine çok az kalmıştı. Son bir hamleyle tamamen koparacaktım ikisini.

Sokağı dönerken kesilen ağacın yerinde yeller esiyordu. *Bırakmayacağım Sevda, onunla ilgili içinde ne varsa söküp alacağım. Bu aşkına şahitlik eden söğüt ağacı bile olsa koparacağım köklerinden. Şimdi senin onu beklediğin bütün yollar, bu ağaç gibi geri dönülmez bir çıkmaza kavuşacak.*

Bana geldi. Ondan ayrıldığında nefesini benim yanımda verdi. Şaşkındım, beklemiyordum ama içime ekilen umuda da yenik düşüyordum. Sormadım hiçbir şey, dudaklarından başka bir adama ait sözler dökülsün istemedim. Kırgındı, dağılmıştı, yalanlar üzerine bir aşk yaşadığını düşünüyordu. Sevda, benim ona çizdiğim yolda yürümeye başlamıştı.

Onun sokakları da bana çıkıyormuş demek ki...

Uzattım elimi ve sıkıca sardım bana geldiği bütün yolları. Nasıl geldiğini ben biliyordum zaten, konuşmasına gerek yoktu. "Uyu," dedim. "Dinlenirsin, belki unutursun."

Unut Sevda, ben olduğum sürece ondan sana hayır yok. Koparacağım seni ondan, alacağım ne varsa. Uyu Sevda, ben seni ikinci kez evimde, yatağında görmüşken bir daha bırakmam. Sen bilmesen de ben bunu biliyorum. Ben bu anı sadece yaşamıyorum, hissediyorum.

Son bir adımım kalmıştı onları tamamen koparmak için, son bir hamle yapacaktım. Evine gittim, ona benimle birlikte olduğunu söyledim. O gecenin sabahında olanlar olmamış gibi sadece yatağıma değil, koynuma girdiğini söyledim. Dağılmıştı, ihaneti kaldıramamıştı. Onu en çok yaralayan da yıllardır sevdiği adama ruhen olmasa

bile bedenen ihanet etmesiydi. Ona gidecekti biliyordum, gözlerinde görmüştüm yenilgisini. Gitmesin diye iki dünyayı ateşe verir cehenneme kapı açardım. Ben zaten yanıyordum.

Elimde bir kâğıtla hastane odasında öylece kaldım. Bir kâğıt parçası beni öyle dağıttı ki gitmesini bile kaldırırdı yüreğim de bunu kaldıramazdı. Doktor yüzüme bakarak sonucu bir kez daha söylediğinde avcumun içinde sıkıttığım kâğıt parçası yok olsun istedim.

“Sevda Hanım hamile. Tebrik ederim, baba olacaksınız.”

“Ben değilim,” diyemedim. “Sevdiğim kadın hamile ama benim bebeğime değil,” diyemedim. Hamileydi, onun çocuğunu taşıyordu. Kendime onu benden bir çocuk beklerkenki hâlini bile düşünmeye yasak koymuşken şimdi gözümün önüne karnı hafif şişmiş yüzü parlayan bir kadın geliyordu. Sevgiyle dokunuyordu karnına, gülen gözlerle bakıyordu. Benim sevdiğim kadın hamileydi.

Eve nasıl geldiğimi, boş duvarlara bakarak kafayı yememek için ne kadar çabaladığımı bilmiyordum. Demir onu götürmüştü, eğer biraz daha geç gelseydi Sevda hamile olduğunu öğrenecekti. Bunu ondan saklamak imkânsızdı, zaten öğrenmesi an meselesiydi.

Demir beni arayıp Sevda’yı sorduğunda nereye gideceğini biliyordum. Bütün bunların arkasında olan kişiyi Sırma olarak biliyordu. Silahı aldığını duyunca yapacağı deliliği engellemem için bir sebep sunacaktım ona, bütün her şeyi silip atmasına yetecek bir sebep. Belki de her şeyi değiştirecek...

Onu bulduğumda duraksamadan sırtını göğsüme yasladım ve elindeki silaha uzandım. Ağlıyordu, bağıırıyordu, lanet ediyordu yine de bana karşı koyamadı. Ona durması için bir neden verdim.

“Hamilesin,” diye fısıldadım kulağına.

Dondu, inanamadı. Gözleri bana döndüğünde bunun olmasını hem istiyor hem istemiyordu. Gözleri Demir ve benim aramda gidip gelirken henüz Demir’e bir şey söylemediğini anladım. Şimdi karşımda dururken yüreğine ektiğim şüphe giderek büyüyordu.

Günler geçti, aralarına koyduğum duvar öylece dururken Sevda

kendini bitirdi. Öyle mutsuz, yorgun ve hâlsizdi ki hamileliği tehlikeye girdi.

Durmam gereken noktadaydım. Bir adım ilerisi onun ölümü olacaktı, vazgeçtim. Ne Sevda Demir'den vazgeçerdi ne de çocuk benden olsa bile Demir onu bırakırdı. Çekildim aralarından yıllar sonra. Hiçbir şey beni ondan vazgeçiremezken bir bebek yaptı bunu. Sevda'nın ölme ihtimali durdurdu açtığım bütün yolları.

Onun olduğu yerde olmadım, gittiği yola çıkmadım, ikisinin arasında durmadım. Bu şehirden gitmek için planlar yaptıklarında engel olmadım. Gitsin istedim, belki gözden ırak olunca gönülden de olurdu dedim. Biliyordum olmazdı ama yine de yıllardır içimdeki bu beni hasta eden aşktan ilk defa kurtulmak istedim.

Bir gün yine aldığım telefonla bu sefer kalbimde korkuyla gittim ona. Bulduğumda aldığım nefes öyle ağırdı ki dünya durmuştu sanki ve onunla göz göze geldiğimizde yeniden zaman işlemeye başladı. Benimle gelmeye ikna ettiğimde içimdeki korku azalmadı. Hissediyordum bir şey olacaktı.

“Kızın mı olacak oğlun mu?” Peşimizdeki adamlar giderek yaklaşırken arabayı hızlandırdım.

“Kızım olacak.” Benim gözümün önünde büyüyen kız çocuğunun kızı olacaktı.

Sana benzesin Sevda. Ben bu dünyada birisinin canını çok yaktım, umarım senin kızının canı hiç yanmaz. Seni sevdiğimi ben sana hiç söylememiştim. Bunca sene içinde sadece bir kere, gözlerine bakarak sadece bir kez dile getirdim bunu. Şimdi söyleyemem, şimdi söylersem olmaz. İçinde onun çocuğu, gözlerinde ona ait bakışlar varken sana bunu bir daha yapamam.

Sonuna gelmiştik yolun. Şimdi tam onun önünde duruyordum. Önümde bana doğrultulmuş bir silah vardı. Arkamda duruyor, aldığı nefesler gökyüzünü ikiye bölüyor. Korkuyor ama kendisi için değil biliyorum. Kızı için çok korkuyor. O an keşke bütün korkularını çekip alabilsem yüreğinden diye düşünüyorum.

Helikopter sesini duyduğumda içim rahattı artık. Sevda'yı istiyorlar ama izin vermem, onu kimse alamaz benden. Silah ateş alıyor

ama ben zaten biliyorum bunun olacağını. Yıllardır gölge gibi arkasında durduğum kadının bu sefer önüne geçiyorum.

Kalbimden vurdu kurşun beni ama bu, benim ilk vuruluşum değildi.

Adımı haykırıyor, kollarına yığılıp kalıyorum.

Özür dilerim Seveda, çok özür dilerim ben içimdeki aşkın önüne geçemedim.

“Kızın... Umarım... Sana benzer,” dedim dudaklarımdaki kan tadıyla.

Çok sevdim Seveda. Ben seni uğruna ölecek kadar çok sevdim.

Ben gözümü onunla açtım, onunla kapattım.

Ben, bu hikâyenin kötü adamı.

Sen, başkasını seven bana yabancı...

Bölüm 15

Kara

Fırat'ın düğününden önce yapılacak olan kutlamaya gidecektik Sevda'yla. Sabah işe ben bıraktığım için arabası yoktu. Akşam birlikte geçeriz diye düşünmüştük ama tayin sebebiyle işlerim son günlerde yoğundu. Telefonun ekran kilidini açıp saati kontrol ettim. On dakikaya çıksam tam vaktinde yetişirdim Sevda'ya. Üstüne çok fazla düşüp bunaltmak istemiyordum ama içim gidiyordu, gözümün önünden her ayrıldığında aklım onda kalıyordu.

“Komutanım, çıkmıyor muyuz?” Yıldırım kapıda görüldüğünde elimdeki raporları dosyaya yerleştirip ayağa kalktım.

“Üstümü değiştirip geliyorum. Fırat izinliydi bugün onlar erken geçerler. Kesik nerede?” Dosyayı çekmeceye bırakıp kapıya doğru ilerledim.

“Üstünü değiştiriyor.” Yıldırım'la koridora çıktığımızda bir alt kattaki soyunma odasına girdik.

Kesik ve Yıldırım aşağıya inerken dolabımı açıp kamufajların yerine siyah kot pantolon ve lacivert gömlek giydim. Sevda'nın sabah lacivert renginde gömlek giydiğini görünce yanıma almıştım. Daha önceden aklıma gelmeyen her şeye onunla birlikte dikkat eder

olmuştum. Sabah bulantıları azaldığı için son günlerde daha iyiydi. Biraz kilo almış ama bu, ona çok yakışmıştı. Güzel yüzü kızımızın varlığıyla güler olmuştu. İyi bir anne olmak için çok çabaıyordu farkındaydım. Aldığı anne-bebek kitaplarını okurken öğrendiği her şeyi heyecanla anlatması, fark etmese bile elini karnına götürüp gülümsemesi, her kızımızdan bahsettiğimizde geleceğe dair planlar kurması Sevdâ'nın şimdiden annelik konusunda mükemmel bir iş çıkaracağını gösteriyordu. Kızımıza çok bağlıydı. Annelik ilk andan hissedilir diye okumuştum bir yerde, sanırım onların arasında da özel bir bağ vardı.

Dolabın aynasına baktığımda yüzümdeki tebessümü fark ettim. Sevdâ böyleydi işte benim için. Ansızın gelen mutluluk... Aslında o, benim yıllardır beklediğim kadındı; kalbimin diğer yarısı, canımın parçasıydı. Onsuz olmanın düşüncesi bile beni mahvederken ayrı kaldığımız her an canımı fazlasıyla yakmıştı. Kaybetme korkusu... İşte beni fazlasıyla bitiren buydu. Onu kaybetmekten delicesine korkuyordum. Sevdâ, benim bu dünyada başıma gelmiş en güzel şeydi.

Üstümü değiştirdikten sonra binadan çıktım. Yıldırım'la Kesik benimle birlikte gelecekti. Arabaya bindiğimizde karargâhtan ayrılmıştık. Birkaç gün içinde tayin kâğıtları gelecekti, herkes bu duruma alışmaya başlamıştı ama yıllardır birlikte çalıştığımız için birbirimize alışmıştık. Zaman buldukça tekrar bir araya gelirdik, aramızdaki dostluk bakıyordu. Özellikle Fırat benim için kardeş gibiydi.

Merkeze dönen yola girdiğimde dikiz aynasından araba geliyor mu diye baktım. Siyah cip tipli üç araba arka arkaya peşimize takıldı döndüğüm yerde. Yıldırım'la Kesik son operasyon hakkında konuştukları için henüz fark etmemişlerdi. Düz gitmem gerekiyordu ama soldan ani bir manevrayla döndüğümde ikisinin de sohbeti kesildi.

“Abi, ne oluyor?” Kesik, bana döndüğünde başımla dikiz aynasını işaret ettim. Arabalar benimle birlikte dönmekle kalmamış, aynı zamanda hızlarını da arttırmıştı.

“Yıldırım, karargâhı ara destek göndersinler.” İlk defa başımıza gelmiyordu tuzak kurulması ama bu defa farklı bir şey daha vardı. Bu kadar göz önünde olması tuhaftı.

Telefonum çalmaya başladığında Azra'nın aradığını gördüm. Sevda'nın iş yerinden arkadaşıydı, ne olur ne olmaz deyip telefon numarasını almıştım Sevda'ya ulaşamazsam diye. Aklıma gelen düşünceyle direksiyonu tek elimle tutup aramayı cevapladım.

“Sevda yanında mı?” Telaşlı sesiyle kaşlarım çatıldı.

“Hayır, yanımda değil. Ne oldu Azra?” Gaza biraz daha yüklenip arayı açtım. Sevda'nın şu an restorana gitmek üzere yola çıkmış olması gerekiyordu.

“Demir, Sevda'nın dâhil olduğu operasyonu biliyorsun. Örgütün başındaki adam düşmüştü peşine, koruma kararıyla Eskişehir'e gitmişsiniz. Adamın ülkeye giriş yaptığı teyit edildi. Sevda'nın yanına gitmen gerekiyor!” Azra, nefes nefese konuşurken anlık direksiyon hâkimiyetimi kaybettim. Araba yolda sarsılırken korku içime yayıldı.

“Azra, hemen ekiplere haber ver! Sevda'ya ulaşmaları gerekiyor!” Zamanında yetişemeyebilirdim, bir an önce Sevda'nın güvende olması gerekiyordu. “Azra!” dedim tekrar ama cevap gelmedi, telefon kapandı.

“Sikerim böyle işi!” Yıldırım küfrederken arabalar iki yandan sıkıştırıp bizi yoldan çıkartmaya çalışıyordu.

Sevda'yı arayamazdım, zamanım yoktu. İçeride biri vardı, Azra'yı etkisiz bırakmışlardı. Elimi direksiyona vururken Fırat'ı düşündüm ama onun yanında da kızlar vardı, onlara da saldırı düzenlenmiş olabilirdi. Mantıklı olmam gerekiyordu, rehber girip isimler üstünden gezindim. Arama tuşuna basıp telefonu kulağıma götürdüm. Hayatta yapmayacağım şeyleri bana yaptıran tek şey kaybetme korkusuydu.

“Ne var?”

“Tuzağa düştük, Sevda'nın yanında değilim! Merkezdeki Laila restoranda olacak. Bir an önce onu bul ve karargâha getir! Şubede bilgi sızdıran biri var, kimseye güvenme!” Önümüz kesildiğinde arabayı ani fren yaparak durdurdum. Elim kolum bağlıydı, Sevda'nın canı konusunda ona güvenmekten başka çarem yoktu.

“Çıkıyorum şimdi, yakınımı oraya. Sen neredesin?” Arkadan sesler gelirken çalışan arabanın sesini duydum.

“Timur, Sevda’yı arayacak vaktim yok. Geri dönmem zor ama döneceğimi söyle ona.” Arabadan inen adamlar silahlarını çekerken silahımı alıp kapıyı açtım.

“Kendin söyle, Sevda’ya senin hakkında tek kelime etmem. Çabuk dönmeye çalışma derim ama hızlı olacağına eminim nedense.” Sesinin titrediğini biliyordum. Benim içimdeki korku şimdi onu da sarmıştı.

“Dikkat et, ikisine de. Canlarım sana emanet,” dedim.

“Ederim. Canım pahasına koruyacağım onları.” Sözlerinde ciddi olduğunu biliyordum. İlk defa ona güvenmeyi seçtim ve sevdiğim kadını ona âşık olan adama emanet ettim.

Telefonu kapattığımda ilk kurşun sıkılmış, ilk darbe alınmıştı. Yıldırım, adamlardan birini indirirken ben de kendime arabanın kapısını siper ederek ateş etmeye başladım. Sevda aklımı tümüyle işgal ederken yanında olmak için önce buradan çıkmam gerekiyordu. Yirmiye yakın adam vardı ama gelişine sıkıyor, bizi geride tutmaya çalışıyorlardı. Asıl hedef bu defa biz değildik, Sevda’ya ulaşmama izin vermemek için buradaydılar.

“Yedek şarjör var mı?” Yıldırım, arabanın diğer tarafından seslendiğinde hepimizin mermisi azalmıştı.

“Torpidoda üç tane yedek var.” Her zaman tedbirli gezmeye dikkat ediyordum.

Yıldırım yedekleri alırken onu koruyarak arabanın arka kısmından diğer tarafa geçtim. Üçümüzün aynı alanda durması riskliydi. Silah sesleri azalırken onların da mermisi azalmış olmalıydı. Biz hedef alarak ateş ederken onlar daha çok yerimizde durmamız için bizi geriye püskürtmek amaçlı ateş ediyordu. Yıldırım’ın attığı şarjörü hızlı bir şekilde silahıma taktıktan sonra hedef aldım.

“Bizimkiler geliyor!” Kesik’in seslenmesiyle duyduğum helikopter sesi daha fazla netleşti.

Karargâh çok uzakta kalmadığı için gelmeleri uzun sürmemişti.

Silah sesleri tekrar yükselirken adamlar arabaların arkasından çıkmaya başladı. Mermisi biten silahımı belime takıp en yakınımıdaki adamı tuttuğum gibi kafamı alnına geçirdim. Yere yığıldığında karşımdaki iki kişiyle kaldım. Bana doğru geldiklerinde birisinin yumruğunu engelledim ama diğeri çeneme geçirmişti. Hareket hâlinde olduğum için çok fazla etki etmedi. Dizine tekme attığım adam yere çökerken diğerini yumruğumla buluşturdum. Tekme attığım adam ayağa kalkıp bıçak çektiğinde geriye doğru adımladım. Bana doğru adımladığında havaya kalkan bileğini sıkıca tuttum. Bileğini büktüğümde gelen sesle kırıldığına emindim. Kendime doğru yaklaştırp başını eğip dizimi geçirdim. Kenara attığımda etrafıma baktım. Bizimkiler diğer adamlarla ilgilenirken çoğu teslim olmuştu.

“Toparlanın gidiyoruz!” Sevda’ya ulaşmam gerekiyordu bir an önce.

Telefonuma gelen mesajla Sevda’nın canlı konum gönderdiğini fark ettim. Timur, onu bulmuş olmalıydı. Araca yerleşip en önde konuma doğru yola çıkarken diğerleri beni takip ediyordu. Hızı artırıp yola çıktığımda Timur’un onu karargâhın arkasındaki ormana çıkan yola götürdüğünü anladım. Akıllıca bir hamleydi, şimdi bize daha fazla yakınlaşmışlardı. Gecenin karanlığı üstümüze çökerken Sevda ve kızımız için kalbim yine korkuyla doldu. Sevdiğim kadın, güzel karım, kalbimin sahibiydi Sevda. Hayatımda her şeyi bir kenara bırakıp koşulsuz bir adım gerisinde olacağım tek kişiydi. Şimdi ne olursa olsun yanında olmam gerekiyordu.

Fırat askeriyeden acil çağrı almış, yolda bize katılmıştı. Hız kesmeden diğer ekiplerle birlikte yola çıkmıştık. Arabayı son sürat sürerken aklımda sadece Sevda vardı. Onu Timur’a emanet etmiştim ama emanetime ne kadar sahip çıkacağını bilmiyordum. Bir kez olsun gerçekten Sevda’nın iyiliği için yardımcı olmasını istedim. Yıllarca benim tutkun olduğum kadının bir adım gerisinde, bana olan aşkının gölgesinde kalmıştı. Sevda, güzel kalbiyle onu arkadaşı olarak her ne kadar kabul etmiş olsa da ben Timur’u ömrüm boyunca affetmeyecektim. Ölümü benim elimden olacaktı, bu yüzden buralardan gitme konusunda Sevda’ya asla karşı çıkmamıştım. Sırma ve Eylem bir yana, asıl Timur her şeyin arkasında yer alıyordu.

Sevda uğruna kendini feda ettiğine inandırmaya çalışsa bile aslında olan kendi için Sevda'yı feda ettiğiydi. Görünenden çok görünmeyen yüzü vardı.

“Hazırlanın gelmek üzereyiz.” Diğerlerine seslendiğimde silahlarını yeniden doldurup üstlerine kurşungeçirmez yelek giydiler.

Üstümüzden geçen helikopter bizden önce giderken dikkatleri dağılmıştı. Arabayı sağa çekip silahımı çıkardım. İkiye ayrılan ekip le birlikte sağ ve sol taraftan önümüzde duran adamların etrafını sarmaya başladık. Tek bir silah sesi o an gecenin karanlığını yarak boş arazide yankılandı. Ses uzaktan gelmemişti ama o an tek bir silah sesi içimi korkuyla doldurdu. Yol araçlarla kapatılmıştı, silah sesleri yükselirken Sevda'yı göremiyordum. Hızla ilerlediğimizde yolumuza çıkan herkesi aşağı indiriyorduk. Birkaç kişi teslim olmuş, sesler gittikçe azalmıştı. Adamlardan birini yakasından tutup yumruğumu yüzüne geçirdim.

“Sevda nerede? Karım nerede?” Canı parmaklarımın ucundayken korkuyla bakıyordu.

“Orman yolunda,” dedi burnundan fişkıran kan yüzünü kırmızıya boyarken. Adamı iterek bıraktım.

Hızla arkadaki yola giderken kalbim korkuyla çarptı. Ekiplerden biri benden önce gelmişti, Üsteğmen Levent'le göz göze geldiğimizde başını iki yana salladı. Gözlerini takip ettiğimde yerde acı içinde dizlerinin üstünde duran Sevda'yı gördüm. Beni gördüğünde göz göze geldik. Timur'un bedeni kan içindeyken artık aramızda olmadığı belliydi. Sevda, transta gibi titreyen elleriyle sıkıca kavramıştı onu. Yanına ilerleyip silahımı belime yerleştirdim ve onu Timur'dan ayırdım.

Tekrar bana *Kara* demişti, *öldü* de demişti aynı zamanda da. Bir daha asla duymayacağımı düşündüğüm iki hece, tek kelimeyle bana verdiği ismi yeniden dile getirdi. Sevgiyle, aşkla, mutlulukla değildi; acı bir haykırıyla seslendi bana. Timur, ilk defa söylediklerinin arkasında durmuş, aşkı için kendini feda etmişti. Sevda, kıpkırmızı gözleriyle bakarken Timur'u bırakmıştı. Elinden tutup kaldırdığımda onu kucağıma almak için aramıza biraz mesafe bıraktım.

Levent, Timur'u almak için hareketlenirken Sevda'nın gözlerinin geriye doğru kaydığını fark ettim.

Sevda, elini karnına götürdüğünde korkuyla yutkundu. Gözlerim onu takip ederken üstündeki kan yerine bacaklarına doğru sızan taze kanı görmemle buz kestim. O an kalp atışlarım kulağımda yankılandı, korkuyu iliklerime kadar hissettim. Sevda bana baktı, benim dünyam durdu. Titreyen bedeni onu kucağıma alacağım sırada kollarımın arasına yığıldı. Hızla bacaklarının altından elimi geçirip bedenini kendime yasladım. Bilinci kapandığında kucağımda onu sarsmadan hızlı adımlarla arabaya doğru ilerledim. Fırat, arabanın arka kapısını açarken ben Sevda'yla arkaya geçtim.

“Fırat acele et! En yakın hastaneye anons geçsinler.” Araba yola çıktığında Sevda'nın normalden daha yavaş atan nabızı parmak uçlarımdaydı. Canımdan can gidiyordu.

Hastaneye gelene kadar Sevda'nın aldığı her nefesi saydım. Kısık kısık inliyor, dudaklarından anlamsız kelimeler dökülüyordu. Canı çok yanıyordu. Elleri karnının üstünde hareket ederken bilinci gitse bile içindeki annelik içgüdüğü bebeğimizi hâlâ korumaya çalışıyordu. Araba durduğunda onu kollarımın arasına çekip sıkıca tuttum. Arabanın kapısı açıldığında gelen sedyeye dikkatlice bıraktım. Elini avcumun içine alırken hastaneden içeriye girdik. Ben kapının önünde kalırken onu acil müdahale için odaya aldılar.

Bir hastanenin kapısında çaresizce beklemenin ne demek olduğunu yıllar önce babamı kaybettiğimde anlamıştım. Doktorun çıkıp, “*Maalesef hastayı kaybettik,*” demesiyle annemin dizlerinin üstüne çöküp ettiği feryadı hâlâ kulaklarımdaydı. Ne olduğunu anlamıştım ama idrak edemiyordum. Babam akşam eve gelirken istediğim topu almayacak mıydı artık? Sabah işe gitmeden harçlıksız kalmayayım diye pantolonumun cebine para sıkıştırıp saçlarımı karıştırmayacak mıydı? Akşam yemeğinde başköşede duran tabağı artık konmayacak mıydı? Bayramlarda sarılıp öptüğüm desteğini hep hissettiğim eli, sırtımda durmayacak mıydı?

Babasız kaldığımı anladığımda, gölgesinin bile üstümde olmasının yettiğini anlamıştım.

Şimdi bir baba olarak, acı içinde seven bir adam olarak için için yanarken bir hastanenin kapısında bekliyorum, *yine*. Sevdığım kadın ve kızımın canı için çaresiz bir şekilde tek bir iyi haberi bekliyorum. Doktorun çıkıp, “İkisi de iyi,” diyene kadar cehennem azabı gibi geçmeyen dakikaların içinde kayboluyorum. Kızımıza çok bağlandık. Daha doğmadan hayaller kurduğumuz, bir kızımız olsun diye düşlediğimiz her şey gerçekleşmişken şimdi olmazdı. Sevda dayanamaz, bunu kaldıramazdı.

Hemşire müdahale odasına girerken elinde yeni bir kan torbası vardı. Hastaneye gelene kadar kaybettiği kan oldukça fazlaydı. O yol boyunca her nefeste öldüm, Sevda’nın dudaklarının arasından çıkması geciken her nefeste ben can verdim. Bilincini kaybetmeden önce gözlerinde gördüğüm korku ve kalbime saplanan ağrı aynı acının yüküydü. Kaybetme korkusu...

“Nerede kızım?” Sevda’nın annesinin sesini duyduğumda karşıdaki duvardan gözlerimi çektim. “Nerede yavrum?” Feryadı, o gün annemin ettiği feryatla aynıydı. İçi yanan kadınların dili sanırım hep aynı acıyı paylaşıyordu.

“Anne sakin ol, sana da bir şey olacak.” Güneş, gözyaşlarını silerken annesinin koluna girmişti.

“Güneş.” Ayağa kalktığımda beni fark etmişlerdi. Ayakta duracak gücü olmayan kadın, biraz önce oturduğum koltuğa çöktü. Sanki on yıl daha yüklenmişti omuzlarına.

“Sevda nerede? Durumu nasıl?” Güneş, ağlarken bir yandan da endişeyle benden duyacaklarını bekliyordu.

“Kan veriyorlar. Durumu hakkında henüz bilgi vermediler.” Sırtımı duvara dayarken gözlerim tekrar Sevda’nın içeride olduğu odanın kapısına sabitlendi.

“Nasıl oldu? Kim, ne ister benim kızımdan?” Fidan anne ağlarken Güneş onu sakinleştirmeye çalışıyordu ama kendisi de aynı durumdaydı.

“Anne, Sevda bir çıksın şu kapıdan söz ne istersen anlatırım.” Konuşacak ne dermanım vardı ne de kelimeleri toparlayıp anlatacak aklım.

Sevdiğim kadın bir yanda, kızımız bir yanda canımdan can gidiyordu. Her geçen dakika içimde kopan fırtına öyle bir büyüyordu ki beni içine alıp yutmaya hazırdı. İki gözümün bebeği, can yoldaşım, her şeyim, sevdam dediğim kadın içeride kendinden geçmiş yatarken ben sığamıyordum dünyaya, sığınamıyordum da ondan başka bir yere. İyi olmaları gerekiyordu, her şeyden önce onların iyi olması önemliydi.

En sonunda kapı açıldığında içeriden çıkan doktorla yaslandığım duvardan ayrılıp karşısına dikildim. Güneş ve Fidan anne de yanımızda yerini alırken doktor maskesini çıkarıp bize baktı.

“Hastanın yakını mısınız?” dediğinde, “Eşiyim. Durumları nasıl?” dedim sabredmeden.

“Sevda Hanım için şu an durum stabil ama bebek henüz çok küçük olduğu için sorun yaşıyoruz. Önümüzdeki yirmi dört saat içinde değerleri normale dönmezse maalesef bebeği kaybedeceğiz.” Doktorun her bir kelimesi içime oturdu.

Zorlukla yutkunduğumda dolan gözlerim bana ihanet etti. Kızımız için akan gözyaşım yavaşça süzüldü. Yüzümde kuruyan kanı hissediyordum ama bu kapıdan ayrılamazdım. Sevda, her şeye rağmen mücadele ediyordu, kızımız için savaşıyordu. Pes etmek onun kanında yoktu, çok güçlü bir kadındı. Her zaman ayakları üstünde duracak gücü vardı, ona her konuda hayrandım. Sevdiğim kadın, içeride bizim için savaşırken ben yıkılmayacaktım. Elini sıkıca tutup ömrüm boyunca yanında duracaktım.

Yazardan

Genç kadın büyük bir mücadele vermiş, hayatının her anında tepeden tırnağa emekle gelmişti. Savaş onun için yabancı bir terim değildi, aksine savaşmak bildiği en iyi işti. Mesleğini bile bu alanda seçmiş, iyiliğin karşısında duran her şeyle savaşmaya yemin etmişti. Sevda, tutkuları olan bir kadındı. Sevddiği adama tutkundu, mesleğine tutkundu, ailesine tutkundu. Tabii her şeyden önce anne sıfatını ona armağan eden henüz yeni yeni alıştığı ve hayatında birinci sırada gelen bebeğine, kızına tutkundu.

İpek... Kızına bu ismi vermişti. Canından çok sevdiği eşinin dudaklarından döküldüğü an, kızlarını ismiyle sevmiştir. İpek Karahan, Sevdâ Karahan'ın biricik kızıydı. Sevdâ; babası kadar merhametli, kararlı ve güçlü bir kız çocuğu olmasını istiyordu kızının. Gözlerinin eşinin gözlerine benzemesini, bal rengi harelerinin her güneşe baktığında güzelliğiyle mest etmesini umuyordu. Bazı geceler uzaklara dahi kızları hayatlarına katılınca ne kadar mutlu bir hayatları olacağını düşünüyordu. Anne olmak, bir zamanlar düşlediği sevdiği adamdan istediği bebeğini kucağına almak onun için hayal gibi gelirken şimdi bir gerçeği yaşıyordu. Çok beklemişti, çok istemiştir ve çok kez gözlerini kapatarak düşlemişti.

Bir hastane odasında kızı için savaşıırken onu bırakmamaya yeminliydi. Gözleri kapalı olsa bile içindeki yangın yerini hissediyordu. Öyle büyük bir yangındı ki bu, bütün hücreleri küle dönse bile içindeki acıyı azaltamaz ya da yok etmezdi. Kor gibi yanan yüreği acı içindeydi ama o yine de kendini bir türlü o boşluğa bırakmıyordu. Bırakırsa kızının gideceğinden, karanlıkta tek başına kalacağından korkuyordu.

Sıkı sıkıya kapalı olan gözleri ani bir aydınlanmaya maruz kaldığında bütün acıları geçmişti. Gözlerini açtığında kendini büyük bir bahçenin içinde buldu. Bahçe renk renk çiçeklerle çevriliydi, güneş iç ısıtan hoş bir sıcaklık yayarken rüzgâr tenini okşuyordu. Yeşilin en tatlı tonu bahçenin harika bir manzara sunmasında katkı sağlarken, beyaz bulutlar güneşi kışkandıracak kadar parlaktı. Nefesi bu manzara karşısında kesilen kadın, ciğerlerine dolan havayla hafiflemiş hissetti.

Kulağına çalınan gülüşme sesleri dikkatini dağıttı Sevdâ'nın. Sesler yayılırken etrafına bakındı ama kimseyi göremedi. Rüzgâr biraz daha eserek çiçekleri dalgalandırdı. O kısacık an çiçeklerin arasında siyah-kızıl uzun saçlar dikkatini çekti genç kadının. Çok kısa sürede kaybolan görüntüyle birlikte tekrar bir gülme sesi duyuldu. Küçük bir kız çocuğunu andıran gülme sesine karşı koyamayıp çiçeklerin içinde ilerlemeye başladı.

“Merhaba?” Seslendiğinde etrafa bakıyor, az önceki kız çocuğunu arıyordu.

Arkasında hissettiği hareketlilikle döndüğünde ellerini arkasında birleştirmiş üstünde beyaz, bebe yakalı, kısa kollu şirin bir elbise giymiş dört yaşlarındaki kız çocuğunu gördü. Kızın gözleri ona çok tanıdık geliyordu. Saçları omuzlarından dökülürken güneşte parlıyordu. Minik bir burnu, kalp şeklinde pembe dudakları vardı. Yüzü o kadar güzeldi ki kendini kız çocuğuna gülümserken buldu. Kız çocuğunun dikkatli bakışları üstindeyken ürkütmek istemediği için yerinde kaldı.

“Tanıştınız mı?” Seveda, duyduğu sesle başını kızın arkasındaki adama çevirdi. Gördüğü mavi gözleri nerede görse tanır, yıllardır hep gördüğü gözler yine karşısındaydı.

O an hatırasına düşen karanlık anılar yüklenmeye başlamıştı birden. Kanı hatırlıyordu, çok fazla kan vardı. Kanın kokusunu o an hissetti, çiçek kokuları gitmişti sanki. Etrafına baktığında hâlâ bahçede olduğunu gördü. Ellerini kaldırıp baktığında avuç içleri temizdi. Oysa en son kan vardı, kendi kanı. Elleri yavaşça karnına kaydığında kaşları çatılmıştı. Artık belirgin olan karnı şimdi düzdü.

“Timur, neler oluyor? Sen...” Cümlesine devam edemezken gözleri boşlukta asılı kaldı birkaç saniye.

“Benim artık gitmem gereken başka bir yol var Seveda. Bizim yollarımız ayrıldı.” Yüzünde tebessüm olan adam, dingin bir ifadeyle baktı karşısındaki kadına.

“Birlikte dönelim. Ben yolu bilmiyorum ama buluruz. Hatırlıyor musun bir kez devriye gezerken kaybolmuştuk, yolu birlikte bulmuştuk.” Seveda öne doğru bir adım attığında onu geri götürmek için oldukça istekliydi.

“O gün kaybolmamıştık Seveda, ben seninle biraz daha kalabilmek için yolu bilmediğimi söylemiştim. Yolun sonunda seni evine bırakmıştım.” Gözleri kısılrken genç adamın yüzünde mahcup bir ifade oluştu. Üstünde beyaz gömleği, beyaz keten pantolonuyla oldukça temiz görünüyordu. Oysa Seveda onu bir kan deryasının içinde görmüştü en son.

“Bu kız kim?” Sevda’nın gözleri Timur’un önünde duran sessiz kız çocuğuna kaydı tekrar.

“Benim misafirimdi ama artık gitmesi gerekiyor. Kaybolmuş, onu evine götürmen gerekiyor.” Timur, küçük kızın elini omzuna koydu. Küçük kız ona baktığında başını usulca salladı.

“Ama ben onun evini bilmiyorum ki.” Sevda, küçük kıza bakarken kalbinde kıpırdanma oldu, içinden sıcak bir şeyler aktı.

“Onun evi, senin yanın. Sana ne kadar çok benziyor, değil mi?” Hayran bakışları genç kadından kız çocuğuna kayan Timur, samimi gülümsemesiyle içini çekti.

“İpek...” dedi Sevda ama daha fazla devam edemedi. Küçük kız çocuğu ismini duymasıyla yüzünde büyük bir gülümsemeyle ona doğru koştu.

Sevda ve İpek buluştuğunda birbirlerine sıkıca sarıldılar. Timur, son kez anne kıza baktı. Arkasını dönüp görevini bitirmenin rahatlığıyla çiçeklerin arasında yürümeye devam etti. Şimdi kalbinde sevdiği kadının emanetine sahip çıkmasının verdiği huzurla yoluna devam edebilirdi.

Sevda

Kan. Islak. Acı. Korku. Bebek. Kara. Mavi.

Zihnim kendi içinde dağılmış birbirine tutunmaya çalışan kelimeleri toplamaya çalışırken gözlerimi açamadım. Buz gibiydim, içten içe yanıyordum. Damarlarımda buzdan daha soğuk kan damlaları geziyordu sanki. Kış günü bir dağın yamacından aşağıya yuvarlanmış, kendimi karların içinde kaybetmiş gibiydim. Öyle çok üşüyordum ki bedenimin her bir noktası kaskatı kesilmişti. Uyku-
nun o tatlı varlığı beni sessizliğe davet ediyordu.

Karanlık ve soğuk, sessizlikle birlikte gelirdi oysa benim aydınlığa ve sıcaklığa ihtiyacım vardı. Yalnızdım. Kendimi, vardan hiç olmuş gibi dağılmış hissediyordum. Bedenim, kalbim, ruhum bir araya sıkışmıştı. Acı yoktu ama yokluk hissi o kadar baskındı ki acı-

nın o yakıcı etkisini bile aratıyordu. Hiç olmak böyle bir şey miydi?

Sonra ilk defa bir his sızdı, tüm duyguların arasından usulca süzüldü. Ellerim artık sıcaklığı kavramış gibiydi, zihnime fısıldanan cümleler bir araya gelerek anlam kazanmaya çalışıyordu. Tenime yayılan sıcaklık beni buzdan ve soğuk korun yakıcılığından yavaş yavaş kurtarmaya başlamış daha ılık bir sıcaklığa bırakmaya başlamıştı. Hiçlik, yerini varlığa bırakırken parmaklarımı hissetmeye başladım. Gözlerimi açamıyordum ama bedenimin yavaşça kontrolünü sağladığımı hissediyordum.

“Güzel karım, nefesim...” İlk duyduğum, zihnimde anlam bulan kelimeler onun bana seslenişi olmuştu. Derin bir nefes çektiğimde içime daha sıkı tuttu elimi.

“Sevda, ne olur aç gözlerini artık. Yalvarıyorum sana Sevda... Sevdam, can parçam, yalvarıyorum aç gözlerini.” Titreyen ses tonu yüreğimi dağladı. Bu sefer daha çok çabaladım gözlerimi açmak için. “İçim gidiyor Sevda, senin gözlerinin kapalı olduğu her saniye benim canımdan can gidiyor. Bir kez açsan gözlerini, kahvelerinin içinden taşan aşkla bir kez baksan yüzüme yemin olsun Allah şahidim bırakmam bir daha elini. Mahrum kaldım Sevda, ben senden çok mahrum kaldım... Mahrumiyetimi mahkûmiyete döndürme, kalbimi yerinden sökme, bir kez bak yüzüme. Çok çaresizim güzelim, ilk defa ne yapacağımı bilmiyorum. Yıkıldım, yoruldum, yandım. Çaresiz bırakma beni, çarem ol gel.”

İç çekişleri, sesindeki o yakarış, umutsuz, çaresiz hâli bütünüyle içime doğru akıp gitti. Avcumun içindeki elimi hareket ettirip yavaşça parmaklarına baskı uyguladım. Hissetti mi bilmiyorum ama duraksadığını aldığı nefesten anladım. Daha fazla mücadele ettim. Kirpiklerim yavaşça aralanırken keskin bir nefes çektim içime. San-ki yeniden yaşıyormuş, ilk nefesimi alıyormuş gibiydim. Ciğerlerim ağrıdı, başım döndü. Gözümün önü kararırken birkaç kez daha gözlerimi açıp kapattım.

“Kara...” Fısıltımı ben bile zor duyarken âşık olduğum gözleri hızla beni buldu.

“Teşekkür ederim Sevda... Bana döndüğün için çok teşekkür

ederim.” Başını elimin üstüne koyarken hıçkırıkları arasından akan gözyaşları avcumun içine aktı. Gözyaşlarını avuç içlerime akıttı.

“İpek...” diyebildim nefesim kesilirken.

“Kızımız iyi güzelim. Sen iyisin ya, o da çok iyi. İkiniz de bana döndünüz çok şükür.” Gözyaşlarını hızlıca silmiş, dudaklarına konan tebessümle bal rengi gözlerini bana çevirmişti.

İçeriye giren doktorun sesini duyduğumda gözlerim tekrar kapandı. Kolumdan yayılan yanma hissiyle bedenim gevşedi ve tekrar bilincim kapandı. En son düşündüğüm şeyse kızımızın bizi bırakmadığıydı.

Bir Hafta Sonra

“Her şey hazır değil mi?” Etrafa bakarken bir şey unutup unutmadığımı son kez kontrol ettim.

“Hazır abla,” dedim elime çiçek buketimi alarak. Dün Fırat getirmişti içinde renk renk çiçeklerin olduğu buketi. Hastaneden ayrılırken yanıma almak istemiştim.

Son iki gündür kendimi toplamış, tamamen olmasa da büyük ölçüde kendime gelmişim. Annem, ablam, Meryem anne ve Demir bir an olsun beni yalnız bırakmamış sürekli yanımda olmuşlardı. İki gün yoğun bakımda kalmışım, bilincim gidip geldiği için pek hatırlamıyordum. Demir’in söylediğine göre bedenim bu süreçte dinlenmeye ihtiyaç duyduğu için kısa bir mola vermişti. Beni üzmemek için olayları yumuşatmaya çalışsa da ben kızımı kaybetmenin korkusunu hâlâ içimde taşıyordum. Elim karnıma gittiğinde usulca okşadım. Karşılık olarak aldığım hareketle tebessüm ettim. Birbirimizi hissediyorduk.

Azra birkaç gün önce küçük bir operasyon geçirmişti. Demir’e haber verdiği gün onu alıkoymuşlardı. Başına aldığı darbeyle sarsıntı geçirmiş, durumu tehlikeli boyutta olmasa da müdahale edilmişti. Beni kurtarmak için canını ortaya koymuştu. Aynı hastanede kalmıştık, sık sık yanıma gelmişti. Dün taburcu olup çıkmıştı. Tamer,

Azra'yı kendi evine götürmüştü. Doktor müdahalesi gerekebilir diyerek gözünün önünden ayırmaması gerektiğini söylemişti.

İçeriden haber alındığı kesin bir şekilde kanıtlanmıştı ama Demir beni her şeyden uzak tutuyordu. Hastane polisine dün ifade vermişim, kalan her şeyle Demir ilgileniyordu. Askeriyeden Binbaşı ile görüşmüş, dosyayı terör bölümüne aldırmıştı. Baskındaki bütün adamlar yakalandığı için gerisi Terörle Mücadele ekiplerine bırakılmıştı. Doktorum kesinlikle stres ve yoğun duygulardan uzak durmamı söylemişti. Bu yüzden karşı çıkmamış, dağılmış ruh hâlimi toplamak için sadece bildiklerimi anlatmışım.

“Nasılmış benim güzellerim?” Demir, kapıdan girdiğinde gözlerimi ona çevirdim.

“Daha iyiyiz.” Yüzümdeki tebessümü gördüğünde gözlerinin içi parladı.

Yorgun görünüyordu, gözlerinin altı uzun süre uykusuz kaldığı için koyu halkalarla çevriliydi. Her zaman dik olan omuzları sanki tonlarca ağırlık var gibi biraz düşmüş ama o heybetli duruşundan bir şey kaybettirmemişti. Hem beni hem kızımızı kaybetme korkusu onu iki misli yaralamıştı.

“Evimize gidelim,” dediğinde uzattığı elini tuttum.

Ablamla annem hemen arkamızdan geliyordu. Demir, içinde eşyalarım olan küçük çantamı aldıktan sonra odadan çıktık. Hastaneden çıktığımızda soğuk kış havası karşıladı bizi. Üstümdeki montayı sarılırken içimi çektim. Arabaya bindiğimizde yola çıktık. Annem ne kadar onda kalmamız için ısrar etse de kendi evimize gitmek istemiştik. Yaşadığımız şeylerden sonra birbirimize sığınmaya ihtiyacımız vardı. Ancak birbirimizin sıcaklığında her şeyin geçeceğine inanabilirdik.

Annemle ablamı evlerine bırakıp yola çıktığımızda gözlerim uzaklara daldı. Dün gece uyurken aniden uyanmış öylece etrafa bakmışım bir süre. Demir, koltukta uyuyakalmıştı. Kenarda duran battaniyeyi üstüne örtüp uyumasını izlemiştim. Rahat görünmüyordu, her an sanki kalkıp gidecekmiş gibiydi. Ona dokunmak, saçlarını ve yüzünü sevmek istedim ama çok az uyuduğu için uyanır diye uzak

durmuştum. Geri yatağa oturduğumda Fırat'ın getirdiği çiçeklere bakıyordum. İçlerinden birinin yaprağı yavaşça yere düşmüştü.

O an sanki bir kapı aralandı ve ben hatırladım. Timur'u, bahçeyi, bal gözlü kız çocuğunu, tenime değen ılık rüzgârı... Hepsi bir bir düştü zihnime. İpek, benim güzel kızım... Boğazıma düğüm olan duygularla gözlerim doldu.

Ah Timur...

Ah Timur, varlığına da yokluğuna da ahlâr ettiğim Timur...

Bana kızımı verdi, bana canını verdi.

Gözyaşlarım usulca süzölmüş sabahın ilk ışıklarına kadar ak-mıştı.

“Mezarlığa gitmek istiyorum.” Başımı yan tarafıma çevirdiğimde Demir’le göz göze geldik. Gözlerindeki kararsız ifadeyi gördüğümde, “Lütfen, Kara,” dedim yumuşak bir ifadeyle. Başını bir kez salladı ve sağa doğru dönüp mezarlığa doğru yola çıktı.

Mezarlıkları sevmezdim, babamı bile bayramdan bayrama ziyaret ederdim. Sanki daha sık gelsem buraya daha çok kişi bırakacak gibi hissederdim hep. Hiç görmediğim, fotoğraflarından tanıdığım babama olan özlemimi mezarına gelmek gidermiyordu zaten, bana yokluğunu hatırlatıyordu sadece. Şimdiyse babamın yanına eklediğim ikinci bir mezar için buradaydım. Aslında benim olmam gereken ama benim yerime feda edilen bir canın yattığı mezar şimdi tam karşımdaydı.

“Ben geldim Timur. Hep sen bana gelirdin bu sefer ben sana geldim.” Usulca eğilip elimdeki su şişesinin içindeki suyu yeni dikilmiş çiçeklerin üstüne döktüm. Demir, bize alan bırakarak geride duruyordu. Biten suyla şişenin ağzını kapatıp kenara koydum.

“Şimdi öyle yabancı, öyle soğuk geliyor ki şu üstüne örtölmüş toprak... Biraz sonra kalkıp gelecekmişsin gibi hissediyorum. Çok zor biliyor musun? Ben seni kendi içimde bitirdiğime inanıyordum ama bitirememişim. Bana yaptıklarına, yıllarımı çalmana rağmen silememişim seni. Ben seni hep farklı bir yere koymuşum. Hep sırtımı yasladığım dostum, zor zamanımda yanımda olan arkadaşımıdın

sen. İlk aşkıımı, ilk yararı, ilk hatamı sana anlattım ben. En çok senin yanında ağladım. Neden yaptın ki? Neden bu kadar zor olmak zorundaydın? Hesap bile soramıyorum sana, bırakıp gittin öylece.” Gözyaşlarını akarken toprağına damladı süzülen her bir damla.

“Teşekkür ederim bana kızımı verdiğin için. Keşke... Keşke böyle olmasaydı. Ben seni giderek cezalandıracaktım, sen beni burada bırakarak yıllarca aşkıını görmeyişimi cezalandırdın. Şimdi sen bu toprağın altında, ben bu toprağın üstünde farklı yollarda ilerleyen iki ayrı insan olarak kaldık. Biz seninle iki yaralı, aynı aşkın paydasında buluşamadık ama aynı acıda yandık.” Avuç içlerimi buz gibi soğuk toprağı bastırdım. Bir nebze olsun gittiğı yerde üşümesin istedim, gittiğı yerde huzurla yatsın...

İçime derin bir nefes çektim, kalbime dolanan düğüm onunla konuştukça açılıyordu sanki. Yaşasa şimdi karşısına çıkıp söyleyeceğim her şeyi söyledim ona. Kızdım, kırıldım, öfkelen dim, kavga ettim ama sonra anladım onu. Bencilce sevdiğini istemek, onu bir başkasını severken görmek ne demek anladım. Yine de ben yapamazdım, “*Mutlu olsun da uzakta da olsun,*” derdim, demiştim. O ise, “*Mutsuz olsun, benim yanımda olsun,*” demişti. Şimdi onsuz bir gökyüzüne doğuyordu her sabah güneş.

“Ben sana hakkımı helal ediyorum Timur. Kızımın canı için hakkım helal olsun.” Kendi canım olsa yine hak koyardım ama o benden daha ilerisinin canını, benden olanı korumuşt u. Bir ölüm bütün dargınlıkları yok saymıştı.

Mezarın başından kalktığımda avuç içlerimdeki toprağı silkeledim. Son kez baktım mezar taşındaki ismine. Yarın bu şehirden ayrılıyorduk, bir daha döner miydik bilinmezdi ama ben onu her zaman dualarıma katacaktım. Kızım için, benim için kendini feda edişini ömrüm boyunca unutmayacaktım.

Mezarlıktan çıkarken Demir, belimden sıkıca tutmuş bana destek oluyordu. İçimdeki o garip huzur, hü zünle iç içe geçmişti. Sanki ona gelmeden gitsem arkamda yarım bir iş bırakmış gibi olacaktım. Ben hastanede yatarken cenazesi yapılmıştı Timur’un. Ablamın söylediğıne göre Demir’in yanımdan ayrıldığı tek andı. İki saat gidip

gelmişti. Benim içten içe hissettiğim o duyguyu onun da hissettiğini biliyordum. O gün aralarında ne geçmişti, beni nasıl ona emanet edip yanıma göndermişti bilmiyordum ama Demir de böyle olacağını tahmin edemezdi.

“Abi...”

Derin düşüncelerimi bölen sesle başımı aniden yerden kaldırdım. Mezarlığın girişinde duran kadına baktım. Başında siyah şalı, kıpkırmızı gözleri ve bitap düşmüş hâliyle karşımızda duruyordu. Dostum dediğim, bir zamanlar gözümü kırpmadan canımı vereceğim, kardeş gördüğüm kadındı o.

“Yürü güzelim.” Benim duraksamama rağmen Demir hiç etkilenmemiş, belimden tuttuğu eliyle beni de yanına çekerek adım atmıştı.

“Abi, bakmayacak mısın yüzüme?” Kısık ve ağlamaklı çıkan ses tonuyla başımı kaldırıp Demir’e baktım ama onun gözleri tam karşıındaydı. “Abi, ben çok kötüyüm. Yine sırtını mı çevireceksin bana? Öldü abi, benim sevdiğim adam öldü. Senin karın yaşasın diye kendi hayatından geçti. Sen bunca olana rağmen karının yanında duruyorsun da ben sevdiğim adamın adını ağzıma aldım diye mi siliyorsun beni?” Gözyaşları akarken öylece yüzüne baktım, abisine seslenirken yakarışıyla gözlerimi kaçırdım.

Sevdiği adam beni korurken ölmüştü ama Demir ona bu yüzden değil, yaptığı hatalar yüzünden sırt çevirmişti. Şimdi karşısına çıkıp bunları söyleyecek yüzü varken abisinden af dilemek yerine hâlâ onu suçluyordu. Demir ilk defa başını kaldırıp ona baktı.

“Bir kızım olacak Sırma. Ben baba olmayı sende öğrendim ama görüyorum ki çok yanlış öğrenmişim. Ben seni kızım diye severken, bağrıma basarken, eksik hissetme diye çabalarken çok yanlışla düşmüşüm. Şimdi söyle, ben nerede yanlış yaptım? Söyle de bileyim, kızımda aynı hataya düşmeyeyim.” Hakaret etmedi, bağırmadı ama öyle bir kırgınlıkla konuştu ki benim bile içim içime sığmadı, onun derdiyle dertlendim.

“İnsan sevince her şeyi yapabiliyormuş abi, sevdim ben. Yanlış bir adamı en yanlış zamanda sevdim. O, kalbini başkasına vermiş-

ken sevdim. Sen değil abi, ben yaptım. Umarım kızın benim düştüğüm hataya düşmez de senin gibi bir babanın kıymetini bilir.” Sırma, gözyaşlarının arasından abisine bakarken ondan bir tepki bekledi. Demir, sessiz kaldığında çöken omuzlarıyla önüne döndü. Yan yana geçtiğimizde biz dışarı çıkarken o içeriye girdi.

Hayat bizi öyle yollardan geçirmişti ki şimdi hepimiz farklı bir yerdeydik. Bizim yolumuz batan güneşle gecenin karanlığı seyrinden, yeni bir güne doğan güneşle daha aydınlık yarınlara ilmek ilmek işlenmişti. Kalbimi, ruhumu, sevdami adadığım adamın eli avcumu kavradığında bu kez ikimiz de birbirimize sıkıca tutunduk.

Bizim birbirimizden başka yolumuz yoktu.

Bölüm 16

“İyisin değil mi?” Demir, elimi sıkıca tutarken gözleri üstümdeydi.

“İyiyim,” dedim tebessüm ederek.

Normalde bugün yola çıkmamız gerekiyordu ama sabah kendimi hâlsiz hissettiğim için doktora gelmiştik. Kan şekeri biraz düşmüştü, tansiyonum da düşünce doktorumun isteğiyle kan vermiştim birkaç test yapılacaktı. Hamileliğim tehlikeli bir boyutta olduğu için çok fazla dikkat etmem gerekiyordu. Son haftalarda yaşananlardan sonra mezarlık ziyaretimizle kendimi zorlamıştım sanırım. Oturduğumuz bekleme alanında mavi renkli ekranda ismim yazınca ayağa kalktım.

Sevda Karahan.

Bir yenilik daha. Evliliğimizden sonra soyadım değişmiş ve Ilgaz'dan Karahan'a geçmiştim. Hayalini dahi kuramadığım anlar şu an önüme bir bir serilmişti ve ben yaşıyordum. Elim avcunun içinde olan adama kaydı gözlerim. Ara ara gözleri karnıma kayıyor, dudaklarının ucu yukarı doğru kıvrılıyordu. Hastaneye girdiğimiz andan itibaren neredeyse bütün bakışlar ona doğru dönmüştü. Bir doksan

iki boyunda olması da oldukça ilgi çekici olsa da sert adımları, sadece bana bakarken yumuşayan ama etrafta gezen ifadesiz gözleriyle, kalıplı bir o kadar da dikkat çeken vücuduyla ilgiyi anında üstüne topluyordu.

Doktorun odasına girdiğimizde karşılıklı oturup çıkan test sonuçlarını kontrol etmesini bekledik. Doktor bize doğru döndüğünde en yakındaki özel hastaneye geldiğimiz için daha önce yapılan testleri de kontrol etmişti. Daha önce düşük tehlikesi geçirdiğimi de söylemiştim, bu yüzden detaylı testleri de istemişti.

“Kendinizi yormuşsunuz sanırım. Düzenli besleniyor musunuz?” Doktorun gözleri bana doğru dönmüştü.

“Hastaneden çıkalı çok bir zaman olmadı, yemek düzenim henüz oturmadı. Biz bugün yola çıkacaktık aslında, kahvaltıyı da geçiştirmiş olabilirim.” Doktora hitaben konuşuyordum çünkü Demir’in kaşlarının çatıldığını biliyordum.

Son dakika evrak eksiği çıkınca sabah karargâha gitmek zorunda kalmıştı. Ben de kahvaltı olarak bir şeyler atıştırmıştım ama mide bulantım bir anda arttığı canım da istememişti. Sonra da hazırlıklar, annem ve ablamla vedalaşma derken unutmuştum yemek yemeyi. Yola çıkınca bir yerde durup yeriz diye düşünmüştüm. Sonrasında da hâlsiz düşmüştüm ve Demir beni en yakın hastaneye getirmişti.

“Normalde pek önemli olmaz bu tansiyon oynamaları ama yakın zamanda düşük tehlikesi atlattığınız için daha fazla dikkat etmeniz gerekiyor.” Doktorun ciddi ifadesiyle başımı sallayıp onayladım. Benden sonra Demir’e doğru döndü. “Eşinize dikkat etmelisiniz. Ağır kaldırmayacak, özellikle çok fazla ayakta kalmayacak. Anlıyorsunuz değil mi?” Kaşları çatılırken doktorun nedense Demir’in bana iş yaptırdığını düşünüyor gibi hissettim. Adam elinden gelse beni cebine koyup taşıyacaktı.

“Söyleyin Doktor Hanım, ben söyleyince kendisi bana kızıyor çünkü. Karım, oldukça inatçı bir kadın maalesef ama ben elimden geleni yapacağım emin olabilirsiniz. Bir hafta izin alacağımı, gitme işini biraz daha geciktirelim.” Demir’in gözleri bana doğru döndü-

günde *ben sana soracağım*, der gibiydi. Yemek yemediğimi öğrenince oldukça kızmıştı anlaşılan.

“Hamile olduğunuz için maalesef ilaç tedavisi uygulayamıyoruz. Size vereceğim listede yiyeceğiniz meyve ve sebzelerden vitamin ihtiyacınızı karşılayacak porsiyonlar yazıyor. Kendinizi ihmal etmeyin, bebeğiniz sizden besleniyor.” Doktor dosyaların içinden çıkardığı kâğıda bir şeyler yazıp uzattığında aldım.

Teşekkür edip çıktığımızda Demir’in ters bakışlarıyla baş başa kalmıştım. Hastaneden çıkıp arabaya bindiğimizde yüzü asıktı hâlâ. Yoldayken Binbaşı ile konuşmuş, benim durumumu açıklayıp gitmeyi bir hafta ertelemişti. Zaten gideceğimiz yerdeki karargâhın misafirhanesinde kalacaktık ev bulana kadar, bu yüzden herhangi bir sorun çıkmamıştı. Sadece gitmek için acele eden taraf biz olduğumuz için beklememeye karar vermiştik.

“Bakma öyle, bilerek atlamadım öğünümü. Sabah midem bulanıyordu sonra da annemler gelince aklımdan çıktı. Yola çıkınca bir şeyler yeriz diye düşündüm.” Bir şey söylemiyordu ama kızdığı belliydi.

“Güzelim benim, içim gidiyor size bir şey olacak diye, aklım çıkıyor şu hastanenin kapısından her girdiğimizde. Gerekirse ellerimle beslerim seni, dizimin dibinden ayırmam. Yaparım Sevda,” dediğinde biliyordum yapardı.

Uzanıp yanağından öptüm. “Benim de sana içim gidiyor Kara,” dedim gülümserken.

“Özlemişim bana böyle seslenmeni. Demir demeni de seviyorum ama Kara’nın benim için yeri ayrı, biliyorsun.” Elimi tutup dudaklarına doğru götürdü ve avuç içimden öptü.

Sımsıcak bir tebessüm dudaklarıma yerleşirken ikimizin arasının bu kadar güzel olması kalbimi huzurla doldurdu. Yıllar sonra kapımı ansızın çalan bu mutluluğun hiç gitmemesini istiyor, bunun için dua ediyordum. Evimizi tamamen topladığımız için kalacak bir yerimiz vardı sadece. Demir’in evine geldiğimizde bu evde yaşadıklarımızı düşündüm. O kadar çok anımız vardı ki bu evin her köşesinde, nereye dönsem beni bir anı karşılıyordu. Küçük

terasında saatlerce dizinde yatmış, mutfağında birbirimize çay demlemiş, salondaki koltukta sarılıp film izlemiş, yatak odasında birbirimizle nefeslerimizi paylaşmıştık.

Bir yandan da bu evde çok kötü anılarım vardı. Bir gece yarısı sevdiğim adama koşarak gelirken ona âşık bir kadını kapısının önünde buluşum, bana yazıp gönderemediği mektupları okuyuşum, yaralandığında onun için canımın yanması, bu evde tek başıma günlerce görevden dönmesini beklemem gibi.

“İstersen otelde de kalabiliriz ya da Fidan anneme gidebiliriz.” Arkadan belime sarılırken dudakları boynumda gezindi.

“Hayır, zaten birkaç gün kalacağız. Ayrıca bu evde en son kötü anılarımız oldu, yerine daha güzellerini eklemek için bir fırsat bence bu.” Beni saran ellerinin üstüne ellerimi koydum. Başımı geriye doğru attığımda kısa olan sakalları yanağıma sürtündü. İzinli olduğu için sakallarını kesmemişti, açıkçası böyle de çok yakışıklıydı.

“Sen nasıl istersen güzelim. Hadi bir şeyler yiyelim, vitaminlerini al.” Elimden tuttuğunda birlikte mutfığa girdik.

Yolda markete uğrayıp alışveriş yapmıştık. Mercimek çorbasını ben yaparken Demir, et ve salatayı üstlenmişti. Bir saat içinde güzel bir masa hazırlamış karşılıklı oturmuştuk. Demir’in bana, “*Biraz daha...*” diyerek yedirdiği yemekle çatlayacak duruma gelmişim neredeyse. Fazlasıyla doyduğum için şişkin göbeğim ve ben salonda onun kucağında uzanmıştık. Televizyonun karşısında çaylarımızı içerken gözlerim kapandı ve uyuyakaldım. Sıcak kollarının beni sarıldığını ve yumuşak yatağa yatırdığını uykulu hâlimle fark etmiş ama çok da önemsememiştım. Pantolonumu çıkarmış, rahat bir eşofman altını giydirdiğinde bir an gözlerimi açsam da yatağa girip beni kollarının arasına çektiğinde göğsüne sokulup tekrar uyumuştım.

Üç Yıl Önce

Adımlarımı hızlandırırken kalbim göğüs kafesimden çıkacak kadar hızlı atıyordu. Ellerim buz gibi olurken bedenim heyecan-

dan titriyordu. Hava soğuktu ama üşümüyör, aksine yanıyordum. Avuç içlerim karıncalanıyordu, içim içime sığmıyordu. Ona gidiyordum, aylar sonra ilk defa görecektim onu. Ezberimde olan yüzüne yeni çizgiler ekleyecek, sevgisiyle yaşattığım hayalini gerçeğe dönüştürecektim.

Ben, bugün ona olan aşkıımı itiraf edecektim.

Geçen ayların hasretine artık dayanamıyordum. Yıllar üstüme öyle bir devriliyordu ki altından kalkamaz olmuştum bu sevdanın. Ne olursa olsun demiş, ipleri koparmıştım artık. Demir, benim kara sevdam olan adamın sevdası olmak için gidiyordum.

Korkuyordum. Reddedilmek ve yıllar önce girdiğim evden kovulmak, beni öyle büyük bir hüzne boğuyordu ki... Benim için büyük bir yıkım olacağını biliyordum ve bunu bile bile yine onun kapısına gidiyordum.

Son bir nefesle önünde durduğum kafeye baktım. Evlerimizin arası uzak değildi, geldiğim kafeyse daha önce birçok kez onu gördüğüm bir yerdi. Uzaktan uzağa izlediğim zamanlarda buraya arkadaşlarıyla sıklıkla gelirdi. Bazen Sırma'yı getirir sevdiği pastadan alırdı. Bazen de mahalleden arkadaşlarıyla görev dönüşlerinde otururlardı.

İçeriye girdiğimde yüzüme vuran sıcak havayla buz tutmuş ellerim sızladı ama içimdeki yangına etki etmedi. Hâlâ içten içe yanıyordum. Kalabalık uğultusuyla birlikte müzik sesi doldu kulaklarıma. Akşam saat yedi civarıydı ama kış aylarında olduğumuz için gökyüzü çoktan kararmıştı. Etrafta gözlerimi gezdirip en sonunda sigara içilen bölüme doğru ilerledim. Genelde orada otururdu.

Onu göremediğim için gelmeyeceğini düşünerek boş bir masaya geçtim. En azından bir fincan kahve içip buz tutan ellerimi ısıtabilirdim. Hayal kırıklığıyla omuzlarım çökerken camdan dışarıya bakmaya başladım. Garson siparişimi alıp gittikten sonra geriye doğru yaslandım. Kahvem geldiğinde tam umudumu kesmişim ki kapıda olan gözlerim onu ilk anda fark etti. Yanında arkadaşlarıyla birlikte içeriye girdiğinde hızla cam tarafına dönüp yüzümü

çevirdim. Kalbim yerinden çıkacak gibiydi, kulaklarım uğuldama-ya başladı.

Camdan onu izlemeye başladığımda saçlarını daha kısa kestirdiğini, omuzlarının biraz daha genişlediğini fark ettim. Kilo almıştı biraz, kas yapmıştı sanırım çünkü daha iri duruyordu. Öyle heybetli bir duruşu vardı ki gölgesine sığınmak istiyordu insan. Güven duygusu... Bana bunu veriyordu.

Bana doğru gelen dörtlüyü gördüğümde bir an kasıldım, ne yapacağımı bilemedim. Elim titrerken avuçlarımın arasındaki fincan sarsıldı ve kahve üstüme döküldü. Çok sıcak değildi ama irkilmemle dudaklarımın arasından küçük bir nida döküldü.

“İyi misiniz?” Gelen kibar sesle aniden başımı kaldırdım. Ela gözlü, kumral bir adamla göz göze geldik.

“İyiyim. Sakarlık işte,” dedim tebessüm etmeye çalışarak. Adam da tebessüm edip hemen arkamdaki masaya geçti.

Korkuyla etrafıma baktığımda onu göremedim. Masadan aldığım ıslak mendille kazağıma dökülen kahveyi sildim. Siyah rengini sevmem beni yine kurtarmıştı, kahve lekesi belli olmuyordu. İçime derin bir nefes çekip tekrar etrafa baktım ama yine bulamadım onu. Acaba burası çok kalabalık diye başka bir yere mi gitmişlerdi?

“Arka masada bir kız var. Çok güzel...” Az önce konuştuğum adamın sesini duyunca gözlerim büyüdü. Oldukça sakın ve sessiz konuşmuştu ama hemen arkamda olduğu için duymuştum.

“Ben evliyim oğlum, Allah sahibine bağışlasın,” dedi başka bir ses.

“Benim de aşkla işim olmaz. İçeriye girdiğimizde gördüm, çok nahif bir kıza benziyor. Üzerim ben.” Çapkın bir tavırla konuşmuştu, ilk konuşan adamdı bu sanırım.

“Size ne oğlum el âlemin kızının güzelliğinden. Dönün önünüze, rahatsız etmeyin.” Nefesim kesilirken sert ses tonunu duymuştum. Arkamdaki masada oturan oydu. Demir...

İçim içime sığmazken kalbim göğsümden kopup gidecekmiş gibi hissettim. Beni tanımasa bile o güzel kalbiyle rahatsız olaca-

ğımı düşünüp arkadaşlarını uyarma ihtiyacı duymuştu. Dudaklarım silik bir tebessüm oluşurken başımı aşağıya doğru eğdim. Saçlarımı yukarıdan sıkıca topladığım için yüzümü gizleme konusunda pek başarılı değildi.

“Yok mu sende hâlâ tık? Kendimi karıma saklıyorum de tam olsun.” Biraz önce karşılaştığım adamın sesini tekrar duyduğumda dikkatlice dinlendim.

“Yok. Kim ister yılın yarısında yanında olmayan bir adamı? Dağ, taş evimiz olmuş bizim.” Cevabıyla birlikte içimi çektim.

Ben isterdim.

“O zaman sizin meslekten birisiyle birlikte ol oğlum, onu da ben mi diyeceğim? Ne güzel işte mis gibi beraber omuz omuza gidersiniz cepheye.” Gülerek kurulan cümlelerle birlikte acaba diye geçti içimden. Acaba çalıştığı yerlerde onu beğenen biri var mıydı? O, beğenilmeyecek bir adam değildi gerçi.

“Kendi canımın derdi yetiyor kardeşim. Bir de her an başına bir şey geldi mi diye düşünüp kafayı mı yiyeyim? Sağ olasin, böyle iyiyim.”

Kestirip atmasıyla dudaklarımı ısırdım. Geçen hafta polislik için başvuruda bulunmuştum.

Asker olmayı da düşünmüştüm ama aklım çıkıyordu onunla yüz yüze gelme fikri aklıma geldiğinde. Az çok tanımıştım onu. Ben onun komutasında birisi olsam kardeş gözüyle bakar, korur kollar diye vazgeçmiştim. Eğer öyle bir durum olsaydı kendi kendimi yer bitirirdim. Şimdiyse ona yazdığım mektupların arkasına sığınmış, bir nebze olsun içimdeki aşkı ona aktarmanın bir yolunu bulmuştum. Gerçi okuyor muydu bilmiyordum.

“Allah nasip ederse bir kızım olsun istiyorum amia. ‘Kız çocuğu rahmettir, berekettir,’ derdi babam. Benim evim, yuvam da bereketlenir inşallah.” Sesindeki tebessümü hissettiğimde içime akan o his, ince ince dağıldı ruhumda.

“İnşallah,” dedim içimden. “İnşallah o bereketin, rahmetin sana geliş nedeni ben olurum.”

Şu An

Sabah gözlerimi açtığımda beni sıkıca saran kolu gördüğümde tebessüm ettim. Avuç içi karnımın üstündeydi, kalkan gibi sahip-
lenmişti. Nefesi saçlarımın arasında dağılırken yatakta ona doğru
dönüp avcumu yüzüne bastırdım. Dudaklarının arasına bıraktığım
küçük öpücükle kirpikleri titredi ve güneş benim için onun bal gözlü
harelerinde doğdu.

“Günaydın güzelim.” Benim aksine onun öpücüğü daha baskı-
lıydı.

“Günaydın yüzbaşım,” dedim sevgiyle.

“Günaydın güzel kızım.” Demir’in gözleri aşağıya doğru kayar-
ken eğilip karnıma dudaklarını yasladı. Usulca okşadığında güldüm.

“Gece bir rüya gördüm, daha doğrusu aklımdan çıkan bir anıyı.”
Elimi saçlarının arasında gezdirdiğimde başım kaldırıp gözlerime
baktı alttan alttan.

“Hım, anlat bakalım,” dedi ilgiyle.

“Ben sana gelmişim, sana açılacaktım. Her şeyi anlatacaktım,
artık dayanamıyordum. Mahalleden arkadaşlarıyla her geldiğinde
gittiğiniz bir kafe vardı. Birkaç kez Sırma’dan duymuştum laf arasın-
da. Geldiğini öğrenince seni orada bulurum umuduyla kafeye gittim.
Üç yıl önceydi. Gerçi şimdi neredeyse dört yıl olacak.” Gülümsedi-
ğim için güzel bir anı olduğunu düşünüyordu ki rahatı.

“Yanıma gelmediğin için ben bu anıyı tabii ki bilmiyorum,” dedi.
Anının neresinin güzel olduğunu düşünüyordu büyük ihtimalle.

“Sen bana geldin,” dedim. Kaşları yukarı kalkarken devamını
bekledi. “Hemen arka masama oturdunuz arkadaşlarıyla. Hatta seni
fark edince elimdeki kahveyi döktüm. Arkadaşlarından biri iyi olup
olmadığımı sordu.” Dudaklarımı ısırp yüzüne baktım. Gözleri kısı-
lırken hatırladığında dudakları aralandı.

“O güzel kız sendin demek...” dediğinde hatırladığına emin
oldum.

“Evet. Konuşmalarınızı duyuyordum ama ses çıkarmadım se-

nin ne diyeceğini merak ederek. Sonra sen onları uyarıp önlerine dönmelerini söyledin.” Elimi kaldırıp biraz önce aralanan dudaklarına koydum, çok yumuşaktı.

Parmaklarımı öpüp boğuk sesiyle, “Gidişat nereye gidiyor?” diye sordu göz kırpıp.

“Bir kızın olsun istediğini söylediğinde elim ayağım buz kesti. ‘Allah’ım...’ dedim. ‘Ne olur onun rahmeti, bereketi benden gelsin ona.’” Gözlerine bakarak konuştuğumda yüzüne bir gülümseme yayıldı. Anlamıştı bu anının içinde neden bu kadar mutlu olduğumu.

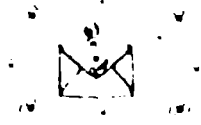
“Benim rahmetim de bereketim de senden gelendir güzelim.” Avuç içi karnıma tekrar yaslandığında İpek, babasını hissederek hareket etti. “Benim güzel kızım da aynı annesi gibi hayatıma ışık tutacak,” diyerek mırıldandı eşsiz bir sevgiyle.

Birlikte yataktan kalktığımızda güzel bir kahvaltı sofrası hazırlamıştık. Çoğu işi Demir yapmıştı gerçi, bana pek bir iş kalmamıştı. Kahvaltıdan sonra mutfaktan açılan küçük terasa çıktığımızda hava hafif esiyordu. Demir, içeri girip birkaç dakika sonra elinde battaniyeyle geldi. Üstüme battaniyeyi örttüğünde yanıma oturdu. Sıcak bedenine yaslandığımda üşüme hissi terk etti beni. Saçlarımdaki tokayı çıkarıp usulca parmaklarına dolayarak oynamaya başladı.

“Ne yapmak istersin, söyle bakalım. Çok yorulmadan bu bir haftayı hazır izinliyken birlikte geçirelim.” Bana doğru döndüğünde bal rengi gözleri parlıyordu.

“Aslında birlikte yemek yesek çok güzel olurdu, ekiple birlikte yani. En son yemek için toplanmıştık ve ben en son anımızın bu olmasını istemiyorum.” O gecedен sonra çok şey değişmişti, hepimizin hayatından bir şeyler eksilmişti.

“Olur, cuma günü birlikte yemek yeriz. Haber veririm ben diğerlerine.” Gülümsediğimde uzanıp yanağıma derin bir öpücük bıraktı. Başımı boynuna gömüp derin bir nefes alırken sırtımı ona yasladım. En güzel anlara değişmezdim şu an yaşadığım huzuru ve mutluluğu.

Aradan geçen günler içinde birbirimize vakit ayırmış, kızımız için alışveriş yapmış, yeni açılan bir restoranda yemek yemiş, anneleri ziyaret etmiştik. Bir gün de Meryem anneyi yemeğe davet etmiştik. Benim için dolu geçen günlerin sonunda cuma günü gelmiş, nihayet ekiple tekrar buluşmak için ortak bir mekânda karar vermiştik. Fırat, Kesik ve Yıldırım eşleriyle birlikte katılacaktı yemeğe. Onlarla Fırat'ın nişanında tanıştığım için kendimi gergin hissetmiyordum. Oldukça tatlı, içten insanlardı. En son yaşanan olaydan sonra Demir hepsinin iyi olduğunu söylemişti.

Timur... Ara ara aklıma geliyor ve gözlerimin dolmasına sebebiyet veriyordu. Nedense bir yanımda boş hissediyordum ve bu haksızlık gibi geliyordu. Bir odanın içinde sürekli masanın üstünde duran vazanın bile yeri değişse insanda bir aranma, boşluk hissi oluyordu. Oysaki Timur benim hayatımın son altı yılını kapsıyordu. Bir daha mezarına gitmek istemiyordum, onun ismini beyaz bir mezar taşında görmek bile nefesimi kesmeye yetiyordu. Böyle olmasını kimse istemezdi, biliyordum. Onun hayatımdan böyle çıkmasını asla istemezdim. Kabullenmek zor olsa da bana yaptıklarının yanında desteğini de inkâr edemiyordum. Yine de onu affetmiş olmanın hafifliği vardı üstümde.

“Çok güzelsin.” Belimden karnıma doğru kayan eller beni sıkıca sararken aynada gözlerimiz buluştu. Elimdeki tarağı masanın üstüne bıraktım.

“Siz de çok yakışıklı olmuşsunuz yüzbaşım,” dedim başımı geriye doğru atıp kısaca onu süzerken. Siyah kumaş pantolonun üstüne giydiği siyah gömleği ona çok yakışmıştı. Sakalları biraz daha uzamıştı. Saçlarını geriye doğru taradığı için güzel gözleri açıkça görünüyordu. Bal rengi hareler bana aşkla bakıyordu.

“Yanınıza yakışmaya çalışıyoruz.” Elimini tutup öptüğünde güldüm.

Üstümde siyah kalın askılı, dizimin biraz üstünde biten ve gö-

ğüs altından bollaşan hamile elbisesi vardı. Dördüncü ayımızı bitirdiğimiz için karnım belirgindi artık. Saçlarımı toplamış, ön taraftan birkaç tutamı serbest bırakmıştım. Makyajım geceye göre biraz daha belirgindi. Uzun zaman sonra kendimi yenilenmiş gibi hissediyordum.

“O zaman geç kalmadan bana layık olan bu beyefendiyle yemeğe çıkmak isterim.” Elimden tutup kaldırdığında eğilip boynumdan öptü. Bu, *gidelim* demek oluyordu sanırım.

Birlikte evden çıktığımızda Demir’in arabasına binmiştik. Gideceğimiz yeri Fırat ve Cemre seçmişti, ortak arkadaşlarının açtığı bir yerdi. Hem restoran hem de bar tarzı karışık bir mekân olduğu için rahatlıktan daha çok şıklıktan yana kullandım tercihim. Ankara’nın sakin sokaklarından geçip ışıltılı caddelerine çıktığımızda Çukurambar’a doğru yol aldık.

Araba durduğunda yolda gideceğimiz şehirle ilgili konuşmuştuk. Demir’in eski bir arkadaşı onlarla aynı şehre geleceğimizi duyunca iletişime geçmişti. Ev sorunumuzu söylemişti Demir, arkadaşı bizim yerimize evlere bakıp fotoğraflarını göndermeyi teklif ettiğinde tereddütsüz kabul etmiştik. Demir’in telefonundan evlerin fotoğrafına bakmış, bizim için uygun olan bir tanesinde karar kılmıştık. Güzel bir siteydi, iki katlı müstakil evler oldukça güzel duruyordu. Üstelik askeriye ve şehir merkezine mesafe olarak yakındı. Ben onaylayınca Demir, arkadaşını aramış ve ev için yarın görüşmesini söylemişti. Eşyalar konusunda henüz karar veremesek de en kısa sürede halledeceğimizi düşünüyordum.

Araba durduğunda etrafıma baktım. İşlek bir cadde üstünde oldukça lüks görünen bir mekândı. Kapım açıldığında Demir’in çoktan indiğini fark ettim. Elini uzattığında tuttum, birlikte içeriye girdik. Üstümdeki yumuşak tüylü krem rengi kabanımı çıkarıp vestiyer kısmında bıraktım. İçerisi bordo ve siyah tonlarının sıklıkla kullanıldığı, gümüş rengi avize ve şamdanlarla süslenmişti. Masalarda bordo örtüler kullanılırken üstünde boğmamak için sanırım gümüş renginde desenli yemek takımları vardı. Siyah rengindeki sandalye ve koltuk takımları sıralanırken, duvarlar kısımlara ayrılmış siyah

ve bordoya boyanmıştı. Klasik, ağır ve şık bir görüntü sunuyordu.

Ekibin olduğu masaya doğru ilerlediğimizde cam kenarında oldukça güzel bir yer olduğunu fark ettim. Demir’le beni gördüklerinde el salladılar, en sona biz kalmıştık. Kızlarla sarılıp diğerleriyle kısaca sohbet etmiş ve Demir’in karşısındaki boş yere oturmuştum. Menüler geldiğinde kararsız bir şekilde incelemiştim. İki yemek arasında kalırken gözlerim Demir’e kaydı.

“Ne yiyeceksin?” diye sordum öne doğru biraz eğilip.

“Et sote diye düşünüyorum. Sen karar verdin mi?” Menüü kenara bıraktığında gözleri bana doğru döndü.

“Kuzu eti bence daha güzel olur, denemelisin. Sebzeli olursa tabii daha güzel de olabilir,” dedim dudağımı ısırarak gözümün önünden kuzular geçerken.

“Hım, olabilir. Senin için mi söylesek acaba?” Tek kaşı kalkarken yüzünde tebessüm belirdi.

“Yok, ben beyti kebabı alacağım.” Dudağımı büktüğümde masanın üstünden bana uzanacakken tam ortamdaki sessizliği fark etmiş olmalı ki diğerlerine baktı. Fırat, Kesik ve Yıldırım’m bize baktığını görünce kaşları çatılırken elini de çekmişti. Onu daha farklı gördüklerini biliyordum, dışarıda da görüşüyorlardı ama karşılarındaki adam âşık bir adamdı. O yüzden de şu an gördükleri başka bir adamdı onların gözünde. Garson siparişlerimizi almaya geldiğinde sessizlik bozulmuştu.

“Bir buçuk porsiyon sebzeli kuzu sote,” dediğinde büyük bir gülümsemeyle baktım ona. Anlamıştı sanırım.

Siparişler verildikten sonra sohbeta başlamıştık. Cemre ve Fırat nikâh yapmışlardı ama düğünlerini ertelemişlerdi. İki ay sonraki düğünleri için şimdiden izin planlaması yapıyorlardı. Birlikte kendi evlerine geçtikleri için düğün stresini aşmışlardı. İkisinin gözünden de ne kadar mutlu oldukları belli oluyordu.

“Kaç aylık oldu?” diye sordu yanımda oturan Gülşen gülümseyerek.

“Dördüncü ayı bitirdik,” dedim.

“Kız, değil mi?” Yıldırım’ın sorusuna, “Kız,” diyerek Demir cevap verdi. Gözleri bana döndüğünde içini çekti.

“Darısı Fırat’a artık.” Kesik’in sözleriyle yeni evli çifte döndü gözler.

“İnşallah,” dedi ikisi de.

Kendi tabağını bitirmiş, hatta Demir’in tabağından da çalmıştım. İstersem tekrar yemek söyleyeceğini belirtmişti ama başımı iki yana sallayıp ondan yemeye devam etmiştim. Onun tabağından yemek daha tatlıydı. Herkes kahve içerken ben portakal suyum yudumluyordum. Kafein içeren şeylerden uzak durmam gerekiyordu.

“Ben bir lavaboya gidiyorum.” Demir’e doğru eğilip söylediğimde başını salladı, Kesik’le konuşuyordu.

Ayağa kalktığımda üstümü düzelterek derin bir nefes aldım, çok yemiştım. Gördüğüm işaretle lavaboların olduğu yöne doğru ilerledim. İçeriye girdiğimde işimi halledip ellerimi yıkadım. Makyajımı kontrol edip çıktığımda koridorun mutfak kısmına açıldığını fark ettim. Gelen gürültüyle başımı çevirip baktım. Elindeki tepsiyi düşürmüştü biri. Arkası bana dönüktü.

“Beceriksiz misin kızım sen? Kaçıncı oldu bu?” Mutfak kısmından çıkan adamın sinirli sözleriyle duraksadım. Üstündeki takım elbise ve önünde yazan isim etiketiyle müdür olduğu belli oluyordu.

“Özür dilerim, hemen hallederim.” Onlara doğru atacağım adım, sesini duyduğum kızla havada kaldı.

Müdür, beni görüp tebessüm edip bir şey demeden oradan ayrılırken, yerdeki kırıkları toplarken söylenen kadına bakıp kaldım. Ayağa kalktığında elindeki tepsiyle yüzünü bana doğru döndü. Biraz önceki benim şaşkınlığım şimdi ona bulaşmıştı sanki. İkimiz de birbirimizi baştan aşağıya süzdük. Onun üstünde garsonların giydiği siyah pantolon, beyaz gömlek ve spor ayakkabılar vardı. Saçlarını toplamış ama dağınık görünmesini engelleyememişti. Gözleri yorgun bakıyordu.

“Alay etmeye mi geldin?” diye sordu Eylem.

“Burada çalıştığını bile bilmiyordum. Fırat’ın arkadaşının yeri

burası.” Neden burada bu şekilde karşılaştık bilmiyordum. Ona ne olmuştu?

“Sevgili kocan anlatmadı mı sana? Timur öldükten sonra olanları bilmiyorsun o zaman.” Tek kaşı yukarıya doğru kalkarken gözleri karnımda takılı kaldı.

“Senin hakkında bir şey söylemedi. Söylemesi mi gerekiyordu?” Demir’in beni strese sokacak her şeyden uzak tuttuğunu biliyordum. Eylem konusuyla nasıl bir ilgisi olduğıysa benim için tamamen gizemdi.

“Mektuplar karşılığında Demir’le bir anlaşma yaptık. Ben ona mektupları verecektim, o da Timur’la ortak olmamı sağlayacaktı. Sırma’yı gönderme karşılığında Timur ve Demir anlaştı, ben de mektupları verdim. Ortaklık sözleşmesini Timur imzalamıştı ama ek madde olarak ölümü durumunda ortaklık bozulacaktı. Timur’un öleceğini hiç düşünmediğim için imzaladım. Babam yüklü krediler almıştı bu ortaklığa güvenip. Sonra iflas etti. Şimdi her şeyini kaybetmiş biri olarak karşıdayım.” Ellerini iki yana açarken yüzündeki tebessüm olanlara inanamıyormuş gibiydi.

Eylem’in en başından Timur’la nişanlanma sebebi zaten paraydı. Kara’ya âşık olmuş ama para için Timur’a gitmişti. Şimdi karşımda beş parasız dururken karmanın ne olduğunu tam anlamıyla gösteriyordu bana. Yıllarca Kara’yı kandırmış, onu yalan bir aşka mahkûm edip yalanlarına ortak etmişti. Bedelini en sevdiği şeyin elinden gitmesiyle parasızlıkla ödüyordu şimdi.

“Ben kalpsiz bir insan değilim Eylem ama sana üzülemiyorum. Belki Timur ve Sırma seni elinde oynattı ama onlara dur diyemeyen de sendin. İstesen her şeye en başında engel olabilirdin. Sırma’ya hayır diyerek bu oyuna girmeyebilir, Timur sana geldiğinde onu geri çevirebilirdin. İnsanlar hatalarının bedellerini öderler, kimsenin ahu kimsede kalmaz.” Benim gecelerce ağlayarak sabahı sabah etmemi sağlayan, yüzümdeki gülümsemeleri çalan kadındı o. Ben onun yüzünden o kadar çok kırılmıştım ki senelerim uçup gitmişti hiç uğruna.

“Güzelim.” Demir’in sesini duyduğumda biraz önceki lavaboların olduğu koridorda olduğunu anladım.

Geriye doğru bir adım atıp beni görmesini sağladım. Demir, yanıma geldiğinde elimden tutup dudaklarıma yumuşak bir öpücük bıraktı. Koridorun tam köşesinde olduğum için Eylem ve Demir birbirini görmüyordu ama ben ikisinin de ortasında olduğum için ikisi tarafından da görülüyordum.

“Geciktin, merak ettim,” dedi gözlerimin içine bakarken.

“Önemsiz bir şey oldu sevgilim, anlatmaya değmez.” Gülümsediğimde başını usulca salladı.

“Eve gidelim bir an önce. Bizimkilerin yanında sana ve kızıma istediğim gibi dokunamıyorum, içim gidiyor.” Gözlerindeki yaramaz parıltılarla belime kayan eli aramızdaki mesafeyi kapattı.

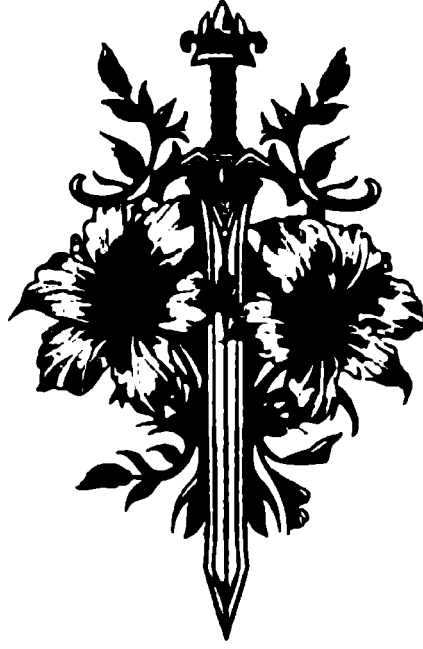
“Olur sevgilim, evimize gidelim.”

Arkama bakmadan ilerlediğimde Demir elimi sıkıca tutuyordu. O koridordan çıkarken omuzlarımdaki yükten biraz daha kurtulduğumu hissettim. Er ya da geç her şey yerini buluyordu. *“Adalet...”* diyordu içimdeki ses. *“İnsanın adaleti şaşar ama alınan ahların adaleti şaşmaz.”*

Masumca dökülen her gözyaşının hesabı gün gelir, devran döner ve sorulurdu.

Gecenin geri kalanında Demir’le eve dönmüş, üstümüzü değiştirip yatağa geçmiştik. Demir, ellerini karnıma koyup kızıma masal anlatırken ben de hayranlıkla onu dinliyordum. Başını göğsüme yasladığında usulca uzanıp saçlarını sevdim.

Gecenin sabahı, karanlığın aydınlığı olduğu gibi Kara’nın da Sevda’sı vardı.

Bölüm 17

Arabadan indiğimde saatlerdir yolda olmanın verdiği ağırlık vardı üstümde. Birkaç yerde mola versek bile hamile olmamın etkisiyle çok çabuk acıkıyor ve lavaboya gitme ihtiyacı duyuyordum. Şişen ayaklarım, ağrımaya başlayan dizlerimle memnuniyetsizce yüzümü buruşturdum. Saate baktığımda henüz yediye geldiğini fark ettim, sonbaharın ortasındaydık ve hava erken kararıyordu artık. Gökyüzü alacalıydı, güneş çoktan terk etmişti şehri.

“İyi misin güzelim?” Demir’in bagajdan aldığı bavullarla yanımda durduğunu görünce tebessüm ettim.

“İyiyim sevgilim, yol yordu,” dedim, saatlerdir direksiyonun başında olan o değilmiş gibi nazlanarak.

“O zaman eve bakalım bir an önce.” Elini belime koyduğunda birlikte ilerledik.

Adreste yazan numarayı bulduğumuzda kapının yanında duran saksıdan anahtarı aldık. Demir, kapıyı açtığında ev karanlıktı. Telefonumun fenerini yakıp ışıkların düğmesini bulup açtım. Gözlerim kısılrken ışığa alışmayı bekledim. İçeriye baktığımda ilk önce büyük bir salon olduğunu fark ettim. Ev beyaz boyalı, oldukça

ferah görünüyordu. Salon boştu, zaten evde eşya olmasını beklemiyordum. Demir, bavulları kenara bırakıp arabadan kalan eşyaları almak için çıktı. Salondan ilerleyip odalara baktım. Alt katta mutfak, iki tane yatak odası ve kiler vardı. Mutfak küçük bir balkona açılıyordu. Üst katın ışığı yanmadığı için merdivenleri çıkmayı es geçtim.

“Beğendin mi?” Demir, kapıyı kapatıp belime sarıldığında başımı geriye atıp yüzüne baktım.

“Çok güzel ve ferah fotoğraflardaki gibi. Işık düğmesini bulamadığım için üst kata bakamadım.” Elimi tuttuğunda birlikte ilerledik.

Merdivenlerin yanındaki kileri açıp düğmeye bastı. Merdivenler aydınlanırken basamakları çıkmaya başladık. İki eli belimde dururken ben önde Demir ise hemen arkamdaydı. Merdivenlerin sonunda geniş bir hol karşıladı bizi. İki oda, banyo ve aşağıdaki balkondan daha büyük bir balkon vardı. Ev oldukça temizdi, yerleşmeye uygundu. Biz gelmeden önce temizlenmişti büyük ihtimalle.

“Burası yatak odası, diğer oda da çocuk odası olur. Aşağıdaki oda küçük göründü bana, beşik sığmayabilir yatağın yanına. Kızımız bir süre bizimle kalacak ne de olsa.” Demir’in gösterdiği oda gerçekten büyüktü, yatak odası için uygundu.

“Olur sevgilim. Aşağıdaki odaları da misafir odası olarak düzenleriz, doğumda annemler gelecek zaten,” dedim. Annem ve Meryem anne, doğumda yalnız bırakmayacaklarını söylediklerinde çok sevinmiştim. Annem doğumdan önce gelecekti, tek olduğu için herhangi bir sıkıntı olmayacaktı. Meryem anne de doğumdan sonra kalacaktı.

Aşağıdan çalan zilin sesiyle Demir’in arkadaşının geldiğini düşündüm yoksa bu saatte hiç tanımadığımız bir yerde kim gelebilirdi ki? Aşağıya indiğimizde ben geride kalırken Demir, kapıyı açmıştı. Birkaç dakika sonra içeriye uzun boylu, esmer, güler yüzlü bir adam girdi. Ben tanıımıyordum ama Demir’le el sıkışmış birbirlerine hâl hatır sormuşlardı.

“Hoş geldin yenge, ben Ercan,” dediğinde, “Hoş buldum,” dedim tebessüm ederek.

“Geçen sene bir görevde tanıştık Ercan’la. Semih ve Mihrem’i

taniyorsun, Ercan da onların arkadaşı.” Demir’in hatırlatmasıyla aklıma gelen çiftle başımı salladım.

“Evet, hatırladım. Ankara’da ziyarete gelmişlerdi bizi.” Neredeyse Demir kadar uzun boylu olan adam ve gördüğüm güzel kadının da bu şehirde olduğunu öğrenmiştim.

“Görevdeler bizimkiler, uzun sürecek gibi. Cahit Yüzbaşı’nın yerine geldin değil mi?” Ercan’ın sorusuyla Demir onayladı onu.

“Evet, Cahit’in yerine geldim. Mihrem de kıdem atladı ama yeni olduğu için destek vereceğim. Sevda, polis bu arada, komiser olarak merkezdeki karakolda başlayacak.” Demir’in sıcak gülümsemesi beni bulduğunda ona doğru adımlayıp yanında durdum.

“Öğretmen, avukat, asker yengeden sonra bir de polis yengemiz oldu. Mihrem’le tanışmışsın zaten. Gamze, Mine ve Esra’yla da tanışırsınız yakında. Esra benim nişanlım,” dedi Ercan, elini yukarıya kaldırıp yüzüğünü gösterirken.

“Hayırlı olsun size de. Tabii çok isterim tanışmayı,” dedim. Yeni arkadaşlık bağları kurmayı istiyordum. Azra bana tekrar denemem için güven vermiş, herkesin aynı olmadığını göstermişti.

“Teşekkür ederim.” Bana cevap verdikten sonra Demir’e döndü Ercan. “Evde eşya yok, bugün bizde kalın yarın ben size mobilya bakabileceğiniz yerlerin adresini veririm.” Ercan’ın samimi teklifiyle ben de Demir’e baktım ne cevap vereceğini merak ederek.

“Ben otelde yer ayırttım bile hiç gerek yok, yine de sağ ol Ercan. Sevda evi görsün, ona göre eşyalara baksın diye direkt buraya geldim. Sen adresi direkt gönder bana, sabah çıkar bakarız.” Otelde yer ayırttığını biliyordum ama yine de arkadaş oldukları için kabul eder belki diye düşünmüştüm.

“Tamamdır o zaman. İyi akşamlar size, görüşmek üzere.”

Ercan gittiğinde ben eve bakarken Demir, perdeler için ölçü almıştı. Yarım saat sonra küçük bir çanta alıp tekrar arabaya bindik. Bir gecelik kıyafet koymuştum çantaya sadece. Yirmi dakika sonra şehir merkezine girmiş, otele gelmiştik. Küçük bir şehirdi zaten Iğdır, gelmeden önce internetten bakmıştım. Ermenistan sınırında,

Kars'a komşuydu. Doğu görevi için aslında çok iyi bir seçenektir. İlk üç tercihimizden birisi olduğundan tayinimiz buraya çıkınca çok da şaşırmanmıştık.

Otele geldiğimizde odamıza çıkmış, akşam yemeği için bir şeyler söylemiştik odaya. Tekrar aşağı inip yukarı çıkacak kadar hâlim kalmamıştı. Yemeğimi yer yemez yatağa uzanıp dinlenmek istiyordum. Sabah işimiz çok olduğu için enerji toplamam gerekiyordu. Yemekler geldikten sonra masaya geçip kendimden geçerek yemeye başladığımda başımı kaldırıp Demir'in gülen gözlerle beni izlediğini görünce ağızımdaki lokmayı yuttum.

"Ne var? Acıktık," dedim elimi karnıma koyarken.

"Seni böyle iştahlı görmeyi seviyorum güzelim. Hem siz iki kişisiniz daha çok yemen gerekiyor." Biten bardağıma meyve suyu doldurma görevini üstlenerek göz kırptı bana.

"Hep bu obur kızın yüzünden. Aynı babası, hiç doymuyor." Çok kilo almamıştım ben. Sadece karnım vardı, onun dışında vücudumda pek bir değişiklik yoktu. Doktor hatta kilo olarak sınırda olduğumu bile söylemişti.

"Bükme dudaklarını. Yemiyorsun diye kızıyorum, üzülüyorsun; yiyorsun diye seviniyorum, dudak büküyorsun. Hem tatlı olarak etmek kadayıfı isteyecektim, madem yemiyorsun istemeyiz. Görevli de çok övmüştü, en iyisi burada yapılmıyormuş," dediğinde tek kaşını kaldırıp bana baktı.

"Kaymaklı mı?" diye mırıldandım.

"Hıhı, kaymaklı." Gözlerindeki alaycı ifadeyi görmezden gelebilirdim, kaymaklıydı sonuçta.

"İki dilimcik yeriz o zaman kızım. Hem bugün hiç şekerli bir şeyler yemedik, sonuçta iki kişiyiz biz." Elime çatalımı alıp önümdeki yemekten büyük bir parçayı attım ağızıma.

"İyi o zaman, ben sizin iki dilimcik tatlınızı sipariş edeyim." Demir yerinden kalkıp oda servisini ararken başımı salladım.

Geriye doğru yaslandığımda tıka basa dolmuştum. Tatlımın son parçasını ne kadar doysam da yemiştım. Demir, bu hâlimi

gölümseyerek izlerken ona kötü kötü bakmıştım. Kollarımı ona doğru uzattığımda beni kucağına almış, açtığı yatağın içine yatırmıştı. Gözlerim kapanırken ayakkabılarımı çıkarmıştı. Yatarken son zamanlarımın favorisi olan tişörtlerinden birisini başımdan geçirdiğinde yumuşacık olmuştum. Saçlarımdaki tokayı çıkarıp yatağın üstüne dağılmalarına izin verdim. Işık kapanırken yatağın diğer tarafı çökmüş, sevdiğim adam kollarını sıkıca bana dolamıştı.

Sabah uyandığımızda otelde güzel bir kahvaltı yapmış, ardından da çıkış yapmıştık. Ercan'ın gönderdiği adrese geldiğimizde mobilyacıların sıralandığı sokağa girmiştik. Bugün içinde teslim alacağımız eşyaları özellikle belirterek uygun olanlara bakmıştık. Krem renginde yatak odası takımı, ona uygun şifonyer ve makyaj masası almıştık. Salon takımını mat gri ve siyahtan yana seçmiştim. Mutfak için beyaz eşyalar yarın gelecekti. Misafir odası için de iki kişilik yatak ve iki kapılı bir gardırop aldık. Televizyon seçme işini Demir'e bırakıp beşiklerin olduğu bölüme geçtim.

Küçük sepetli beşiği gördüğümde çok beğensem de araştırıp altı aydan sonra kullanışsız olduğunu öğrendiğim için vazgeçtim. Bunun yerine daha uzun süreli ve güvenliği olan diğer beşiklere yöneldim. Krem rengi oldukça geniş olan ve yüksek güvenli beşiği gördüğümde oldukça beğenmiştim. Mağazamn içinde göz gezdirdiğimde Demir, benim ona baktığımı görünce mağaza müdürüyle konuşmasını bitirip yanıma gelmişti.

“Sence nasıl?” diye sordum beşiği gösterip.

“Sen beğendiysen tamamdır güzelim.” Demir, birkaç adım uzığımızda duran müdüre doğru döndü. “Beşiği de ekleyelim ama yatağı kalsın.” Müdür gayet kârlı çıktığı için memnuniyetle gülümsedi.

“Yatakları ortopedik satan bir mağazadan alalım, burası biraz sert geldi. Güzel karımla kızımı öyle her yerde yatırmam ben,” dediğinde kaşlarını çatmıştı. Yüzümde büyük bir gülümsemeyle ona bakan beni görünce, “Ne oldu?” diye sordu.

“Hiç... Çok tatlı göründün gözüme.” Ellerimi yanaklarına koyup sevme isteğimi zar zor bastırıyordum.

“Güzelim, sen şu tatlı işini evde bir aç, bakalım ne kadar tatlıyım...” Beni kolunun altına aldığı anda saçlarımı okşadı.

“Emredin yüzbaşım,” dediğimde küçük bir kahkaha bahşetti bana.

Eşyaların büyük kısımlarını halledip ufak tefeğini bırakmıştık. Akşam saatlerinde taşımacılar gelip eşyaları kurmuşlardı. Perdelerin siparişini vermiştim, bir hafta sonra gelecekti. Halıları da seçmiştim, hafta sonunda teslim edeceklerdi. Dışarıdan yemek söylemiş, akşam yemeğimizi yeni salon masamızda yemiştik. Mutfak eşyalarını almayı da bir gün sonraya ertelemiştik. Yorgunlukla yatağa girdiğimde Demir’in kolları arasında olmaktan oldukça memnundum.

Geçen bir haftanın sonunda evin çoğu eksikliğini tamamlamıştık. Demir, bugün işe başlarken benim bir haftalık daha raporum vardı. Sabah yaptığımız kahvaltının ardından günler sonra tıraş olmuştu ve güldüğü zaman gözler önüne serilen o çok sevdiğim gamzesini görmüştüm. Üstüne giydiği kamuflejla o kadar iyi görünüyordu ki kapıdan çıkmadan önce defalarca durdurup öpücüklere boğmuştum. En sonunda geç kalacağını söylediğinden ilk günün hatırına kapının önünden çekilmiştim.

Meyve suyumu alıp üst kattaki balkona çıktığımda havanın soğuk ama temiz olmasıyla biraz oturmaya karar verdim. Akşamları sık sık çıktığımız için Demir’in omuzlarıma bıraktığı battaniyeyi üstüme aldım. Balkon için küçük bir kanep ve masa almıştık. Önümüzdeki dört yıl boyunca bu şehirde yaşayacaktık. Iğdır küçük bir şehir olabilirdi ama sakinliğe ihtiyacımız olduğunu da bildiğim için bana huzur veriyordu. Kızımızı bu şehirde kucağımıza alacaktık. Elim karnıma giderken içimi çektim.

Meyve suyum bitince içeriye girip aşağıya indim. Bardağı mutfaka bıraktığımda çalan zille bir an Demir mi diye düşünsem de saat henüz çok erkendi. Kapıya doğru ilerlerken elim bir an silahıma gitti. Kapının yanındaki pencereden baktığımda elinde kek fanusuyla

bir kadın durduğunu fark ettim. Silahımı yerine bırakıp dağa fazla oyalanmadan kapıyı açtım.

“Merhaba,” dedim kadının gülümseyen yüzünü gördüğümde. Neredeyse aynı yaşlardaydık, koyu kahverengi saçları beline kadar uzundu ve çok güzel görünüyordu.

“Merhaba, ben Mine. Tanışmak için gelmiştim, Mert Üsteğmen’in eşiyim.” İsmiini söyler söylemez Ercan’ın bahsettiği arkadaş grubundan birisi olduğunu hatırlamıştım.

“Ben de Sevda, içeriye geç lütfen.” Kenara çekildiğimde Mine içeriye girdi.

Elindeki kek fanusunu uzattığında teşekkür edip aldım. Üstündeki montu çıkardığında ilk fark ettiğim şeyse hamile olmasıydı. Karnı benimkinden büyüktü üstelik ama giydiği aşırı bol duran monttan hiç dikkatimi çekmemişti. Montunu vestiyere asıp bana döndüğünde mutfığa doğru ilerledik. Çayın altını henüz kapatmamıştım, hâlâ sıcaktı. İkimize çay doldurup Mine’nin getirdiği keki tabağa koyunca karşılıklı oturduk.

“Polissin değil mi?” Mine en kolay yoldan sohbet açarken başımı sallayıp onayladım.

“Evet, Organize şubede komiserim. Ercan sizden bahsetti ama üstünden geçti bayağı. Bir de taşınma telaşı falan ancak toparlayabildik kendimizi.” Tebessüm ettiğimde Mine anlayışlı bir şekilde gülümsedi.

“Ben de yerleşmenizi bekliyordum açıkçası tanışmak için. Mert, bugün eşinin işe başlayacağını söyleyince gelip seninle tanışmak istedim. Yeni taşındığın bir şehirde tek kalmak nasıldır iyi bilirim.” Samimi, oldukça tatlı bir kadındı.

“Sen de mi asker-polis kadrosundasın?” Mesleğini bilmiyordum ama dik bir duruşu vardı.

“Ceza avukatıyım ben. Küçük bey yüzünden ara verdim, son iki ayımız kaldı. Belli mi sizinkinin cinsiyeti?” Mine sevgiyle elimi karnına koyduğunda bebeğinin cinsiyetinin erkek olduğunu da öğrenmiştim.

“Biz de beşinci aya girdik. Kızımız olacak, ismini İpek koyacağız. Sağlıkla doğarlar inşallah,” dedim.

“İnşallah,” dedi Mine de.

Birlikte çaylarımızı içerken Mine'yle hamilelik üzerine olan konuşmamız bebeklere kadar gitmişti. İkimizin de ilk hamileliği olduğu için tatlı heyecanımızı paylaşmış, aklımızdaki soruları bildiğimiz kadar birbirimize anlatmıştık. Mine çok kolay konuşulabilen birisiydi, hiç sıkılmadan güzel bir sohbet bağı kurmuştuk.

Akşam yemeği için bizi davet ettiğinde onu yormak istemediğimizi söylemişim ama son günlerde evde yeterince boş kaldığını söyleyerek ısrar etmişti. Telefon numaralarımızı birbirimize verdiğimizde Demir'e sorup döneceğimi söylemişim o giderken. Demir'in işlerinin ne kadar uzayacağını bilmediğim için kesin bir cevap vermek istememişim. Telefonu elime alıp aradığımda ikinci kez çalmandan açılmıştı.

“Efendim,” dediğinde yanında birinin olduğunu anlamışım.

“Canım, Mine geldi. Mert Üsteğmen'in eşiymiş. Akşam yemeğine davet etti ama ben sana da sormak istedim, ona göre cevap vereceğim Mine'ye,” diyerek durumu uzatmadan açıkladım.

“Sen tamam diyorsan sorun yok benim için. Altı gibi evde olurum.” Saate baktığımda üçe geliyordu.

“O zaman gideriz, ben Mine'ye mesaj atarım şimdi. Seni seviyorum.” Sesli bir öpücük bıraktığımda boğaz temizleme sesi geldi.

“Olur. Bu arada son söylediğine sonuna kadar katılıyorum. Ben, *Sevda* diyeyim sen anla.” Son cümlede çıkan ses tonu yumuşarken içimi çektim.

“Katıl bakalım Kara.”

Telefonu kapattığımda yüzümdeki gülümsemeyle Mine'ye mesaj atmıştım. İkimizin de hamile olması aramızda sohbet konusunun çoğalmasına neden olmuş, ortak endişelerimizi dile getirmek biraz daha içimizi rahatlatmıştı. Mine, geçen ay ara vermişti işine. Avukatlık stresli bir meslekti, üstelik Mine ceza avukatıydı ki yaptığı iş daha ağırdı. Sakin mizaçlı, güler yüzlü, oldukça güzel bir kadındı.

Oğlundan bahsederken yüzünde oluşan parıltıyı görmemek de imkânsızdı.

Sabah Demir'le birlikte erken uyandığım için bastıran uykuyla yatak odasına yöneldim. Odaya girdiğimde üstümdeki kıyafetleri çıkarıp giysi dolabından bana oldukça rahat gelen tişörtlerinden birini çıkarıp giydim. Yatağa girdiğimde gözlerim kapandı, çok geçmeden de uyuyakaldım.

Saçlarımda gezinen elle gözlerimi açarken içerisinin karanlık olduğunu fark ettim önce. Yatağın içinde kıpırdandığımda yatağın baş ucunda duran gece lambası yandı. Işığa alıştığım da beni saran el bu sefer boynuma doğru kaydı. Saçlarım dağılmış, boğazıma doğru yapışmıştı. Usulca saçlarımı çekerken dokunuşları yumuşaktı.

“Her eve geldiğimde seni böyle bizim odamızda, yatağımızda görmek ve beni beklediğini bilmek, şu hayatta sahip olabileceğim en güzel duygu. Üstelik ikimizden bir parçayı taşıyorsun, kızımızı.” Büyük avcu karnıma yaslandığında içeride hareket eden kızımız babasına kendisini belli etmiş, belki de özlediğini hissettirmişti.

Yatak başlığına sırtımı verirken yerimden doğruldum. Böyle güzel seven bir adamın hayatımda olduğu için ne kadar minnet duy sam azdı. Çok güzel seviyordu Kara. Öyle güzel seviyordu ki beni, içimi titretiyordu sevgisi. Kollarımı beline doladığımda sıkıca sarıldım ona. Kapıdan çıktığı anda bana döneceğini bilmek, her gece kolları arasında uyumak, ikimizden bir parçayı taşımak benim için paha biçilemez şeylerdi.

“Her geçen gün seni daha çok sevemem sanırken sen sana daha büyük bir sevdıyla bağlanmam için nedenler veriyorsun. Kara bah tım, kör ışığım, can yangınım... İyi ki diyorum, iyi ki on yedi yaşımın baharı olmuştun.”

Buraya gelene kadar çektiğimiz onca çileye, onca acıya razı geldi kalbim. Ben her şeyden geçtim, ondan geçemedim. Bir deli sevdaya tutuldu kalbim. *Unut* dediler, unutamadım. *Vazgeç* dediler, yapamadım. *Git* dediler, gidemedim. Ben, mantığım ve aşkım arasında verdiğim savaşta kalbime yenildim.

İyi ki diyorum vazgeçmemiş benden, iyi ki diyorum almışım onu gönlüme...

“İyi ki güzel karım. Hadi şimdi sizi hazırlayalım.” Elimden tutup kaldırdığında kendimi oldukça dinlenmiş hissediyordum.

Demir, giysi dolabından benim için rahat bir sweatshirt ve esnek kumaşlı hamile pantolonu çıkardığında dediğini yaparak hazırlanmama yardım etmişti. Saçlarımı önüne oturtup taradığında biraz nazlanmıştım ama tek tek tutamlara ayırıp hiç incitmeden taramıştı. Ben hazır olduğumda Demir de hızlı bir şekilde üstünü değiştirmiş, evden birlikte çıkmıştık.

Minelerin eviyle aramızda dört ev vardı sadece. Zili çaldığımızda kapıyı Mert açmış bizi içeriye davet etmişti. Demir gelirken tatlı almıştı eli boş gitmememiz için. Benim hiç aklıma gelmemişti bu, zaten uyuyarak geçirmiştim öğlenden sonrasını. Tatlı paketini Mine'ye verdiğimde karınlarımız izin verdiği ölçüde sarılmıştık. Yemek sofrası hazır olduğu için Mine direkt oturmamızı söylemişti. Öğleni kek, meyve ve çayla geçiştirdiğim için acıkmıştım.

“Sizin kaçınıcı seneniz burada?” Çorbalarımızı alıp oturunca Mine'ye doğru dönüp sormuştum.

“Mert'in üçüncü yılı, benim de ikinci yılım olacak ama iki yıl daha uzatacağız gibi görünüyor. Burayı seviyoruz.” Mine'nin sözlerinden sonra Mert de onayladı.

“Evet, çok iyi dostlar edindik burada. Evimiz gibi oldu. Hem Mine'nin bürosu burada hem de oğlumuz büyüyüp kendini toplayana kadar burada kalalım istiyoruz.” Mert, oldukça sakın mizaçlı ama gerektiğinde de sert olacağı belli bir adamdı. Mine'ye âşık olduğu da her hâlimden belliydi, aşkla bakıyordu karısına.

“Ben Ankara'dan taşındım buraya, ailem de Ankara'da yaşıyor. Siz de Ankara'dan geldiniz değil mi?” Mine bize bakarken başını sallayıp onayladım.

“Sevda, göreve orada başladı. Ben de yurt dışı görevinden gelince bir süre Ankara'daki ekibe destek verdim. Bir yıl sonra da tayin istedim, zaten Sevda'nın da görev süresi dolmuştu zorunlu Doğu görevi vardı. Sevda'nın hamileliği riskli olduğundan sakın bir şehir

gelmek istedik biraz da.” Demir’in gözleri bana doğru kayarken bunca zorluğu yaşamamızı istemediğini biliyordum. Canı çok sıkılıyordu hamileliğim konusunda. Kızımıza ve bana bir şey olma düşüncesinin onu mahvettiğini biliyordum.

“Merak etme Demir, burada geniş bir aileyiz. Sevda’nın yalnız kalacağını hiç sanmıyorum.” Mine’nin dostane tavrına karşı tebesüm ettim.

Aslında şimdi düşününce Demir’in burayı seçmesi hiç de tahmini güç bir şey değildi. Semih ve Mihrem’i tanıyordu ve Uğur ile Ercan onun daha önce görev yaptığı arkadaşlarıydı. Uzun süre birlikte göreve gitmiş, tanışma fırsatı elde etmişlerdi. Demir, gözünün arkada kalmasını istemiyordu, bunun için de beni güvendiği insanların içinde bırakıyordu.

Yemeğimizi yedikten sonra tatlı eşliğinde çaylarımızı içmiştik. Hoş sohbetle geçen saatlerin ardından gitmek için kalkarken bize davet etmeyi de ihmal etmemiştik. Mine, sıkıldığım zaman gündüz de ona uğramamı söylemişti evde olduğu için. Pazartesi işe başlayacaktım ama başlamadan uğrayacağımı söyledim.

Eve geldiğimizde salondaki koltuğa kurulmuş, güzel bir film açmıştık. Demir, beni sıkıca sararken bundan hiç şikâyetçi olmaya-
rak ona daha çok sokuldum. Saçlarımın arasına bıraktığı öpücükle başımı kaldırıp çenesine dudaklarımı bastırdım. Burnumun ucunu sıkıtiğında başımı sallayıp elinden kurtuldum.

“Isırırım seni,” dedim gözlerimi kısıp.

“Al, dene bakalım,” dedi kolunu uzatarak.

Kazağını yukarı doğru sıyırıp kolunu iki elimle tutup dişlerimi geçirdim. Kolunu omzundan destek alarak sıkıtiğında şişen pazısıyla birlikte dudaklarımı bile kıpırdatamadım. Demir, keyifli bir kahkaha atarken kaşlarımı çattım. Geriye çekildiğimde hiç beklemediği bir anda üstüne çıkıp boynuna dişlerimi geçirdim. Beni küçük bir çocuk gibi çekiştirip kucağına aldığında ayağa kalktı.

“Beğendin mi tadımı bari?” Televizyonu kapatıp bir eliyle beni desteklerken merdivenlere doğru ilerledi.

“Biliyor musun?” dedim dudaklarımı yalayıp. “Tam dişime göresin.”

“Bakalım sen benim dişime göre misin?” derken basamakları bitirmiş, yatak odasının kapısını açmıştı.

Bugün iznimin son günüydü, Demir de izinli olduğu için birlikte dışarıya çıkmıştık. Alışveriş merkezinde gezerken bebek mağazası görünce dayanamamış bir bakalım diye girmiştik.

“Bunu da alalım.” Demir, elinde tuttuğu pembe fırırlı eteği gösterdiğinde yanına ilerledim.

“Sevgilim, bu iki yaş için diyor. Ayrıca daha doğmasına bile dört ay varken iki sene sonra giyeceği şeyi almak ne demek?” Eteği yerine asarken söylenmeyi de ihmal etmiyordum.

“Kızımıza yakıştırdı güzelim. Neyse artık ileride, ‘Neden benim pembe eteğim yok?’ diye sorarsa, ‘Annen aldırmadı kızım,,’ derim.” Kolunu omzuma atıp beni kendine çekerken ters ters baktım.

“Kızım doğsun iki yaşına gelsin bir hayatım, gelir birlikte seçeriz. Zaten yine çok şey aldın.” Diğer elinde altı tane askı vardı ve hepsinde zıbın, elbise, takım vardı.

“Pamuk oranı yüksek olanlardan aldım, bebeklerin teni hassas oluyormuş yeni doğduklarında.” Etrafa bakarak konuştuğunda konuyu kapatmak ister gibi, “Şurada da anneler için bir şeyler var, bakalım istersen,” dedi.

“Sevgilim, ben bunu araştırdığım için biliyorum zaten de sen nereden öğrendin?” Tek kaşımı kaldırıp elinden tuttum gitmesine izin vermeyerek.

“Mert söylemişti sohbet ederken öyle.” Cevabıyla gülümsemem genişledi.

“Siz Mert’le oturup bebekler hakkında mı konuşuyorsunuz?” Omzumu koluna dokundurup dikkatini çektim.

“İkimizin de ilk çocuğu olacak, arada konuşuyoruz öyle. Hem öğrenmek gerek böyle şeyleri, alerji olursa ne yapacağız?” Kaşlarını çatarken düşüncesi bile germiştii onu.

“Konuşun tabii canım. Hazır konuşmuşken yelek, patik örneği falan da bakın, ilk çocuğunuz sonuçta. İpi de pamuklu alırsınız,” dedim gülümsememi bastırmaya çalışarak.

“Eve geçelim ben sana göstereceğim pamuğu da ipi de.” Bal rengi gözleri muzip baktığında kıkırdadım.

Eve geldiğimizde bebeğimiz için aldığımız iki kapaklı beyaz dolaba kıyafetlerini yerleştirdik. Doğuma az bir zaman kaldığında yıkayıp yerleştirecektim, şimdilik aldığımız kıyafetleri öylesine yerleştiriyorduk. Kızımızın beşiği de gelmişti, Demir kendi elleriyle beşiğin parçalarını birleştirip kurmuştu. Elini karnıma koyup kızımıza beşiği sevip sevmediğini bile sormuştu. Elinin altındaki hareketlenmelerle sevdiğini onaylayıp memnun olmuştu.

Harika bir baba olacaktı, bundan oldukça emindim. Bizi her geçen gün büyüyen bir sevgiyle kucaklıyordu. Ona ilk görüşte âşık olmuşum ve giderek büyüyen, çoğalan aşkı günden güne artıyordu. Kızımız da bize katıldığında bizden daha mutlusu olmayacaktı. Biz bunu uzun zamandır bekliyorduk.

Bölüm 18

Zaman bazen her şeyi öyle güzel ele alıyordu ki ağlayarak gittiği yolları gülerek dönebiliyordu insan. Çaresiz bir hastalığa düşüp tam ümidini kesmişken hayattan, doktorların o müjdeli haberi vermesiyle hayata bağlanıyorsun. Üstüne çöken bulutların dağılması yerini mucizelere gebe bırakıyor ve sen nefes aldığını hissediyorsun. Yeniden doğmak, hayatın tüm ihtişamını yaşamak, ciğerlerine çektiğin her bir nefesin kıymetini bilmek böyle bir şeydi.

Yıllar verilen bir aşk vardı ellerimin arasında. Yıllarca beni tükettiğini sandığım ama aslında yeniden doğmama var olan zamanın gelmesini beklediğim bir aşkı tutmuştum avuçlarımda. Bir zamanlar *keşke* diye başladığın cümlelere, *iyi ki* diyerek başladığında anlıyorsun bazı şeylerin zamana bırakılması gerektiğini, kaderin hepimiz için geleceğini. Benim kaderim, doğduğum gün alnıma yazılmıştı kara bir yazıyla. Ben kaderimi kabullendim, sevdim, hissettim ve vazgeçmedim.

“Keşke unutsam, aklımdan çıksa, bir daha anmasam,” dediğim ne varsa şimdi, *“İyi ki sevmişim, iyi ki unutmamışım, iyi ki adını dilime dua yapmışım,”* diyorum. Hayatımdaki en büyük dönüm

noktası sanırım bir evin kapısından içeriye girmekti benim için. Ben o kapıdan içeriye girdim ama hiçbir zaman çıkamadım. Döndüğüm her yön duvar, baktığım her yer bir çift bal rengi göz oldu. Kalbime koydum ben onu. Kalbim bile dört odacığını bir yaptı, ayıramadı içimde onu.

Dert diye karalar bağladığım sevda, günü geldi can olup ciğerlerime doldu.

Yağmurdum, dinmiyordum yağıyordum hiç durmadan. Gri, sisli, kasvetli dört duvardım güneş görmemiş bir mahkûm gibi hasrettim gün ışığına. Kalbime çöken karanlık her nefeste çekiyordu beni, içine dağlıyordu yüreğimi. Sonra yağmurların altında bir çiçek filizlendi, ben su vermedim benden beslendi. Dokundurmadım kimseye solup gidecek diye. Uzanmaya çalışanların da ya eline battı dikenini ya gönlüne. İzin vermedi zaten kimseye de.

Bir gün çiçek vazgeçti, solmaya niyetlendi çünkü artık güneşi görmek istiyordu. Hep yağmur altında kalmıştı ve yıpranmıştı yaprakları. Gökyüzünde yıldırımlar çaktı, ne varsa alev aldı. Geçit yok dedi, güneş yok. Solan çiçek tam umudunu kesmişken hayattan, tam çekip gidecekken dünyadan; bir anda dindi yağmurlar açtı gökyüzü. Gri, sisli hava dağıldı ve bulutların arkasından göründü güneş. Tüm güzelliği ve sıcaklığıyla bir adamın gözlerine doğarak girdi çiçeğin hayatına.

Solmaya yüz tutmuşken açtı bütün yapraklarını, gülümsedi bütün renklerini sunarak güneşin onu bırakmaması için. Güneş sıcaktı, güzeldi; iyi hissettiriyor, huzur veriyordu. Çiçek serpildi, güzelleşti. Kendini daha çok açtı güneşe. Ona yakın olmak için kendinden çok şey verdi. Güneş zaten çiçeği ilk gördüğü an anlamıştı çiçeğin ona ihtiyacı olduğunu. Yaklaştı, korkmadı hiç. Yakın olmak istedi.

Sonra bir kıvılcım tutuştu, yangın yerine döndü ortalık. Güneş farkında olmadan çok yaklaşmış, çiçeğin önce yapraklarını sonra da dallarını kurutmuştu. Yaptığı hatanın farkına vardığında geri çekildi ve yağmurlar geri geldi. Yağdı, yağdı, yağdı ve en sonunda dindi. Çiçek anladı güneşin ona isteyerek zarar vermediğini, aslında yakın olmak için yaptığını ve onu afetti. Güneş geri geldiğinde

artık çiçek de biliyordu ikisinin birlikte olması için zamanın gerektiğini.

Mevsimler geçti, çiçek büyüdü ve artık dünyadan ayrılma zamanı geldi. Şiddetli rüzgârlar esti, esti, esti ve gürledi. Çiçeğin her bir yaprağını güneşe taşıdı. Onlar için gerçek bir kavuşmaydı bu. Bir daha hiç ayrılmamak üzere birleştiler. Zaman bazen her şeyin ilacıydı.

Bizim için de böyle olmuştu. Aradan geçen iki ayda rüzgârlar dinmiş; yerini dingin, huzur veren kış güneşine ve sakin bir havaya çevirmişti. Kızımızın doğumuna kalan iki ayda hissettiğim mutluluk, huzur ve aşk o kadar güzel hissettiriyordu ki hiç bitmesin, hiç geçmesin diyeceğim anları yaşıyordum. Sevdiğim adam ve kızım benim küçük ailemdi. Yıllardır hayalini kurduğum, zamanının gelmesini beklediğim anları yaşıyordum. Verdiğim savaşların ödülüydü onlar.

“Sevda komiserim, çıkıyor musunuz?” Aysun, bana doğru geldiğinde çantamı almış üstüme kalın montumu giymiştim.

“Çıkıyorum Aysun. Demir gelmek üzeredir,” dedim.

Merkez Karakolunda bilgi işlem bölümüne geçiş yapmıştım. Bilgisayar başında gelen ihbarları değerlendiriyor, acil olanlara ekipleri yönlendiriyordum. Geçici süreliğine alınmıştım bu bölüme, kocaman bir karınla Organize şubede oradan oraya koşturmak benim için epey zor olurdu. Doğumdan sonra mesleğime geri döndüğümde eski şubeme verilecektim tekrar.

“Tamam komiserim, iyi tatiller.” Aysun, benim gibi bu sene buraya atanan polislerden birisiydi. Komiser yardımcısı olarak görev yapıyordu.

“Sana da iyi tatiller Aysun,” dedim çantamı alırken.

Karakolun dışına çıktığımda kar yağıyordu. Pamuk gibi büyük tutamlar hâlinde düşen karlar, yerleri bembeyaz yapmıştı. Yarın yılbaşıydı, bir yılı daha geride bırakıyorduk. Gökyüzünde olan gözlerim, duyduğum araba sesiyle karşıya doğru yöneldiğinde arabanın içinde oturan Demir'i fark ettim. Hava karın yağmasıyla yumuşamıştı, son günlere göre oldukça iyiydi. Demir, arabadan çıkmasını diye adımlarımı hızlandırıp yan kapıyı açıp bindim. Ona doğru

döndüğümde her görüşümde ilk kez görüyormuşum gibi hızlanan kalbimle birlikte dudaklarıma gülümseme yayıldı.

“Güzelim, üşüdün mü?” Eli yanağıma doğru kaydığında başımı iki yana salladım.

“Hava güzel. Yarın öğlen kar tutmazsa yürüyüşe çıkalım mı?” Hevesle sorduğumda benim bu hâlime güldü.

“Sıkı giyinirsen, eldivenlerini ve bereni takarsan olur,” dedi şartlarını sunarak.

“Pandaya döneceğim yani,” dedim yüzüm buruşurken.

“Dünyanın en güzel anne pandası ve yavru pandası.” Sıcak tebessümü yüzüne yayıldığında uzanıp yanağıma sıcak bir öpücük bıraktı.

Arabayı çalıştırdığında yola çıktık. Eve geldiğimizde üstümdeki kıyafetlerden kurtulup duşa girdim. Demir’in tişörtlerinden birini giyip salona geçtiğimde elimde tarak vardı. Salondaki koltuğa oturmuştu, gözleri bana doğru döndü. Koltuğun önündeki boş yere oturup tarağı ona uzattım. Bu, yapmayı en çok sevdiğim şeylerden biri olmuştu. Saçlarım çok uzamıştı ve Demir sevdiği için kestiremiyordum. Hamileliğimin ilerlemesiyle de saçlarımı tarama görevini üstlenmişti.

“Bitti,” dedi yumuşak dokunuşlarla taradığı saçlarımı açtığında.

Belimden destek olarak beni kaldırdığında birlikte yatak odasına girdik. Saç kurutma makinesini aldığında beni yatağın üstüne oturtmuştu. Nemli saçlarımı tamamen kuruttuğunda onları koklayıp öptü. Bileğimdeki tokayla saçlarımı topladığımda yataktan kalkıp kurutma makinesini banyoya bıraktı. Tekrar odaya döndüğünde giysi dolabını açtı. Elinde hırkayla bana doğru geldiğinde kollarımı geçirmeme yardım etti. Önümde diz çöktüğünde kalın tüylü çoraplarımı giydirdi.

“Kızım nasılmış bugün, babasını özlemiş mi?” Elini karnıma koyarken başını göğsüme doğru yasladı.

“Özlemiş bence,” dedim parmaklarımı saçlarının arasından geçirirken.

“Babası da özledi güzel kızını.” Karnıma bıraktığı öpücükle geriye çekildi. “Annesini de çok özledi, hatta bugün sık sık düşündü.” Dizinin üstünde dursa bile öyle büyük ve heybetliydi ki yüzlerimiz birbirine yakındı.

“Biz de seni düşündük bugün, hatta çok özledik.” Kestiği sakallarıyla ortaya çıkan gamzesinden öptüm.

“O zaman yemek masasında bu konuyu ayrıntılarıyla konuşalım.” Kalktığında beni de kucağına almış, ayaklarımı yerden kesmişti. Boynuna sıkıca sarılırken dudaklarımdan küçük bir kahkaha kaçtı.

Buraya taşındığımızda ben de işe başladığım için yemek, temizlik konusunda yardımcı olacak birisini aramıştık. Ercan’ın tavsiyesiyle Halime ablayı işe almıştık. Haftada bir evin temizliğini yapıyor, hafta içi de yemeklerimizi yapıyordu. Ellili yaşlarının ortasında oldukça tatlı dilli bir kadındı. Ercan ve Uğur’un birlikte paylaştığı eve de yardıma gidiyordu aynı şekilde. Bu geçen zaman içinde Halime ablanın desteği çoktu bana.

Bebek odasını birlikte elden geçirmiş, kullanacağım eşyaları yerleştirmiştik. İki çocuk büyütmüş tecrübeli bir kadındı. Hastane çantam için bana bilmediğim ama gerekli olan eşyalar konusunda da çok yardımcı olmuştu. Mine’nin doktorundan randevu almıştım, çok ilgili bir doktordu ve mesleğini severek yapıyordu. Mine’yle bazen beraber gidiyorduk doktora, Mert ve Demir görevde olduğunda. Bu süre içinde arkadaşlığımız da ilerlemişti.

“Çok güzel kokuyor.” Ben duş alırken Demir, masayı hazırlayıp yemekleri ısıtmıştı. Dikkatli bir şekilde beni sandalyeye bırakıp tabağıma bolca koyduğu tavuk sulu sebze çorbasını önüme bıraktı.

“Tabakta bir şey bırakmak yok,” dediğinde uslu bir çocuk gibi başımı salladım.

“Tamam anneciğim.” Dudaklarımı iki parmağının arasına sıkıştırıp sıktı. “Acıdı,” dedim eline vurarak. Eğilip tam acıyan yerin üstünden öptü. Kendi tabağını aldığı anda karşıma geçip oturdu.

“Fırat aradı bugün. Cemre hamileymiş.” Elimdeki kaşığı hızla ağzıma tıkıp yuttum Demir’in sözleriyle.

“Çok sevindim! Bir tebrik çiçeği gönderelim yarın Cemre’nin ofisine,” dedim.

“Olur güzelim. Sen ne yaptın bugün? İki haftan kaldı ama izne erken ayrıl istersen seni zorluyorsa.” Son zamanlarda ağırlaşmıştım, karnım artık beni zorluyordu bazı durumlarda. Mesela ayakkabılarımı tek başıma bağlayamadığım için direkt giyip çıkacağım modeller almıştım.

“Evde kalırsam sıkılırım, kış aylarında burada yapacak bir şey yok. Yazın olsa yürüyüşe çıkar, bebeğimiz için bir şeylere bakardım. Zaten iki hafta kaldı ki zaman su misali geçiyor. Oturduğum yerden kaldırmıyorlar hem beni merak etme.” Benim için endişe etmesini istemiyordum. Hamileliğimin riskli dönemini atlatmıştım ama korkusu Demir’de kalmıştı.

“Sen yine de kendini kötü hissettiğinde ara beni, gelir alırım seni.” Ciddi bir ifadeyle baktığında nefesimi seslice verip, “Olur sevgilim,” dedim.

Bazen beni bunaltsa da ilgisini üstümde hissetmeyi seviyordum. Gözünü benden ayırmıyor, her sabah işe bırakıp işten alıyordu. Öğle yemeklerinde arayıp ne yediğimi soruyor, yetersiz görürse de sevdiğim yemeklerden gönderiyordu. İlgiye sonuna kadar boğulmuş olsam bile tamamlanmış hissediyordum, bu bile çok fazla bir şeydi benim için. Onun yanımda olduğu her an içime sığmayan mutluluk gözlerimden taşıyordu.

Yemeğimizi yediğimizde mutfak masasını birlikte topladık. Sandalyede oturduğum için belim ağrıyordu son zamanlarda aldığım kilolar nedeniyle. Bunu Demir’e söylersem işten çıkmak için eline bahane vereceğimi biliyordum. Koltuğa yaslanarak oturduğumda derin bir nefes aldım. Yedinci ayın başındaydım ve sekizinci aya girmemize üç hafta kalmıştı. Kızımız, İpek’imiz oldukça sağlıklıydı. Bizim için önemli olan da buydu.

“Kitap mı film mi?” Demir, yanıma oturduğunda beni kendine doğru çekti. Tensel temas bu adam için vazgeçilmez bir şeydi ki buna baylıyordum.

“Kitap,” dedim dün film izlediğimiz için.

Demir, okuduğu kitabı sehpanın üstünden alıp kaldığı yeri buldu. Dizlerine uzandığımda bacaklarımı kendime doğru çektim. Onun sesinden dinlediğim kitabın her bir satırı yeniden şekillenirken gözlerimin önünde kitabın başkarakterleri biz olmuştuk. Birbirine delicesine âşık çiftin aşılmaz yollardan geçerek birbirlerine kavuşmalarını anlatıyordu. İçinde bolca aksiyon ve romantizm de vardı tabii ki.

Gözlerim kapanırken elimi Demir'in bacağına doğru sardım. Hafif yan döndüğümde kitaba ara verip koltuğun kenarındaki pikeyi üstüme örttü. Kitaba kaldığı yerden devam ettiğinde ninni gibi gelen sesiyle bedenim ağırlaştı. Sabah erken uyanıp işe gittiğim ve akşamları yemeği biraz fazla kaçırdığımda hemen uyku bastırıyordu. İçim geçerken aklımda kitabın sahneleri dönmeye başlamıştı.

Demir'le dışarı çıkmak için hazırlandığımızda hava çok güzeldi. Doktor özellikle yedinci aydan sonra dışarı çıkıp kendimi yormadan yirmi dakika yürümemi söylemişti, doğuma hazırlık süreci yedinci ayda başladığı için. Bu bir ay içinde haftada iki kez, bazen hava güzel olursa üç kez Demir'le yürüyüşe çıkıyorduk. Genelde merkezdeki çarşyı baştan başa yürümekle geçiyordu bu küçük gezimiz. Hava kötü olduğunda da Polis Merkezinin spor salonundaki alanını kullanıyordum. Demir de asker olduğu için benimle birlikte rahat bir şekilde giriyordu içeriye.

“Bakayım sana,” dedi beni kendine doğru çevirerek. “Eldivenler tamam, atkı tamam, fermuarı da çekelim.” Aşağıya doğru eğilip dizime kadar uzanan şişme montumun fermuarını boğazıma kadar çekti.

“Sevgilim, sence de şu an biraz fazla sıkıyor musun beni? Pandalar bile bu kadar kış hazırlığı yapmıyor.” Ellerimi belime koyduğumda sözlerime karşılık tek kaşını kaldırıp beni inceledi.

“Ulan neyi unuttum diyordum, bere yatak odasında kaldı.” Ben şaşkınlıkla arkasından bakarken o çoktan yatak odasına girmişti.

Biraz sonra yüzünde zafer kazanmış bir ifadeyle geldiğinde elinde siyah berem vardı. Saçlarımı montumun altından çıkarıp bereyi dikkatlice başıma geçirdi. Biraz geri çekilip eseriyle gurur duyuyormuş gibi baktı bana. Ben böyle kutuplara tatile gitmiş turistler gibi gezerken onun üstünde sadece içi yünlü deri ceketı vardı. Oldukça yakışıklı ve karizmatik duruyordu üstelik.

“Biraz daha bir şeyler giymemi istersen beni bu kapıdan yuvarlayarak çıkarmak zorunda kalacaksın. Öyle bir durum olursa da seni üst katın merdivenlerinden yuvarlarım Kara,” dedim kaşlarımı çatarak.

“Olur mu öyle şey güzel karım, ben sizin iyiliğinizi düşünüyorum. Kar yağdı yağacak, bir de hasta mı olun?” Elimi tutup açıkta kalan tek noktayı, alnımı öptü. Atkıdan dolayı dudaklarım bile kapalıydı.

“Hadi çıkalım bir an önce, patladım sıcaktan.” Atkırı elimle çekiştirirken Demir vazgeçeceğini bildiği için elimi tutup kapıya doğru ilerledi.

Dışarıya çıktığımızda dün yağın kar çok az tutmuştu yerlerde. Adım attığımda ayağımın altındaki yumuşak dokuyu hissediyordum. Arabaya binmek için ilerlerken hızla açılan kapıyla dikkatimiz bir anda dört ev yana kaydı.

“Sakin ol güzelim, derin derin nefes al.” Mert ve Mine’yi gördüğümüzde oldukça şaşkındım çünkü beklemiyordum.

“Mert!.. Çok kötü, çok kötü, çok kötü!” Mine ellerini karnına koyduğunda doğum sancısının başladığını anlamam bir olmuştu.

“Demir koş, yardım edelim!” dedim.

Mert ve Mine’ye doğru ilerlediğimizde Demir, Mert’in elindeki çantayı almıştı. Mert, Mine’ye destek olarak arabaya götürdüğünde onlar arka koltuğa, biz ön tarafa geçmiştik. Mert arabanın anahtarlarını verdiğinde Demir beklemeden arabayı çalıştırdı.

“Bir daha çocuk isteyenın var ya gelmişini geçmişini!..” Mine, cümlesini yarıda kesip inlediğinde korkuyla ona baktım.

“Bakma güzelim sen, bakma. Ben bir sürü çocuk istiyorum.” De-

mir, elini beremin üstüne koymuş başımı da öne doğru çevirmişti. “Erkek değil mi hepsi aynı!” Mine sinirle bağırdığında yerimden sıçradım.

“Sevgilim, benim suçum ne?” Mert, karısının elini sıkıca tutuyordu.

“Bir de soruyor musun?” Mine cırladığında başımı öne çevirdim. Demir de gülmemek için dudaklarını birbirine bastırıyordu.

“Söyle, nasıl yardım edebilirim sana?” Mert hâlâ Mine’ye yardım etme derdindeydi.

“Gel doğur o zaman Mert!” Mine’nin sözünden sonra kendimi tutamayıp güldüğümde Demir de bana katılmıştı.

“Gülün siz gülün! Özellikle sen gül Kara, iki aydan az var size de!” Mine’de hırpalanan Mert, bize döndüğünde Demir duyduklarıyla bana bakmış ve gülümsemeyi bırakmıştı.

Hastaneye geldiğimizde Mine acil doğuma alınırken Mert onun yanında girmişti. Demir diğerlerini de arayıp haber verdiğinde yarım saat içinde hastanede tatlı bir telaş meydana gelmişti. Gamze, Mihrem, Esra ve ben yan yana oturmuşken erkekler sigara içmeye dışarıya çıkmıştı.

“Senin de doğuma az kaldı,” dedi Mihrem bana baktığında.

“Bugünden sonra bir tereddüt etmedim değil.” Tedirgin gülümsememi gördüğünde elini elimin üstüne koydu.

“Sağlıcakla alın kucağınıza.” Yaşlarımız yakın olduğu için gayet güzel anlaştığım arkadaşlarımdan birisi de Mihrem olmuştu. Askeriyede çalıştıkları için görevden döneli uzun süre olmamıştı ama iyi anlaşıştık.

Gamze ve Esra’yla da öyleydi, hepsi çok tatlı kadınlardı. Buraya taşındığımız üç ay içinde her zaman destek olmuş, yalnız hissetmem için arkadaşlıklarını hissettirmişlerdi. Yine de en çok Mine ile sohbet etmiş, düşüncelerimi paylaşmış ve buraya gelene kadar yaşadıklarımı anlatmıştım.

Mine bana kendi hayatını açtığında, hayatımda belki de hiç yabancı olmadığım bir hikâyeyi dinlemiştim ondan. Polis olduğum

için onun durumunda olan kaç kadın görmüştüm bilmiyorum ama sonuçta önemli olan Mine'nin kendisini çok seven ve çok sevdiği bir adamla evlenip yuva kurmasıydı. Şimdi kucaklarına oğullarını da alacaklardı.

Uzun süreli bekleyişin ardından gelen sevindirici haber hem be-beğin hem de annenin iyi olduğuydu. Mine, oğluyla birlikte odaya alınırken Mert gözlerinde yaşlarla çıkmıştı doğumhaneden. İlk Mine'nin kucağına daha sonra da Mert'in kucağına vermişlerdi minik bebeği.

"Çok güzel..." diye fısıldadım uykusunda olan minicik bebeğe bakarak.

"Öyle, aslan parçası," dedi Demir de.

"İsmi ne koyacaksınız? Karar verdiniz mi?" Son ana kadar kararsız kalmışlardı. Sorumla birlikte diğerleri de merakla Mine ve Mert'e döndü.

"Yağız Altuğ," dedi Mine. "Yağız benim babamın, Altuğ da Mert'in babasının ismi."

"Adıyla yaşasın," dedik hep beraber.

Daha fazla rahatsız etmemek için yarın gelmek üzere ayrıldık hastaneden. Aslında yardım etmek için kalmak istiyordum ama benim de hamile hâlimle pek yardımım dokunmazdı sanırım. Bir hafta kadar erken gelen bebekle ailelere haber verilmiş, onlar da yola çıkmıştı. Bu gece Mine'nin yanında da Mert ve Gamze kalacaktı. Emre de sabah geçecekti yanlarına. İşten sonra akşam da biz uğrayacaktık.

Emre bizi bırakacağı için onun arabasına binmiştik. Demir gibi askerdi o da, üsteğmendi. Gamze'nin biricik zümrüt gözlü Kurt'u. Onların hikâyesini de Mine'den dinlemiştim. Demir ve benim aramda olanlar da ağırdı ama Gamze ve Emre bir enkazın altından birlikte sağ çıkmıştı. Beni etkileyen bir hikâyesi vardı ikisinin.

Eve geldiğimizde üstümü çıkarmaya başladım. Montumun fermuarını açtığımda kollarımdan sıyırdım. Askılığa taktığımda elimdeki eldivenleri ve beremi hastanede çıkarıp çantama attığım için onları da yanına ekledim montumun. Topladığım saçlarımı açtığım-

da hafıflemiş hissettim. Demir, eve geldiğimizde banyoya doğru ilerlemiş, üstündeki ceketini dahi çıkarmamıştı.

“Güzelim,” diye seslendiğinde merakla banyoya doğru ilerledim.

“Sevgilim,” dedim kapıyı açarak.

“Hadi bakalım doğru suya, hastanenin mikrobi falan bulaşmıştır. Kaldır kollarını.” Kazağımın uçlarından tuttuğunda daha ne olduğunu bile anlamadan üstümden sıyrıp yere atmıştı.

Pantolonumu da bacaklarımdan sıyrıp çoraplarımı çıkardı. Duşa girmeyi ben de düşünüyordum ama eve gelene kadar beni düşündüğünü bilmek ayrı bir mutluluktu benim için. Küvet suyla dolduğunda içine köpük yapan tozlardan ve güzel kokulu esanstan dönmüştü. Banyonun içerisi buhar ve güzel kokularla dolmuştu. Ayaklarım yerden kesilirken Demir’in kollarına tutundum. Beni küvetin içine yavaşça bıraktığında bedenim anında gevşedi.

“Saçlarını yıkayayım mı?” Üstündeki ceketini çıkarıp kapının önüne atmış, kazağını da tek hamlede üstünden sıyırmıştı.

“Sen korktun mu yoksa Mine’nin söyledikleri beni etkileyecek diye?” Yüzümde gülümseme oluşurken Demir bir anda dönüp bana baktı ve ben gözlerinde gördüm.

“Yok güzel karım, ben senin rahatını düşünüyorum. Hem bu onların kararı. Mine çocuk istemezse bir daha, Mert buna saygı duymalı.” Saatini çıkarıp banyo dolabının üstüne bıraktı. Küvetin kenarında durup eğildiğinde yüz yüze geldik.

“Peki ya ben de istemezsem?” Yüzüme ciddi bir ifade kondurduğumda uzanıp dudaklarıma küçük bir öpücük bıraktı.

“Hayatımdaki en muhteşem kadına ve kız çocuğuna sahip olmakla yetinirim o zaman.” Saçlarımı yüzümden çekerken ıslanan saçlarım omuzlarıma yapışmıştı. Demir, sözlerinde oldukça ciddiydi.

“Mine bana dedi ki, ‘O kadar acı, ağrı çekmek boşuna değilmiş. Oğlumu kucağıma aldığımda hepsine değdi.’ Yani sevgilim, çekilen acı değecekse ulaşılan zafer her zaman kutsaldır. Ayrıca ben de isterim.” Mine’nin oğluna bakarken yüzündeki muhteşem parlama ve gülümseme her şeyi anlatıyordu aslında.

“Neyi istersin?” Bana doğru eğildiğinde gözleri dudaklarıma kaydı.

“Kızımıza bir kardeş. İpek biraz büyüdüğünde seninle paylaşacağım bir çocuk daha isterim.” Küvetin içindeki köpüğü parmağıma alıp Demir’in burnuna sürdüm.

“Gerçekten mi?”

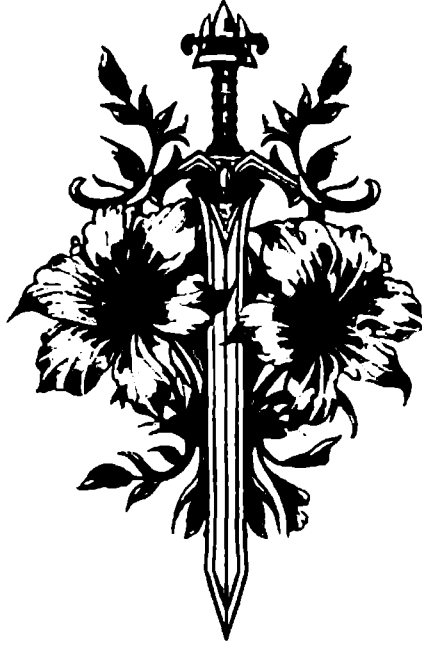
Neden şaşkın bakıyordu bilmiyordum ama başımı sallayıp, “Gerçekten,” dedim.

Uzanıp beni aniden öptüğünde kolundan tuttum ve o an boşluğa gelmişti ki epeyce köpüklü suya bulanmıştı. Geriye doğru çekildiğinde göğsünden akan sulara bakarken ben gülüyordum.

“Hain ama güzel karım,” dedikten sonra bu sefer küvetin sularını taşıracak kadar kendini bana yasladı.

Bu adamı çok seviyordum. Onun da beni ve kızımızı sevdiğini bilmek, benimle bir aile kurmak için bu kadar hevesli olduğunu görmek paha biçilemez bir histi. Sevgilim, eşim, canım, sevdam, Kara’m... Bu adam, benim her şeyimdi.

Bölüm 19

Aradan geçen zaman sadece sayılardan ibaretti. Ben her gün büyük bir aşkla sevdiğim adamın yanında hiç gülmediğim kadar gülüyor, hiç tükenmeyecek gibi seviyordum. Bal rengi hareleri vardı beni benden eden, bal rengi hareleri vardı sevgi nedir bana öğreten. Aşk diye bir duyguyu yıllara sığdırmış olan kalbim şimdi avuçlarıma da bulaştırıyordu. Ben onu delicesine, delirircesine seviyordum.

Karşımda durup gözlerimin içine bakıyor ya, benim içim gidiyor. Mesela her tuttuğunda elimi, her öptüğünde beni canım ona kaynıyor. İçimde tarifi imkânsız bir his, kalbim son sürat atıyor. Bir çift göz başarıyor bunu ve sadece bana bakmakla elde ediyor tüm bunları.

Birisi çıkıp karşıma dese ki, *“Sevda güzel seviyorsun, hoş seviyorsun da değişiyor mu?”* diye. Bir an düşünmez, *“Değişiyor,”* derim. *“Bunca yıl çektiğim acıya da uykusuz kaldığımda ağrıyan gözlerime de bir kez daha görebilmek için gittiğim o yollara da değişiyor,”* derim.

Ellerimi tutan eller artık biliyor ne denli sevildiğini ve parmak uçları nazikçe dokunuyor bana kırmaktan, incitmekten korkarak.

Öyle güzel bakıyor, seviyor ki bazen nefesim kesiliyor. Aşk diyorum, nasıl güzel bir his... Çiçeklerim açıyor, dallarım yemyeşil ve ben hiç solmayacak bir güneşin tadını çıkarıyorum.

Uyuyor mesela şu an. Uzamış dağınık saçları, elinin üstünde küçük bir yara var. İçim gidiyor ilk gördüğümde acaba başka bir yerinde daha yarası var mı diye sessizce inceliyorum her bir zerresini. İki haftadır görmediğim yüzüne hasretim, sabaha karşı gelmiş büyük ihtimalle görevden. Uyanmayayım diye yatmamış yatağa, salon-daki koltuğa kocaman bedenini sığdırıp kalmış öylece.

Elim gidiyor ama değemiyorum saçlarına, tutamıyorum ellerini. Kim bilir kaç gece uykusuz kaldı, durmadan yürüdü, saatlerce kaldı yağmurlar altında bilmiyorum. Bildiğim tek şey bana, bize gelmek için ne kadar uğraş verdiği; günleri, saatleri belki de dakikaları saydığıydı.

Dizlerimin üstünde koltuğun yanma çökmüş beni gördüğünde, “Kızım...” dedi annem sessizce.

Demir göreve gitmeden bir hafta önce gelmişti annem yanıma tek kalmayayım diye. Bugün yarın doğumumum olacaktı, son zamandaydım artık. Demir gittiğinden beri ne çok dua etmişim o gelince kızımızı kucağımıza alayım diyerek. Bir sabah susayıp uyanmıştım onu evin salonunda koltukta uyurken görünce elim ayağım boşalmış, kalbim ritmini şaşmıştı. “Şükür,” demiştim sadece. Çok şükür gelmişti.

“Sabaha doğru geldi herhâlde. Koltukta uyumuş,” dedim anneme.

“Uyandır da yatağına yatsın.” Annem tebessüm ederken başımı salladım.

Annem mutfaka gittiğinde tekrar Demir’e doğru döndüm. Uza-yan sakallarına avuç içimi koyduğumda gözleri yavaşça açıldı kirpikleri aralanıp. Benim güneşim, bu adamın gözleriydi. Ona baktığımda kapkaranlık geceme doğuyordu bütün güzelliğiyle.

“Sevgilim, hoş geldin.” Altında nice anlamlar yatan bir cümleye sığdırdım özlemimi.

“Çok hoş buldum güzel karım.” Elimi tutup avuç içimden öptü.

Koltuktan kalktığında tuttuğu elimle beni yavaşça kendine doğru çekti. Kolunun altına girdiğimde artık kocaman olmuş karnıma elini koydu. Kızımız babasını hissederek hemen kendini belli ettiğinde yüzünde kocaman bir gülümseme oluştu.

“Ben de seni özledim canım kızım. Korktum sana yetişememekten ama bak buradayım.” Karnımı sevgiyle okşadığında benim gibi o da endişe etmişti gelememekten.

“Aç mısın? Kahvaltı şimdi hazır olur. Uykun varsa uyu ya da sevgilim.” Gözlerinin içi kızarmıştı, uykusuz olduğu belli oluyordu.

“Bir duş alayım, kahvaltı yaparız birlikte. Hem Fidan anneye de bir görünürüm. Sonra karımı kollarımda istiyorum, kızım la birlikte.” Özlemi, gözlerinden taşmış bana bulaşmıştı.

“Olur, biz de seni yanımızda istiyoruz.” Hiç gitmemesini söyleyemezdim ama her geldiğinde kollarım sonuna kadar açık olacaktı ona, büyük bir hasreti dindirmek için.

Demir, odadaki ebeveyn banyosuna duş almak için geçtiğinde giysi dolabını açıp ona kıyafet çıkardım. İki haftadır kokusu silinmesin diyerek camları açıp odayı bile havalandırmamıştım. Geceleri uyurken en son giderken giydiği tişörtüyle uyumuştum. Boğazıma takılmıştı özlemi, sesini duymuştum iki kez. Ağlamadım, çağırmadım, “*Dayanamıyorum,*” demedim. Gülümsedim, “*Kendine iyi bak, seni bekliyoruz kızım la,*” dedim. İki haftanın her bir anını onun hasretiyle kızım la onu bekleyerek geçirdik.

Demir, duşunu alırken ben de annemin yanına mutfığa geçtim. İki haftanın sonunda yüzümün güldüğünü görünce annemin de içi rahatlamıştı. Ablam doğumuma izin almıştı, hastaneye gittiğimizde haber verecektik öyle çıkacaktı yola. Meryem anne de doğumdan sonra kalacaktı yanımda.

Duştan çıkıp üstüne lacivert eşofmanlarını giyip geldiğinde annemin elini öpmüş, hâlini hatırlarını sormuştu. Kahvaltı masasına oturduğumuzda sesine bile hasret kaldığım adamın konuşmasını dinledim. Annemle konuşurken bir yandan da tabağıma kahvaltı-

lıklardan ekliyordu çünkü ben onu izlemekten daha çatalımı bile elime almamıştım.

Kahvaltının ardından annem bizi mutfaktan göndermişti. Benim son günlerim olduğu için elimi bir şeye değdirmiyordu, Demir de ne kadar yardım etmeyi istese de annem görevden geldiği ve dinlemediği için kızmış başından kovmuştu resmen. “Bu kız hamile, doğurunca zaten uykusuz kalacaksın. Git uyu hadi evladım,” demişti. Demir bana bakıp tebessüm etmiş, elimi tutarak mutfaktan çıkmıştı.

Yatak odasına girdiğimizde elimi bırakmadan kapıyı kapatmış, beni de yatağa yanma çekmişti. Başımı göğsüne yasladığımda kolları arasında sıkıca sararak usulca karnımı sevmişti. Kızıyla görüşmediği iki haftayı telafi ederken memnuniyetle onun kızıma olan özlemini dinlemiştim. Bana zaten her baktığında, dokunduğunda hissediyordum özlemini.

Gece sık sık uyandığım için uykumu alamamıştım. Demir’in sıcaklığıyla içim geçerken onun da gözleri kapanmıştı. Şükrettim. Şükürler olsun ki kollarında bir uykunun daha tadına vardım.

Karnımdan aşağıya doğru inen baskıyla gözlerimi açtım. Birkaç gündür sancılarım vardı ama ara ara yokluyor sonra dinliyordu. Keskin bir nefes bırakıp Demir’i uyandırmadan yataktan kalktım. Sancı giderek azalınca tuttuğum nefesimi verdim. Pencere kenarındaki tekli koltuğa oturduğumda yatakta uyuyan sevdiğim adamın yüzüne baktım. Günlerce uykusuz kaldığı belli oluyordu, ben normalde yatakta biraz kıpırdasam gözünü açardı. Havalar soğuktu, şubat ayındaydık. Kim bilir nerelerde uyumuş, ne yemişti...

İçim sıkıntıyla dolarken oturduğum koltuktan yavaşça kalktım. Odadan çıktığımda salondan televizyon sesi geliyordu. Annem bir gündüz kuşağı programı izlerken elinde kızıma ördüğü pembe patikler vardı. Hamileliğimi öğrendiğinden beri hiç boş durmamış yelek, hırka, patik ne varsa bulduğu örneklerden örmüştü. Ablamın kızı Rana doğduğunda da kendi elleriyle emek emek işlemişti.

Mutfağa geçtiğimde kendime bir bardak su doldurdum. Bardağı dudaklarıma götürdüğümde tekrar giren sancıyla nefesim kesil-

di. Anlık kasılmayla birlikte tezgâha tutunup geçmesini bekledim. Sancı azaldığında suyumu içtim. Mutfak masasında bıraktığım telefonumu kontrol ettim. Sancı aralıklarının süresine bakmam gerektiğini söylemişti doktorum. Sancılar ne kadar sıkça doğum o kadar yakın demektir. On dakikaydı iki sancının arası. İki gündür bazen dört saat, bazen de iki saat aralıkla geliyordu. Uyuduğumda geçiyordu ama hiç bu kadar az aralıkla olmamıştı.

Koridora çıkıp boydan boya yürümeye başladım. Yalancı doğum sancısı da olabilirdi, aralıklarını tekrar kontrol etmem gerekiyordu. Koridoru kaç kez geçtim bilmiyordum ama sancılar şiddetlenirken aralıkları artmıştı. En son giren sancıyla yatak odasına doğru ilerledim. Ben kapıyı açtığımda Demir, başını yastıktan kaldırmış beni görünce de hızlı bir şekilde yataktan kalkmıştı.

“Güzelim, iyi misin?” Elini belime koyarken başımı usulca salladım.

“Sancıların arası beş dakikaya düştü. Hastaneye gitmemiz gerekiyor.” Ağrı eşiğim yüksekti sanırım, buna çok şey borçluydum. Mine’yi gördüğümde gerçekten bir an korkmuştum ama şimdi bedenimdeki ağrılar sık sık olsa da kendimi kontrol edebiliyordum.

“Hemen gidelim.” Demir beni yatağın üstüne oturttu.

Üstünü değiştirip dolaptan aldığı kazakla bana doğru geldi. Üstümde onun tişörtü vardı. Kollarımı kaldırdığımda tişörtü çıkarıp kazağı giydirdi. Altımdaki hamile taytım rahat olduğu için onu değiştirmedim. Ayaklarıma çorap giydirip kalkmama yardım etti. Odadan çıktığımızda tekrar sancı girince Demir’in elini sıkıca tutup gözlerimi kapattım.

“Bebğim, yürüyemiyorsan kucağıma alabilirim.” Elleri beni sıkıca sararken benim kadar o da endişeliydi.

“Sancı giriyor sadece, iyiyim. Doğum çantası İpek’in odasında, onu al.” Demir, hızla bebek odasına giderken ben de salondaki aneme seslendim.

“Kızım.” Ben, gördüğünde anlamıştı zaten annem, direkt askılıktan montumu alıp giydirdi bana.

Evden çıktığımızda sancılarım daha sık bir hâl almıştı. Ellerim karnımı usul usul okşarken gözlerim dolmuştu.

“Dün gitseydik keşke hastaneye, inat ettin iyiyim diye.” Annem bir yandan sitem ediyor bir yandan da dua okuyordu.

“Dün de mi böyleydin?” Demir bana baktığında benim çektiğim acıyla onun da içinin yandığını görüyordum.

“Dün bu kadar değildi, uyuyunca geçmişti,” dedim kesik kesik aldığım nefesle.

Benim konuşurken zorlandığımı görünce bir daha soru sormadı. Sürekli gözleriyle beni kontrol ederken yirmi dakika sonra hastanenin önündeydik. Benim için tekerlekli sandalye getirilirken Demir ve annem yanımdan hiç ayrılmadı. Demir’in doğuma girmesini istemiyordum, bu yüzden en başında söylemiştim ona bunu. Kararıma saygı duymuş, “Sen nasıl istersen,” demişti. Onun beni öyle acı çekerken görmesine dayanamazdım. Pek çok kez onun gözünde acı hatıralar içinde yer alıyordum ama kızımızın doğumunu böyle hatırlamasını istemiyordum.

Doktor kontrol ettikten sonra doğumun başladığını söylemiş ve doğumhaneye alınmıştım. Demir, içeriye girene kadar elimi sımsıkı tutmuştu.

“Seni seviyorum güzelim. Kızımı ve seni burada bekliyorum,” deyip avcumun içinden öpmüştü.

“Ben de seni seviyorum Kara. Kızımızla geleceğim sana.”

Kapılar kapandığında üstüme doğum için önlük giydirilmişti. Sancılarım arasında doktorum ve hemşireler de yerini almıştı.

Kara

Kapının önündeki bekleyişimizin ilk saatinde doğumun başladığını ben, anneme; Fidan anne de Güneş’e haber vermişti. Güneş, annemi de alıp gelecekti bu yüzden bir endişem yoktu onlar için. Daha sonrasında Mert beni aramıştı çünkü Mine, Sevda’ya ulaşamıyordu. Onlara hastanede olduğumuzu söylediğimde çok sevin-

mişlerdi. Mine, bebek henüz küçük olduğu için gelemezdi ama Mert yola çıktığını söylemişti.

Azra'nın aramasıyla yine bir Sevda'ya ulaşamayan arkadaş olduğunu düşünerek telefonunu açtım ama bir farkla telefona değil, eve ulaşamamıştı. Azra, sürpriz yapmak için Iğdır'a gelmiş ama bizi evde bulamamıştı. Mert'i arayıp Azra'yı da gelirken almasını söyledim çünkü bu kapıdan beni ölüm bile ayıramazdı şu an.

Ne bir yere sığabiliyor ne de oturduğum yerde kalabiliyordum. Mert'in o günkü hâlini hatırlayınca şu an ne demek istediğini anlıyordum. Sevda, iki gözümün nuru, canımıza can katan güzel karım, kızımızı dünyaya getirmek için nefeslerini verirken ben burada nefes alamıyordum.

Her defasında onu kaybetmekle sınılandığım, çaresiz kaldığım anlarda kalbimdeki aşkıyla tekrar ayağa kalktım. Öyle güzel bir yüreği vardı ki Sevda'nın, ne kadar sevsem az geliyordu. Şimdi kızımızla birlikte içime yerleşen evlat sevgisi, bana bunu yaşattığı için Sevda'ya olan sevgimi binlerce kez katlıyordu.

Kapı açıldığında hızla ilerledim. Biraz sonra hemşirenin ilerlettiği tekerlekli sandalyede Sevda, kucağında kızımızla çıktı. Öyle güzel parlıyordu ki gözleri, dolu dolu baktı bana. Yanına gittiğimde elimi omzuna koyup saçlarından öptüm. Başımı eğdiğimde gözleri kapalı olan Ay kadar beyaz teni, minicik ağzı, burnu ve dudağı olan bebeğe bakakaldım. Benim kızım mıydı? Şimdi bu ufaklık bana *baba* mı diyecekti? Kalbim göğsümü döverken uzanıp parmaklarına dokundum.

"Çok güzelsiniz." Yanağımdan düşen damlayı hissettim ama bundan utanmadım. Mutluluk sel olup da taşabiliyormuş, bunu da anlamış oldum.

"Biz sizinle güzeliz." Sevda, yorgun ama mutlu çıkan ses tonuyla gözlerime baktığında anneliğin ona ne kadar çok yakışacağını görebiliyordum.

Odaya geçtiğimizde Mert ve Azra da gelmişti. Annemler ancak akşama yetiştirdi. Mert tebrik ettikten sonra yaptırdığı tatlı ve çiçeği bırakıp kapının önüne çıktı. Hemşire odaya girdiğinde ben de Mert'le birlikte kapının önüne çıktım.

“Çok başka, değil mi?” Mert’in sorusuyla ayaklarımın yere basmadığını bir kez daha hissettim.

“Tarifi yok, bambaşka bir şey bu.” Sırtımı duvara verirken minik bebeğimin yüzü geldi yine aklıma.

İçeriden gelen ağlama sesiyle kapıyı açtığımda Sevdâ, kucağında tuttuğu bebeğimizi usulca kollarında sallıyordu. Hemşire çıktığında Fidan anne bana doğru döndü.

“Gel çocuğum, ben bir namaz kılıp geleceğim.”

“Tamam anne,” dedim.

Mert, bir şeye ihtiyacım olduğunda aramamı söyleyerek gitmişti. Zaten Mine’nin de yalnız kalmaması gerekiyordu, henüz bir buçuk aylıktı oğulları. Odaya girdiğimde kapıyı kapatıp yatağa doğru ilerledim.

“Çok yaygaracı olacak bu kız.” Sevdâ, bana bakarak kocaman gülümsediğinde yatağın kenarına oturup onu kendime doğru çektim dikkat ederek. Sırtı göğsüme gelirken kucağındaki kızımızı da onu da net bir şekilde görüyordum.

“Olsun, sesi çıksın. Babası dağları, annesi operasyonları yönetiyor. Bu küçük hanım da bizim evimizi yönetir.” Elimi uzatıp parmaklarına dokunurken bile içim gidiyordu.

Gözlerini açtığında ilk defa göz göze geldik. Gözleri sürekli kıpırıyor, geri kapanıyordu. Minik ağzı açıldığında dudaklarını büktü. Birkaç tel saç vardı ama siyah olduğu belliydi.

“Gözleri...” dedim elim yumuşacık elini okşarken.

“Senin gözlerin gibi. Güneş gibi parlıyor.” Sevdâ, başını geriye doğru yasladığında omzuma düşmüştü saçları.

“Sizi çok seviyorum güzelim, seni ve kızımızı tüm kalbimle seviyorum. Benim ‘iyi ki’ m sensin, sende gelenler...” Kollarımı ona doğru doladığımda hissettiğim huzur, mutluluk hiçbir dilde karşılık bulamayacak kadar güzeldi.

“Biz de seni çok seviyoruz.” Sevdâ’nın sesi öyle dolu dolu, öyle güzeldi ki her sözünde hızla çarpan kalbimle hissediyordum sevgisini.

“Kızımızı kucağına almak ister misin?” Bana doğru başını kaldırıp baktığında yüzündeki tebessüm bana da bulaştı.

“Çok küçük. Tutabilir miyim ki?” Tereddüt etsem de bunu istediğimi ikimiz de biliyorduk.

“Tutarsın babası. İpek de senin kokunu duymak ister. Aylarca ona masal anlatan babasının kollarında olmak kızımızı da mutlu eder bence.” Yorgunluğu belli oluyordu ama ısıltı ısıltı. Benim sevdiğim kadın çok güçlüydü.

Kollarımı uzattığımda Sevda dikkat ederek yana doğru döndü sırtını yatak başlığına vererek. Ellerim titremesin diye kendimi sıkıyordum ama değil ellerim, parmak uçlarımı bile titriyordu. Kalbim gümbür gümbür atarken kızımın narin bedeni kollarımda yerini aldı. Küçük, sıcak, yumuşak ve eşsiz bir kokuya sahip kızım, gözlerini açıp gözlerime baktığında nefesim kesildi. Başımı ona doğru yaklaştırıp kokusuyla doldurdum ciğerlerimi.

“Güzel kızım, hoş geldin hayatımıza. Seni gücüm yettiğince koruyacak, her zaman arkanda duracak ve anneni sevdiğim gibi bütün kalbimle seveceğim. İyi ki İpek, iyi ki bizim kızımızsın.” Dolan gözlerim minik kızımın gözlerindeyken, gözleri usulca kapanıp yeniden uykuya daldı.

Gözlerimi Sevda'ya çevirdiğimde bizi izlediğini biliyordum. Senelerin hasreti belki dinmemişti ama dindirmek için yerle göğü bir araya getirmem gerekse bile yapacaktım.

Sevda'm, güzel karım; İpek'im, güzel kızım... Sizi canımdan çok seviyorum ve daima seveceğim...

Dört Yıl Sonra

Sevda

Zaman, ağacın dallarından yaprak yaprak dökülürken rüzgârlar da savrulmuş hızlıca geçmişti üstümüzden. Aradan geçen aylar yıllar içinde değişmeyen tek şey, kızıma ve sevdiğim adama ait içimdeki sevgiydi. Her geçen gün bir gram azalmadan üstüne daha

fazla eklenerek devam ediyordu. Bundan hiç şikâyetim yoktu çünkü beni tüm kalbiyle seven bir eşe ve dünya tatlısı bir kız çocuğuna sahiptim.

“Anneciğim bak, çok güzel.” İpek, elinde topladığı çiçeklerle geldiğinde gülümsedim. Dokunarak tanıma evresine geçmiştik ve her gördüğü nesneye, hayvana dokunmak istiyordu.

“Çok güzel bebeğim.” Çiçekleri elinden alıp gülümsedim.

“İpek bak, burda böcük var!” Yağız’ın bağırmasıyla İpek koşarak ona doğru ilerledi.

“Ne çabuk büyüyorlar.” Mine’ye doğru döndüğümde başımı sallayıp onayladım.

“Öyle, çok çabuk geçiyor zaman. Daha dün gibi geliyor emekledikleri, yeni yürümeye başladıkları zamanlar.” İpek, çok hareketli bir çocuktü ama şikâyetçi değildim. Bu sene anaokuluna başlamış, Yağız’la birlikte yeni arkadaşlar edinmişlerdi.

“Yaz tatili planınız var mı? Bu sene yaz erken gelecek gibi.” Güneş gökyüzünde kendini belli edecek kadar yükselmişti ve Mine haklıydı. Bahar aylarında olmamıza rağmen yaz havası vardı.

“Azra doğum yaptı, onu ziyaret etmek istiyorum. Onun doğumu da kışa geldiği için gidemedim. Ankara’ya uğrayacağız zaten bizimkileri ziyarete. Demir’in arkadaşlarını da ziyaret ederiz. Belki sonra Ege’ye geçeriz. Siz karar verdiniz mi?” Geçen sene hep birlikte kampa gitmiştik, eğlenceli de geçmişti ama çoğu ailenin tayini bu sene çıktığı için yazın taşınıyorlardı. O yüzden birlikte bir plan yapamayacaktık.

Azra ve Tamer iki yıl önce evlenmişlerdi. Masal ismini verdikleri bir kızları olmuştu üç ay önce. Azra’yla iletişimi koparmamıştık. Ben Ankara’ya gittikçe, o da kaçamak yapacak vakit buldukça yanıma geliyor görüşüyorduk. Arkadaşlığımızı seviyordum ve onun Tamer’le mutlu, huzurlu bir yuva kurmasına da seviniyordum.

Sırma’yı yaklaşık beş yıldır görmüyordum, en son mezarlıkta karşılaşmıştık. Meryem anne en son geldiğinde Demir’e söylerken

duymuştum, İstanbul'da kendine bir ev tutmuş orada yaşıyormuş. Meryem anne birkaç kez ziyaretine gitmiş. Demir'e barışma konusunu bile açmıyordu ki bunu bir kez denediğinde çok büyük bir tepki almıştı. Meryem anneye de üzüliyordum çünkü ikisi de evladiydi. Evlat sahibi olunca bazı şeyleri daha iyi anlıyordu insan.

“Mert'in ailesiyle benim ailem Ankara'da, biz de kısa bir Ankara ziyaretinden sonra Akdeniz tarafına geçeriz.” Mine'nin cevabıyla daldığım düşüncelerden çıkarken İpek ve Yağız koşarak yanımıza geldi. Bu sefer şeklini beğendikleri bir taşı heyecanla gösterip konuşurken Mine'yle ikisini izliyorduk.

Sitenin parkından Mine ve Yağız'la vedalaşıp eve geldiğimizde saate baktım. Demir, birazdan evde olurdu. Bugün izinliydik ama karargâhta yarın denetleme olduğu için birkaç saatliğine gitmesi gerekmişti. İpek resim yaparken ben de yemekleri hazırladım.

“Babam geldi!” İpek heyecanla kapıya koştuğunda arkasından gülerek ben de ilerledim.

Kapıyı açtığımda gördüğüm bal rengi gözleri gözlerime tutundu. Kızımızı kucağına aldığı anda eğilip başımın üstünden öptü.

“Hoş geldin,” dedim elindeki poşeti alırken.

“Hoş buldum güzelim.” İpek ona parkta yaptıklarını anlatmaya başladığında ilgiyle dinlemeye başlamıştı.

“Baba kocamandı ama senin kadar kocaman değildi!” İpek gözlerini aça aça baktığında güldüm.

“Demek Yağız'la bir sürü ayağı olan kocaman böcük buldunuz...” Demir, İpek'in burnunu parmaklarının arasına sıkıştırıp yanağından öptü.

“Evet. Sonra anneme çiçek topladım, annem çok sevdi çiçeklerimi.” Kızımın bana dönen başıyla Demir de bana baktı.

“Çok sevdim çiçekleri. Hadi ellerinizi yıkayın da yemek yiyelim. Ayrıca uyku saatiniz de geldi küçük hanım.” Her gün olmasa da erken kalktığı zamanlar İpek'i öğlen uykusuna yatırıyordum, iki saatlik uykudan sonra daha kendine gelmiş oluyordu. Akşamları erkenden uyuyakalınca gece uykusu bölünüyordu.

“Anneyi duydun bir tanem, hadi banyoya koş.” Demir, kucağından bıraktığında İpek gülererek banyoya doğru gitti.

Demir iki adımda yanıma gelip ellerini belime koyduğunda kollarımı omuzlarına sardım. Daha sabah kollarında uyanmama rağmen deli gibi özlemiştim. Göreve gittiğı zamanlar İpek’le birlikte onu bekliyorduk. Komiser olarak görevime devam ediyordum, İpek iki yaşma geldiğinde işime geri dönmüşüm. Hafta sonları kızımıza daha çok zaman ayırıyor, hafta içleri kızımız uyuduğunda birlikte vakit geçiriyorduk. Birbirimize ayıracak zamanı ne kadar yoğun olsak da buluyorduk.

“Nasılsın güzelim?” Elleri saçlarımın arasından geçerken dün biraz hâlsiz olduğum için endişeliydi.

“Gayet iyiyim sevgilim. Hadi İpek sana sesleniyor, yine havlu-ya yetişemedi galiba.” Sabah tıraş olduğu için yumuşak yanağından öptüm. İpek bir kez daha seslendiğinde Demir beni serbest bırakıp banyoya doğru ilerledi.

Yemek yediğimizde İpek’i Demir uyutmak istedi. Ben mutfağı toplarken onlar kızımızın odasına geçmişlerdi. Mutfakı toplayıp çayı demledim. Bardakları hazırlayıp salona geçtim. Tepsiyi ortada duran sehpanın üstüne bırakıp çocuk odasına doğru ilerledim. Kapıyı açtığımda Demir ve İpek birbirine sarılmış yatakta yatıyordu. İpek, babasının kolları arasında huzurla uyuyordu.

Demir’in koluna dokunduğumda gözlerini açtı. İpek’i yatağına düzgünce yatırıp üstünü örttü. Saçlarını sevdikten sonra yanağından öptüğünde birlikte odadan çıktık. Salona geldiğimizde kollarının arasında bu sefer ben vardım.

“Demir...” dedim ellerini tutup gözlerinin içine bakarken.

“Söyle güzelim.” Tuttuğı elimi kaldırıp avuç içimden öptü.

“Hamileyim,” dedim gözlerine bakarken.

Öylece durup kaldı, beklemiyordu. Bir çocuk daha istiyorduk ama daha yeni düşünmeye başlamıştık. Demir, gözlerime bakarken beni kendine doğru çekip sıkıca sarıldı. İpek için bir kardeş, bize bir evlat daha gelecekti. Sevincimi onunla paylaşıırken gülümsemem büyüdü.

“Ne zaman öğrendin? Kaç haftalık?” Elini karnıma sardığında heyecanını hissettim.

“Beş haftalık. Dün kan testi yaptırdım, sonuçlar için sabah sen çıktıktan sonra aradılar.” Özel bir hastanede yaptırdığım için özellikle sonuçlar çıkınca aramalarını söylemiştim. Demir’e söylemek için eve gelmesini bekliyordum, henüz kimsenin haberi yoktu.

“Ailemiz büyüyor,” dedi bal rengi hareleri parlarken.

“Sevgimiz de büyüyor, çoğalıyor.” Benim kalbimin dört odacığını bütün sevgisiyle kaplıyorlardı.

“Seni, senden gelen her şeyi çok seviyorum.” Yoğun bir duyguyla sarmalanırken sesinde, gözlerinde hissettiğim aşk beni bir kez daha sarstı.

“Ben de seni çok seviyorum sevgilim.”

Bizim hikâyemiz belki çok zorluklarla, imkânsızlıklarla başladı ama hiç olmadığı kadar güzel devam etti. Çok sevmek demek bazen hiç olmak değil, giderek büyümek demektir.

Çok sevdim, çok sevildim ve ömrümün sonuna kadar da bunu hissedeceğimi biliyordum artık...

Sevda

Yağmur yağıyor... Dışarıda öyle bir sağanak var ki pencere-me her vuruşunda damlalar, içimde bir şeyler kopuyor. Yeryüzüne inen her bir damlada arıyorum seni; sesini, gözlerini... Bir önceki mektubumda kar tanelerinden bahsetmiştim sana, yeryüzüne kususuz bir şekilde ayrı ayrı düşüşlerinden. O muazzam görüntünün altında yatan güzelliği dökmüştüm satırlarıma. Senin için olan sevgim de öyleydi, çok sonradan fark ettim. Birbirine değmeden teker teker düşüyor benliğime büyük bir aşkla her bir zerren.

Yağmur dedim ya hani, umarım ıslanmıyorsundur ben bu satırları yazarken. Yine gittin. Bu şehri kaçınıcı kez terk edişin bilmiyorum ama ben sayıyorum benden sonrakileri. Onuncu gidişin bu, belki benden değil ama şehirden. Seni kalbime düşürdüğüm günden itibaren onuncu gidişin...

Benim şu yüreğime bir türlü alıştıramadığım gidişlerinin gelişini ayrı bir heyecanla bekliyorum. Üstünde formayla gördüm seni bir kez daha ve ilk gördüğüm gün geldi aklıma. Senden hoşlanıyorum sanmıştım, basite almıştım duygularımı daha öncesinde. Gençtim, toydum, sen de fazlasıyla hoştun; elin, yüzün güzeldi. Kalbini de gördüm zamanla, sevmeye fazlasıyla değerdi. Yine de o gün, üstündeki yeşil kamuflajla göğsünü gererek dimdik durduğunda anladım kalbime bir sevda karasının düşeceğini.

Sen kalbime düştün, ben kalbime yenildim.

Aklıma düşüyorsun, aklım benden gidiyor. Düşünüyorum, “Şu an ne yapıyor, ne yiyor, ne içiyor?” diye. En son geldiğinde belli etmemeye çalışsan da yürürken biraz aksıyordun, bacağıın iyileşti mi mesela? İlaçlarını aldın, düzgün bir yemek yedin mi? Endişelerim gün geçtikçe artıyor ve ben senden uzakta, sana uzakta ne

yapacağımı bilemez hâlde öylece kalıyorum. Sence bu düşünceler de sevdaya dâhil mi?

Daha nereye kadar içimde kalır bu sorular, emin değilim. Belki bir gün dayanırım kapına, sevdam kalbimden taşıdığına. Sana hiç söylemedim ama en büyük endişem bunlar değil aslında. Yaran varsa iyileştiririm, yemeğin yoksa yaparım, yağmurda kaldıysan çatı olurum başına... Ama ya benden başkasını alır da koyarsan gönlüne? O zaman ne yaparım, bu kalbimi nasıl sustururum? Bilmiyorum. Nasıl dayanırım bu acıya, düşüncesi bile nefesimi keserken nasıl kabullenirim aklım almıyor. Çok sevmekten midir nedir, senden başka gidecek yol bulamıyorum ben.

Uzaktan uzağa bakıyorum öylece sana, her geldiğinde bir öncesiyle kıyaslıyorum. Saçların biraz daha uzundu en son geldiğinde, altı ay boyunca yoktun. Saydın mı diye soracak olursan belki yüzüne söyleyemem ama saydım. Ellerin biraz daha nasır bağlamış. İlk gördüğümde yumuşacık olduğunu düşünmüştüm ellerinin, sımsıcak. Şimdiyse bir silahın kabzasını kavramanın ağırlığını taşıyor. Sana duyduğum saygı, seçtiğin meslekle daha da artmıştı. O şerefli üniforma ne de güzel yakışıyor sana. Hayranlıkla bakıyor sokakta seni gören çocuklar. Belki de bir çocuğun hayallerinde senin gibi olmak var, kim bilir?

Bir dostum var, ona anlatıyorum ara sıra seni. Her geldiğinde benimle birlikte bekliyor yolunu, sırtımı ona yaslıyorum. Kimseye açamadığım sevdamı ona açıyorum, bir de şu satırlarına sevdamı döktüğüm mektuplara. Okuyor musun bilmiyorum, hiçbir zaman yanıt alamadım ama yazmaktan da vazgeçemiyorum. Sana doğru yürüdüğüm yolları bil istedim. Bir delilik işte, bir deli seveda yazdım sana. Her geldiğinde bir mektup bırakıyorum belki görür de okursun diye.

Sahi, okuyor musun sana olan aşkıma şu içimi döktüğüm satırlarda? Ne düşünüyorsun? Umarım beni seninle kafayı bozmuş bir kız sanmıyorsundur. Kendi hâlimde seviyorum ben seni, zararım dokunmaz emin ol. Biraz üstte yazdım ya, başkasını seversin diye korkuyorum. Sen başkasını sevsen de ben yine kabullenir, mutlu

olmanı isterim. Zor olsa da belki yıllarımı alsa da unutmam, yine mutluluğun için sessiz kahrım.

Yağmur dindi, güneş yeniden gösterdi kendini. Belki bir sonraki yağmurda gelirsin, belki de bir sonraki kar yağışında. Bilinmezlik çok yorucu, beklemekse beklenen sensen güzel. Umarım bir gün biz de aynı yağmurun altında yürür, birlikte güneşin doğmasını bekleriz. Benim hâlâ umudum var senden yana, eğer okuyorsan bil isterim. Kalbim karıştı bir Seveda Karası'na, kaderimde varsan elbet buluşacağız bir gün ve ben sabırsızlıkla bekliyorum o günü. Bütün güzellikler seninle olsun.

-Bekleyen...

Kara

Çiçekler açıyor, senin yağmurlu bir günde yazdığın mektubu baharın yeşillendirdiği bir ağacın gölgesinde okudum. En son kartanelerini anlatmıştın bana, yine aynı heyecanla açmıştım mektubunu ve tekrar tekrar okumuştum yazdığın her bir satırı. Sen böyle güzel anlatırsan okumamak mümkün mü? Merak ediyorum şimdi hangi mevsimde tekrar yazacaksın bana? Ben şimdiden bir diğer mektubunu bekliyorum.

Mektubu yazarken sormuşsun ya ıslanıyor muyum diye. O zaman ıslanıyor muydum bilmiyorum ama sorsaydın belki bir telefonun uzaklığında, sesini duysaydım, "Islanmıyorum," derdim. Bu, bana on birinci mektubun, ben de sayıyorum. Her gittiğimde eve dönünce ilk yaptığım iş, sabah kalkıp posta kutusuna bakmak oluyor. Sen benim dönmemi beklerken ben de senin mektuplarını bekliyorum.

Asker yolu beklemek zordur. Burada kaç arkadaşım ayrıldı çok seuse bile şu araya giren zaman yüzünden görüyorum. Onları bekleyen yüzünü, kokusunu, sesini, yakınlığını bilerek beklemeye tahammül edemiyorken ben sana her geçen gün hayran oluyorum. En başta böyle sevmek olur mu diye düşünürken şimdi aklımın bir köşesi oluyormuş diye düşünüyor. Sevda demişsin, Kara bir Sevda. Her geçen gün benliğimi kaplıyor bu karalık, dur diemiyorum.

Ve artık fark ettim ki dur demek de istemiyorum.

Aklına düşüyormuşum, sen de benim aklımı bir hayli meşgul ediyorsun. Karanlık bir gecede dağda, bayırda hiç durmadan kilometrelerce yürürken, "Acaba şu an ne yapıyor?" diye düşünüyorum. Belki aynı gökyüzünün altında aynı yıldıza bakarken birbirimizi

düşünüyoruz. İhtimal her zaman vardı ama bu hissin gerçek olduğunu bilmek göğsümde bir noktayı sıkıştırıyor. Seni düşündükçe daha fazla artıyor bu kalp sıkışmalarım. Sahi, adı ne bu hissin?

Yine akıtmışsın güzelim yazınla kâğıda bana olan hislerini. Belkiler gerçek olsun, çık gel kapıma istiyorum. Gelirsin diye hep aralık bırakıyorum ben kapılarımı, bir gün seni karşımda görmenin umuduyla. Söylesene, ne zaman çıkacaksın karşıma? Ne zaman göreceğim gözlerini? Söz vermesem kendime, ben çıkarım karşına ama söz verdim. Sevdana sana saygı duyacağım. Bana gelene kadar, kendini hazır hissedene kadar bu mektuplara akıtacağım düşüncelerimi, bekleyeceğim.

Saçlarını görüyorum, peşimden her geldiğinde adımlarını sayıyorum. Kızıl kahve saçlarına tutuldum galiba. Öyle güzeller ki beline kadar geliyor sanırım. Uzun uzun seveceğim saçlarını, parmaklarım dolanacak tutamlarına. Her bir teline bağladığın sevdamı çok severek göstereceğim. Seveda diyorum artık, eminim çünkü başka bir ad bulamıyorum. Benim kalbim senin kalbine ısındı.

Dostun varmış beni anlattığın, ben seni kimseye anlatamıyorum. İçimde bir giz gibi büyütüyorum sürekli. Dilimin ucuna geliyor da her sorduklarında söyleyemiyorum. "Bir sevenim var, gönlüme sığmıyor sevgisi," diyemiyorum. Kimse bilmesin istiyorum seni, bir tek bana kal. Kalır mısın? Ne olur kal...

Satırlarını okurken kayboluyorum, sonra yine kendimi senin satırlarının arasında buluyorum. Sevmem, senden başkasını sığdırıp da seveda diye almam gönlüme. Yine de bekletme olur mu daha fazla? Beklemeyeceğimden değil de ellerin üşürse ısıtırım, yorulursan omzumu veririm, eğer ki gelirsen ömrümü veririm. Endişelerin varmış, olmasın. Benim gözlerim senin satırlarından, elim elinin değdiği kâğıtlardan, düşüncelerim senden başka bir şey bilmez oldu. Yani durum şu ki sendeki seveda bana da karıştı, kalbim sana bulaştı. Bir çiçek süzülerek indi yazdığım son satırın üstüne. Bembeyaz... Öyle zarif, öyle güzel. Senin için saklayacağım geldiğin gün vermek için. Gel olur mu? Ne olur gel. Kapım aralık bekliyorum...

-Bekletilen...

Sevda

Bugün benim için önemli bir gün. Hayatımdaki isteklerimden birine kavuştum. Çok bekledim ve sabrettim bunun için. Eve gelir gelmez yaptığım ilk iş kaleme kâğıda sarılıp sana yazmak oldu. Mutluyum ve mutluluğumu seninle paylaşmak istedim. İçim içime sığmıyor resmen, ayaklarım yere basmıyor. Bir gün... Belki bir gün sana anlatırım bu mutluluğun nedenini. Şu an kadar mutlu olurum inan seninle paylaştığım o anın içinde de. Emin ol aynı heyecanla anlatır, belki yüzünde benim heyecanım karşısında oluşan tebessümünü izlerim.

Bana tebessüm etmen... İnan kalbim yerinden çıkacak gibi! Düşüncesi bile güzelken gerçek olması kim bilir nasıl bir duygudur? Nefesimi yanında alıp vermek ve seninle aynı havayı solumak... İçim içime sığmıyor inan, o günü bütün kalbimle bekliyorum. Biliyorum, umut etmek belki çok zor ama sen hayatına birini almadığın sürece ben umut etmeye devam edeceğim. Sana bağlanıyorum gün geçtikçe; izini, tenini, nefesini merak ediyorum.

Her sokağın başından sen çıkacakmışsın gibi geliyor bazen. Son geldiğinde haberim yoktu gelişinden ve biz az daha seninle bir sokak ortasında çarpışıyorduk biliyor musun? Başımda şapka vardı, saçlarımı ve yüzümü saklıyordu bu yüzden biraz da içim rahat-tı. Bir anda kendimi karşı kaldırıma attığımda nefesim tükenmişti. Ekmek almışsın, sıcaktı ekmekler gri renkte bir kâğıda sarılıydı. Ekmeğin ucunu koparmış yerken saçlarının bir kısmı alnına dö-külmüştü. Sokakta sana topu atan altı yedi yaşlarındaki bir çocuğa gülümseyerek geri gönderdin topu. İlk kez gözlerinde merhamet ve sıcak bir ifade gördüm bu kadar yakından seni izlerken. Çocukları çok sevdiğini fark ettim.

Bir gün sen de baba olacaksın ve bu düşünce benim içimi sımsıcak yaptı. Kesin çok iyi bir baba olur senden. Seni çok iyi tanıdığım için değil ama öyle geliyor bana. Kız kardeşinle seni gördüm birkaç defa, çok iyi bir abisin hence. İlgin, sevgin ve gördüğüm kadayıyla verdiği değer bunu düşünmemi sağladı. Ne bileyim, "Güzel baba olur bu adamdan," dedim o an seni öyle görünce. Kalbimin bir köşesi de bu düşünceyle dolup taşı ve tarifi mümkün olmayan bir hisle izlemeye devam ettim seni.

Sonra başını kaldırıp etrafa baktın hissetmiş gibi. Sahi, hissettin mi beni? Arkamı döndüğüm gibi adımlarımı istemeyerek senden uzağa attım. Cesaretsiz sanma beni, sadece henüz hazır değilim sana gelmek için ama biliyorum bir gün geleceğim ve o zaman hiç gitmeyecek kadar çok sevdiğimi göreceksin seni. Bakacaksın gözlerime ve anlayacaksın bu kanadı kırık sevdanın hayatındaki yerini.

Hep yazmak istiyorum sana, hep anlatmak ve senin bu satırları okurken ne hissettiğini bilmek... Senin de okurken gözlerin satırlar arasında her cümlede duraksıyor mu? Ben her yazdığım satırda derin bir nefes alıyorum, elim titriyor bazen. Mürekkepten belki fark etmişsindir. Tabii en çok da kalbim titriyor, benim kalbim senin için böyle hızlı atıyor. Bir gün elini kalbimin üstüne koyarsan sorma neden böyle hızlı diye, bil istedim sen yanımdasın diyedir. Hep yanımda ol diyedir...

Yine baştan aşağıya sen dolu bir mektup daha bırakıyorum sana. Çıkamadığım sokaklarını her gün adımladığımı bil, geleceğim. Çok yakında, belki bir sonraki gelişinde bu mektubu ben veririm sana. Kim bilir? Gönlüme söz geçiremediğim o gün bana kapılarını aç, olur mu? Çok bekledim ben seni, çok sabrettim... Bir gün karşına çıktığımda daha fazla bekletme olur mu?

-Bekleyen...

Kara

Mektubuna heyecanını, mutluluğunu benimle paylaşarak başlamışsın. Umarım tüm dileklerin istediğin gibi gerçek olur ve bir gün bana anlattığında seni dikkatle dinler, sevincine ortak olurum. Satırlarından taşan heyecanını okurken bile hissettim emin ol ama en çok da seni bu denli mutlu eden olayı merak ettim ve bilmek istedim. Umarım bu mutluluğun ve heyecanın hiç eksilmez ve yüzün hep güler.

Sana gülümsememi istemişsin, inan şu yazdığın satırların her birinde yüzümden tebessüm eksilmiyor. Bun tebessümleri kabul edip saymazsan söz karşıma çıktığın ilk an gülümseyeceğim. Yanımda ol diye, yakınımda ol diye ne çok bekliyorum seni bir bilsen... Kimseyi almıyorum gönlüme çünkü artık oranın bir sahibi var, hissediyorum. Umut et, benim de hâlâ bizden yana umudum var. Tenim, izim, nefesim ve kalbimle birlikte söz veriyorum sana; yalnız sana açacağım tüm kapılarımı ve kilitleyeceğim göğüs kafesimin içine seni.

Belki bir gün sokak arasından çıkıp yolumu kesersin diye bekliyorum. Tutarsın belki kolumdan, "Ben geldim," dersin. Senin satırlarında yazdığın günü hatırlıyorum, annemin istediği ekmekleri almaya giderken hissettiğim anlık hisle aradım seni etrafımda. Belki inanmazsın ama yanımda okuduğunda bu mektupları emin ol daha iyi açıklayacağım sana o hissi. Sana biraz kırıldım, bunu söylemeden de geçemeyeceğim. Yine bana gelmeyen adımlarını sayıyordum ve yüzünü yine göstermedin bana, arkanı dönüp gitmeyi tercih ettin. Gelmedim peşinden ama sen döndüğünde gidişini izledim elimde iki ekmek, ayağımda çocukların, "Artık at şu topu!" diye sızlanan nidaları eşliğinde. Ben seni hissetmesem kalbim hisseder. Varlığını öyle işledin ki

içime, öyle nefessiz bıraktın ki beni ve ben yine kaldım geride.

Çocuklar demişsin, çocukları severim. Öyle masum, öyle güzeller ki imrenilmeyecek gibi değiller. Bu dünyanın kötülüğünün henüz farkında değiller. Umarım farkında da olmazlar. Baba olmak... Benim babam benden çok erken gitti ve onun boşluğunu hiçbir şey dolduramadı bir daha. Seninle karşılıklı oturduğumuzda anlatmak istiyorum bunları sana, nasıl harika bir babaya sahip olduğumu bilmeni isterim. Umarım bir gün ben de onun kadar iyi bir baba olabilirim.

Sürekli bana yaz istiyorum, sürekli seni okumak ve hakkında her şeyi bilmek istiyorum. Kanadı kırık bir seveda demişsin. Gelsen bana, sarsam yaralarını iyileştiremez miyim? Denerim, elimden geldiğince denerim. Sevgiyle, sabırla ve şifayla dokunur kalbim kalbine büyük bir ihtiyaçla. Okurken satırlarını kalbim sıkışıyor demiştin ya, artık nefeslerim de kesiliyor. Senin kadar ben de bağlandım sana. Aramızda yıkılmaz bir köprü kuruldu, hissediyorum. Elini kalbime koysan aynı karşılığı alacağını bil diye söylüyorum. Kalbimin atışı da sanadır.

Hep beni yazıyorsun belki ama ben hep seni düşünerek yazıyorum bu satırları. Umarım bir dahaki mektubun baştan aşağıya sen dolu olur. Geleceğini söylemişsin son satırlarında, çık gel. Geri çevirmek bir kenara, kapılarım sana hep açık. Bu mektubu bana kendi ellerinle vermedin ama ben bir sonraki için yine umut edeceğim. Sen bekledikçe, sabrettikçe benim bize olan inancım artıyor gün geçtikçe. Daha fazla bekleme olur mu?

-Bekletilen...